

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

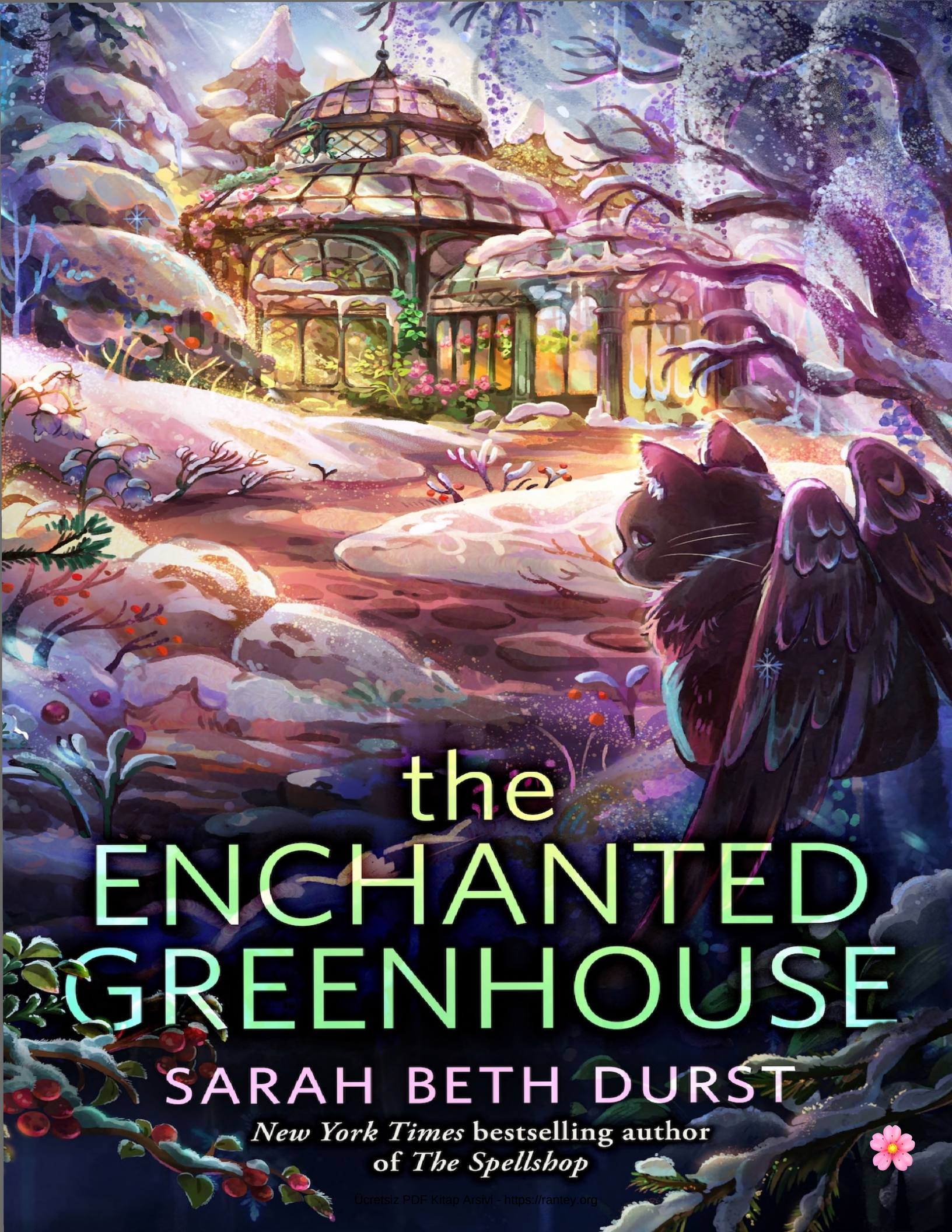
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
ENCHANTED
GREENHOUSE

SARAH BETH DURST

New York Times bestselling author
of *The Spellshop*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

e
NCHANTED
YEŞİLLİK

SA RAH BETH DURST

BKAMBIE

TORPUBLISHINGGROUPNEWYORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Bu Tor Publishing Group e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz ya da herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif haklarını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

*Annem Mary Lee
Bartlett için,
bana hikayeleri sevmeyi öğreten
ve benden çok daha yeşil bir parmağı var.*

Seni seviyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bitki masumdu.

Bu konuda herkes hemfikirdi. Yine de yargıç resmi kayıtlara geçmesi için kısık sesiyle bunu ilan ettiğinde Terlu neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı; tutuklandıktan sonra en büyük endişesi bitkiyi suçlayacak olmalarıydı. Suçlanacak kişi o değildi. Hepsi onun suçuydu. Bunu açıkça belirtmeye çalışmıştı.

Mahkeme mübaşirlerinin örümcek bitkisini götürüşünü izlemek için sandalyesinde kaydı. Örümcek ona doğru bir dal kaldırdı ve Terlu parmaklarını dudaklarına götürdü, sonra da yeni bilinçlenmiş bitkiye doğru kaldırdı.

Ağlamayacağım. Yanlış bir şey yapmadığı halde ağlamayı reddediyordu. Çok yasadışı, evet, ama *yanlış* değil. Şimdiye kadar tek bir damla gözyaşı dökmemişti, en azından herkesin içinde, ama şu anda onu hıçkıra hıçkıra ağlamaktan alıkoyan tek şey, savcının ona dik dik bakarken yüzünde beliren çatık kaşlar ve baş kütüphanecinin, mahkeme salonundaki hem gerçek hem de mecazi anlamda tek nezaket dokunuşu olan kolundaki eliydi.

Baş kütüphaneci Rijes Velk ona doğru eğilerek fısıldadı: "Onun güvende olduğunu ve ona bakıldığını göreceğim. Bizimle her zaman bir evi olacak."

Terlu sertçe yutkundu.

Ağlamayacaktı.

Sertçe, minnetle Rijes Velk'e başını salladı ve sonra yargıcın karşısına geçti.

Yargıç, kendisini örümcek bacaklı iskelet bir adamdan fırfırlı ipeklerden oluşan geniş bir mantara dönüştüren işlemeli cüppelere bürünmüştü. Terlu'ya, eskiden kendi adasının sahillerini dolduran türden bir münzevi yengeci hatırlattı; budaklı vücudu süslü dış kabuğunun içine sıkışmış, sadece pençeleri açıktaydı. Kürsüde oturan ve sanıkların üzerinde yükselen bu adamı görebilmek için başını kaldırması gerekti. *Benim üstümde,* diye düşündü sefilce.

Hilal Adaları İmparatorluğu'nun stilize bir haritasını gösteren vitray pencerelerle çerçevelenmişti, her bir mücevherli toprak parçası safir mavisi bölmelerin içine sıkışmıştı. Sıcak kehribar rengi gün ışığı yerine, tüm mahkeme salonunu mavimsi bir renge büründürüyor, bu da kürsünün her iki yanındaki balkonlardan ona bakan boyalı yüzlerin daha da soğuk ve düşmanca görünmesine neden oluyordu. Her şey korkutmak ve sindirmek için tasarlanmıştı ve Terlu'ya göre oldukça da etkiliydi.

Eğer yargıç bir yengeçse, o da kabuğundan çıkarılmış, açıkta bırakılmış ve dış etkenlere maruz kalmış bir istiridyeydi. Kendisine verilen tuniğin kollarıyla oynadı. Gri pamuklu, kullanımdan dolayı yumuşak ve oldukça büyüktü ve kendisinden önce kaç tane (çok daha uzun boylu) suçlunun bunu giydiğini merak etti. Bunun içinde nasıl görüldüğünü biliyordu: yirmili yaşlarında bir kadından ziyade, giysi giydirme oyunu oynayan bir çocuk gibi. *Ya da daha doğrusu, bir sincaba benziyorum.* Kısa boylu ve hoş bir şekilde tombuldu, her zaman biraz şaşkın görünmesine neden olan geniş gözleri, yuvarlak yanakları ve ağzının etrafındaki gülümseme kırışıklıkları vardı. Bir suçludan çok bir sincaba benzediğinden emindi, eğer sincaplar lavanta rengi ve gri olsaydı. Annesi mor tenliydi, babası ise daha pembe renkliydi ve Terlu, gri pamuğuyla güzel bir uyum sağlayan hoş bir lavanta tonuna sahipti. Ancak ne kadar hoş ve zararsız görünürse görünsün, davanın gidişatında en ufak bir fark yaratıyor gibi görünmüyordu. Mahkemeye çıkarken buklelerini düzeltmeye bile çalışmıştı, sanki düzeltilmiş saçlar onu daha az suçlu gösterecekmiş gibi.

Sorun şuydu ki suçluydu: büyü yapmıştı. Malzemeleri toplamış, kelimeleri araştırmış, bunun akıllıca olup olmadığını düşünmüş, hiç de akıllıca olmadığına karar vermiş ve yine de yapmıştı. Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nin boş yığınlarında kendisine arkadaşlık etmesi için duyarlı bir örümcek bitkisi olan Caz'ı yaratmıştı. Kendine bir arkadaş edinmişti çünkü bir gün daha arkadaşsız kalmayı, ailesinden bu kadar uzakta olmayı, kütüphanenin sessiz ve boş köşesinde tecrit edilmiş bir şekilde yaşamayı kaldıramazdı; tek seçenek tecride katlanmanın bir yolunu bulmak ya da kendine bir yer bulmakta başarısız olduğunu, evden ayrılmakla hata yaptığını, ailesinin ve arkadaşlarının dünyada asla kendi başına gelişemeyeceğini söylemekte haklı olduklarını kabul etmekte.

Terlu dürüst olmak gerekirse kimsenin umursayacağını düşünmemişti.

Kimseye zarar vermemişti. Kimseye rahatsızlık bile vermemişti. Ve Caz'ın kendisi de hayatta olmaktan ve ona yoldaşlık etmekten çok memnundu. Yine de Caz'ı fark eden patron ne sevinmiş ne de heyecanlanmıştı.

Sadece en seçkin büyücülerin büyü kullanmasına izin verilirdi. Büyük Kütüphane'yi dolduran büyü kitapları imparatorluk kararıyla sadece onların kullanımına ayrılmıştı. Davayı alan imparatorluk müfettişi, düşük seviyeli bir kütüphanecinin kuralın istisnası olmasına izin verecek değildi. Savcı olarak, onun suçlu olduğunu etkili bir şekilde savunmuştu.

Açıkçası, bu kadar sert tartışmasına gerek olduğunu düşünmüyordu. Yasaları açıkça çiğnemişti - konuşan, yürüyen bir örümcek bitkisi göz ardı edilemez bir kanıttı.

Yargıç, "Terlu Perna, Alyssium Büyük Kütüphanesi'nin İkinci Kat, Doğu Kanadı Dördüncü Kütüphanecisi, yasadışı büyü kullanmaktan suçlu bulundunuz. Cezalandırma derhal başlayacaktır."

Onun yanında Rijes Velk ayağa kalktı. "Hořėr talep ediyorum."

Yargıç gibi, baş kütüphaneci de işlemeli ipeklerle kaplıydı, ancak yargıcın aksine, böyle bir kıyafete aitmiş gibi görünüyordu. Kinney Salonu'nun büyük kapısındaki kafes işçiliğini yansıtacak şekilde örülmüş gümüşi gri saçları olan zarif bir kadındı. Oniks rengi yanakları, Hilal Adaları'nın tarihini, bilgeliğini ve bilgisini onurlandırmak için ettiği yeminleri gösteren sembollerle altın rengine boyanmıştı. Terlu, Rijes'in büyükannesi olacak kadar yaşlı olduğunu bilmeseydi, onun yaşlanmadığını düşünebilirdi.

Terlu, böylesine önemli ve zarif bir insanın duruşmasında kendisi adına konuşmayı seçmesinden hem onur duymuş hem de şaşırmıştı, özellikle de *suçlu olduğu aşıkr* olan bu durum göz önüne alındığında.

"Kütüphaneci Terlu Perna zarar verme niyetinde değildi," dedi Rijes Velk, sesi geniş mahkeme salonundan yukarıdaki spiral kubbeye kadar ınlayarak. "Dahası, hiçbir zarara yol açmadı. Tek bir vatandaş bile yaralanmadı. Hiçbir mülk zarar görmedi. Hiçbir şey kırılmadı, alınmadı ya da kaybolmadı. Hatalı kararının hiçbir kötü etkisi olmadı. Bu nedenle bu mahkemeden merhamet *diliyorum*. Bu onun ilk suçu ve hatasından ders aldı. Bir daha sihir yapmayacak. Bunu şahsen garanti ediyorum."

Terlu şaşkınlıkla küçük bir nefes verdi. Baş kütüphanecinin ona iyi davranacağına dair söz vermesi muazzam bir ifadeydi. Baş kütüphanecinin

Gösteriyi izlemeye gelen balkondaki büyücüler birbirleriyle fısıldaşıyor ve izleme kutularını karıştırıyorlardı; bu onaya şaşırdıkları da belliydi.

Savcı ayağa kalktı, kırmızı cübbesi hareket ettikçe dalgalanıyordu. "Ne söz verdiğinizin bir önemi yok. Hükümlünün neyi amaçladığı ya da bu noktadan sonra neyi amaçladığı önemli değil. Önemli olan başkalarının bu davaya tepki olarak ne yaptığı. Eğer cezası hafif olursa, imparatorluğun daha fazla yasadışı büyü kullanımı göreceğini ve bunların hepsinin sonuçsuz kalmayacağını garanti ederim. Uygun lisans olmadan büyü kullanmayı düşünen herkese yasanın yasa olduğu ve imparatorun iradesinin zayıf olmadığı mesajını göndermenizi rica ediyorum."

Rijes Velk, "Merhamet zayıflık değildir," diye karşılık verdi.

"Sayın Yargıç, mevkidaşım büyüyen huzursuzluğu beslemenizi istiyor.

."

Rijes araya girdi. "Terlu Perna'nın davasının herhangi bir şeyle ilgisi yok-"

Yargıç yengeç gibi ellerinden birini kaldırıra kadar ileri geri tartıştılar. "Kararımı verdim. Terlu Perna, imparatorluğun sağlığı ve güvenliği için bir ibret vesikası olacak."

Terlu ağzının kuruduğunu hissetti. Ellerini kucığında birbirine kenetledi ve tuniğinin kumaşını sıktı. *İbret mi? Bu da ne demek oluyor? Bana ne yapacaklar?*

"Bir heykele dönüştürülecek ve Büyük Kütüphane'ye yerleştirilecek, yasalara karşı gelmeye kalkışabilecek tüm kütüphanecilere, akademisyenlere ve müşterilere bir uyarı olarak hizmet edecek."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Bu, hayal ettiğinden çok daha ağır bir cezaydı - çok, çok daha ağır. Titremeye başladı. Kalbi bir sinek kuşunun kanatları gibi çılgınca çarpıyordu. Davullar çalmaya başladı, bir karara varıldığının işareti, derin ve alçak ve yankılanıyordu. O onları kemiklerinde hissetti, her atışı tüm vücudunda yankılanıyordu.

Etrafındaki mahkeme salonu bağırışmalara boğuldu. Rijes Velk hışımla kürsüye doğru ilerlerken, Terlu sandalyesine iyice gömüldü ve kollarını kendine sardı. Ölmek üzere olan bir tavşan gibi çılgınlık attığını ancak yargıç sessizlik talep ettiğinde fark etti.

★ ★ ★

Ondan sonra her şey çok çabuk oldu.

Terlu iki mbaşır tarafından mahkeme salonundan çıkarıldı. Yürürken tökezledi, ayaklarını birbirinin önüne nasıl koyacağını hatırlayamadı. Tüm bağırırılar sanki suyun altına itilmiş gibi kaybolmuş, düşüncelerinin girdabında boğulmuştu.

Bir heykel.

O, bir heykele dönüştü.

Acıyacak

mi?

Yaşayacak

mıyım?

Beni geri dönüştürecekler mi? Yargıç cezasının uzunluğu hakkında bir açıklama yapmamıştı. *Sonsuza kadar mı?* Hayır, olamaz, değil mi? Bu çok zalimce olurdu. Ama yle olmasaydı, yargıç bir süre belirlemez miydi? Böyle bir cezayı hiç duymamıştı ama büyücü olmayanların büyü kullanma yasağını çiğneyen bir kütüphaneci de duymamıştı. Büyük Kütüphane'deki onca büyü kitabına bakınca, başka bir kütüphanecinin de buna kalkışmadığını düşünemiyordu ama belki de ilk yakalanan oydu.

Daha dikkatli olmayı diledi. Daha zeki.

Bunu yapmamış olmayı dilemiyordu. Eğer büyüyü yapmasaydı, Caz asla var olmayacaktı ve o da hayatta olduğu için çok mutluydu. Bunu asla geri almak istemezdi. Rijes Velk'in sözünü tutacağını, Terlu'nun örümcek bitki dostunu güvende ve mutlu tutacağını umuyordu.

İcra memurları onu sekizgen şeklinde siyah taştan bir odaya götürdüler. Odanın ortasında bir düzine beyaz mumla aydınlatılmış tek bir şamdan dışında penceresi ve ışığı yoktu, iç yağı ve yanık ot kokuyordu. Yanakları çökmüş sakallı bir adam şamdanın yanında bekliyordu. Solgun ellerinde bir kse tutuyordu.

Onun ne olduğunu hemen anladı: Bir büyünün malzemelerini taşıyan bir büyücü.

Ve aynı hızla bunun ne anlama geldiğini anladı: erteleme olmayacaktı. Son dakika merhameti olmayacaktı. Cezası, yargıç kararını vermeden çok önce belirlenmişti.

Gözlerini büyücüye dikti.

şu anda çığlık atamayacak ya da ağlayamayacak kadar boş hissediyordu. Keşke Rijes Velk'e denediği için teşekkür edebileceği bir anı olsaydı. Terlu onun iyiliğini gerçekten takdir etmişti.

"stn değiştir," dedi ona.

Bir sandalyenin üzerinde katlanmış bir tunik, bir kütüphane üniforması fark etti. Gri kıyafetleri çıkarıp Dördüncü Kütüphaneci'nin tanıdık mavisini giymeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. En azından kaderiyle bir suçlu gibi giyinerek yüzleşmeyecekti. Acaba bu da Rijes Velk'in nezaketi miydi, yoksa onlar sadece örneklerinin bir kütüphaneci gibi üniformalı olmasını mı istiyorlardı? Büyücü onu kayıtsızca izledi ve kaçmaya çalışırsa ne yapacağını merak etti. Fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordu -kuşkusuz kapının diğer tarafında muhafızlar vardı- ve kaçarken büyüü yapmasını istemiyordu. Eğer bir heykele dönüştürülecekse, yüzünün korku içinde donup kalmasını istemiyordu. En azından cesur olmaya çalışmak istiyordu.

"Yaşayacak mıyım?" Terlu sordu.

Büyücü tereddüt etti. "Evet." Ve sonra büyüye başladı.

Kanı yavaşlayıp sertleşirken, nefesi boğazında düğümlenirken, gözleri olduğu yerde donup kalırken, eti cilalı tahtaya dönerken, belki de sorulacak doğru sorunun bu olmadığını düşündü. Ama daha iyi bir soru düşünemiyordu.

Eğer yaşarsam, umut edebilirim.

★ ★ ★

Karanlık.

Sessizlik.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu -karanlık mı, sessizlik mi- ama her ikisinde de boğuluyordu. Gözlerini açamıyordu. Hayır, gözlerini kapatamıyordu.

Neredeyim ben?

Dinledi. Hiçbir şey yoktu. Nefes yoktu. Kalp atışı yoktu.

★ ★ ★

Bir gıcırta, sonra bir parça ışık ve şekiller ve gölgeler görebildi: raflar, bir sandık ve bir el arabası. Arkasında boğuk sesler vardı, bir yığın sandalyeyi nereye koyacaklarını tartışıyorlardı.

Bir depo dolabındaydı.

Görünmeyen seslere seslenmek, onlardan kendisiyle konuşmalarını istemek, hayır, onlara yalvarmak istedi. Onları görebileceği bir yere gitmelerini istedi. O

Bir yüz görmeye, başka birinin gözlerinin içine bakmaya, bir gülümseme görmeye ihtiyacı vardı. Onlara uyanık, canlı ve farkında olduğunu söylemek istiyordu.

Ben buradayım!

Kapı kapandı.

★ ★ ★

Bazen rüya görüyordu, ya da neredeyse rüya görüyordu, çünkü bu asla gerçek bir uyku değildi. Heykeller uyuyamaz. En sevdiği rüyasında, gün ışığında duruyor ve müzik dinliyordu. Ahh, müzik! Ve bir pastanın tadına bakıyordu. Ya da bir öpücüğün tadına bakıyordu. Ve etrafında insanlar vardı, en güzel müzik olan sesler ve kahkahalar. Etrafı güller gibi kokuyordu.

Ama rüya hiç sürmedi ve sonra bir kez daha hiçbir şey yoktu, hiçbir şey, hiçbir şey.

★ ★ ★

Artık korkmuyordu.

Ya da

kızgın.

Ya da

üzgün.

Ama diledi... Ah, diledi. Güneş ışığı için. Nefes almayı. Nazik bir ses için. Ve böylece hayal kurdu, hatırladı ve günler boyunca sürüklendi, zamana ve kendine olan hakimiyetini kaybetti.

★ ★ ★

Sessizlik ve karanlıkta heykel dayanmaya devam etti.

Sonunda onu Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nin Kuzey Okuma Odası'na yerleştirdikleri kaideye yerleştirmeye geldiklerinde, onlara teşekkür etmek istedi.

En azından artık yalnız olmayacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Heykelin üzerine hafifçe kar yağıyordu; heykel bunun hoş ama beklenmedik bir şey olduğunu düşünüyordu. Pullar burnunun tozunu aldı ve kırpılamayan gözlerinin üzerine düştü ve neden Kuzey Okuma Odası'ndaki oyukta, her zamanki kaidesinin üzerinde olmadığını merak etti.

Belli ki önemli bir şeyi kaçırmışım, diye düşündü.

Eskiden paha biçilmez (ve tozlu) kitaplar ve parşömenlerle dolu, tavandan tabana kadar uzanan kitap raflarını görüyordu. Şimdi ise karla kaplı ve kozalaklarla dolu bir çam ağacı korusuyla karşı karşıyaydı.

Dönüşümünden beri sürüklendiğini biliyordu ama bu sefer, Büyük Kütüphane'den ... burası her neresiyse oraya taşınmayı kaçırmak için epey bir süre sürüklenmiş ve çok derin uyumuş olmalıydı. *Ne kadar süre?* diye merak etti. *Ne kadarını kaçırdım? Neredeyim ben?* İki çamın arasında yansıyan güneş ışığının parıltısını gördü ama ne olduğunu anlayamadı-

Birdenbire titredi ve ahşap uzuvlarından aşağıya doğru bir dalgalanma yayıldı. Cansız bir nesne olduğu düşünülürse, titrememesi gerekirdi, Peki neden- Bir ürperti şiddetlendi ve bir ağacın eğilmesine benzeyen bir gıcırta duydu. *Olamaz, bu içimde miydi?*

Ve sonra: *çıtırtı, çıtırtı, çıtırtı*. Kabarcıkların ayak parmaklarından dizlerine, kalçalarına ve gövdesine doğru yükseldiğini ve gittikçe daha hızlı döndüklerini hissetti.

Çok uzun zamandır hiçbir şey hissetmemişti. Ve şimdi aniden her şeyi hissetti.

Yandı. Dondu. Acıdı. Sanki parçalanıyormuş gibi hissetti ve sonra sanki bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissetti, başı binlerce renkle dönüyordu. Tarifsiz bir acı ve akkor halindeki bir neşeyle patlayan bir yıldız gibiydi.

Ve sonra Terlu Perna, eskiden Alyssium Büyük Kütüphanesi'nin (Hilal Adaları İmparatorluğu'nun mücevheri) İkinci Kat, Doğu Kanadı'nın Dördüncü Kütüphanecisi ve çok daha yakın bir zamanda Kuzey Okuma Odası'nda sergilenen, izinsiz büyü çalışmalarıyla ilgili imparatorluk yasalarını çiğnediği için mahkûm edilen tahtadan yapılmış bir heykel... karlı orman zeminine bir yığın halinde yığıldı.

Tekrar ete bürünmüştü.

Terlu ıslak karın kütüphaneci tuniğinin ince kumaşından sızdığını hissetti. Sol baldırı ve kalçası karıncalanırken aynı anda esen rüzgâr çıplak kollarını serinletti. Havayı içine çekti, soğuğun boğazını yaktığını hissetti ve bir kahkaha atarak dışarı attı.

Oh, hissedebiliyordu! Nefes alabiliyordu! Hareket edebiliyordu! Konuşabiliyordu! Avazı çıktığı kadar "La-la-la!" diye şarkı söyledi. Sesi çatlamış, boğazı kullanılmamaktan kurumuştur. Yakındaki bir çam ağacının tepesinden bir kuş ürktü. "Özür dilerim!" diye seslendi ona, kuş uçup giderken kırmızı kanatları beyaz gökyüzüne karşı parlıyordu.

Tekrar alabildiği kadar derin nefes aldı ve çam kokusunu ve kışın keskin tadını içine çekti, o kadar keskin ve temizdi ki ciğerlerine kadar acıtıyordu. Aslında, şimdi fark etti, her yeri ağrıyordu: her eklemi ve her kası o kadar ağrıyordu ki titriyorlardı ama gülümsemesini engelleyemiyordu. Yeniden hayattaydı!

Bir an için bu onu şaşkına çevirdi. Neredeyse umudunu yitirmek üzereydi. Hayatta kaldığı gerçeği dışında umut etmek için hiçbir mantıklı nedeni yoktu.

Terlu ayağa kalkmak için yeri itti. Ve hemen yere düştü.

"Ah."

Daha fazla kar tuniğini ıslattı. İki eliyle iterek öne doğru sallanıp çömeldi. "Sakin ol," dedi. "Bunu yapabilirsin, Terlu." Sesi şimdi daha güçlüydü, sadece biraz dalgalanıyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Dizleri titredi ve en yakındaki ağacın dalına tutundu. Ağacın kabuğu avucunu ısırdı ama düşmedi.

Soğuk tenine sızarken titredi. Sonunda insan haline geri dönse ve hemen donarak ölse korkunç olmaz mıydı? Evet, olurdu. *Beni geri getiren her kimse, donmamı istemiş olamaz.*

Kim restore ettiyse...

Tabii ya! Yakınlarda onu kurtarmak için büyü yapan bir büyücü olmalıydı. Muhtemelen büyüün çoktan etkisini gösterdiğini bilmiyorlardı. Fark ettikleri anda battaniyeler, paltolar, sıcak çikolata ve nerede olduğuna ve neden burada olduğuna dair gerçekten mükemmel bir açıklamayla ortaya çıkacaklardı ve onlara ruhunun derinliklerinden teşekkür edebilirdi.

"Merhaba!" Terlu aradı. "Ben..." Kelime neydi? Uyanık mı? Canlı mı? Etli mi? Etli olduğunu haykırmak istemedi. "Ben buradayım! Buradayım! Alo?"

Birinin cevap vermesini bekledi ama kimse cevap vermedi. Kar bir fısıltı kadar yumuşak yağıyor, rüzgâr dallara sürtünerek *sus, sus* sesleri çıkarıyordu. Sanki ormanda yaşayan tek kişi kendisiymiş gibi hissediyordu ama bu olamazdı. Onu canlandıran büyüden birileri sorumlu olmalıydı, peki o birileri neredeydi?

"Başardın!" diye seslendi. "Beni kurtardın! Yaşasın! Sana teşekkür edebilmem için dışarı çıkabilir misin? Gerçekten, çok minnettarım! Ve ayrıca üşüyorum!"

Yine de kimse cevap vermedi.

Terlu kollarını kendine doladı ama bunun pek faydası olmadı. İleri doğru tereddütlü bir adım atmayı denedi. Bacakları yavru bir geyiğinki gibi titriyordu ama kendini dik tuttu. Bir adım daha attı ve sonra bir adım daha. Önünde, çam ağaçlarının arasında gördüğü parıltı vardı. Diğer yönler sadece ağaçlar ve kardan ibaret olduğu için oraya yöneldi.

Neden biri onu iyileştirmek için bir büyü yapar ve işe yarayıp yaramadığını görmek için etrafta dolanmaz? Bu sorumsuzca bir büyü çalışmasıydı, olan buydu. En azından büyücü ona şöyle bir not ilâştirebilirdi: "Bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmam gerekiyor. Yakında döneceğim." Ya da ona hangi yöne gideceğini söyleyen bir işaret bırakabilirlerdi. Ya da bir ok. Taşlardan ya da başıboş çam kozalaklarından bir ok yapmak o kadar da zor olmazdı: *Sıcaklığa ve yiyeceğe giden yol bu!*

Tabii bu her kimse onun barınak bulmasını istemiyorsa?

Ya bu, bir şekilde bilmediği cezasının garip bir parçasıysa? Karar karşısında çok geçirmişti - hayır, karar karşısında değil. Yüzde yüz suçluydu. Yine de cezanın bu kadar ağır olmasını beklemiyordu. Kimse beklemiyordu. Terlu, Rijes Velk'in hoşgörüyü savunduğunu düşündü... ama onu ibret olsun diye cezalandırmak istemişlerdi, hepsi bu. Odunlaştırılmıştı. Yoksa katılaştırılmış mıydı? En-statued? Bunun için uygun bir fiil yoktu, bu da onu rahatsız ediyordu.

Terlu-eğer birine bir şey yapacaksan, bunun için bir fiil olmalıydı ve eğer yoksa, bunu yapmayı bir kez daha düşünmeliydin.

Kar daha sert yağdı. Etrafında dönüyordu ve gözlerine kaçmasını engellemek için kolunu yüzünün önünde tuttu. Ağaçların arası ayak bileği derinliğindeydi ve ilerleyebilmek için dizlerini yukarı kaldırarak yürümek zorunda kaldı. Çam ağaçları bir araya toplanmıştı ve dalları her birine sürtündüğünde tenine batıyordu.

Daha kalın bir dalın altına eğilirken sırtıyla dala çarptı ve bir kucak dolusu kar boynuna düştü. Bir çığlık attı ve öne doğru kaydı. Yeniden uyanışından bu kadar kısa bir süre sonra, herhangi bir şeye bu kadar hızlı tepki vermeye hazır değildi - dizlerinin üzerine düştü. Sarsıntıyla birlikte içindeki tüm hava dışarı fırladı ve dizlerine acı saplandı.

Gözleri yaşardı. "Kimse yok mu? Kimse yok mu? Lütfen yardım edin! Yardıma ihtiyacım var!" Umursamayı reddeden kar yağmaya devam etti.

Dişlerini sıkan Terlu kendini toparladı ve tökezleyerek ilerledi. Başka bir dalı kenara itti, bu sefer daha dikkatli bir şekilde kar tekrar üzerine yağmasın diye, ormandan çıkıp bir açıklığa adım attı.

Önünde bir pencere vardı. Birçok pencere. Siyah demirle çerçevelenmiş, camların etrafından dal gibi kıvrılan pencerelerden oluşan bir duvar. Yapı muazzamdı; en az üç kat yüksekliğindeydi ve o kadar genişti ki köşelerini göremiyordu. Terlu başını arkaya eğerek yukarıya, tepedeki cam kubbeye baktı. Üzerine kar yağıyordu.

Tökezleyerek ilerledi, cam duvara ulaştı ve içeri bakarken ellerini duvara bastırdı. Hava serindi ama buzlu değildi ve camlarda kırağı olmadığını fark etti. Bunun yerine cam sanki içerideki sıcak hava buğulandırmış gibi bulanıktı. *İçerisinin sıcak olduğunu* fark etti. Muhteşem bir şekilde sıcak! Buğulu camdan görebildiği tek şey bir gölgeler karmaşasıydı. Ve ... yeşil? İçerisi yeşille doluydu.

Buranın bir sera olduğunu fark etti. *Ormanın ortasında devasa bir sera.* İçerisi karanlık olsa bile birine ait olmalıydı. Sahibini bulabilirse, belki kurtarıcısını da bulabilirdi.

Onu bu soğukta dışarıda bıraktıkları için pek de iyi bir kurtarıcı sayılmazlardı. Yine de içeri girmesine izin verirlerse onları affedebilirdi. *Onları hemen affedeceğim.* Onu yeniden ete kemiğe büründürmüşlerdi. Cama vurarak tekrar seslendi, "Merhaba! Dışarıdayım! Lütfen beni içeri alın!"

Cam duvar boyunca yürüdü, ilerledikçe kapıya vuruyordu. Bir kapısı olmalıydı, değil mi? Ya da açılan bir penceresi? *Sanırım camı kırabilirim.* Ama bu hem onun hem de soğuğun içeri girmesine neden olurdu ve ev sahibi bu konuda ne düşünürdü?

Onu soğukta yalnız bırakmamış olsalardı, camı kırmasına gerek kalmazdı.

Yine de kırmamayı tercih ederdi. Bu iyi bir tanışma olmazdı. Ayrıca bunu yapabileceğinden de emin değildi. Kalın bir camdı ve kolları o kadar kötü titriyordu ki, kollarında hiç güç olduğundan emin değildi.

Sadece son çare olarak.

Ayaklarının dibindeki kar kalınlaştıkça duvar uzayıp gidiyor gibiydi. Parmak uçları gibi ayak parmakları da uyuşmaya başlamıştı. Donup donmadığını merak ediyordu. Daha önce hiç bu kadar üşümemişti. Eano adında, güneş yanığı tehlikesinin donma tehlikesinden çok daha fazla olduğu, güneşin kavurduğu bir adada büyümüştü. Kuzenlerinin evine giderken kumda yalınayak yürür ve ayak parmaklarını gıdıkladığını hissedirdi ve her gün batımında ailesi onu akşam yemeğine çağırmadan önce güneşin ısıttığı suda yüzerdi. Yazın en yoğun olduğu zamanlarda midye ve istiridyeleri kayaların üzerine bırakarak pişirebilirdiniz ve susuz kalmamak için meyve suyu içmek zorundaydınız yoksa her sokak köşesinde sürahi sürahi guava ve sulu tatlı meyve suyu dağıtan bir grup büyükbabanın gazabına uğrama riskiniz vardı. Hatırladığında, Terlu neredeyse tatlı dutun tadını alabiliyordu. Tüm adanın çiçeklerle donatıldığı, çikolata, tarçın ve narenciye koktuğu, her fırıncının ve fırıncı adayının Yaz Bayramı için en nefis hamur işlerini yapmak için yarıştığı yaz gündönümünün lezzetiydi bu...

Sonunda seranın köşesine ulaştı ve döndü - daha fazla cam gördü.

Kırmak zorundayım. Dışarıda biraz daha kalırsam, tahta yerine buzdan bir heykel olacağım. Bunun ironik mi yoksa acınası mı olduğunu bilmiyordu. Hafifçe histerik bir şekilde güldü.

Terlu bir kaya ya da sağlam bir dal bulmak için etrafı kolaçan etti. Her yer karla kaplıydı ama çam ağaçlarından birinden düşmüş orta boy bir dal gördü. Onu eline aldı ve özsuğu avuçlarına yapıştı. Pencerelelerin olduğu duvara geri götürerek camlara baktı. Eğer tam ortasından vurduysa, en zayıf yeri orası olmalıydı.

"Özür dilerim," dedi tanımadığı ev sahibine. "Çok, çok özür dilerim. Temizleyeceğim, söz veriyorum."

Dalı cama doğru savurdu.

Sertçe çarptı. Çarpmanın etkisiyle kollarının titrediğini hissetti ama cam kırılmadı. Dalı bir saniyeliğine dinlenmek için aşağı indirdi ve nefesini tuttu. Kaslarını aylardır kullanmamış gibi hissediyordu ki bu doğrudu. Dalı kaldıran Terlu tekrar denedi.

Çentik yok. Bir çizik bile yok.

Tekrar tekrar vurdu. Beşinci denemeden sonra durdu, nefes nefese kalmıştı. Ya yeterince güçlü değildi ya da cam gerçekten cam değildi. Ya da kırılmaz olması için büyü yapılmış olabilirdi. Saraydaki pencerelerin üzerinde böyle büyüler olduğunu biliyordu. İmparator şehrin fakir bölgelerindeki aşağı kanalları ziyaret ettiğinde, tamamen camdan yapılmış ve kırılmaz olarak büyülenmiş bir arabayla seyahat ettiği söylenirdi. Bu seranın da aynı büyüyü taşıması mümkündü. *Bu durumda ... Bu asla işe yaramaz.*

Elindeki dalı bıraktı ve cam duvara yaslandı. Tek seçeneği bir kapı bulmaktı. Bunun için hareket etmeye devam etmeliydi. Belki kısa bir dinlenmeden sonra...

Hayır. Yürümeye devam et.

Artık o kadar soğuk hissetmiyordu. Belki de büyük bir kısmı hissizleştiği içindir. Kendini ilerlemeye zorlayarak cam boyunca ilerledi. Destek için elini cama yasladı... kapıyı fark etmesinin tek nedeni de buydu.

Pencere duvarının yarısındaydı. Gözleri fark etmeden önce parmakları mandalın üzerine değdi. Durdu ve baktı.

Sonunda beyni parmaklarına ve gözlerine yetişti. Bir kapı!

Gerçek bir kapı!

"Lütfen kilitli kalma," diye yalvardı kapının kolunu çevirirken.

Kapı kolayca itilerek açıldı ve Terlu tökezleyerek içeri girdi. Bir sıcaklık dalgasıyla karşılaştığında gördüğü tek şey yeşildi. Kapıyı arkasından kapattı ve ona yaslandı. Aniden ısınan el ve ayak parmakları karıncalanmaya ve ardından yanmaya başladı. Dışarıda kış rüzgârı arkasından eserken sıcak çakılların üzerine çöktü ve acı dinene kadar parmaklarına üfleyip ovuşturdu. Parmak uçlarını ovarken önündeki yaz yeşiline aval aval baktı.

"Vay canına," diye nefes aldı.

Sera taze toprak ve binlerce çiçek kokuyordu; ağustos böceklerinin kurbağaların bas seslerine tenor olarak eşlik ettiği ve ayın sonbaharda hasat vaadiyle ağırlaştığı mükemmel bir yaz gecesinin parfümü. Dışarıda ay yoktu ve tek ses yukarıdaki cam tavanda karın vınlamasıydı, bu yüzden biraz yanlış bir benzetme oldu. Yine de harika koktuğunu düşünüyordu.

Terlu kendini yerden kaldırdı. Çakıl parçaları ıslak eteğine yapışmış ve ıslak tenine yapışmıştı. Onları fırçaladı ve sonra ellerini tekrar inceledi. Lavanta rengi teni soğuktan pembeleşmişti ama beyaz lekeler yoktu. Acı neredeyse tamamen azalmıştı. Ayak parmaklarını deneysel olarak oynattı ve çok daha iyi hissettiler. *Donmadım. Yaşasın!*

"Merhaba? Burada kimse var mı?" diye seslendi.

Sesi yeşillikler tarafından yutuldu.

Bitkilerin arasındaki çakıllı patikada ilerledi. Daha önce hiç bu kadar bol bitki örtüsü görmemişti: Sarmaşıklar seranın çatısına kadar sütunlara tırmanıyor, fil kulağı büyüklüğünde devasa yaprakları olan kalın çalılar yolu kaplıyor ve cılız gövdeleri ve eğrelti otu benzeri yapraklardan oluşan taçlarıyla ağaçlar yükseklerle uzanıyordu. Arada çiçeklere göz atıyordu: parlak sarı stamenli parlak kırmızı fincanlar, minik beyaz yaprak kümeleri ve sarı-turuncu çizgili zambaklar. Her şey o kadar sıkışık ki, Terlu pencerelerin duvarlarını çabucak gözden kaybetti. Dış dünyanın tek görüntüsü tam tepesinde, kubbenin pencerelerinden görünüyordu ve burası ya kardan ya da gökyüzünden sadece beyaz görünüyordu -Hangisi olduğunu anlayamadı.

Tek ses, ayakkabılarının çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtılar ve ayak parmaklarının arasındaki erimiş karın ezilmesiydi. Islak tuniğinin tenine değdiği yerler hâlâ titriyordu ama içerisi çok daha sıcaktı. Giysilerinin yeterince çabuk kuruyacağını umuyordu.

Seranın kalbine yaklaştıkça hava daha da ısındı ve nedenini çok geçmeden gördü: spiral bir kabuk şeklindeki beyaz porselen soba. Isı yayıyor, yakınındaki havanın dalgalanmasına neden oluyordu. Etrafını mavi kiremitli bir bank çevreliyordu ve üzerine düşen birkaç yaprağın tozunu alıp oturdu. Terlu sevinçle iç çekerek sobanın yanına sokuldu.

Odun yerleştirmek için herhangi bir kapak göremedi ve duman kokusu almadı. Sihirli bir soba. Alışılmadık ama imkansız değil. Şey, kesinlikle değil

imkansızdı, çünkü buradaydı.

Vay canına, burada kıvrılıp uyuyabilirdi. Kabul etmek gerekirse, bankın birkaç yastığa ihtiyacı vardı ve temizlenmesi gerekiyordu. Tozun kalınlığına ve üzerindeki ve etrafındaki başıboş yaprakların sayısına bakılırsa, yıllardır burada birinin oturduğundan şüpheliydi. Geniş odayı dolduran bitkilere bakarken, yıllardır bu serada kimsenin bulunup bulunmadığını merak etti.

Biraz huzursuz hissetmeye başladı.

Bu uçsuz bucaksız yerde yalnız olamazdı, değil mi?

Terlu bir uzman değildi ama o bile bitkilerin vahşi bir şekilde büyümesine izin verildiğini görebiliyordu. Sıkı örgüler ve yumaklar halinde birbirlerinin etrafına dolanıyor, mevcut her alanı dolduruyorlardı. *Ya burada kimse yoksa? Ya yalnızsam?*

Paniğin boğazında düğümlendiğini hissetti. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve yutkunarak nefes aldı. Bunca zaman konuşamadıktan, basit bir konuşma yapamadıktan, kimseye dokunamadıktan ya da dokunulamadıktan sonra... *Burada yalnız olamam.* Belki de bu sera terk edilmişti, ama yakınlarda biri

-

"Rrr-eow?"

Kanatlı bir kedi sobanın etrafında, mavi kiremitli tezgahın üzerinde yürüyordu. Gri kürkü, kehribar gözleri ve sırtında çapraz duran parlak zümrüt kanatları vardı. Terlu'ya ulaştığında durdu ve ona baktı.

"Merhaba!" Terlu dedi ki. "Ne kadar güzelsin."

Terlu'yla neredeyse aynı fikirde olan kanatlı kedi ona doğru ilerledi ve kucağına tırmandı. Pençeleriyle tünüğünün içinden kalçalarını yoğurdu, bir kez döndü ve sonra onun üzerine yerleşti. Omuzlarını silkerek daha rahat bir pozisyona geçerken zümrüt yeşili tüyleri dalgalandı.

"Tamam, hoş geldin," dedi Terlu, bu beklenmedik kedi dostluğu karşısında büyülenmişti. Yavaşça onun kulaklarının arasını okşadı. Kanatlı kediye okşadıkça boğazındaki korku titremesi azaldı. Kalbi yavaşça sakinleşti ve paramparça olacakmış gibi hissetmeden nefes alabildi. Kürkü kadife kadar yumuşaktı. Yanaklarını ve boynunu okşayabilmek için başını eğdiğinde gülümsedi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim. Burada yapayalnız olduğumu düşünmeye başlamıştım."

Mırıldandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bir adın var mı?" Terlu kanatlı kediye sordu.

Elbette cevap vermedi. Terlu şaşırmadı. Daha önce konuşan kanatlı bir kedi duymamıştı. Bir keresinde, konuşan kertenkelelerin olduğu söylenen uzak bir ada hakkında bir seyahatname okumuştı. Kaşif onların kâhin olduğunu iddia etmişti ama aynı zamanda bütün bir bölümü bir tür halüsinojenik mantarın yüceliklerine ayırmıştı, bu yüzden diğer iddiaları şüpheli kabul edildi.

"Buralarda seni besleyen biri var mı?" diye sordu. "Yabani gibi görünmüyorsun."

Kedi, kanatlarının altını okşayabilmesi için kendini kasıyordu. Tecrübelerine göre sokak kedileri hiç bu kadar dost canlısı olmamıştı... Tabii insanlarla birlikte büyütülüp sonra terk edilmediyse? Eğer öyleyse, bu neden kucaklanmaya bu kadar muhtaç olduğunu açıklıyordu.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi ona. "Ben de öyle hissediyorum."

En başta hayatını mahveden büyüü yapmasının tek nedeni buydu: yalnızdı. Bu kadar basitti. *Ve bu kadar acınası*, diye düşündü. Kütüphanedeki bir pozisyonun araştırmacıların karanlık bilgi parçalarını bulmalarına yardımcı olmak, meraklı müşterileri eğitmek ve en sevdiği kitapları benzer düşünen meslektaşlarıyla paylaşmak anlamına geleceğine inanmıştı. Sadece halka açık bir pozisyon için özellikle talepte bulunmuş ve mülakata girmişti. Ancak eğitimini tamamladığında, büyüyle ilgili imparatorluk yasaları daha da sıkılaşmış ve Büyük Kütüphane'deki ciltlerin büyük çoğunluğunu kısıtlamıştı. Büyü kitaplarına ve ilgili materyallere yalnızca en seçkin büyücülerin erişimine izin verilecekti ve Terlu bu aydınlara atanacak kadar kıdemli değildi. İkinci katın sorumlusu olan zor durumdaki kütüphanecinin özüyle Terlu'nun görev yeri değiştirilmişti.

Haftada bir kez, o da çok kısa bir süre için başka birini görürse şanslıydı. Kütüphane, kural olarak, sosyal varlıkları cezbetmezdi.

Terlu pek çok şeyde iyiydi: tüm derslerinde başarılı olmuş, çok düzenli ve verimli bir araştırmacı olduğunu kanıtlamıştı; referans istediğinde profesörleri kütüphanecilik pozisyonu için evrensel olarak onu tavsiye etmişti. Yaşayan dokuz dili konuşabiliyor ve karmaşık ve son derece incelikli İlk Dil de dahil olmak üzere soyu tükenmiş altı dili okuyabiliyordu, ayrıca dış denizin münhasıran denizci klanları tarafından kullanılan birkaç lehçeyi akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Ayrıca mükemmel bir yaban mersinli turta pişirebiliyor (kütüphanede bulduğu bir yemek kitabı sayesinde), sekiz telli bir gitar çalabiliyor (en azından birkaç temel akor) ve baktığı her şeyin makul bir kopyasını çizebiliyordu.

Ama yalnız kalmakta iyi değildi.

Konuşmayı severdi, dinlemeyi severdi ve kendi konuşmasını dinlemekle ilgilenmezdi. Bir dükkâna girip bir küvet tereyağı ve yarım düzine yumurtayla çıktığında, müşterilerden stokçulara ve iki kat uzak kuzenlerine kadar herkesin hikâyesini bilebilecek türden biriydi. Ancak bu, boş ve sessiz kütüphane raflarında kullanışlı bir beceri değildi ve terk edilmiş bir seranın içinde de kullanışlı değildi.

Burada yalnız değilim. Kedi de var.

"Etrafa bakıp birilerini bulabilecek miyiz diye bakmaya ne dersin?" Terlu kediye sordu. "Ve belki yiyecek bir şeyleri var mı diye bakarız?"

Artık sıcak ve çoğunlukla kuru olduğu için acıktığını fark etti. Aslında, "acıkmak" çok hafif bir ifade gibi geliyordu. Midesi sanki diğer tüm organlarını yumruklamak istiyormuş gibi kıvranıyordu. Kediye kucağına alan Terlu ayağa kalktı.

Kedi derhal kollarından kurtuldu, kanatlarını kabarttı ve sonra omzuna tırmandı. Terlu gerildi, sırtını kamburlaştırdı, ne yaptığından ve orada nasıl dengede durabileceğinden emin değildi. Boynuna dolandı, böylece ön patileri sol omzuna, arka patileri de sağ omzuna sarktı.

Yeni kürklü atkısını boynuna dolayarak doğrulurken güldü. "Kedilerin soğuk olması gerekmiyor mu?" Onun öyle olmamasını seviyordu.

Onun kulağına doğru esnedi.

"Hangi yoldan gideceğimiz konusunda bir önerin var mı?" Beyaz spiral sobadan ve onun kızarmış mavi tezgahından ayrılan birkaç yol, kıvrıla kıvrıla gözden kaybolurken yeşilliklerin içinde kayboluyordu. Bir tanesi geldiği kapıya geri götürüyordu ama diğerlerinden herhangi biri yardıma ve (umarım) bir açıklamaya götürebilirdi. Belki de bu serayla ilişkili büyük bir ev vardı. Ya da bir köy. Bakmadan bilemezdi ve oturup birinin gelip onu aramasını beklemeye hiç niyeti yoktu, özellikle de karlı ormanda neredeyse donmak üzereyken yaşadığı deneyimden sonra. "Sola ne dersin?"

Sanki cevap verirmiş gibi kuyruğuyla yüzüne vurdu. Bunun bir evet olduğuna karar verdi.

Geniş yapraklı bitkilerin arasındaki çakıllı patikadan aşağı inmeye başladı. Her iki yanında turuncu ve mavi çiçekler büyüyordu, taç yaprakları kuş kanadı şeklindeydi. Diğer bitkiler, saplarının arasından kıvrılıp giden patikanın üzerine eğilmişti. Birkaç kıvrımdan sonra yürüyüş yolu, ortasında kapısı ardına kadar açık boş bir kuş kafesinin bulunduğu bir çemberle son buldu. Mücevherli süslemelerle bezeli kafes, bir tavus kuşunu barındıracak kadar büyük görünüyordu. "Eski öğle yemeğin mi?" diye sordu kediye.

Terlu tepesinde bir çırpınma sesi duydu ve başını kaldırıp baktı. Kirişlere tünemiş, tüylerinden çiçekler fişkıran bir kuş vardı. Kuyruğundan güller dökülüyor, kafasından bir leylak dalı fişkırıyor ve kanatlarını çançiçekleri kaplıyordu.

"Öğle yemeği değil," dedi Terlu, "ikimiz için de."

Çiçek kuşu ağzını açtı ve bir sopranonun aryası gibi bir tril söyledi. Daha da dikkat çekici olanı, şarkıyla birlikte yeni açmış bir çiçeğin narin kokusu da geliyordu.

"Çok güzel," dedi.

Kanatlı kedi, sanki başka bir yaratığa hayranlık duymasından rahatsız olmuş gibi kuyruğuyla yanağına vurdu. Kadın sırtıttı ve uzanıp onun çenesini okşadı.

Beyaz sobaya geri dönen Terlu başka bir yön denedi ve ikinci seçtiği yol, süslü demir işlemelerle çevrili cam bir kapıda son bulmadan önce kalın yeşillikler arasında daha uzun süre kıvrıldı. "Gördün mü, bir yere çıkması gerektiğini biliyordum."

Kapının mandalını açtı ve içeri girdi... aynı büyüklükte başka bir seraya.

Bu ikinci sera o kadar nemliydi ki cam duvarlardan **n e m** damlıyordu. Terlu'nun koltuk altlarında ter birikmişti ve

Tuniği ince olduğu için minnettardı. Hava ağırdı ve ciğerlerini doldurmak için çaba sarf ediyordu.

Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak seranın tepesine baktı. Cam tepesinin altında erimiş altından yapılmış gibi görünen bir küre duruyordu. Taklit bir güneş olan bu küre, soluk limon renginden koyu kehribara kadar sarının her tonuyla yüzüyordu. Etrafında elmas gibi parlayan gövdeleri ve altın kanatları olan yusufçuklar dönüyordu. İkili ve üçlü gruplar halinde müziksiz bir gezintide dans ediyorlardı.

Sahte güneşin ve onun böcek dansılarının altında, bu odadaki bitkiler güveç gibi kokuyordu, özellikle de saatlerce kaynamaya bırakılmış lahanaların olduğu bir tanesi. Kadın burnunu kırıştırdı ve kedi hapşırdı. Sol omzunda dik otururken tüyleriyle boynunu gıdıklayarak yer değiştirdi.

"Evet, bence de kokuyor," dedi ona.

Yine de çiçekler olağanüstüydü: trompet şeklinde altı metrelik kırmızı çiçekler, kalp şeklinde sarı iek demetleri ve kolu kadar uzun dikenleri olan koyu mor çiçekler. Çoğu doğrudan toprak yataklarda yetişıyordu ama birkaçı saksılardan ağlıyordu. Sıcağa aldırmadan, aralarında daha fazla elmas yusufçuk uçuşuyordu, her biri zarıftı, uçarken parıldıyorlardı, ısıtılı çiçeklere çekilmişlerdi.

Kolunu burnuna siper eden Terlu, bataklık serada aceleyle ilerledi. Yosunlar ve sarmaşıklar bitki yataklarının her santimini kaplamıştı ve etrafından damlayan ve damlayan su sesleri duyuyordu. Çakıllar ayaklarının altında vıcık vıcıktı ve sık sık su birikintilerinin üzerinden atlamak zorunda kalıyordu. Ama yol düzdü ve kısa süre sonra kediyle birlikte karşı tarafta, iki kırmızı trompet çiçeğinin çerçevelediği kapıya ulaştı. Kapıyı açtı ve içeri daldı.

Üç numaralı sera eğrelti otlarıyla doluydu. Bir yaz ormanı gibi kokuyordu ve minyatür bir güneş yerine tepesinde dönen fanlarla önceki odadan çok daha serindi. Renkler bile daha dinlendiriciydi: her yönde yumuşak, neredeyse tüylü yeşil. "ok daha iyi," dedi Terlu ve artık fazla ısınmamış olan kanatlı kedi de aynı fikirdeymiş gibi boynuna kemiksizce atladı.

Çeşitli tonlarda gri ve mavi arduvazdan yapılmış bir yol boyunca ilerledi. Önceki odalarda olduğu gibi, yeşillikler tarafından yutulan birden fazla dala ayrılıyordu. Her patikanın kenarında giderek daha fazla

Eğrelti otları. Dünyada bu kadar farklı eğreltiotu çeşidi olduğunu hiç düşünmemişti: kabarık yapraklar ve sivri yapraklar ve kırmızı olanlar ve sarı benekli olanlar ve... Tanrım, aşırı sayıda eğreltiotu vardı.

Terlu her ihtimale karşı tekrar seslenmeyi denedi. "Alo? Burada kimse var mı?" Bir cevap beklemiyordu ve alamadı da.

Sessizlik onu sıkıştırdı ve nefes almak için yutkunduğunu hissetti. *Sen iyisin*, dedi kendi kendine. *Birini bulacaksın*. Terlu uzanarak kedinin boynunu okşadı. Burada en azından kediyi besleyecek biri olmalıydı.

Çıkışa götüreceğini umarak en geniş yoldan ilerledi. Tepesinde iki vantilatör hafifçe vızıldıyor, yağın karın yumuşak pırtırtılarını bastırıyordu.

Terlu, diğerleriyle aynı narin demir işçiliğiyle çerçevelenmiş bir sonraki kapıyı buldu. "Kaç tane sera var?" diye sordu kapıyı açarken. Kavernöz odayı doldurmasa bile sesinin sadece biraz titremesinden gurur duyuyordu. Daha yüksek sesle konuştu. "Bunlar birden fazla sera mı sayılıyor, yoksa birden fazla odası olan tek bir sera mı? Eğer öyleyse, bunlar sera mı? Hayır, bu kulağa doğru gelmiyor. Sera içinde sera." Dilbilim üzerine çok çalışmıştı ama okuduğu metinlerin hiçbiri bu soruyu yanıtlamamıştı. Dil tuhaflıklarla doluydu. Bu disiplinin sevdiği yanlarından biri de buydu.

Tek bir küçük oda olan yandaki sera, raf raf saksılarla doluydu. İçerisi mükemmel bir sıcaklığa sahipti. Bu ona Alyssium'da baharın ilk gününü, insanların pencere önlerini fidelerle doldurduğu ve balkonlarında yeni yıkanmış çarşaflarını havalandırdığı zamanları hatırlattı. Kanatlı kedi boynunda mırıldanırken daha da içeri yürüdü. Saksıların büyük çoğunluğunda sadece toprak vardı ama birkaç tanesinin içinden zafer kazanmış minik bir yumruk gibi yeşil bir filiz çıkmıştı. Bir tanesinin yanında bir mala vardı.

Terlu durup malaya baktı. Dizleri sulanmış gibi hissetti ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Burada biri *var*."

Bir bahçıvan.

Birisi bu saksılarla ilgileniyor, yeni fideler, soğanlar ya da toprakta ne varsa onu dikiyordu. Bu bitkiler aşırı büyümüş ve bakımsız değildi; yabancı otlardan ve döküntülerden arındırılmış yeni bitkilerdi. "Alo? Merhaba!" Saksı sıralarının arasından hızla geçerek bir sonraki seraya girdi ve o güne kadar gördüğü en güzel manzarayla karşılaştı.

Güllerle dolu bir odaydı.

Baktığı her yerde saksılardan, kafeslerden, pencerelerden ve kubbeden güller yükseliyordu, akla gelebilecek her tonda: pembe, sarı, beyaz, şampanya, gök mavisi, mor, fuşya, mercan, tozlu pembe, somon pembesi, koyu kırmızı, neredeyse siyah olacak kadar koyu bir kırmızı... Ve koku! Sarhoş ediciydi. Terlu onu içine çekti. O kadar zengin ve tatlı bir kokuydu ki, gün batımında bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Kedi hapşırdı.

"Böyle yapma," dedi. "Bu çok güzel."

Kanatlarını gerdi ve gül kaplamalı kırıslara doğru uçtu. Onsuz omuzları anında daha soğuk hissetti ve geri gelmesini diledi. Gözlerini tavana diken Terlu, zümrüt tüylerini uzatarak seranın üzerinde süzülen kediye izledi. Kediye izlemeye o kadar odaklanmıştı ki neredeyse adamı göremeyecekti.

Bir bahçıvan, soluk pembe tomurcukları aşırı bol bir gül ağacının yanında diz çökmüş, ölü dalları buduyordu. Sırtı ona dönüktü ve yanında dallarla dolu bir sepet ve makas, mala ve diğer aletlerle dolu bir çanta vardı.

"Oh!" diye bağırdı. "Merhaba, merhaba!"

İrkilerek ayağa fırladığında elindeki makası düşürdü. Hızla onunla yüzleşmek için döndüğünde makaslar kayrak taşına çarptı.

Yapması gerekip gerekmediğini, uygun olup olmadığını, hoş karşılanıp karşılanmayacağını düşünmeden Terlu kendini öne attı ve ona sarıldı. Kollarını onun etrafına doladı, kollarını yanlarına sabitledi ve yanağını onun göğsüne bastırarak sıktı. Birine dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ona sarılmak, onunla bağ kurmak, ona gerçekten, gerçekten burada ve yeniden bir bütün olduğunu hissettirdi. "Yaşıyorum ve sen gerçeksin!"

Bir saniye sonra, hiç tanımadığını ve sarılmak istemeyebilecek birine sarıldığını fark etti ve geriye doğru sıçradı - ve bağlantı anı sona erdi. "Ah, özür dilerim. Yapmamalıydım, çok özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Adam şok olmuş görünüyordu, sanki kadın başından aşağı bir kova su dökmüştü.

Ayrıca, altın sarısı yanağında silmeyi çok istediği bir kir lekesi olmasına rağmen çok yakışıklı görünüyordu. Yine de bu isteğine direndi, çünkü adam yüzünde o kadar büyük bir şaşkınlık ve telaşla ona bakıyordu ki, eğer denerse kaçabileceğini düşündü.

Ona baktığında ne gördüğünü biliyordu: kısa boylu, tombul, pastel renkli, tavşanların güzel olduğu gibi zararsız bir şekilde güzel olan bir kadın. Geniş bir gülümsemesi, iri mor gözleri, yuvarlak yanakları ve yüzüne yayılan sincap kahverengisi bukleleri vardı. Davetsiz bir şekilde bir yerde beliren ya da beklenmedik bir şey yapan birine benzemiyordu, bu da her zaman tam olarak bunu yaptığında insanların ekstra şok olduğu anlamına geliyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Terlu. "Sadece buranın terk edilmiş olduğunu düşündüm ve kimseyi bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Kimseyi bulamazsam ne yapacağımı da bilmiyordum. Kedi hariç. O da çok iyi biri. Ve yumuşak." Gevezelik ettiğinin farkındaydı. Ağzını kapattı ve dostça gülümsemeye çalıştı.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Ona gerçekten sarılmamalıydım. Bu iyi bir davranış değildi. Daha fazla özür dilemeli miydi? Umutsuzca ona tekrar dokunmak, bunun bir rüya olmadığına kendini ikna etmek istedi. "Ben Terlu Perna, İkinci Dördüncü Kütüphaneci-" Eski Dördüncü Kütüphaneci ...

"Buraya nasıl geldin?"

Geldiği yolu işaret etti. "Bulduğum için çok şanslı olduğum bir kapıdan. Dışarısoğuk ve buna hazırlıklı değildim-"

Yüz ifadesi aydınlandı. "Oh! Bu *sensin!* İşe yaradı!"

Kız ona göz kırptı. *Sensin*, dedi adam. Ama Terlu onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı ve kim olduğu ya da onun kendisini nereden tanıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Pardon?"

Ona gülümsüyordu ve olanlardan, değişmeden önceki tüm o bağırış çağırış ve suçlamalardan sonra gülümsenmek baş döndürücüydü - tanıştığı son büyücüler pek de dost canlısı değildi. Mahkeme salonundaki balkonlardan kaşlarını çatarak bakan *çok* kişi olmuştu. Ama *bu* büyücü onu gördüğü için mutlu görünüyordu. Ayrıca oldukça yakışıklı görünüyordu, kız ona baktıkça daha da yakışıklı görünüyordu. Muhteşem altın sarısı ve siyah saçları vardı - teninin altın parlaklığıyla uyumlu, altın rengi çizgilerle bezenmiş simsiyah - ve kedi kanatları kadar yeşil gözleri. Yakın zamanda tıraş olmamıştı ve benekli altın rengi neredeyse sakalları okşanacak kadar yumuşak görünüyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Sen beni tanıyor musun?"

Adam hâlâ gülümseyerek parmağıyla onu işaret etti. "Sen heykelsin." Altlarına toprak yapışmış kısa tırnakları vardı. Daha önce hiç büyücü görmemişti.

Tırnaklarının altında kir vardı ama onu eski haline döndüren büyüü yaptıına göre öyle olmalıydı. Tabii büyüü yapan o değilse? Başka kimseyi bulamamıştı. O olmalı. "Uyandın."

"Evet, uyandım," dedi Terlu. Uyanmaması mı gerekiyordu? Belki de bir hata olmuştu ve bu yüzden yalnız ve soğukta uyanmıştı.

Ona hayretle baktı. "İşe yarayacağını düşünmemiştim."

Terlu kızarmaya başladığını hissetti, lavanta rengi yanaklarının canlı bir eflatuna dönüştüğünü biliyordu ve bu da onun daha da kızarmasına neden oluyordu. Daha önce hiç böyle bakılmamıştı. Sanki bir dileği yerine getirilmiş gibi ona bakıyordu; deniz gibi derin, güzel yeşil gözleriyle ona bakıyordu. "Beni iyileştiren sen miydin? Çok teşekkür ederim. Ben... Teşekkür ederim. Gerçekten, çok minnettarım." Eğer onu bir şeyler atıştırmaya yönlendirirse daha da minnettar hissedecekti. Ya da daha iyisi, en azından yarım somun ekmekle birlikte çok büyük bir yemek. Onu hayata döndürdükten hemen sonra yemek istemek kabalık olur muydu? Bu tür durumların görgü kurallarından emin değildi. Bazı büyücülerin titiz olduğu bilinirdi. "Dönüşümün kalıcı olacağını sanıyordum. Bir daha asla insan olmayı beklemiyordum. Nefes almak, koklamak, konuşmak - bunca zaman sonra ciğerlerimi tekrar doldurabilmenin ne kadar harika bir his olduğunu tahmin bile edemezsin!" Akciğerlere, bir kalbe ve bir burna sahip olmanın mutluluğu hakkında çok uzun konuşmadan önce sözünü kesti. Yeniden bir tene sahip olmak bile muhteşemdi.

Etrafında bir daire çizerek yürüdü, sanki herhangi bir yerinin hâlâ ahşap olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Nasıl...." Terlu zorlukla yutkundu. Ne kadar zaman geçtiğini, bugünün tarihini sorması gerekiyordu ama soruyu boğazından çıkaramıyordu. Cevabı duymaya hazır değildi. İliklerine kadar bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Bunun yerine, "Beni neden kurtardın?" diye sordu.

"Çünkü sen bir büyücüsün."

"Ben büyücü değilim," dedi. "Öylesin."

Gülümsemesi soldu. "Ben bir büyücü değilim."

"Ama beni iyileştirdin. Bu bir büyü gerektirir. Bir büyücü olmalısın." Başka birinin büyü yapması yasa dışıydı. Yargılanması ve aldığı ceza bir şeyi açıkça ortaya koyduysa, o da buydu. Büyünün türü, yapanın niyeti ya da sonuçları önemli değildi; imparator uygun eğitimi almamış birinin herhangi bir büyü işine kalkışmasına izin vermiyordu.

"Heykel ile birlikte büyüyü de bana gönderdiler. Yani sen. Heykel *sendin*, değil mi? Beni kandırmaya çalışmıyorsun değil mi?" Şimdi kaşlarını çatmıştı, kaşları düşük ve alnı kırışıklı. Kaşları çatık olmasına rağmen gözleri hâlâ yemyeşildi ve kız kendi kendine bunu fark etmemesi gerektiğini söyledi, özellikle de onu hilekârlıkla suçlarken.

Ne tür bir hile yapmış olabilirdi ki? Bunun bir önemi yoktu. Soracağı çok daha fazla soru vardı. "Evet, heykel bendim," dedi Terlu, "ama beni sana kim gönderdi? Sen kimsin? Ve burası neresi? Burası Alyssium değil. Başkentin herhangi bir yerinde böyle geniş bir sera olsaydı duyardım. Burası hangi ada ve ben neden buradayım?" Artık ona güneş ve aymış gibi bakmıyordu ve bunu özlemişti. Aslında kaşlarını çatığında biraz vahşi bir ayıya benziyordu. Hâlâ yakışıklı bir altın ayı ama mutlu bir ayı değil. "Sormamın sakıncası yoksa" diye ekledi.

"Sizin bir büyücü olmanız gerekiyor," dedi bahçıvan.

"Üzgünüm ama değilim."

"O zaman nesin sen?"

"Ben bir kütüphaneciyim."

"Oh."

Adam kadına baktı, kadın da adama. *Bu tür şeylerde genelde çok daha iyiyimdir*, diye düşündü. Bu konuşmayı başından beri berbat etmişti. *Ona sarılmamalıydım*. Nefes alarak, yeniden başlamak için düşüncelerini toparladı. Baştan başlayacak, kendini tanıtacak, sorularını teker teker soracak ve sonra-

Altın ayıyı andıran yakışıklı bahçıvan, *homurtuya benzer* bir sesle sepetini ve alet çantasını aldı. "Dinlenmelisin. Her kimsen ve neden buradaysan, çok şey yaşadın. Dinlen ve yemek ye."

Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu ve çok şey yaşamıştı ama- "Kulübem seranın hemen dışında. İyileşene kadar orada kalabilirsin, um, git." Sanki bu her şeyi çözmüş gibi, uzaklaşmaya başladı.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Terlu sordu. *Gitmem mi gerekiyor? Bırakıp nereye gidecektin?* Neden ondan uzaklaşıyordu?

"Ben... ahh... Düşünmem lazım..." Hızını artırdı. "Ben sadece... Gitmeliyim. Yapacak işlerim mi var?"

Hilal Adaları İmparatorluğu'nda gelmiş geçmiş en az korkutucu kişi olduğunun farkında olmasaydı, onun

ondan kaçmak. *Bu mümkün değil.* Onu reddediyordu çünkü o bir büyücü değildi ve bu nedenle zaman ayırmaya değmezdi. Bir kez daha, tıpkı evi gibi, tıpkı kütüphane gibi, istenmediği ve ait olmadığı bir yerdeydi. Ama bu daha kötüydü, çünkü buraya nasıl geldiğini bilmiyordu.

"Lütfen," diye seslendi arkasından. "Neden burada olduğumu, beni buraya kimin gönderdiğini, *buranın* nerede olduğunu ya da herhangi bir şeyi hâlâ anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum," dedi bahçıvan omzunun üzerinden. Sonra köşeyi döndü ve onu sadece güllere bakar halde bıraktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kedi tavandan miyavladı ve Terlu'yu şoktan çıkardı. Aceleyle bahçıvanın peşinden gitti. "Bekle, lütfen! Anlamıyorum-" Köşeyi döndü ve patikanın beş yöne ayrıldığını, her birinin bir gül örtüsünün altında kaybolduğunu gördü.

Gerçekten gitmiş miydi? Bunu kim yapmıştı?

Elbette, kulübesinde dinlenebileceğini söylemişti, ki bu çok hoş bir davranıştı, ama kulübenin nerede olduğunu bilmiyordu. Ya da *onun* kim olduğunu.

"Geri dön, lütfen! Adını bile bilmiyorum." Rastgele bir patika seçti ve aşağı inmeye başladı. Birkaç metre ilerledikten sonra adamın bu yoldan gitmiş olamayacağına karar verdi; bu yolu kullanmış olamayacağı kadar çok gül vardı. Döndü ve aceleyle kavşağa geri döndü. "Biz konuşurken sen çalışabilirsin. Ya da çalışmana yardım edebilirim. Kendimi nasıl işe yarar hale getireceğimi bilirim. En sevdiğim aile hikâyesi: Bir keresinde fırtına yaklaşıyordu ve kimse bana yapacak bir iş vermemişti, ben de bütün tavukları eve taşımaya karar verdim. Üç yaşındaydım, yardım etmeye kararlıydım ve tavuklar alıngandı, ama rüzgar vurmadan önce hepsini içeri aldım. Annemle babam her fırtına çıktığında bunu anlatırdı; en komik görüntünün bu olduğunu söylerlerdi: üç yaşındaki ben, kollarım telaşlı kümes hayvanlarıyla dolu, kararlı bir şekilde paytak paytak yürüyordum. Hey, birini hayata döndürüp sonra da çekip gidemezsin!"

Ama yaptığı tam olarak buydu. Sanki kendisi suçlu, o da imparatorluk müfettişymiş gibi kaçmıştı. Aceleyle ikinci patikadan aşağı indi, bu patika bol miktarda gülle dolu bir çardakta son buluyordu. Koyu yeşil yaprakların üzerinden dökülen kar beyazı güllerden oluşan bir çağlayan, şaşırtıcı derecede güzel ama yararsızdı.

Onu kaybettim. Ağlamak istedi, ki bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. En azından olağan koşullar altında, ağlamaktan çok gülümseyip geçiştiren bir insandı. Ama "olağan" koşullar altında değildi.

bir süre için "koşullar" ve şu anda aç, ağrılı ve kemiklerine kadar yorgundu. Kütüphaneye geri dönmeyi diledi, ne kadar sessiz ve boş olsa da büyük şöminelerden birinin yanında, elinde bir fincan sıcak çikolatayla. "Kendine gel Terlu," dedi yüksek sesle. "En azından burada birinin olduğunu biliyorsun."

Ondan neredeyse kaçtığı için pek teselli sayılmazdı ama yine de bu adada başka biri olduğunu bilmeden önceki halinden daha iyi durumdaydı, değil mi?

Sessizlik kulağa gürültülü gelmeye başlamıştı. Depoyu düşündü ve kollarına sarıldı, cilalı tahtaya değil de ete dokunduğu için rahatlamıştı. *Artık orada değilim. Tekrar hayattayım. Ve yalnız değilim.*

Gül odasının kalbine dönen Terlu kırıslara baktı. "Kitty? Benimle gelmek ister misin?" Bir parça gri kürk ve bir tutam yeşil tüy gördü ama aşağı uçmadı. Elbette kanatlı kedinin seslendiğinde gelmesini beklemiyordu - ne kadar dost canlısı olsa da o hâlâ bir kedi idi. Onu tamamen terk etmemiş olması güzeldi. "Sence ne yapmalıyım?"

Cevap vermedi ama bunun bir önemi yoktu çünkü üçüncü bir yolda yürümeye çoktan karar vermişti. Eğer başarısız olursa, dördüncüyü ve sonra beşinciye deneyecekti. Dinlenmek ve yemek bekleyebilirdi. *Vazgeçmiyorum. Onu bulacağım ve sorularıma cevap verecek.*

Umarım.

Üstündeki kafesteki güllere ek olarak, bu patikanın her iki yanında da minyatür gül ağaçları vardı ve soluk pembe renkte, üst üste binmiş minik yaprakları olan çiçekleri vardı. Düşen yapraklar sanki bahçe bir gelin çiçeğiymiş gibi kayrak taşların üzerine serpilmişti.

Neyse ki bu yol bir kapıyla son buluyordu. Kapıyı açtığında, kedi başının üzerinden aşağıya doğru süzülerek uçtu. Onu takip ederek, hayal edebileceğinden çok daha çeşitli bir çiçek dizisinin içine adım attı. Birinci ve ikinci seralar yeşile doygunken ve gül odası narin ve zarif pasteller ve mücevher tonlarıyla doluyken, burası sanki bir gökkuşağı tarafından ıslatılmış gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedi, her şeye aval aval bakarak.

Zambaklar sarı, kırmızı, turuncu ve beyazın bin bir farklı tonunda, çizgili ve **p u a n t i y e l i** olarak açmıştır. Pembe ve mavi çan benzeri çiçekler

çalıların üzerinde kümелendi. Bir diğerrinin üzerinde parlak beyaz çiçeklerden oluşan havai fişek gibi şişman kümeler patlıyordu.

Aralarında daha önce hiç görmediğı kelekler uçuyordu; kanatları her çırpışta renk değıştiryordu: kırmızıdan maviye, sarıdan siyaha, gümüşten mora. Çiçekten çiçeğre süzölürken gökkuşağının dalgalanışını hayretle izledi.

"Alo?" diye seslendi, bahçıvanın cevap vereceğine olan inancından çok nezaketinden.

İçeri girdi ve merak etti: Burası neresiydi? Bütün bu bitkiler nereden gelmişti? Ya çiçek kuşları, dans eden yusufçuklar ve renk değıştiren kelekler? Bu olağanüstü seralar neden buradaydı? Terlu eğilerek bir çalının üzerindeki mor çiçek kümesinin kokusunu içine çekti. Leylak mı? Hiç bu kadar büyük çiçekleri olan bir leylak görmemişti ama leylak gibi kokuyordu, baş döndürücü ve tatlı.

"Rrr-eow."

Kedi yanından uçarak geçti, tüyleri yanağını okşadı.

"Oh? Nereye gittiğini biliyor musun?" Terlu sordu.

Bilse de bilnese de, kanatlı kediyi takip etmek, onunla konuşmayı bıraktığını açıkça belli eden bir adama rastlamayı umarak amaçsızca dolaşmaktan çok daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Görkemli çiçek tarhlarının arasından geçerken kediyi görüş alanında tuttu.

Renk cümbüşüne rağmen hiçbir çiçek tarhında yabancı ot olmadığını fark etti. Zambakların olduğu yerde sadece zambaklar vardı ve leylak çalıları yabancı otlardan arınmış toprakta kök salmıştı. Yolun kenarındaki bir el arabası bitki kalıntılarıyla doluydu. Buraların ilk düşündüğü gibi terk edilmiş seralar olmadığı açıktı. Bir kelek zambağın üzerine kondu ve kanatlarını kapattı. Renkler dalga dalga üzerinde parıldıyordu; kırmızıdan mora, mavinin ardından yeşile, yeşilin ardından altına. *Birden fazla bahçıvan olabilirdi.* Bu komplekste tek bir kişinin bakabileceğinden çok daha fazla devasa seranın içinden geçmişti ve görünürde bir sonu yok gibiydi. Farklı, daha dost canlısı bir bahçıvan bulma fikri hoşuna gitmişti.

Daha hızlı yürüyen Terlu, kanatlı kediyi başka bir kapıya kadar takip etti ve kapıyı açtı - bir kış rüzgârı ve kar girdabıyla karşılandı. Kapıyı kapattı. "O taraftan değil."

Yere inen kedi kapıyı pençeledi. "Rrr-eow."

"Dışarı çıkmak istemezsin. Hava soğuk."

Dışarıda kar ve ağaçlardan başka bir şey yoktu... var mıydı? Bahçıvan kulübesinin seranın dışında, yakınlarda olduğunu söylemişti. Kedinin istediği bu olabilir miydi? Yoksa sadece kuşları mı kovalamak istiyordu?

Kedi ayak bileklerine sürtündü ve sonra kapıya kafa attı. Terlu kapının yanında, üzerinde ağır bej bir palto ve kalın kırmızı bir atkı asılı olan bir kanca olduğunu fark etti.

"Dışarıda ne var?" Terlu kediye sordu.

Kedi yine miyavladı.

Askıdan paltosunu aldı ve içine sarındı, sonra iyi bir önlem için atkısını ekledi. Yumuşak bir yündü ve hafif çam, karanfil ve hindistan cevizi kokuyordu. Fazla büyük palto onu yutuyordu ama onu sıcak tutacağı için buna aldırmadı. "Pekala, ama sadece serçeleri kovalamak istiyorsan, o zaman hemen geri geliyorum."

Bu kez hazırды, kapıyı açtı ve karın içine adım attı. Ayak bileklerine kadar yığılmış ve seranın yan tarafına doğru daha da yükseğe sürüklenmişti ve hala yağmaya devam ediyordu, şimdi bir araya toplanmış, paltonun kollarını ve atkının uçlarını süsleyen kalın pullar halinde. Kedi kanatlarını çırparak seradan dışarı, ormana doğru uçtu.

"Beni bekle," dedi ona.

Kapının arkasından kilitlemeyeceğinden emin olmak için kolu test eden Terlu, kapıyı kapattı ve ardından karların içine girdi. Onca çiçekten sonra, kış havasının tadı taze nane gibiydi, dilinde temiz ve keskin.

İleride dalları karla boyanmış çam ağaçları ve onların arasında bir kulübe mi vardı? Öyleydi! Yanında uçan kanatlı kediyle birlikte oraya doğru yöneldi. Bacadan yükselen bir duman kıvrımı gördü ve havada keskin bir odun dumanı kokusu aldı. Kulübenin çatısı karla kaplıydı ve pencerelerin önünden buz sarkıtları damlıyordu. Şekere bulanmış gibi görünüyordu.

Yaklaşınca gri kiremitleri, yeşil panjurları ve kanatlı kediyle aynı renkte yeşil bir kapısı olduğunu gördü. Kapının her iki yanındaki iki pencerenin önünde karla dolu pencere kutuları vardı ve yürüyüş yolu bir noktada temizlenmişti - kar başka yerlerdekinin yarısı kadar derinlikteydi. Birisi son kar yığınının önce bir kenara süpürmüş olmalıydı. Bahçıvan mı? Burası onun kulübesi miydi? Seranın hemen dışında olduğunu söylemişti ama bu devasa yapıdan çıkmak için doğru kapıyı seçtiğinden nasıl emin olabilirdi? Şüphesiz adadaki diğer kulübelere de başka sakinler vardı.

Başka bir bahçıvan bulmak istediğimi söylemiştim.

Kedi ön kapıya doğru süzüldü ve sahanlığa indi. Kapıyı tırmaladı ve Terlu da ona katılarak soğuk yumruğuyla kapıyı çaldı. Kapıyı çalar çalmaz ellerini ceketinin ceplerine soktu ve kulübede yaşayan kişinin kapıyı açmasını bekledi.

Kimse gelmeyince kapıyı tekrar çaldı ve pencereden içeri baktı. Bir dolabın konumu nedeniyle içeriyi ancak biraz görebiliyordu ama ahşap bir masanın köşesini ve onun ötesinde bir şömine gördü. Ocağın içinde kehribar rengi alevler neşeyle dans ediyordu.

Kulübesinde dinlenebileceğini söylemişti, yani içeri girerse gerçekten haneye tecavüz *etmiş* olmazdı, değil mi? Tabii yine onun kulübesi değilse.

Terlu kapı kolunu denedi ve kolayca döndü. Kapıyı birkaç santim iterek açtı ve seslendi: "Merhaba? Evde kimse var mı? İçeri girebilir miyim lütfen?"

Kanatlarıyla kendini iten kedi, Terlu'nun ayak bileklerini geçerek açık kapıdan içeri daldı. Yeni tüylü arkadaşının burada yaşıyor olması gerektiğini düşündü. *Sokak kedisi değildi*. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Gri kürklü, yeşil kanatlı kediyi kendi kedisi olarak görmeye başlamıştı.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. İçerisi sıcacıktı. Ve küçükcüktü. Ve mükemmeldi. Ön paspasın üzerine kar damlarken etrafına baktı ve her santimini sevdi. Sağ tarafındaki pencerenin altında, yastık ve battaniyelerle davetkâr bir şekilde doldurulmuş bir yatak vardı. Yanında düzgünce istiflenmiş kâğıtlar ve zarflarla dolu dar bir masa duruyordu. Solunda, lavabosu ve dolapları olan mutfak vardı, hepsi çok düzenli ve temizdi, tabak ve kaseler fincanların yanına dizilmişti. Ön kapının karşısında şömine ve kitap okumak için mükemmel görünen minderli bir sandalye, odanın ortasında ise sürahi içinde bir buket leylak bulunan bir masa vardı. Lavabonun yanındaki küçük ahşap kapı büyük olasılıkla tuvalete açılıyordu. Kirişlerden kurutulmuş otlar ve çiçekler sarkıyordu ve her yer mis gibi kokuyordu-

"Çorba." Bu kelimeyi bir hayır duası gibi soludu.

Kokladığı sadece kurutulmuş otlar değildi; ateşin üzerinde pişen her neyse onun zengin, ağır kokusuydu. Ne tür olduğu umurunda değildi. Muhteşem, güzel bir çorbaydı! Çorbaya doğru ilerlerken, buranın bahçıvanın evi olup olmadığını bile bilmiyorken kendine yardım etmenin kabalık olacağını düşündü.

Onu mahkûm eden yargıç, iade edildikten sonraki ilk eylemi izinsiz girip hırsızlık yapmak olursa ona iyi gözle bakmazdı.

Öte yandan, yargıç burada değildi ama çorba buradaydı.

Bahçivana ait olmalı, dedi kendi kendine, değil mi?

Kanatlı kedi rahat koltuğa kıvrılıp tüylerini sıcak ateşin sığağında kurumaya bırakırken, kapının yanında bir süre daha o y a l a n d ı .

Çorbanın muhteşem kokusunun yanı sıra açlık da kazandı.

Sadece biraz alacağım.

Ödünç aldığı paltosunu ve atkısını çıkarıp kapının yanındaki kancaya astıktan sonra mutfak dolabından bir kâse aldı, ateşin karşısına geçti ve kendine iki kepçe doğranmış sebze ve et suyu koydu. Masaya oturduğunda hiç tereddüt etmedi, hemen bir kaşık ağzına attı.

Alyssium Büyük Kütüphanesi'nde kütüphanecilerin tüm yemekleri, kitapların bulunmadığı bir kattaki mutfakta, görünmeyen aşçılar tarafından hazırlanırdı. Aşçıların birçoğu, birçok soylu evi ve hatta imparatorluk sarayını da içeren bir soyağacına sahip yüksek kalibreli şeflerdi. Kütüphaneye danışan büyücüler için yemek hazırlamaları bekleniyordu ve bu nedenle genellikle mükemmel kızarmış etler, özenle baharatlandırılmış hamur işleri ve erimiş altından yapılmış gibi görünen muhallebili ağız sulandıran tatlılar hazırlıyorlardı. Terlu sık sık, özellikle de yemeğin sonlarına doğru, daha fazla rahatlatıcı yiyeceğe ihtiyaç duyduğunu hissettiğinde, sadece tatlı sipariş ederdi. Bir keresinde, kütüphanenin büyük odalarından birinde düzenlenen bir imparatorluk partisinden arta kalan nefis bir milföy kuğu almıştı. Tatlılara olan düşkünlüğü, bir zamanlar bir sevgilisinin onu "hoş bir şekilde kucaklanabilir" olarak tanımlamasının bir parçasıydı; bu, hamur işi kuğuları yiyebileceği anlamına geliyorsa, tamamen iyi olduğu bir tanımlamaydı. Kendi adası Eano'da da harika yemekler yemişti: teyzelerinden birinin yaptığı ve yetişkin erkek ve kadınları gözyaşlarına boğduğu bilinen hindistan cevizli köri, özel bir gizli sosla marine edildikten sonra ateş çukurunda kızartılan ördek ve sıcak, tereyağlı bir çörek üzerinde ejder meyvesi jölesi...

Ama Terlu bu çorba kadar güzelini hiç tatmadığını düşünüyordu.

Bunu o mu yapmıştı?

İçinde adını bilmediği otlar vardı ama ona sarılıyormuş gibi hissettiriyorlardı. Sıcak ve cevizliydi ve sebzeler -ki o da

bazen tatlı, bazen ekşi ve her zaman mükemmeldi. Et suyu boğazını ısıttı, midesine kadar indi ve sıcaklığının geri kalanına yayıldığını hissetti.

Yemek yerken başka bir şey düşünmesi imkânsızdı ve bu yüzden kanatlı kedi çtırdayan ateşin yanında daha da yüksek sesle mırıldanırken o sadece yedi ve tatlı, baharatlı, cevizli ve sıcak olanın tadına baktı.

Bahçıvan için tencerede hâlâ bol miktarda olduğundan emin olduktan sonra ikinci bir kâse daha yedi ve sonunda, yeniden insan olduğundan beri ilk kez kendisi gibi hissetti. Kediye, kulübeye ve boş çorba kâsesine gülümsedi. Ve tekrar düşünmeye başladı.

Belli ki burası bahçıvanın kulübesiydi ve aynı şekilde belli ki yakında dönmeyi planlıyordu - çorbasını pişmesi için bırakmıştı, yani onu beslemeyi beklemiyor olsa bile, en azından işini bitirdikten sonra akşam yemeği için geri gelmeye niyetliydi. Eğer burada beklerse, o zaman eve gelecek ve serada yapmak istediği konuşmayı yapabilecekti. Sorularını yanıtlayacak ve neden burada olduğunu, bunun bir hediye mi yoksa ceza mı olduğunu ve bundan sonra ne yapması gerektiğini anlayacaktı.

Beklerken, kâsesini ve kaşığını temizleyip kuruladı, ayrıca dışarıdan karda yürürken bıraktığı küçük su birikintilerini de temizledi. Bu sadece birkaç dakika sürdü. Daha sonra pencereden dışarıya, şimdi hafif hafif yağan kara ve seraya baktı. Daha önce fark etmemişti ama yemek sırasında güneş batmış ve dışarısı yumuşak gölgelere bürünmüştü. *Yakında evde olur.*

"Yakında" yeterince çabuk gelmeyince, masasının üzerinde duran bir kitabı, Evena Therro'nun *Orkidelerin Bakımı* kitabını aldı ve okumak için yatağının ayak ucuna oturdu. Kanatlı kedi ahşap olmayan tek sandalyeyi kapmıştı ve yastıklar o kadar yumuşaktı ki, taze yağmış karın hissettirmesi gerektiği gibi hissettiriyorlardı.

Kitabı açıp okumaya başladı.

Uykuya dalmak niyetinde değildi ama dışarıda düşen ışık, pencereden gelen hafif kar fısıltısı, ateşin sıcaklığı ve yastıkların yumuşaklığı... üçüncü bölümün sonunda kendini kaybetmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Terlu güneş ışığı ve ballı kekle uyandı.

Gün ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, dışarıdaki karı parlatıyor ve binlerce renk cümbüşüyle ışıldıyordu. Doğrulup pencereden dışarı, çam ağaçlarına, yeni yağmış kara ve seraya bakarken beyni vücuduna yetiştirdi ve nerede olduğunu ve yeniden beden olduğunu hatırladı.

Etrafına baktı ve kulübenin tam olarak bıraktığı gibi olmadığını gördü: çorba tenceresi artık ateşin üzerinde asılı değildi, kullandığı ve temizlediği tabaklar kaldırılmıştı ve kalın bir dilim ballı kek içeren bir tabak, bir çatal ve düzgünce katlanmış bir peçetenin yanında masanın üzerinde duruyordu.

Ne kadar güzel!

Bekle, bu iyi değil.

Bahçıvan eve gelmişti. Ve Terlu uyanmamıştı. Aslında bütün gece ve sabahın bir kısmı geçmişti ve o hepsinde uyumuştur. Sandalyeye baktı, kanatlı kedi de gitmişti. Bahçıvan onu yatağında uyurken bulduğunda ne düşünmüş olmalıydı? Dinlenmesini söylemişti ama bütün gece mi? Kendi yatağında mı? Yine de onu uyandırmamıştı. Nerede uyumuştur? Uyumuş muydu? Bir sürü iş yapmıştı. *Bana kahvaltı hazırlamak da dahil.*

En azından kendisi için olduğunu varsayıyordu; bir not bırakmadığı sürece bunu bilmesinin gerçek bir yolu yoktu, ki bırakmış gibi görünmüyordu. Böyle bir notun ne yazabileceğini hayal etti: *Sevgili yatağımdaki yabancı.* Ya da *sevgili davetsiz misafir.* Ya da *seni bir heykel olarak daha çok sevdim.* Yataktan kalktı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Ağzı sakız gibi olmuştu ve keşke fırçam ve macunum yanımda olsaydı diye düşündü. Ayrıca, bir mahremiyet.

"Um, merhaba? Şimdi uyandım mı? Hâlâ evde misin?" Tabii ki evde değildi.

Mutfak lavabosunun yanındaki dar kapıyı kontrol etti ve mutlu bir şekilde lavabo, tuvalet (sifonu çekmek için çekmeli zinciri olan!) ve tüm olanaklarla tamamlanmış tuvaleti buldu. Derin bir kapta temiz su, yanında bir sünger ve biberiye kokan bir havlu vardı. Ballı kekin yanı sıra bunları da onun için mi bırakmıştı? Keşke sormak için kalsaydı diye düşündü.

Suçluluk duygusu içinde dönüp duruyordu, aynı zamanda açlık. Ballı keki seviyordu ama çorbasını içmiş ve bütün gece onun yatağında uyumuştı ve daha fazlasını almasına ses çıkarmayacağını varsaymak... *Ben gelmiş geçmiş en kötü misafirim.* Ona teşekkür etmek için yaban mersinli turtta pişirebilirdi. Herkes turtayı sever. Tabii ki malzemeleri ona ödünç vermesi gerekecekti, bu da pek teşekkür sayılmazdı. Havluyu eline aldı ve altında giysiler olduğunu fark etti - hissettiği en yumuşak yünden bir pantolon ve örgü bir üst, ayrıca temiz çoraplar ve iç çamaşırları, hepsi de kendi bedenine benziyordu- ve bu onu kararlı kıldı. Bunları kullanması için bırakmıştı ve her şeyi düşünmüştü. Bir dilim sabun ve bir kavanoz diş macunu da vardı.

Terlu yıkandı, üstünü değiştirdi ve dışarı çıktı, yarı yarıya onun kulübede kendisini bekliyor olmasını bekliyordu ama değildi. Kulübe boştu. Biraz ürperdiğini hissetti. *Sadece bir kulübe. Bir depo değil.* Ve bir kaidenin üzerinde değildi; istediği zaman dışarı çıkabilirdi.

Sandalyeye baktı, keşke kedi kalsaydı diye düşündü.

Ocaktaki ateşin yumuşak çıtırtısı dışında ortalık sessizdi. Ateş kısık yanıyordu ve bir parça daha odun eklemesi gerekip gerekmediğini ya da onun kısık olmasını tercih edip etmediğini merak etti. Olduğu gibi bıraktı ve ballı keki sessizce yemek için masaya oturdu.

Adam kek için bir şerbet bırakmıştı, o da kekin üzerine döktü ve nemli kek şerbeti içine çekti. Bir ısırık aldı - mükemmeldi: vanilya, bal ve hafiflik. Tadı gün doğumu gibiydi ve birdenbire yalnız olmasına aldırmadı. Artık yalnız hissetmiyordu. Lavabonun yanındaki sürahidenden su doldurdu ve tadının çilek ve nane gibi olduğunu keşfetti, ki bu kışın muhteşem bir şeydi. Hayretler içinde kaldı. Belki de kışın ortasında mucizevi bir şekilde olgunlaşmış otlar ve çileklerle dolu bir sera odası daha vardı.

Terlu işini bitirdikten sonra temizlik yaptı ve nasıl bir teşekkür bırakabileceğini düşünmeye çalıştı ama elinde hiçbir şey yoktu ve sormadan onun kâğıtlarından birini kullanmak istemiyordu - zaten onun yemeğini yemiş, yatağında uyumuş ve diş macununu kullanmıştı. *Onu bulmam gerekecek,* diye karar verdi.

Paltosu ve atkısı bıraktığı yerdeydi ve onları giydi. Gece uykusunun, ete dönüştüğünde hissettiği ağırları iyileştirdiğini keşfetmekten memnun oldu. Heykel olarak geçirdiği zamanın kalıcı bir etkisi olmayacağını umuyordu. Bu iyi olurdu. Dönüşüm büyülerinin uzun vadeli etkileri üzerine herhangi bir çalışma yapıp yapılmadığını merak etti. Büyük Kütüphane'ye erişimi olsaydı kontrol edebilirdi ama bildiği kitaplıklardan çok uzakta olduğunu hissediyordu. Ne kadar uzak olduğunu merak etti. Buraya nasıl gelmişti? Bir kereste parçası gibi bir tekneye mi yüklenmişti? Erzakla birlikte mi gönderilmişti? Yoksa yolculuk ederken ona bir insan gibi mi davranılmıştı? Onu taşıyan kişi bir zamanlar bir insan olduğunu biliyor muydu? Neden herhangi bir yere gönderilmişti? O kaideye bir amaç için yerleştirilmişti. Her yeni kütüphaneci eğitimini Kuzey Okuma Odası'nda alıyordu ve bu yüzden hepsine fısıltıyla ya da ders olarak onun hikâyesi anlatılmıştı. Altındaki plaketi okur ve merak ederlerdi: Bunu neden yapmıştı? Neden bu kadar çok şeyi riske atmıştı? Bu kadar çok şeyi feda etti? Bunu imparatorluğun iyiliği için yapmamıştı, kendi serveti ya da kişisel kazancı için de yapmamıştı... Bir insan neden duyarlı bir ev bitkisi yaratmak için büyü yapmak isterdi ki? Acaba bu rezil gerçeği bilen var mıydı diye merak ediyordu: Çünkü konuşacak kimsesi olmadan yığınlar arasında bir saat daha geçirebileceğini sanmıyordu. İstifa etmek istemiyordu ve ayrılmak da istemiyordu - kütüphaneyi seviyordu ve bu küçük sorunu çözebilirse işinde iyi olabileceğine inanıyordu. Dahası, eve sıvışmak ve başkentte başarılı olamadığını itiraf etmek istemiyordu. Ailesi gitmesini istememişti ve bir amacı olduğunu hissedeceği bir yer bulmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu anlamamışlardı. Belki de onu Caz adında kendi bilincine sahip bir örümcek bitkisi yaratan büyüü yapmaya iten gurur ya da başka bir kişilik kusuruydu, ama Rijes Velk'in de belirttiği gibi, herhangi bir zarar vermediği için kimsenin aldırmayacağını, hatta fark etmeyeceğini düşünmüştü.

Bu konuda çok ama çok yanılmıştı.

Geriye dönüp baktığında, konuşan bir bitkinin aniden ortaya çıkışını görmezden gelmenin oldukça zor olduğunu düşünüyordu.

Her neyse, bu geçmişte kalmıştı ve şimdi yüzleşmesi gereken beklenmedik bir şimdiki zaman vardı. Ne yapması gerektiği açıktı: bahçıvanı bulacak, ona teşekkür edecek ve özür dileyecekti. Sonra da onu cevaplayabileceği kadar çok soruyla bombardımana tutacaktı.

tekrar kaçmadan önce, duruşmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiği de dahil olmak üzere. Sırf cevabı beğenmeyeceğinden korktuğu için bu sorudan kaçmaya devam edemezdi.

Dışarıda gün keskin ama güzeldi. Derin bir nefes aldı. Tepesinde kuşlar birbirlerine şarkı söylüyor, yüksek dallardan şakıyarak sesler çıkarıyorlardı. Seraların tepesinden uçarken, beyaz kar, yeşil çam ve mavi gökyüzüne karşı parlak kırmızı bir kardinal gördü.

Kendini içeri bırakıp paltosunu ve atkısını asarken kar ayaklarının altında çıtırdadı. "Bahçıvan? Kitty? Günaydın!"

Onu sessizlik karşıladı.

"Günaydın çiçekler," dedi bitkilere. Hiçbiri ona cevap vermedi.

Zambakların ve leylakların arasında yürüdü, onların baş döndürücü parfümlerini içine çekti ve herhangi bir yönden gelen, nereye gideceğini söyleyecek herhangi bir sesi dinledi. Solunda bir uğultu duyduğunu düşündü. O yolu takip etti.

Bir sonraki seranın kapısını açtığında onu müzik karşıladı.

Önceki odalardan daha küçük olan bu sera, hem saksılarda hem de doğrudan toprağa ekilmiş çiçeklerle dolu bir sekizgendi ve hepsi de çiçek açmıştı: laleler, nergisler, zambaklar, güller ve orkidelerin yanı sıra lale ağaçları, manolya ağaçları ve kıızılcık ağaçları. Her bitki ve ağaçtaki her çiçek mükemmel bir uyum içinde sözsüz şarkı söylüyordu.

Bu müziği kimse yazmamıştı. Akıyor ve geliyordu, notalar birbiri üzerinde yuvarlanıyor ve sonra tasarımdan çok mutlu bir kaza sonucu akorlarda birleşiyordu. Armoniler birleşti, bölündü ve etrafında aktı, taşların üzerinden geçen bir dere gibi nazikçe onu yıkadı ve Terlu patikada durdu ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı aktığını hissetti. Neden ağladığından emin değildi.

-Yaşıyorum. Uyudum, yıkandım, yemek yedim. Ağlamak için hiçbir nedeni yoktu. Kes şunu, dedi kendi kendine, ama bunun hiçbir etkisi olmadı.

Eğer sadece Caz'ı düşünmeseydi, o zaman bu onu bu kadar etkilemeyebilirdi, ama şarkı söyleyen çiçeklerin serasına girdiğinde onu, edindiği ve kaybettiği arkadaşını *düşünüyordu*.

Yeni arkadaşıyla birlikte kaybettiği hayatı için ağladı. O hayattan pek hoşlanmasa da, onun hayatıydı. O kütüphane pozisyonunu hak etmişti, ancak hayal ettiği gibi olmamıştı. Ağladı,

Caz'in kendisi için de. Mutlu muydu? Öyle olmasını umuyordu. Güvende miydi? Bunu bilip bilemeyeceğini merak ediyordu. Ona ne olduğunu biliyor muydu? Bir heykele dönüştüğünde yas tutmuş muydu? Onun kurtarıldığını biliyor muydu? Kimse biliyor muydu? Eano'daki ailesini, anne babasını, kız kardeşini, teyzelerini, amcalarını ve kuzenlerini düşündü ve onların burada ya da kendisinin orada olmasını diledi. Onlara yazmanın bir yolunu bulabilseydi... ama ne diyecekti? Nasıl açıklayacaktı? Başına neler geldiğini, ne kadar kötü durumda olduğunu bilip bilmediklerini bile bilmiyordu. Bilmemeleri daha iyiydi.

Olmasını umdukları kadının yasını tutabilirlerdi, onun bir suçlu olmasından endişelenmek yerine.

Çiçekli müzik etrafından akarak onu yatıştırdı ve rahatlattı ve sonunda gözyaşları durdu. Titrek bir nefes aldı ve kendini daha iyi mi yoksa daha nemli mi hissettiğinden emin olamadı. "Çok güzel konuşuyorsun," dedi yüksek sesle. Acaba içlerinden biri onu duyabiliyor muydu ve eğer duyuyorlarsa, onu anlayabiliyorlar mıydı? Aralarında Caz gibi tamamen uyanık ve farkında olan var mıydı? "Merhaba? Benim adım Terlu. Aranızda konuşabilen var mı?"

Çiçekler şarkı söylemeyi bırakmadı.

O zaman Caz gibi değillerdi.

Terlu seranın içinde yürüdü, şarkı söyleyen bitkileri ve ağaçları saydı. Altmış üç - hayır, durun, parlak pembe bir saksının içinde yüksek soprano söyleyen küçük bir çan çiçeği vardı, kızcılık ağacının altında bariton mırıldanıyordu. Altmış dört, olağanüstü bir sayı. Çiçeğin yanında diz çöktü ve her kristal berraklığındaki notada yapraklarının nasıl genişlediğini hayranlıkla izledi.

Bu, bir imparatorun kıskanacağı bir koroydu.

Böyle şarkı söylemeleri için hepsini kim büyülemişti? Bu *çok fazla* büyü çalışması gerektiriyordu, hem de çok gelişmiş bir büyü çalışması. Bahçıvan yapmış olabilir mi? Onu uyandırmıştı ama büyücü olmadığını iddia etmişti. Yalan mı söylemişti? Neden yalan söylesin ki? Büyücülerin büyü yapması yasadışı değildi. Eğer büyücüyse, doğruyu söylemesi daha güvenli olurdu. Yani o olmadığını mı düşünüyordu? Ama eğer bu korodan o sorumlu değilse, o zaman kim sorumluydu? Burada başka kim vardı?

Şarkı söyleyen serayı notalarla boyanmış bir kapıdan terk etti.

Bitkilerin zenginliği ve çiçeklerin ahenginin yanı sıra burayla ilgili diğer mucizevi şeylerden biri de kapı girişlerinin

her odayı gerçekten ayırıyordu. Isı, nem, soğuk; kapı açıkken bile hiçbiri bir sonraki seraya sızılmıyordu. *Bu bir büyü olmalı, çok karmaşık ve gelişmiş bir büyü.* Şarkı söyleyen çiçeklerde olduğu gibi, ama daha pratik. Terlu eşikten adımını attı ve bir kez daha bu iklimin öncekinden tamamen farklı olduğunu fark etti. Sıcak, kuru ve çok daha sessizdi; patikalar ve bahçe yatakları kumla doluydu. Burada kaktüsler yetişiyordu: tavana doğru uzanan kolları olan uzun kaktüslerin yanı sıra toprağı delip geçen kısa, dikenli kaktüsler de vardı. Birkaç tanesinin yaprakları arasında yıldız gibi sarı çiçekler kümelenmiş, bir tanesinde ise trompete benzer pembe çiçeklerden oluşan bir çağlayan vardı. Büyük kaktüslerden birinin tepesinde tavşan büyüklüğünde bir gryphon gördü. Kirişlere doğru uçmadan önce küçük bir aslan kükremesi çıkardı. Kanatlı kediyle arkadaş olup olmadığını merak etti.

Bir sonraki serayı çabucak buldu ve saksı ağaçlarıyla dolu hoş ve sıcak bir odaya girdi. Meyve ağaçları mı? Aralarında portakal ağacı var mıydı? Kış gündönümüne sadece birkaç hafta kala taze bir portakal hayal edin! Kendi adasında harika portakal ağaçları vardı ama kışın asla olgunlaşmazlardı. En sevdiği Kış Bayramı ikramı çikolata kaplı portakal şekerlemesiydi. Alyssium'daki ilk Kış Gündönümü'nde çikolatalı portakal şekeri satan bir şekerlemeci bulmak için şehri didik didik aramıştı. Portakallı çikolata satan bir tane bulmuştu ama aynı şey değildi.

Terlu, ne harikalar bulacağını merak ederek bir sonraki kapıyı açtı. Ama görkemli bir yeşil, sahte bir güneş, beklenmedik bir koro ya da rastgele bir gryphon yerine bir bitki mezarlığına girdi. Bu öylesine şok edici bir tezattı ki, yüksek sesle nefesi kesildi. Nefesi havada bir sis bulutu gibi asılı kaldı ve daha da içeri girerken kollarını kavradı.

Üstündeki camlar parçalanmış, birkaçı da tamamen kırılmıştı. Kar içeriye sürüklenmiş ve kırılğan, solmuş bitkiler ve kırık camlardan oluşan yatakların üzerine serpilmişti. Buruşmuş sarmaşıkların kahverengi iskeletleri sütunlara tutunmuş, filiz kalıntıları ise kuru toprak saksıların içinde kıvrılmış duruyordu.

Burada neler olmuştu böyle?

Gördüğü diğer tüm odalar hayat doluydu ama bu sera sessiz ve soğuktu. Karşı taraftaki kapıya doğru yürürken ayak sesleri çıtırdadı. Aceleyle geçip kurumuş bitkilerle dolu, donmak üzere olan bir başka odaya girdi.

Bu neden olmuştu? Bahçıvan buna nasıl izin vermişti?

Ölü seraların arasından titreyerek geçmeye devam etti, sonunda canına tak etmişti ve yönünü değiştirdi. Kaç tanesinin terk edildiğini bilseydi, o paltoyu tekrar ödünç alırdı.

Sessiz seraların arasından geri yürürken tek ses, ayakkabılarının çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtılardı. Sessizlikleriyle örtülmüşlerdi. Toplam beş terk edilmiş oda görmüştü ama daha kaç tane olduğunu kim bilebilirdi? Sadece soğuk yüzünden değil, bir mezarlığa sızmış gibi hissettiği için de hızlı yürüyordu. Yaşayan bir varlık olarak buraya ait değildi. Kalbinin daha hızlı attığını, nefesinin kısaldığını hissetti.

Bahçıvanın kendisine doğru aceleyle geldiğini gördüğünde ilk ölü serayı yarılamış, neredeyse canlılara dönmek üzereydi.

Terlu rahatlamış bir şekilde gülümseyerek onu selamlamak için ağzını açtı. "Burada olmamalısın," diye tersledi.

Her zamanki gibi arkadaş canlısıydı. Ballı kekin ve giysilerin bir barış teklifi, onu soğukta uyandırdığı ve dün onu kovduğu için bir özür olmasını ummuştu ama öyle olmadığını tahmin ediyordu. "Özür dilerim. Bilmiyordum-"

"Güvenli bir yere gel." Onu kapıdan geçirerek kaktüslerin ve bir süveter kadar sıcak hissettiren havanın olduğu çöl odasına geri götürdü. Kanatlı kedi ayak bileklerine dolanırken sıcaklığın tenine işlediğini hissetti.

Onu sevmek için diz çöktü.

"Ben gelene kadar kapıda miyavladı," dedi bahçıvan.

"Sen mi yaptın?" Terlu kediye sordu. "Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim. Gerçi endişelenmene gerek yoktu. Ben de geri dönüyordum." Kanatlı kedi denge için kanatlarını açarak Terlu'nun eteğine tırmandı. Ayağa kalkarken onu kucakladı.

"Oraya girmemeliydin," dedi bahçıvan. "O odalar yapısal olarak sağlam değil. Kayıp seraların birkaçının tavanı çökmüş." Sanki onu içeri almakla suçluymuş gibi kapıya kaşlarını çatı.

Terlu cam tavanın üzerine çökeceği düşüncesiyle ürperdi. Terlu'nun kollarından kurtulan kanatlı kedi Terlu'nun omuzlarına tırmandı ve boynuna dolandı. "Bir tabela asmalısın. Ya da kilitli tutmalısın."

"Burada bir tek ben varım," dedi, "Ben *daha iyi bilirim*," dercesine. "Emeral dışında tek kişi ama o da kapıları açamıyor." diye ekledi.

"Emeral mı?" Burada başka birinin daha olması gerektiğini *biliyordu*. O çiçekler başka nasıl şarkı söyleyebilirdi ki? Bu Emeral'ın neler olduğunu, neden burada olduğunu ve ne yapması gerektiğini açıklayabileceğini umuyordu. "Emeral büyücü mü?"

"Emeral kedidir." Kulağına mırıldayan kanatlı kediyi işaret etti. Tamam, iyi, bilinmeyen yardımcı bir büyücü değil. "Merhaba, Emeral. Ben Terlu Perna." Bahçivana bakarak kendini tanıttığını bekledi. Tanıştırmayınca, "Senin adın ne?" diye sordu.

Adam öğrenmek istemesine şaşırmış görünüyordu. "Yarrow. Yarrow Verdane."

Bu en azından biraz ilerleme gibi hissettirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Yarrow. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Ayrıca çorba, ballı kek, giysiler ve dün gece yatağını kullandığın için de."

Yarrow omuz silkti. Bahçe aletleriyle dolu bir çanta aldı; yine yürüyüp gidecekti ama bu sefer onu gafil avlamayacaktı. Kadın da ona ayak uydurdu.

"O seralara ne oldu?" diye sordu. "Büyü başarısız oldu."

"Neden?"

"Sadece başarısız oldu."

"Düzeltilmek için ne yapıldı?"

Yürümeyi bıraktı. "Sen. Senin düzeltmen gerekiyordu."

O da durdu. "Ben mi?" Bu hiç mantıklı değildi. Seraları tamir etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çiçekçi dükkânı sayılmazsa, daha önce bir seraya girdiğini bile sanmıyordu, ama öyle olduğunu sanmıyordu, ya da en azından aynı ölçekte değildi. "Neden ben?"

Yarrow yine omuz silkti. "Başkente başvurdum, seraları büyüleyen büyülerini onarmaya yardım etmesi için bir büyücü göndermelerini istedim. Neredeyse bir yıl boyunca hiçbir cevap alamadım. Ve sonra... seni gönderdiler. Ama bir hata olmuş gibi görünüyor çünkü büyücü olmadığını söylüyorsun."

Bir hata. Bu kelime canını yaktı. Bir kez daha, istenmiyordu. Evden ayrılmaya karar verdiği günü düşündü, artık orada bir yeri olmadığını, istediği bir gelecek olmadığını ve onu isteyen bir gelecek olmadığını fark ettiğinde neler hissettiğini... Elbette bu aynı şey değildi ve böyle hissetmesinin aptalca olduğunu biliyordu -kendisi hakkında bir şey söylemiyordu, sadece seraları sağlam, sıcak ve misafirperver tutan büyüyü düzeltmek için bir büyücüye ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Bunun uygun olduğunu düşündü. Tüm hayatı birbiri ardına yaptığı bir dizi hatadan ibaretti: Eano'yu puslu bir gelecek hayali için terk etmek bir hataydı, Büyük Kütüphane'de başarılı olabileceğini düşünmek bir hataydı, Caz'ı yaratmak bir hataydı.

Büyük bir hata değildi. Hata olan yakalanmaktı.

Bir nefes aldı ve uyandığı anda sorması gereken soruyu, hoşuna gitmeyecek bir cevabı olacağını bildiği soruyu sordu: "Bana söyleyebilir misiniz... Yani, bilmem gerek... Hangi yıldayız?"

Yarrow ona meraklı bir bakış attı. "857 İmparatorluk yılı."

Yarı yarıya bunu bekliyordu. Kaidenin üzerinde geçirdiği onca zaman... Birbiri ardına gelen günler, bir sonraki geceye karışan karanlık... Bir yıldan fazla olduğunu biliyordu. Üç, en fazla dört yıl olduğunu tahmin ediyordu.

Ama altı. Altı bir darbe oldu.

Terlu titremeye başladığını hissetti. *Altı yıl.* Tahtadan yapıldığı sürece yaşlanmadığını varsayıyordu. Ama ailesi... Tanıdığı herkes... Altı yıl içinde çok şey olabilirdi. Rijes Velk hâlâ baş kütüphaneci miydi? Tanıdığı kütüphanecilerden herhangi biri hâlâ orada mıydı? O yokken dünyada neler değişmişti? Ailesi iyi miydi? Neleri kaçırmıştı?

"İyi misin?" Yarrow sordu, sesi ilk kez yumuşaktı.

Bir arada tut. Tırnaklarının avuçlarına battığını hissedene kadar ellerini yumruk yapan Terlu kendini gülümsemeye zorladı. "Evet, elbette."

Adam ona inanmıyormuş gibi baktı.

Konuyu olabildiğince dramatik bir şekilde değiştirdi. "Tüm bunları yaratan büyücüye ne oldu?" Terlu kollarını sera kompleksinin tamamını kapsayacak şekilde açtı ve Emeral itiraz edencesine ciyakladı. Yanağını kaşdı ve Emeral parmaklarına doğru eğilip tekrar yerleşti. Tüyleri onun boynunu gıdıkladı.

"O öldü," dedi Yarrow.

"Kaybınız için üzgünüm."

Adam cevap olarak omuz silkti.

Kaktüs yataklarından birinin yanında diz çökerek parmağını kuma soktu. Çıkardı ve sonra başka bir bölgeyi dürttü. Kadının kendisine baktığını geç de olsa fark edince açıkladı: "Nem seviyesini kontrol ediyorum. Sorun yok."

"Ahh. Ölü seralardaki tüm bitkiler..."

"Çok hızlı oldu, çok yaygındı. Çok çabuk dondu..." Onun sesindeki acıyı duydu. "Kurtarabildiğim kadarını kurtardım. Yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi."

Terlu bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu, başarısızlığın. Soracak ya da söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ve aklına gelen tek şey "Kaybınız için üzgünüm" cümlesini tekrarlamak oldu. Bunu ne kadar içten söylediğinin sesinden anlaşılmasını umuyordu.

Bu kez başını kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim."

Nasıl yardım edeceğini bilmediği için de üzgündü. Bir büyücü olmayı ya da en azından bahçecilik hakkında temel bilgilerin ötesinde bir şeyler bilmeyi diledi. "Kaç tane-"

"Yarım. Daha fazla. Üç yüz altmış beş seradan yüz doksan biri başarısız oldu. Bazıları başarısız olduğunda bitkileri kurtarabildim. Ama diğerleri... Seraların bütünlüğünü ve korunmasını sağlayan büyülerini yeniden yapmak için bir büyücüye ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam."

Terlu onun bunu yapmayı ne kadar çok istediğini duyabiliyordu ve ona uzanıp ellerini tutmak istedi ama onu bunun için yeterince iyi tanı mıyordu. Sadece adını biliyordu. Ve dokunulmanın ona yardımcı olup olmayacağını da bilmiyordu. Bazı insanların buna ihtiyacı vardı; bazı insanlar ise bunu yaparsanız dağılırdı. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa-"

"Sen benim umudumdun," dedi.

Kalbinin delindiğini hissetti. "I-"

Yarrow elini kaldırdı. "Bu senin hatan değil."

Emeral onun yanağına yaklaşarak, sanki üzgün olduğunu hissetmiş gibi daha sert mırıldandı. Derin bir nefes aldı. Bunun kendi hatası olmadığını biliyordu - seraların çökmesine o neden olmamıştı, büyücü olduğunu da iddia etmemişti - ama yine de ...

"Belde'ye gelen düzenli bir gemi yok," dedi Yarrow, "ama bir bayrak asarsam, düzenli bir erzak gemisi işleten bir denizci uğrayacaktır. Ücretini ödeyeceğim, seni eve ya da gitmek istediğin yere götürmeye yetecek kadar." Terlu buna ne diyeceğini bilemedi. Hüküm giydiği gün biri ona böyle bir teklifte bulunmuş olsaydı, kabul ederdi. Kaderinden kaçmak için her yere seve seve giderdi, özellikle de

Caz'i de yanında götürmüştü. Ama artık özgürdü... *Altı yıl*, diye düşündü.

Küçük bir sesle, "Gidecek hiçbir yerim yok," dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Kanatlı kedi atkısı gibi davranırken, Terlu seralar boyunca Yarrow'u takip etti. Yol gösterirken hiç konuşmadı. Sadece sert bir "Beni takip et" dedi ve yol boyunca bitkileri ve çiçekleri incelemek için durakladığında birkaç "hımm" ve homurtu çıkardı. Daha öncekinden farklı bir rota izledi, düz gitmek yerine gül odasında sola sapmayı seçti ve Terlu yeni seraları görmek için boynunu bükte.

Minyatür ağaçlara ayrılmış bir tane vardı. Dalların altında yaşayan minik orman canlılarına göz attı: üç inç boyunda geyikler, minik tavşanlar, minicik sincaplar.

Bir başka sera tamamen yosunlara ayrılmıştı ve yanardöner kelebeklerle doluydu.

Üçüncüsü sebzelerle doluydu: ağaç gibi büyümeleri için ikna edilmiş domatesler, tavana yakın bir kafesten sarkıtılmış salatalıklar ve kabaklar, düzgün sıralar halinde havuç ve marul yatakları. Yarrow'un kulübesinde gördüğü düzen ve hassasiyete sahipti ve buradaki her şeyi onun tasarlayıp ektiğinden emindi. Ona bunları ve minik orman hayvanlarını sormak istedi ama o çoktan yan odaya geçmişti.

Onu dışarıya açılan bir kapının yanında bekledi. Kulübesine en yakın olanla aynı kapı değildi elbette ama benzer görünüyordu ve yanında bir sıra askı vardı. Ona kırmızı bir palto uzattı. Adam bej rengi bir ceket giyiyordu ve kız onun ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha fark etmekten kendini alamadı. Klasik bir asilzade güzelliği değildi bu, her şeyi yontulmuş, taranmış ve görkemli bir tavus kuşu gibi süslenmişti; mükemmel simetrik bir ağacın güzelliğiydi. Terlu ona bir ağaç kadar yakışıklı olduğunu söylediğini hayal etti

-Altın kabuklu, siyah-altın yapraklı ve zümrüt yeşili bir ağaç

ve asla bir şair olmaması gerektiğine karar verdi. Paltoyu kabul etti ve Emerald paltoyu giyerken omuzlarından uçtu. Kendisine diğer paltodan daha iyi oturduğu için memnundu ve bunu onun için mi seçtiğini yoksa bunun sadece bir şans mı olduğunu merak etti. *Şans olmalı*. Neden onun palto bedenini düşünmek için zaman harcasın ki? Yine de bu onun geniş omuzlarına asla sığacak bir palto değildi. Kendini onun omuzlarını incelerken buldu, kızardı ve onun yerine Emerald'e doğru baktı.

Kirişlerden birine yerleşen kanatlı kedi onun arka bacağını yalamaya başladı. "Burada mı kalıyorsun?" diye sordu kediye.

"İstediği gibi gelip gidiyor," dedi Yarrow.

Elbette öyleydi - tüylü kanatları olsun olmasın, o bir kediydi - ama yine de onunla gelmesini diledi. Yine de onu rahat bıraktı ve Yarrow'u takip etti.

Dışarıda güneş çam ağaçlarının uçlarına dokunacak kadar yükselmişti. Nefesi anında önünde buğulandı ve kar ayaklarının altında çıtırdadı. Tatlı bir kokusu vardı, deniz tuzu ve çam karışımı, soğuk. Civanperçemi onu iki çam ağacının arasından, eğer kara gömülmemiş ve yaya, kızak ya da kayak kullanmayanlar için tamamen geçilmez olmasaydı yol olabilecek bir yere götürdü. Geniş ve dolambaçlı olan bu yol ormanı kesiyordu. Pürüzsüz beyazı ilk kıran onların ayak izleriydi.

"Benimki doğudaki son kulübe, ama batıya, rıhtıma doğru giden yol boyunca daha çok kulübe var." Konuşurken eliyle işaret etti. "Hangisini istersen seç, senin olsun ama tamirini kendin yapman gerekecek. Bitkilerden zaman ayıramıyorum."

"Ama-"

"İhtiyacınız olan her türlü malzemeyi alabilirsiniz."

Ağaçların arasından ilk kulübeye doğru baktı. Buradan çatısının çökmüş olduğunu görebiliyordu. "Kız kardeşim Cerri her şeyi tamir edebilir. Bir keresinde ailemin mutfağındaki lavabo pompası çalışmıyordu ve o da tüm tesisatı söktü. İşini bitirdiğinde sadece işlevsel bir lavaboya sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda bir duş da inşa etmişti; bu duшта, temizlenmeden önce suyu ısıtan ateşten gelen közlerle doldurduğunuz bir düzenek de vardı. Ne yazık ki ben aynı beceriye sahip değilim."

Omuz silkti. "O zaman halihazırda çalışan su tesisatı olan bir kulübe seç."

Ayrıca çatıları, pencereleri ya da bacaları nasıl tamir edeceğini de bilmiyordu. "Ama ben-"

"Aletler kulübemin arkasındaki kulübede. İşin bittiğinde onları geri getir."

Onun cevap vermesini beklemeden, karların arasından seraya doğru ilerledi. Onu suskun bırakmaya devam ediyordu ve bu iyi bir şey değildi. Kafasında konuşmanın üzerinden geçiyor, yanlış bir şey mi yoksa çok fazla şey mi söylediğini merak ediyordu.

En azından bana hemen gitmem gerektiğini söylemedi. Kendini hazır hissedene kadar kalabilirdi... Terlu bu düşünceyi nasıl bitireceğini bilmiyordu. Hazır olana kadar mı? Hayatı için bir planı olana kadar mı? Hoş karşılanma süresini aşana kadar mı? Bunun üzerinde durmak yerine dikkatini pratik şeylere verdi.

İsteddiği bir kulübe var mıydı? Çatısı çökmüş olanı değil. Henüz yıkılmamış bir tane arayabilirdi. Kendini kış uykusuna yatmış bir ayıyla birlikte yıkık bir kulübede büzüşürken hayal etti, sonra kendine daha olumlu düşünmeye çalışmasını söyledi. Kulübelerden biri gayet iyi durumda olabilirdi.

Paltosuna sarılan Terlu, yol boyunca karda batıya doğru ilerledi. Güneş çam ağaçlarının arasından süzülüp karların üzerine yayılıyor ve onları pırıl pırıl yapıyordu. Mavi gökyüzü tepesindeydi, o kadar maviydi ki bir tablo gibi görünüyordu.

Yandaki kulübenin geniş pencerelerini örten şişkin bir çatısı vardı. Kapıdan pencerelere ve bacaya kadar her şey yuvarlaktı, bu da özellikle kırmızı boya ve beyaz süslemelerle onu bir kurbağa taburesini andırıyordu. Büyüleyici görünüyordu, ama daha da önemlisi, yapısal olarak sağlam görünüyordu.

Burada yaşayabilirdim.

Yaşayamaz mıydım? Tek başıma?

Sadece ben mi?

Terlu ürperdi ve sonra kendine saçmalamaması gerektiğini söyledi. Pek çok insan tek başına yaşıyordu ve iyiydi. Karın içinden geçerek ön kapıya doğru yürüdü. Kilitli olmadığını umarak kolu sıktı ve itti. Kapı bir gıcırtyla açıldı ve başını içeri uzattı; eskiden uyuyan pek çok gryphonun parlak gözleri ona göz kırpyordu. Her biri büyük bir rakun büyüklüğündeydi, kafaları ve kanatları kartal, gövdeleri ise dağ aslanı gibiydi. Kulübenin durumundan ve yere saçılmış kemirgen kemikleri yığınının vahşi olduğu anlaşılıyordu. Kaktüs odasında gördüğü gryphonla bir akrabalıkları olup olmadığını merak etti.

Gryphonlardan biri tısladı.

Terlu kapıyı kapattı ve hızla geri çekildi.

Ya da sadece ben değilim.

Sıradaki kulübe o zaman.

Karlı yolda aceleyle ilerledi. Bir sonraki kulübe, çatısını karın çoğundan koruyan dalları olan iki çam ağacının arasına sıkışmıştı. Kar yığınlarının arasından pembe mercan kiremitlerin görüldüğünü fark etti. Kısa ve bodur olan bu kulübe gündoğumu renklerine boyanmıştı: sarılar, pembeler ve güller. Boyası dökülmüş ve soyulmuştu ama yine de neşeli görünüyordu. Ön taraftaki bir pencere kırıkta ama onun dışında sağlam görünüyordu. *Pekâlâ, ikinci deneme.* Limon sarısı kapıyı bu kez daha yavaş açtı ve içeri baktı.

Dışarıda ne bir gryphon ailesi ne de kış uykusuna yatmış bir ayı gördü. Terlu içeri girmeye cesaret etti. Pencerelerden güneş ışığı sızdığı için karanlık köşeler yoktu, sadece gri katmanlar vardı. Bir köşede bir yatak vardı, ortasındaki ağ yıpranmış olduğu için çökmüştü. Başka bir köşede tozla kaplanmış bir masa vardı. Kolunu bir köşenin üzerinden geçirince boyalı çiçekler ortaya çıktı. Baca döküntüler, yapraklar ve dallarla doluydu. Ateş yakmaya kalkışmadan önce temizlenmesi gerekiyordu ve bu hiç de küçük bir iş değildi. Çok tıkalı görünüyordu.

Mutfak lavabosunun pompasının hâlâ çalışıp çalışmadığını merak etti. Yanına gidip denerdi. Sertti ama kaldırmayı başardı. Yine de su çıkmadı.

Muhtemelen bacayı tamir edebilirdi -en azından *nasıl* tamir edeceği belliydi; sadece temizlemek yeterliydi- ama su pompası? Yarrow'a da söylediği gibi, su tesisatı konusunda kız kardeşinin becerisine sahip değildi. Ya da ablasının işaret etmekten zevk aldığı gibi herhangi bir şey. Yine de... *Keşke Cerri şimdi burada olsaydı.* Bu kulübelerden birini bir öğleden sonra onarabilirdi. İkinci gün burayı saraya çevirirdi. Ancak Terlu'nun böyle bir yeteneği yoktu.

Kütüphanede işler zorlaştığında keşke eve yazsaydı diye düşündü. Ama Terlu ailesinin onun mutsuz olduğunu tahmin etmesini istememişti. Zaten bir şey yapabilecekleri de yoktu ve bu sadece herkesin kendini kötü hissetmesine neden olurdu ve Terlu kendini daha da başarısız hissederdi. Yine de... keşke ulaşabilseydi diye düşündü. Eğer ulaşsaydı her şey daha farklı olabilirdi.

Terlu, krema yerine tahtadan oyulmuş firfırları olan bir pastaya benzeyen bir sonraki kulübeyi denerdi, ancak tüm pencereleri çatlamış ya da tamamen kırılmıştı

kırılmış ve kar yere saçılmıştı. Bir sonraki kulübeye doğru ilerlerken, hepsinin kime ait olduğunu merak etti. Her evin bir zamanlar çok sevildiği açıktı. Bir sonrakinde Terlu bir çocuğun oyuncaklarını, ayı şeklinde oyulmuş bir salıncağı ve bir gözü eksik bir oyuncak bebeği buldu. Bir diğerinde, kollarını birbirine dolamış, ikisi de sanatçıya gülümseyen bir çiftin çerçevesi bir çizimi vardı.

Sahipleri neden gitmişti? Şimdi neredeydiler? Ve Yarrow neden geride kalmıştı? Terk edilmiş kulübelerin sıralanışında huzurlu bir hüznü vardı ama cevap yoktu.

Sanat eserinin bulunduğu kulübeden sonra, daha makul bir çalışmayla yaşanabilir gibi görünen bir tane buldu: duvarları soluk bir öğle mavisine, kapısı ve panjurları derin bir alacakaranlık mavisine boyanmış mavi bir kulübe. Kirişlere örümcek ağları yapışmıştı ama örümceklerden başka bir sakini görmemişti. Tavandan sarkan hamak benzeri bir yatak vardı ama ona güvenebileceğinden emin değildi -ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu- ama diğer kulübelere birinden düzgün bir karyola getirebilirdi. Aslında her birinden en sevdiği parçaları alıp burada bir araya getirebilirdi.

Güzel olabilirdi.

Hatta güzel. Temiz, düzenli ve çiçeklerle dolu olduğunu hayal etti. Civanperçemi'nin kulübesini doldurması için çiçek toplamasına izin vereceğini umuyordu. *Benim kulübem.* Kulağa hoş geliyordu, değil mi?

Öyle değil mi?

Artık çocuk değilim. Kendi başıma yaşayabilirim. Kütüphanede kendine ait bir yeri vardı ve gayet iyiydi. Nefret etmişti ama idare etmişti. Sayılırdı. Bir süre için. Heykelleştirilene kadar.

Tamam, iyi değildi.

"Bu işi başarabilirsin," dedi Terlu kendi kendine yüksek sesle.

Emeral'ı onunla kalmaya ikna etmeye çalışabilirdi, böylece sessizliğe ve yalnızlığa katlanmak zorunda kalmayacaktı. Onun mırıltısı her türlü üzüntüyü iyileştirebilirdi.

Kollarını kavuşturarak kulübeye tarafsız bir gözle bakmaya çalıştı. Yarrow'un kulübesi kadar güzel, şirin ve tatlı değildi. Ve onu o kadar sevimli hale getirmek için yapılacak işlerin miktarı... Dönüp evinin konforuna geri dönmek isteyecek kadar ürkütücüydü. Bacayı ve her şeyi temizlemesi gerekecekti. Ayrıca fırtınalı günlerde rüzgârın kırbaçlamaması için yama yapılması g e r e k e n birkaç delik vardı. O

çatının akıp akmadığını merak etti. Bunu bir sonraki yağmurda keşfedeceğini düşündü. Boynunu bükerek tavanı inceledi; çatıda kirişlerin üzerinde fazla su hasarı görmemişti ama pencerelerin altındaki duvarda lekeler vardı.

Terlu lavabodaki pompayı test etti ve birkaç kuvvetli pompalamadan sonra kahverengi su fişkırdı. Temiz akana kadar pompalamaya devam etti. *Bu da bir arti*, diye düşündü.

Taze, temiz suyu görünce kalbi hafifledi. Burada bir gelecek görebiliyordu, eğer çalışırsa, uzun vadeli, hayat boyu sürececek türden bir plan olmasa bile en azından yakın bir gelecek. Çalışmaktan korkmuyordu, bu da iyi bir şeydi çünkü kulübenin yaşanabilir hale gelmesi için yapılması gereken çok şey vardı.

Ama önce ne yapmalı?

Isı, kesinlikle. Bacayı temizlemesi gerekiyordu. İhtiyacı olan şey... Neye ihtiyacı olduğundan tam olarak emin değildi. Bir fırça mı? Uzun saplı ve sert kılları olan. Ve bacayı yıktıktan sonra tüm isi süpürmek için bir süpürge. Belki de çatıya tırmanabilmesi için bir merdiven.

Aman Tanrım. Hayatında hiç çatıya çıkmamıştı. Kar ve buz yüzünden ne kadar kaygan olacağını merak ediyordu. Yarrow'un kırılan kemikleri kulübesinin arkasındaki barakada bulunan aletlerle kendisinin tamir etmesini bekleyip beklemediğini merak etti. Ya hava kararmadan önce yeterince yaşanabilir hale getiremezse? Kulübesine dönmesine izin verir miydi? Elbette yine onun yatağını almayacaktı ama ocağın yanında Emeral gibi kıvrılabilirdi. Elbette ona bir battaniye ödünç verirdi. En azından onun ateşinin yanında donarak ölmezdi.

Kafasında yapılacaklar listesi oluşturan Terlu mavi kulübeden ayrıldı. Titizlik için yola devam etti, ancak mavi kulübenin muhtemelen bulabileceği en iyi yer olduğunu düşünüyordu. Ayrıca mavi olmasını da seviyordu, bunun yüzeysel bir düşünce olduğunu biliyordu ama bu ona Eano'da bir yaz günü dalgaların ayaklarının dibinde oynadığı ve yunusların hemen açıkta yüzdüğü gökyüzünü hatırlatıyordu. İyi şans getiren bir renk gibi hissetti. Belki burada bir yuva kurabilirdi, en azından kalmasına izin verildiği sürece. Ya da kalmak istediği sürece, hangisi önce gelirse.

Terlu yolun bittiği yere kadar takip etti, batı ucunda - Yarrow buraya ne demişti? Belde adası. Durdu, ceketini daha sıkı sardı ve denize baktı. Alyssium'da nadiren kesintisiz su manzarası görürdünüz; başka adalar ve tonlarca gemi vardı,

Hem yelkenli hem de kargo gemileri gidip geliyordu. Kendi adası Eano'da balıkçıları kanolarıyla gezerken görürdünüz, bazen bir iki yunus dalgalarla oynaşırdı. Ama burada sadece mavi deniz vardı. Kumsal yoktu, sadece kayalar vardı ve dalgalar onlara çarpıyor, her çarpışta beyaz köpükler yükseliyordu. Uzakta, başka adaların gölgelerini gördü, daha gri bir mavinin lekelerini, ama bunlar bulut da olabilirdi.

Suya doğru bir rıhtım uzanıyordu ama üzerinde hiçbir tekne bağlı değildi. Sadece ucunda boş bir bayrak direği olan bir iskele ve yanında güverteye sabitlenmiş bir kutu vardı. Yarrow'un kendisini götürmesi için bir gemi çağırma teklifini düşündü. *Bunu hemen şimdi yapabilirim.* Rıhtımın sonuna kadar yürüyebilir, bir bayrak çekebilir ve onu istediği yere götürmesi için bir yabancıyı çağırabilirdim ama bu neresi olurdu?

Evine mi? Utanç içinde mi? Bunu ailesine yapamazdı. Mesele sadece onu hayal kırıklığına uğratacak olmaları ya da başarılı olamadığını itiraf etmekten utanacak olması değildi, bunların hepsi doğru olsa da, mesele onlara ulaşmanın onları tehlikeye atabileceği gerçeğiydi. O hâlâ hüküm giymiş bir suçluydu. Anne babası, kız kardeşi... Onlara hayatta olduğunu söylemek isterdi ama affedilip affedilmediğini bilmeden bunu nasıl riske atabilirdi?

Neden burada olduğuna dair hâlâ net bir fikri yoktu. Yarrow'un bir büyücü talebine karşılık olarak neden biri *onu* buraya göndermişti? Kaidesindeki levhada kütüphaneci olduğu çok açıktı. Onu göndermek bir hata olmalıydı. Ve eğer öyleyse, yakında başı belaya girecek olan memur gerçeği öğrendiği anda, Büyük Kütüphane'ye geri gönderilir ve Kuzey Okuma Odası'na yeniden yerleştirilirdi. Hayır, ailesinden hüküm giymiş bir suçluyu barındırmalarını isteyemezdi.

Burada olduğunu kimsenin bilmemesi daha iyiydi ve bu hatayı kimin, neden yaptığını ve bu konuda ne yapmak istediğini öğrenene kadar kalmak daha akıllıcaydı.

Hayatında ne yapmak istediğine dair hiçbir zaman gerçek bir vizyonu olmamıştı. Kütüphaneci olmak profesörlerinden birinin önerisiydi ve yeteneklerine de uyuyordu ama hiçbir zaman kuzeni Mer için yelkencilik, teyzesi Siva için oymacılık ya da kız kardeşi Cerri için tamirat yapmak gibi bir tutkusu olmamıştı. Ailesini ve evini terk ettiğinde, bir tür yaşam amacı bulmak istemişti. Eano'da eksik olan şey buydu: bir tutku ve bir amaç. Bu yüzden gitmesi gerektiğini hissetmişti. Orada bir geleceği olmadığını biliyordu,

Ve ailede henüz yolunu bulamamış biri olmaktan yorulmuştu.

Nerede bir geleceği olduğundan ya da kaderinin ne olması gerektiğinden emin değildi.

Burada biraz kalmak benim için iyi olabilir. Terlu artık ikinci bir şansı olduğuna göre ne istediğini ve hayatının nasıl olması gerektiğini düşünebilirdi.

Evet, işte bu: ikinci bir şans. Ve belki de yalnızlık tüm bunları çözmek için iyi olacaktır. Hatta gerekli bile olabilir.

Ya da sesleri o kadar özleyecekti ki ağaçlarla konuşmaya başlayacaktı.

Denizden geriye döndü ve daha önce keşfetmediği bir bina daha fark etti. Kıyı şeridinin gerisinde yer alan bu bina, bir kulübeden çok bodur bir kuleye benziyordu. Taştan yapılmıştı, iki katlıydı ve konik çatısı karla örtülüydü. Bir deniz feneri mi? Tepesinde ışık olmaması dışında. Bir tahıl ambarı mı? Karların üzerinden kuleye doğru yürüdü.

Kapının yanındaki kancadan bir anahtar sarkıyordu. Koparıp aldı ve kilitte denedi. Kapı kolayca açıldı ve kafasını içeri soktu. "Merhaba?" Bunu söylemekten biraz sıkılmaya başlamıştı, özellikle de selamına ne kadar seyrek karşılık verildiği düşünüldüğünde, ama yine de içeri dalmayacaktı. Önceden kilitli olan bu her neyse.

Neydi bu yer?

Güneş ışığı karanlık pencerelerden içeri süzülüyor ve havada uçuşan tozları aydınlatıyordu. Odanın enine uzanan sağlam çalışma masasının üzerinde altın parçacıkları gibi parlıyordu. İçeri doğru yürüdü. Her duvar, kütüphaneci kalbini dehşete düşürecek şekilde, gelişigüzel istiflenmiş kitaplar, dergiler ve kâğıtlarla dolu raflarla doluydu. Bir köşede bahçe eldivenleri ve çeşitli boylarda saksılar yığılıydı. Kirli pencerelerden birinin yanında, rıhtıma ve ötesindeki denize bakan, kâğıtlarla dolu bir masa duruyordu.

Yarrow'un sıcak ve düzenli kulübesinin tam tersiydi. Daha çok bir laboratuvara benziyordu. Ya da bir tür çalışma odası? Bir yaşam alanı değil. Bir köşede dar bir merdiven gördü -belki de sahibinin yaşam alanına çıkıyordu? Şu anda burada birinin yaşadığından şüpheliydi. Burası, ancak kimsenin yokluğunda birikebilecek türden, bozulmamış bir tozla kaplıydı. Odanın bir köşesinde soğuk bir soba duruyordu. Örümcek ağıları

yapıştı ve Terlu titredi. Buranın yıllardır kullanılmadığı belliydi.

En yakın raftaki kâğıtlardan birine dokundu. Sertti ama toza dönüşecek kadar kırılgan değildi. *Kesinlikle bir çalışma odası* olduğuna karar verdi. Tüm notlar, daha çok bitmemiş deneylere benzeyen rastgele bahçe malzemeleri ve dolup taşan masa... Terlu masayı inceledi. Tüm kâğıtların ortasında, içinde kurumuş bir yaprak yumağı olan bir saksı duruyordu. Yapraklar sanki kurumuş topraktan oluşan çekirdeklerine sarılıyormuş gibi kendi içlerine kıvrılmıştı.

Saksıyı eline aldı. "Ah, seni zavallı şey."

Onu kolunun altına sıkıştıran Terlu, çalışma odasının geri kalanında gezinerek ipucu arayan bir dedektif gibi her şeyi inceledi. Ocağın yanında çoğu yanmış kâğıtlardan oluşan bir yığın duruyordu. Onlara bakmak için diz çöktü.

Bir bilgin kendi çalışmasını neden yakar ki?

Hâlâ okunabilen birkaç kelimeyi incelediğinde onları tanıdığını fark etti: Bu İlk Dil'de, büyücülerin yok olmuş dilinde, büyülerin dilinde yazılmıştı.

Ah, bu bir büyücünün çalışma odası.

Burası serayı yapan büyücünün çalışma odası olabilirdi. Olası görünüyordu. Bu kulede büyücünün kim olduğuna ve tüm bunları neden yaptıklarına dair bir ipucu olup olmadığını merak etti. Saksıdaki ölü bitkiye, "Ya da sadece acele karar veriyor olabilirim," dedi.

Yarrow'un bu kadar çabuk uzaklaşmamasını diledi. Hâlâ içinde yüzlerce soru vardı ve bu adada geçirdiği her dakika daha fazlasını üretiyor gibiydi.

Büyücüye ne olmuştu? Burası neden terk edilmişti? İnsanlar neden evlerini terk edip gitmişti? Yarrow neden kalmıştı? Neden seraları onarmak için başka kimse gelmemişti? Ve sonunda Yarrow'un isteği yerine getirilmişken, neden gönderilen kişi kendisiydi?

Yer açan Terlu, tencereyi çalışma masasının üzerine koydu ve inceledi. Büyücünün masasındaki tek bitki olduğuna göre bu buruşuk bitki parçasında özel bir şeyler olmalıydı. Son deneyi mi? Mirası mı? Bunun ne tür bir bitki olduğunu belirleyip belirleyemeyeceğini merak etti. Belki bu ona bu yer ve büyücüsü hakkında biraz fikir verebilirdi. Saksının içine uzandı ve kıvrılmış kahverengi yapraklardan birine dokundu. Gevrek, sonbahar yaprağı gibiydi. Eğrelti otuna benziyordu, yaprakları kırılgan ve dantel gibiydi,

Ama buruşuk olduğu için bunu söylemek zordu. Biraz su eklerse daha da dolgunlaşır mıydı? Eğer öyleyse, şeklini görmesini kolaylaştırabilirdi. "Nesin sen?" diye fısıldadı ona. "Bana sırlarını anlat."

Lavaboya gitti ve musluktan su akana kadar pompayı birkaç kez pompaladı. Bir bardak bulup duruladıktan sonra suyla doldurdu. Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündü. Su yaprakları bitkiyi inceleyebilecek kadar gevşetse bile, onu tanımlayabilme olasılığı düşüktü. O bir bitki uzmanı değildi. Yine de... bahçıvan bir daha karşısına çıktığında ona sorabileceği başka bir soru olabilirdi. Muhtemelen bir bitki sorusuna neden buradayım ve hayatımın amacı ne gibi varoluşsal bir sorudan daha iyi yanıt verirdi.

Terlu suyu bitki topuzunun üzerine döktü. Nemin yaprakların içine işlemesi için bir dakika bekledi ve sonra açılacak kadar yumuşayıp yumuşamadığını görmek için dürttü.

Bitki esnedi ve koyu mor bir tomurcuğu ortaya çıkarmak için yapraklarını uzattı. "Ooh," dedi Terlu.

Tomurcuk açıldığında mor yapraklar ortaya çıktı. Biraz güle benziyordu. Yapraklardan birine dokunmak için uzanmadan önce onu inceledi.

Ve sonra konuştu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Terlu, ağzı açık bir şekilde imkânsız güle bakarken çenesinin düştüğünü hissetti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar bir örümcek bitkisine hayat vermiş bir kütüphaneci olarak Terlu, konuşan bir güle mantıklı bir şekilde tepki vermek için benzersiz bir şekilde uygun olması gerektiğini biliyordu. Yine de, o an geldiğinde tamamen telaşlanmıştı. "Yaşıyorsun!"

"Ah," dedi gül, "sen de *onlardan birisin*." Dantel gibi yapraklarını salladı ve sesini yükseltti. "Ooh, konuşan bir çiçek! Bu nasıl mümkün olabilir? Gırtlığı, ciğerleri ya da dudakları yok. Nasıl konuşabiliyor?"

Terlu, "Eğer gerçekten soruyorsanız, konuşmanın nedeni on yedi malzeme ve beş satırlık Birinci Dil metninin hassas telaffuzunu içeren karmaşık bir büyüdür," dedi, "ama söylemem gereken şey şuydu: Kim bilir ne kadar zamandır su, toprak ya da güneş ışığı olmadan nasıl yaşıyorsun?"

Bitki yapraklarını mahcup bir şekilde indirdi -onun *yaprakları*, diye düzeltti Terlu; gül kendisinden "o" diye bahsetmişti. "Ah. Özür dilerim," dedi gül. "Şunu kastettiğini sanmıştım- Şey, ben birkaç yıl boyunca uykuda kalabilirim. Ben diriliş gülü olarak bilinen bir şeyim. Adım Lotti."

"Memnun oldum, Lotti. Ben Terlu." Güle aval aval bakmamak için kendini zor tuttu. Örümcek bitkisinin başına gelenlerden hemen sonra burada bilinçli bir bitki bulmayı beklemiyordu. Bildiği kadarıyla nadir bulunuyorlardı. Bu kader miydi? Yoksa evrenin çarpık bir mizah anlayışı mı vardı?

"Kim bilir ne kadar zamandır" dedin. Ne zamandır uyuyordum? Yıllarca mı? Kaç yıl?"

Bu çok iyi bir soruydu ve Terlu'nun da sempati duyduğu bir soruydu. *Altı yıl*, kafasının içinde yankılandı. Çalışma odasının durumuna ve toz katmanlarına bakılırsa Lotti için çok daha uzun bir süre olabilirdi. Terlu bahçıvanın konuşmaya istekli olmasını diledi. Şimdi kafasında daha da fazla soru vardı. "Bilmiyorum. Ben de buraya yeni geldim. Aslında *buranın* neresi olduğundan da pek emin değilim." Kendi hikâyesinin ne kadarını bitkiye anlatacağını düşündü ve bunun bir sır olmadığına karar verdi. "Gördüğünüz gibi, ben de yakın zamanda dirildim."

"Sen bir insan olduğun ve *ben olmadığım* için bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama soracak kadar da umursamıyorum," dedi Lotti. "Hadi Laiken'i bulalım. Eminim o her şeyi açıklığa kavuşturabilir."

"Laiken mi?" Bekle, bahçıvanın adı bu muydu? Hayır, adının Yarrow olduğunu söylemişti. Lotti'yi biliyor muydu? Eğer öyleyse, neden onu terk edilmiş bir çalışma odasında çürümeye bırakmıştı?

"Laiken'i bilirsin. Gür sakallı. Saçını hiç taramaz. Belde'nin harikulade Büyülü Serası'nı yaratan çok güçlü bir büyücü."

Bahçıvan değildi *o* zaman, Terlu'nun tanıdığı birine de benzemiyordu, burada gördüğü birine de benzemiyordu ama eğer gül tüm bunları yaratan büyücüden bahsediyorsa... Yarrow'un öldüğünü söylediği büyücüden... *İkisinin aynı kişi olduğunu bilmiyorsun*, dedi kendi kendine. Aynı kişiden bahsettiklerinden emin değilken onun öldüğünü söyleyemezdi.

Lotti titremeye başladı ve sonra yapraklarını bacaklarıymış gibi kullanarak tencerenin kenarına doğru birkaç santim zıpladı ve sonra tekrar yere düştü. "Oof. Bir deneme daha." Çömeldi, yapraklarını birbirine sıkıştırdı ve sonra yapraklarını ve yapraklarını uzatarak yukarı sıçradı. İkinci denemesinde neredeyse saksının tepesini aşıyordu.

"Yardım ister misin?" Terlu teklif etti.

"Hayır, ben hallederim." Üçüncü denemesinde Lotti, sanki ivme kazanmaya çalışıyormuş gibi yapraklarını bir daire şeklinde sardı. Sadece yarısına kadar ulaşabildi.

Dördüncü denemesinde yapraklarını kol gibi kullanarak

tırmanmaya çalıştı. "Gerçekten, seni kaldırabilirim-"

"Hayır," diye pufladı Lotti. "Eğer izleyemezseniz, lütfen..."

Terlu kibarca yana döndü ve endişelenmemeye çalıştı. Suyun Lotti'ye yardım etmesine sevinmişti; hiç kimse böyle bir hayata zorlanmamalıydı. Yine de...

Keşke onu uyandıran ben olmasaydım.

Bir bitkiye hayat vermekten hüküm giydiği düşünülürse, Lotti'yi gören herhangi bir yargıç çok ama çok şüphelenirdi. Bu kez Terlu tek bir büyü bile yapmamıştı ama ona gerçekten inanan olur muydu? Bu son derece şüpheli bir tesadüf gibiydi. Dışarıdan bakıldığında, sadece aynı hatayı tekrar yapmak için diriltilmiş gibi görünecekti. Biri öğrenirse hemen Kuzey Okuma Odası'na geri atılırdı. Zaten işlediği bir suç varken "Kazaydı!" demek kulağa pek makul gelmiyordu. *Ben bile kendimi suçlu bulurdum.*

İlk ceza bir heykel olarak sonsuza dek kalmaksa, tekrar suç işleyenlerin akıbetinin ne olacağını hayal bile edemiyordu. Yeniden dönüştürölme, bu değeri ikinci şansı daha başlamadan kaybetme düşüncesi...

Kimsenin öğrenmesine izin veremem.

Neyse ki burada kimse yoktu.

Kapı çarparak açıldı ve Yarrow kapının çerçevesini doldurdu. Öfkeli bir sesle, "Her zaman olmaman gereken yerde mi oluyorsun?" dedi.

Terlu bağırdı. Ve panikledi. Zihni fırtınadaki bir fırlıdak gibi dönmeye başladı: *Geri dönemem-geri dönemem-geri dönemem-geri dönemem*. Kendisine büyü yapıldığında boğazında hissettiği sıkışıklığı hissetmeye başladı ve uzuvlarının nasıl katılaştığını, gözlerinin ve ağzının nasıl kuruduğunu, zihni paniklerken kalbinin nasıl yavaşladığını hatırladı. Gül başarılı bir şekilde masanın üzerine atlarken bir tıkırtı ve küçük bir tezahürat duydu.

Terlu gülü çabucak saksısına geri koydu. "Şşşt, lütfen. Geri geleceğim. Söz veriyorum," diye fısıldadı ve sonra kapı aralığında duran Yarrow'la yüzleşmek için döndü. Ağzından tiz ve aptalca kelimeler döküldü: "Evet, tabii ki haklısın, çok özür dilerim, burada olmamalıydım. Ne aptalım." Çalışma odasını hızla geçti, Yarrow'un kolundan tuttu ve onu büyücünün kulesinden dışarı, gün ışığına doğru itti.

Bunu kaybedemem. Kaybedemem.

Kaybedemem. Onun dikkatini dağıtmak için ne söyleyebilirdi? Onu öpebilirim.

Bu kesinlikle dikkatini dağıtırdı. Ama hayır, bu çok saçma. Onu çok az tanıyordu. Sadece altın dudakları öpülebilir görüldüğü için... *Hayır*. Başka ne olabilirdi ki? Ne yapıyor olması gerekiyordu? Kır evlerine bakıyordu! "Tabii ki burası evlerden biri değildi. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Belli ki bana göre değil. Ama güzel olacağını düşündüğüm bir kulübe buldum."

"Güzel." Adam kolundaki eline baktı.

Kadın da onun eline baktı. Yarrow'a kadar, birine dokunmayalı altı yıl olduğu aklına geldi. Paltosunun altında, kolunu sert hissediyordu. Kaslıydı. Muhtemelen kürekle çok zaman geçirmişti. Ya da toprak taşıyarak? Bahçıvanların ne yaptığından emin değildi. Gerçekten de onu öpmek gibi bir fikri var mıydı?

Onu mu? Tüm bu adalar içinde ne düşünüyordu? *Birini öpmeyeli daha da uzun zaman oldu.*

Bir an geçti. İkisi de konuşmadı.

Terlu elini çekti. "Sana göstereceğim." Geri çekilirken sesinin titrediğini anlamamasını umuyordu. Yola doğru ilerledi.

Arkasındaki adam kıpırdamadı.

Bir an için her şeyi berbat ettiğini düşündü - çalışma odasına geri dönecek ve duyarlı bitkiyi görecekti ve sonra açıklama yapmadan oradan aceleyle çıktığı için kesinlikle suçlu görünecekti. *Artık hiçbir açıklamaya inanmayacaktı.*

Gülü saklamaya çalışmamalıydı.

Peki Lotti onun hakkında ne düşünecekti? Terlu aslında Yarrow'un ona yaptığını yapmış, hiçbir açıklama yapmadan aceleyle çekip gitmişti. *Tüm bunları yanlış idare ettim.*

Ama bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. En azından hemen değil. Yarrow yanından ayrılır ayrılmaz (ki önceki etkileşimlerine bakılırsa bu üç dakikadan kısa bir süre içinde olmalıydı) Lotti'ye koşup bol bol özür dileyebilir ve açıklama yapabiliirdi. Küçük güle her şeyi anlatacaktı: ne yaptığını ve ona ne yapıldığını. Belki gül anlayabiliirdi.

Anlayan pek olmamıştı. Duruşmada bunu onların gözlerinde görmüşü: onaylamama, hayal kırıklığı, acıma. Özellikle de diğer kütüphanecilerin acımasını. Ailesine kaderinden bahseden olup olmadığını ve onların ne düşündüğünü merak ediyordu. Tutuklanana kadar onlara her hafta yazmıştı, bazen sadece birkaç satır - ona evini hatırlatan bir narenciye çayının tarifi, Cerri'nin hoşuna gidebilecek aletlerin bulunduğu bir dükkânla ilgili bir not, bir yemek tarifi isteği, ipek eşarplarla dans eden bir sokak sanatçısıyla ilgili bir anekdot.

Ondan sonraki sessizliği hakkında ne düşündüklerini merak etti. Biri onlara kaderinden bahsetmiş miydi? Söylememiş olmalarını ve kızlarının doğal nedenlerle, bir hastalık ya da kaza sonucu öldüğünü, kendi sonunu hazırladığını düşünmemiş olmalarını umuyordu.

Yarrow büyücünün kulesine tekrar girmedi. Bunun yerine anahtarı kilitleyip kancaya takmakla yetindi, ki bu da neden kilitlediğini merak etmesine neden oldu -belki de kapı kilit olmadan yeterince sıkı kilitlenmiyordu? *Ya da benim gibi insanları içeri girmekten vazgeçirmek içindir. O*

Diriliş Gülü'nden uzakta, patikadan aşağıya, ona doğru koştu ve yeniden nefes alabildiğini hissetti. Ona hissetmediği bir gülümseme fırlattı ve çeşitli kulübeler hakkında konuşmaya başladı: hangilerini sevdiğini, hangisinde vahşi bir gryphon sürüsü olduğunu ve bir tanesini yaşanabilir hale getirmek için ne yapması gerektiğini.

"Bir baca fırçam var," dedi, "ve bir merdivenim."

"Harika!" Küçük mavi kulübeye doğru aceleyle yürüdü. "İşte burası. Ne düşünüyorsun?" Yüzünün düştüğünü görmek için tam zamanında ona baktı. Çabucak toparlandı ve sık sık takındığı o okunmaz, soğukkanlı yüzüne geri döndü. "Beğenmedin mi?"

"Sorun değil," dedi. "Mükemmel."

"Başka bir tane seçebilirim."

"Bu senin." Adam döndü ve tepinerek uzaklaşmaya başladı, bu sefer ona izin verecekti. Hem Lotti'ye dönmesi hem de yazlık üzerinde çalışması gerekiyordu.

Terlu gökyüzüne baktı. Güneş çam ağaçlarının uçlarının arkasına dalmıştı ve kar gölgelerle kaplıydı. Hava tamamen kararmadan önce bacayı temizleyip ocağı ateş yakmak için hazırlayamayacaktı. Yarrow'dan bir fener istemeliydi. "Yarrow..."

"Sen gelmiyor musun?"

"Ben... Ne? Nereye?" Yine çekip gitmiyor muydu?

Yarrow omzunun üzerinden, "Bu gece orada kalamazsın," dedi. "Buranın yaşanabilir hale gelmesi için birkaç gün çalışmak gerekecek. Çatıda herhangi bir sızıntı varsa belki haftalar, tabii çatılarla aran iyi değilse?"

Hayatında hiç çatı tamir etmemişti. Ona yetişerek, "Deneyebilirim," dedi.

Adam homurdandı.

Terlu birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra kulübesine geri döndüklerini fark etti. Kafasındaki soruları gözden geçirdi ve en sonuncusunda karar kıldı: "Mavi olan kimin kulübesiydi?"

"Kız kardeşimin," dedi Yarrow.

"Ah. O mu..."

"Gitti."

"Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "O değil... Yani, diğerleriyle birlikte gitti. Eskiden mektup gönderirdi... O iyi." Kendi kulübesine ulaştığında kapıyı açtı ve Terlu içeri girerken kapıyı tuttu.

Terlu kapının hemen önünde durdu ve aval aval baktı. Neyin farklı olduğu hemen anlaşıyordu. İkinci bir yatak getirmiş, onu ilk yatakla masasının arasına sıkıştırmış, battaniye ve yastıklarla doldurmuştu. Yeni yatağın ortasına kıvrılmış olan kanatlı kedi, zümrüt yeşili kanatlarını etrafına dolamıştı. İçeri girdiklerinde tek gözünü açtı ve sonra başını daha da yaklaştırarak burnunu patisinin altına soktu.

Arkasında, Yarrow kapıyı kapatmış ve paltosunu kancaya asıyordu. "Lüks olmadığını biliyorum ama yatak takımları temiz. Ya da Emeral üzerine tüy dökmeden önce öyleydi."

Adamın sesi utanmış gibi geliyordu ama kadın şaşırmıştı. Daha önce onu başından savmasına rağmen, yeni bir yatak getirmek için zaman ayırmış ve o kadar davetkâr bir hale getirmişti ki Emeral çoktan yerleşmişti. Yarrow'un onu sadece bu adadan ve (altın sarısı çizgilerle süslü) saçlarından uzak tutmak istediğini ya da en azından ondan mümkün olduğunca uzak tutmak istediğini düşünmüştü ama bu... Bu kibarlıktı. Sertçe yutkundu. Biri ona karşı nazik davranmayalı uzun zaman olduğunu fark etti, tüm o heykel fiyaskosundan önce bile. Arkadaş canlısı olmak, arkadaş edinmek, faydalı olmak, memnun etmek için çok uzun süre uğraşmış ve kendisine sık sık söylenmişti: *Bu kadar çabalamayı bırak. Çok çabalıyorsun. Sadece... rahatla. Kendin ol.* Bu tavsiyeleri hiçbir zaman dinlememiş gibi görünüyordu. En son, ya da altı yıl kadar önce, üçüncü katta onunla yaşıt bir kütüphaneci kadın vardı ve bir keresinde onunla çay içmeyi kabul etmişti. Eilia. Beyaz ve mor saçları vardı ve zencefilli kurabiyelere düşküdü. Ama Terlu arkadaş olmak için çok zorlamış ve sonunda onu kendinden uzaklaştırmıştı. Aynı hafta içinde üçüncü kez buluşmak istediğinde ve ona bir tepsi portakal kabuğu rendeli zencefilli kurabiye pişirdiğinde Eilia ona *"Sen çok fazlasın"* demişti. *Kişisel bir şey değil*, demişti Eilia, *ama hayatımın bu noktasında çok şeye ayıracak zamanım ve enerjim yok.* Oldukça kişisel hissettirmişti. Kısa bir süre sonra Terlu canlı ve bilinçli bir bitki yaratma büyüüne rastlamıştı... Her neyse, bu güzeldi. "Teşekkür ederim."

Omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Eğer rahat değilseniz, serada da kalabilirim. Bunu daha önce de yaptım. Sorun olmaz."

"Hayır! Seni asla kulübenden kovmam." "Yabancı olduğumu biliyorum."

Neşeyle, "Yabancı, henüz tanışmadığın bir arkadaşır," dedi. Ve sonra yüzünü buruşturdu. Bu sözler gerçekten ağzından çıkmış mıydı?

Bu tür sözler dört yaşındaki çocuklara söylenirdi, yanında uyuyacağınız yetişkin adamlara değil.

Bekle. Yanında uyumak mı?

Bu düzende, gerçekten de ondan birkaç santim uzakta uyuyor olacaktı. Yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Ben çocukken kışın, köyümdeki tüm çocuklar sobanın etrafında aynı odada büyük bir yığın halinde uyurdu. Birlikte olabilmek için olduğunu sanırdım ama geçmişe baktığımda, yetişkinlerin ayrı ayrı evleri ısıtmak yerine sadece birkaç ateşi beslemek zorunda kaldığını düşünüyorum. O geceler benim en güzel anılarımdan bazıları."

"Hmm." Bağlantısız bir sestir ama sessizlikten daha iyiydi.

Cesaretlenen Terlu, "Bir kız kardeşin olduğundan bahsetmiştin?" diye sordu. Ondan hoşlanmadığı sürece onu bir kız kardeş gibi düşünmeyi deneyebilirdi. Onunla ilgili güzel anıları var mıydı?

"Mmm." Mutfağa doğru ilerledi. "Kabak sever misin?" "Ne?"

"Kabak." Omzunun üzerinden umutla ona baktı. "Kabak ya da bebek iliği de denir. Tohumları olgunlaşmamışken hasat ederseniz yenebilen bir tür yaz kabağıdır. Ben karabiberle kavrulmuş severim."

Daha önce hiç kabak yememişti. Ayrıca bu kadar ani bir konu değişikliğiyle de hiç karşılaşmamıştı. Ama eğer kız kardeşi hakkında konuşmak istemiyorsa, sorun değildi. Onu zorlamayacaktı. "Kulağa lezzetli geliyor. Burada yıl boyunca sebze yetiştirebiliyor musunuz?"

Bu soru üzerine yüzü aydınlandı. "Yenilebilir bitkilere ayrılmış dört sera var ve her biri farklı bir mevsimde tutuluyor, böylece her zaman hasat için hazır bir tane var." Ona mat yeşil salatalık gibi görünen kabakları dilimlerken konuştu. "Ayrıca sadece domatese ayrılmış bir sera var, tariflerdeki muamelesine rağmen teknik olarak meyve olarak sınıflandırılıyor."

"Sadece domatesten oluşan bir sera mı?" Konuşmak istediği şey bu değildi, ama onun konuşuyor olmasından memnundu. Bahçesinden bahsederken iki kat daha hareketleniyor, normalde derin ve hırçın olan sesi daha da heyecanlanıyordu. Açıkçası çok sevimliydi.

"Evet! Bunlar şekillerine göre sıralanıyor: küre, biftek, kiraz, üzüm, erik ve öküz yüreği, ayrıca çalı domatesi ya da sarmaşık olup olmadıklarına göre. Hilal Adaları İmparatorluğu'ndaki her çeşitten var, yani üç bin yedi

yüz altı. Kuzenlerimden biri sadece tadına bakarak domatesin tam türünü tespit edebilirdi."

Hayatında duyduğu en rahatlatıcı sese sahipti. Ateşin yumuşak çıtırtısı ve içine sızan sıcaklıkla birleştiğinde, düğümlenen tüm kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Hâlâ cevaplaması gereken çok sayıda soru olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Aksi takdirde Terlu saatlerce onun domatesler hakkında konuşmasını dinleyebilirdi. "O kuzen de kulübelerden birinde mi yaşıyordu?"

"Yuvarlak, kurbağalı olan, ailesiyle birlikte." Sustu. Kabakları dilimlemeye devam etti, sonra madalyonları bir tabak içinde bir miktar yağla birlikte ortaya koydu. Emerald yatağın üzerinde gerindi, patileriyle yastıkları itti ve sırtını kamburlaştırdı.

Terlu, Yarrow'un başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi.

Söylemedi.

Biraz daha itti. "Ne zaman gittiler? Ailen mi?"

Yarrow, "Büyücü kuzenimin ailesini kovduğunda ben çocuktum," dedi.

Tamam. Yani bir süre önce. "Peki gittikten sonra nereye gittiler?"

"Sonunda Alyssium'a yerleştiklerini ve Rin Teyze'nin soylulara hitap eden bir çiçekçi dükkânı açtığını duydum - teyzem babama birkaç kez mektup yazdı." Konuşurken ona bakmadı. Sadece yemeğe odaklandı, kabakların üzerine koymak için domatesleri dilimledi.

"Bir çiçekçi dükkânı kulağa hoş geliyor."

Homurdandı ve ona baktı. Gözlerinin kabak kadar yeşil olduğunu fark etti. Tıraş olmuştu ve bu da yanaklarını yumuşak gösteriyordu. Siyah ve altın sarısı saçları altın bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı ve aklına onun için çaba gösterip göstermediğini merak etmek geldi. *Hayır*, diye düşündü, *o sadece temiz ve düzenli bir insan*.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu. "Diğer kulübelerden mi?"

Adam cevap vermeden önce domateslerine döndü. "Bir sezon sonra Laiken, Rorick Amca, Finnel ve Percik'i kovdu ve onlar da Alyssium'da Rin Teyze'nin ailesine katıldılar."

Laiken, gülün aradığı büyücünün adıydı. *Onu bırakmamalıydım*. "Bunu neden yaptı?" Terlu sordu. "Büyücü yani. Neden aileni uzaklara gönderdi?" Onu tekrar sessizliğe gömmemek için sesini yumuşak ve nazik tuttu. Sanki onu tekrar

vahşı bir kediyi avucuna çekebilirdi. Onunla paylaştığı her bir parça için minnettardı.

Kabak tabağını tuğla fırının içine kaydırıldı. "Etrafta bu kadar çok bahçivana ihtiyacımız olmadığını söylerdi. Öldüğünde sadece babam ve ben kalmıştık."

Babasını görmemişti ya da hâlâ burada olduğuna dair bir ipucu yoktu. O da mı ölmüştü?

Bunu nasıl sormuştu? Ne kadar zaman önce? "Baban..."

"O da gitti." Mutfak tezgâhına dönerek salata yapmaya başladı, taze bir marul başını doğradı ve yapraklarını bir kâseye boşalttı.

En azından babası ölmemişti. Daha rahat nefes aldı. Yine de... "Seni terk mi etti? Ne zaman terk etti? Neden?" Çok meraklı olduğunu biliyordu. Her an susacak ve cevap vermekten vazgeçecekti. Ama onun hakkında, kurtarıcısı hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

"Hastaydı." Yarrow omuz silkti. Salataya bir avuç kırmızı çilek ve ardından bir avuç kabuklu ay çekirdeği ekledi. "Burada doktor yok."

Bu hem Yarrow hem de babası için inanılmaz derecede zor olmuş olmalıydı. Hasta babasını iyileşip iyileşmeyeceğini bilmeden uzaklara göndermenin ve hayatta kalıp kalamayacağını bilmeden terk edilmiş bir adada geride kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Yarrow ne kadar zamandır yalnızdı? "Ne zamandı o?"

Bir an sessiz kaldı ve Yarrow onun cevap vereceğinden emin değildi. Sessizlik uzarken, taze yapılmış sosu salatanın üzerine dökmeden önce otları yağla karıştırdı. "Yaklaşık iki yıl önce."

Bu yalnız yaşamak için çok uzun bir süreydi. Kanatlı bir kedinin arkadaşlığıyla bile. Kalbi ona gitti ve uzanıp ona sarılabilmeyi diledi. "Hiçbiri seni kontrol etmek için geri gelmedi mi? Ya da sadece ziyarete?"

Omuz silkti ve salatayı masaya koydu. Her şeyi o kadar yumuşak bir şekilde yapmıştı ki, salata masada önüne gelene kadar, şimdiye kadar kendisine sunulan en süslü ve en taze salata olduğunu fark etmemişti.

"Ama bu kadar çok seraya tek başına bakamazsın." Bunun tek kişi için çok fazla iş olduğunu bilmek için bahçecilikten anlamasına gerek yoktu, özellikle de seraları sağlam tutan büyü bozuluyorsa. "Onlara söyledin mi?"

"Biz..." Onun gözleriyle karşılaşmamak için başını eğdi. "... konuşmayacak mısın?"

Terlu yüzünün kızardığını hissetti. Onu zorlamamalıydı. Bu onu ilgilendirmezdi ve onu çok az tanıyordu. Özür dilemeye başladı. "Ben-"

Kapıya bir *güm* sesi geldi.

Kedinin kulakları öne doğru seğirdi ama onun dışında hareket etmedi. "O da neydi?" Terlu sordu.

Omuz silkti. *Bunu çok sık yapıyor*, diye düşündü. Omuz silkmek ve homurdanmak onun en sevdiği iletişim şekli gibi görünüyordu. Ondan bu kadar çok kelime alabilmesi küçük bir mucizeydi. *Mucize değildi. Bir hataydı.* Ona açılmaya hazır olana kadar beklemeliydi. Merakı onun rahatından daha önemli değildi. Daha sabırlı olmalıydı ve-

Bir *gümbürtü* daha.

"Çatıdan kar yağıyor," dedi Yarrow. Dışarıdan bir ses "Beni içeri alın!" diye bağırdı. Kimdi- *Ah.*

Yarrow kapıyı açarken Terlu, "Açıklayabilirim," diye söze başladı.

Basamakta, karın içinde, diriliş gülü titredi. *"Sonunda."*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gül, ilerlemek için yapraklarını kullanarak kulübenin içinde zıpladı. Minderin üzerine çıktığında bir köpek gibi sallandı ve eriyerek küçük su birikintilerine dönüşen kar parçalarını etrafa saçtı.

"Ahh..." Yarrow ona bakarak şöyle dedi.

"Sen. Sol. Beni." Lotti'nin yumruktan daha büyük olmayan bir bitki için çok delici bir sesi vardı.

Terlu yere batmayı diledi. "Özür dilerim. Panikledim. Geri dönecektim." Her kelime kulaklarında acıklı bir his uyandırıyor. Başını öne eğdi. Göz ucuyla, kanatlı kedinin küçük güle ilgiyle baktığını gördü. Kuyruğu bir ileri bir geri sallanıyordu. Kedinin görüşünü engellemek için önüne geçerek, "Emeral, sakın buna cüret etme," diye mırıldandı.

Yarrow'un ağzı açıldı, kapandı ve tekrar açıldı. "Nasıl- Kim-"

Küçük bitki kendini daha da yukarı çekti, üç santim kadar. Mor yapraklarını ardına kadar açtı. "Ben Diriliş Gülü Lotti ve Belde'nin Görkemli ve Muhteşem Serası'nın Yaratıcısı, Usta Büyücü Laiken'i görmek istiyorum."

Kedi kanatlarını açtı ve arka patileri üzerinde ileri geri kaymaya başladı.

Yarrow başını salladı ve tekrar denedi. "Seni terk etti de ne demek? Sen nereden geldin? Sen nasıl-"

Terlu hemen söze girdi. "Onu ben yaratmadım. Bana inanmayacağınızı biliyorum ama tek yaptığım-" Lotti ya da Yarrow'a açıklamasını bitiremeden Emeral kanatlarını açarak yataktan fırladı. Terlu onu yakalamaya çalıştı ama Emeral başının üzerinden uçtu ve parmakları sadece tüylerinin ucuna değdi. Yerde yatan Lotti çığlık attı. Etrafında dönen Terlu, ona daha önce ulaşmayı umarak üzerine atladı-

Yanlış hesap yapan Terlu masanın yan tarafına çarptı. Leylak sürahisini devrildi ve su masanın üzerinden yere döküldü. Suyun içine inen kedi patilerini açarak kaymaya başladı. Kanatlarını çılgınca çırparak masaya çarptı ve kağıt yığının devirdi, Lotti ise tüm bunlardan kaçmaya çalıştı.

Terlu dengesini sağladıktan sonra Lotti'yi avuçlarının içine aldı. Küçük bitki sırsıksıklamandı ve ayrıca dikenliydi. Ve mutlu değildi.

"Beni uyandırdın, terk ettin ve sonra bir canavar tarafından saldırıya uğramama izin mi verdin? Sen nasıl bir insansın?" Lotti o kadar öfkeliydi ki titriyordu. Ayrıca genişliyor gibiydi - yaprakları eskisinden daha tombuldu. Terlu, fazladan suyun ona iyi geldiğini fark etti.

"O bir canavar değil," dedi Terlu. "O bir kedi."

Civanperçemi ona, diriliş gülüne, ocağın üzerinde tüylerini yalayan kanatlı kediye, masadaki ve yerdeki su birikintisine ve masasının üzerindeki kâğıt yığınınına bakıyordu.

Terlu paniğin boğazında yükseldiğini hissetti. Lotti'yi terk etmemeliydi. Hemen Yarrow'a açıklamaya çalışmalıydı. Risk alıp ona güvenseydi belki de ona inanırdı. "Açıklayabilirim."

"Derhal Laiken'e götürülmeyi talep ediyorum," dedi Lotti. "Belli ki bir bitkiye nasıl bakılacağını bilmiyorsun." Terlu'nun ellerinden kurtuldu ve masanın üzerine düştü.

İrkilen Terlu tokat yemiş gibi hissetti. Caz'ı, örümcek bitkisini düşündü. Onu da koruyamamıştı - yaptığı şey ortaya çıkar çıkmaz ondan alınmıştı. Onu mahkemede, kanıt olarak sunulduğunda bir kez görmüştü ama onunla konuşmasına, vedalaşmasına bile izin verilmemişti. *Veda etmek isterdim*. Baş kütüphaneciye onun iyi olduğundan emin olması için yalvarmıştı, yalnız olmadığından emin olacak birileri olduğunu, doğru türde bir toprağa sahip olduğunu ve kendisini çok sık olmasa da yeterince suladığını söylemişti -Rijes Velk bunu yapacağına söz vermişti ama yapmış mıydı? Caz güvende miydi? Mutlu muydu? Onu özölüyor muydu? *Ben onu özölüyorum*. "Haklısın," dedi Terlu sessizce.

Yarrow su birikintisini görmezden gelerek masanın yanında, Lotti ile göz hizasında diz çöktü. "Sen... Deniz kenarındasın," diye yemin etti. "Sen Büyücü Laiken'in yarattıklarından birisin. Ben hepsinin-" Kendi kendine sözünü kesti. "İhtiyacın olan bir şey var mı? Taze toprak? Daha fazla besin?"

Terlu bir mutfak havlusu kullanarak sürahinin etrafındaki su birikintisini temizlemeye başladı. Ardından masaya doğru yürümeye başlayan Emeral'in önünü kesti. Onu kollarının arasına alarak kucakladı ve yanağını okşadı. Bu hoşuna gitti, kanatlarını katladı ve mırıldandı.

"Ben gayet iyiyim," dedi Lotti, sesi yatışmış gibiydi. "Ben yüksek bakım gerektiren bir bitki değilim. Artık uyandığıma göre kendi başımın çaresine bakabilirim. Eğer suya erişimim olursa. Ve eğer vahşi bir kedi tarafından parçalanmazsam."

Gözlerini kaldıran Yarrow, Terlu'ya baktı. "Senin bir büyücü olduğunu biliyordum!"

Yüzünde o kadar çok umut vardı ki, sırf ona gökyüzündeki ilk yıldızmış gibi bakmaktan vazgeçmesin diye öyle olduğunu söylemek istedi ama bu yalan söylenecek türden bir şey değildi. Bir kütüphane kullanıcısına saçlarının güzel görünmediğini söylemek başka bir şeydi; tamamen farklı bir insan olduğunuzu iddia etmek bambaşka bir şeydi. "Değilim," dedi Terlu. "Ve hiçbir yasayı çiğnemedim. Herhangi bir büyü yapmadım. Tek yaptığım ona biraz su vermektir. Kendi kendine canlandı. Sadece uykuda olmalıydı."

Adamın yüzü düştü ve kadın kendini bir köpek yavrusunu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetti. Emeral onun kollarında kıpırdandı.

"Canavarını kontrol edebilir misin *lütfe*?" Lotti sordu.

Yarrow mutfak çekmecelerinden birini açtı ve bir rulo kırmızı kurdele çıkardı. Ruloyu açarak havada sallandırdı. Emeral kurdeleye bakarak kendini Terlu'nun kollarından kurdeleye doğru fırlattı. Yarrow onu serbest bıraktı ve kedi ödülüyle birlikte kırıslara doğru uçtu.

"Zekice," dedi Terlu.

Lotti yapraklarından birini masaya vurdu. "Benim hakkımda konuşmaya geri dönebilir miyiz? Laiken'in yarattıkları hakkında ne söyleyecektin? Hepsinin ne olduğunu düşünüyordun? O cümleyi bitirmen gerek. Hayır, boş ver. Beni Laiken'e götür. O her şeyi açıklayacaktır."

Terlu, Yarrow'un gözleriyle karşılaştı. Bu ismi daha önce de söylemişti. Laiken bu seraları yapan büyücüydü, Yarrow'un ailesini kovan büyücüydü, ölen ve eserini çürümeye ve başarısızlığa terk eden büyücüydü.

"Yapamam... O değil..." Yarrow elini saçlarının arasında gezdirdi.

Kelimeleri bulamayacak. Ona biraz daha zaman tanıdı ama adam sanki kapıdan çıkıp karların içinde kaybolmak istiyormuş gibi bakmaya devam etti. Terlu yavaşça Lotti'ye, "Vefat etti," dedi.

"O... Ne zaman? Nasıl?" diye ciyakladı. "Hayır, bu doğru olamaz. Tabii ki doğru. Çalışma odası... Toz ve örümcek ağlarıyla dolu. Görür görmez anlamalıydım. Ah, Laiken'ım!" Gülün yaprakları sıkılaşıarak onu yeniden bir tomurcuğa dönüştürdü.

Civanperçemi ne söyleyeceğini bilmesini bekliyormuş gibi Terlu'ya baktı. Terlu çekingen bir tavırla, "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

Lotti çiçeğini açtı ve bağırdı, "Hayır! Bu konuda konuşmak istemiyorum! Sorumlu büyücüyle, serayı Laiken'den devralan kişiyle görüşmek istiyorum. Beni onlara götürün!"

Boğazını temizleyen Yarrow, "Laiken'den beri bir büyücü olmadı. Asla bir çırak ya da ortak almadı ya da bir halef belirlemedi. Adaya yeni birinin gelmesine izin vermezdi. İnşa ettiği şeyi yok etmemesi için başka kimseye güvenmezdi."

Lotti'nin yaprakları sarktı. "O zaman daha da kötüleşti."

Terlu onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ağır bir iç çekti, yaprakları titriyordu. "Keşke sonunda ben de orada olsaydım. Beni dinleyebilirdi. Onu bir de gençken görmeliydiniz! Yanında olmak bile güneş ışığı gibiydi. Burayı dünyaya bir armağan olarak inşa etti."

"Onu gençken tanı mıyordum," dedi Yarrow. "Ben doğduğumda yüz yaşını çoktan geçmişti. Onu tanıdığım süre boyunca kimseyi dinlemedi."

"O sadece bizi korumak isterdi," dedi Lotti. "Hepimizi ve tüm bunları."

Terlu bazı büyücülerin uzun ömürlü olduğunu biliyordu ama Laiken hiç ölmeyeceğini düşünmüş olsa bile, Yarrow'u tek başına bakması için devasa, geniş bir serayla burada bırakması yine de affedilemezdi. Bir çırak yetiştirebilir ya da adanın büyülerıyla ilgilenmesi için başka bir büyücüyle anlaşabilir, hatta daha fazla bahçıvan tutabilirdi. Büyülü ya da büyüsüz tek bir kişi için çok büyüktü ve hiç kimseden böylesine büyük bir yükü tek başına omuzlaması istenmemeliydi. Bu çok fazla sorumluluk demekti. Hiç ara vermeden bitmek bilmeyen bir iş.

"Uzun zamandır uyuyor olmalıyım," dedi Lotti usulca, üzgün bir şekilde. "Sizi tanı mıyorum, ikinizi de, demek ki beni çok uzun bir süre uykuda bırakmış olmalı."

Yarrow başını salladı.

"Daha yeni geldim," diye gönüllü oldu Terlu. "Beni tanıyamazdınız."

Lotti köklerini oynatarak çiçeğini Terlu'ya doğru çevirdi. "Ve ilk hareketin beni uyandırıp terk etmek mi oldu? Bunun için seni affettiğimi düşünme, çünkü affetmedim."

"I..." Korktuğunu nasıl açıklayacaktı? Bu bir mazeret değildi. Lotti'yi öylece bırakmakla zalimlik etmişti, özellikle de Lotti daha iyi bildiği için... Lotti'nin ormanda yalnız, şaşkın ve üşümüş bir halde uyanırken nasıl hissettiğini biliyordu. "Özür dilerim." Kelimeler yetersiz kalıyordu.

"Hımm," dedi Lotti.

Yarrow ceketini çekti. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Bana mı?" Terlu sordu. Adamın hâlâ onunla konuşmak istemesine şaşırmıştı. Artık onun hakkında en kötüsünü düşünüyor olmalıydı. Ne kadar büyük bir hata yaptığının tamamen farkındaydı.

"O," dedi Yarrow diriliş gülüne doğru başını sallayarak.

Yüzünün kızardığını hissetti. *Elbette beni kastetmemişti*. Kendisine el sallayan birine el salladığında, onun arkasındaki bir kişiye el salladığını fark ettiği zamanları düşündü; bu da aynıydı, ama büyütülmüştü. *Beni burada hiç istememişti*. O bir hataydı.

Gecikmeli olarak ekledi: "Sen de gelebilirsin. Lotti için sorun yoksa tabii."

Gül yapraklarını havaya kaldırdı. "Beni taşırsan gelebilirsin.

Nazikçe."

Kendini bir solucan kadar küçük hisseden Terlu, küçük bitkiyi kucağına aldı ve paltosunun içine soktu. Yarrow'u kapıdan dışarı, karların içine kadar takip etti. Artık gün batımına daha yakındı, alçak ışık ağaçların gölgelerinin beyaz kar üzerinde uzamasına neden oluyordu.

Onları seraya götürdü.

Lotti küçük bir nefes verdi. "Ne kadar da büyümüş! Ah, Laiken, keşke burada olsaydın!" Sesi hıçkırıklara karıştı.

Yarrow onları patikadan geçirirken konuşmadı. Görünüşe göre o da böyleydi; fazla konuşmaya alışık biri değildi. Bunun onun sessizliği seven biri olduğu anlamına mı geldiğini yoksa sadece sessizliği dolduracak diğer insanları mı sevdiğini merak etti.

Her iki durumda da, onun kendisinden pek hoşlanmadığı hissine kapıldı.

Lotti de ondan pek hoşlanmıyordu.

Her şeyi berbat ettim.

Bunu nasıl düzeltebilirdi? İnsan kendini bir heykel olarak sıkıştırmadığı sürece her zaman bir çözüm vardı, ancak ortaya çıktığı gibi bu bile sonlu değildi. *Bulacağım*

telafl etmenin bir yolunu bulmalıyım. Bir şekilde.

Yarrow onları yan kapıdan geçirip daha önce görmediğı başka bir seraya götördüğünde Terlu hâlâ ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini düşünüyordu. Bir yerlerde tüm odaları gösteren bir harita olup olmadığını ya da belki bir tane yapıp yapamayacağını merak etti.

Bu sera daha küçüktü ve sadece birkaç bitki vardı. Raflarda sadece bir avuç saksı vardı; birkaçı orkide ve papatya gibi çiçeklerdi. Bir tanesi ince yaprak kümeleri olan küçük bir çalıydı. Bir diğeri ise en üst raftan yere kadar uzanan bir sarmaşıktı.

"Ah!" dedi Lotti.

"Ne?" Terlu sordu.

"Bu odayı biliyorum. Evet, biliyorum. Bu rafları, bu kapları, bu havayı biliyorum." Sonra avazı çıktığı kadar bağırdı -eğer ciğerleri olsaydı, "UYAN!"

Sessizlik vardı. Sadece seranın ortasındaki sobanın uğultusu ve Yarrow'un ayaklarının altındaki çakılların sesi vardı. Diğer odalar gibi burası da taze toprak ve temiz hava kokuyordu ama çok az bitki olduğu için sadece çok hafif bir yeşil bitki ve çiçek kokusu vardı. Terlu'ya biraz neredeyse boş bir hastaneyi hatırlattı: temiz, sessiz, bekleyen.

"Sula onları," diye emretti Lotti.

"Onları suladım," dedi Yarrow. "Bir şey fark etmiyor." "Tekrar dene."

Serayı geçip bir pompaya gitti, bir sulama kabını doldurdu ve saksılara döndü. Her birine su ekledi, suyun bitkinin türüne uygun nem seviyesinde olduğundan emin olmak için toprağı kontrol etti. Bazılarına sadece birkaç damla verdi; diğerlerini ise saksılarından su damlayana kadar doldurdu. İşi bittiğinde tenekeyi yere bıraktı ve Terlu ile Lotti'nin yanında durdu.

"Neden hâlâ uyanmadılar?" diye sordu Lotti. "Onlar... Onlar ölü değiller. Ölmediklerini görebiliyorum." Sesi her kelimedede daha da titriyordu. Terlu'nun elinden fırladı ve çömleklerden birinin yanına kondu. "Hadi, lütfen uyan! Beni yalnız bırakma! Laiken gitti. Seni de kaybedemem!"

Terlu yavaş yavaş bu bitkilerin ortak noktalarını, daha doğrusu Lotti ve Civanperçemi'nin ortak noktalarını fark ederken odanın içinde etrafına bakındı: Lotti gibi olmaları gerekiyordu. Caz gibi.

Ama nedense öyle değillerdi.

Bir düşünce onu şimşek gibi çarptı:

Burada olmam tesadüf değil.

Yarrow konuşuyordu. "Sessizliğe büründüklerinde sekiz ya da dokuz yaşlarında olmalıyım. Büyüde bir sorun olabileceğine dair aldığımız ilk işaret buydu, ancak seraların herhangi birinin bozulmasından yıllar önceydi. *Bu* ancak Laiken'in ölümünden sonra başladı."

"Uyanmalısın," diye yalvardı Lotti.

Lotti bitkilerin kendisiyle konuşması için yalvarmaya devam ederken Terlu kelimeleri kafasında evirip çevirdi: *Bu bir tesadüf değil. Burada olmam gerekiyordu.* Doğru hissettiler. Doğru. Yarrow, uyanık ve farkında olması gereken ama olmayan büyülü bitkilerden oluşan bir serayı da içeren bitkilerine yardım etmesi için başkentten bir büyücü istemiş, onlar da cevap olarak Terlu Perna'yı göndermişlerdi.

Lotti sessiz bitkilere yalvarırken, Terlu Yarrow'a "Beni buraya kim gönderdi?" diye sordu.

Gözleri küçük güle yapışmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı Terlu, "bilmem gerek."

Ona bakarak ceketinin iç cebinden bir mektup çıkardı ve ona uzattı. "Talebim cevaplanmadan önce bir süre elden ele dolaştı. Uzun bir süre." Sonra odağını sessiz bir filodendronla yalvaran Lotti'ye çevirdi.

Terlu zarfı açtı ve mektubu açtı. Çok tanıdık bir kağıda yazılmıştı ve üzerinde Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nin mührü vardı. Kâğıdın ipeksi yumuşaklığını hissetti ve liflerin arasında saklanan yığınların zengin, tozlu kokusunu aldı. Kafasının içinde bir uğultu vardı ve kelimeleri okurken kendini çakıllı patikada bağdaş kurarak oturmaya zorladı. Zarif bir elle yazılmıştı ve çok kısaydı. Belde'nin Baş Bahçıvanı Yarrow Verdane'e hitaben yazılan mektupta, yazarın aynı anda birden fazla soruna çözüm getirmeyi umduğu belirtiliyor ve Yarrow'a Terlu'yu serbest bırakacak büyüünün nasıl yapılacağı, fonetik olarak yazılmış büyü ve açık bir malzeme listesi ile birlikte anlatılıyordu.

Terlu'nun kim olduğu, neden heykel olduğu ya da neden buraya gönderildiği hakkında hiçbir şey yazmıyordu; herhangi bir af ya da cezasının resmi olarak sona erdirilmesinden de bahsetmiyordu.

Ama en altta bir imza vardı, açık ve net harflerle: Rijes Velk, Alyssium Büyük Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi.

Mahkemede Terlu'nun bir daha büyü yapmayacağına dair yemin etmiş, itibarını bunun üzerine kurmuştu. Yine de Terlu'yu buraya, yasa dışı olarak yapılacak bir büyüyle göndermişti - neden?

Birden fazla soruna çözüm diye yazmıştı.

Terlu bu kelimeleri kafasında evirip çevirirken kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Karşısında Lotti filodendrona uyanması için bağırıyor ve Laiken'in geri dönmesi, ölmemesi, onları bu şekilde bırakmaması için ağlıyordu. Yarrow onu teselli etmeye çalışıyor (ve başaramıyordu). Yüzünde paniklemiş bir ifade vardı, sanki kaçmak üzereymiş gibi.

Buraya neden gönderildiğimi biliyorum.

"Onları uyandırmam gerekiyor," dedi Terlu yüksek sesle.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mantıklı olan tek açıklama buydu.

Yarrow ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Lotti yapraklarını kullanarak bir tencereyi salladı ve "Uyan, uyan, uyan!" diye bağırdı.

Terlu kollarını kendine doladı ama bu onu daha güvende ya da daha az korunmasız hissettirmedi. Rijes Velk'in heykelini Büyük Kütüphane'den çıkarıp Belde adasına kadar nasıl getirdiğini bilmiyordu ama bunun birilerinin izniyle olduğundan çok şüpheliydi. Eğer burada olsaydı, Terlu ona bunu nasıl yaptığını sorardı. Tam boy bir insan heykelini kimse fark etmeden kütüphaneden öylece kaldıramazdınız, özellikle de Kuzey Okuma Odası gibi göz önünde ve iyi korunan bir yerden. Baş kütüphanecinin bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyordu. Rijes'in bu süreçte kendini tehlikeye atmamış olmasını umuyordu. Ama nasıl olursa olsun ...

Nasıl olursa olsun, bu bitkilerin *neden* olduğu ona açık görünüyordu. Aksi takdirde çok fazla tesadüf olurdu. Bitki büyüsü konusunda suçluydu; birdenbire büyülü bir serada büyülü bir yardıma ihtiyaç duydu.

"Rijes Velk yardım edebileceğimi düşünüyor," dedi Terlu. "Edebilir misin?"

Yarrow sordu.

Boğazının düğümlendiğini hissetti. Kelimeleri bir araya getiremeyince başını salladı. Tekrar büyü kullanamazdı. *Geri dönmek istemiyorum*. Eğer Yarrow onun ne yaptığını bilseydi, onun hüküm giymiş bir suçlu olduğunu bilseydi, ...

Ona bakıyordu, yeşil gözleri kocaman ve okunaksızdı.

Onun bir şey yapmayacağını fark etti. *Çünkü onu da tutuklayacaklardı*.

Büyücü değildi ama yine de onu geri getirmek için büyü yapmıştı. Onu teslim ederse, nereden geldiğini ve ne yaptığını itiraf etmek zorunda kalacaktı.

en az onun kadar tehlikede idi. Onu ele vermeyecekti.

Ona güvenebilirim.

Baş kütüphaneciye güveniyordu ve onu ona Rijes Velk göndermişti.

"O zaman neden dedin ki..." Yarrow başladı.

"Çünkü bunu daha önce yaptım. Ya da yakından ilgili bir şey yaptım. Ben... bir büyü yaptım." Terlu gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, onun gözlerinde göreceklere korkuyordu: onaylamama, hayal kırıklığı, acıma. "Bunu planlamamıştım. Büyüyü rahmetli bir büyücünün koleksiyonundaki günlükleri kataloglarken keşfettim..." Ancak az kullanılmış aksesuarlar satan bir dükkânda nadir bulunan malzemelerden birine rastladığında bu konuda hayaller kurmaya başladı. "İlk başta bir oyun gibiydi, malzemeleri bulup bulamayacağımı görmek. Hayır, oyun değil. Entelektüel bir egzersiz. Kendi kendime belki de karmaşık bir büyü yapmanın zorluğu hakkında bir makale yazabileceğimi söyledim. Kimse yayınlamazdı tabii. Ben bir büyücü ya da profesör değilim. Ama büyüleyici bir meydan okumaydı - büyüün kendisi dilbilimsel olarak karmaşık, yanlış telaffuz etmek istemeyeceğiniz yabancı kelimelerle dolu." Büyücülüğün yanlış gittiğine dair pek çok uyarıcı hikâye duymuştu; bunlar büyü yapmaya karşı daha katı yasaların neden gerekli olduğunun kanıtı olarak sunuluyordu. Bir keresinde bir büyücü ateş yakmaya çalışırken kendini yakmıştı. Bir başka sefer, genç bir büyücü kendisini dalgaların ötesine taşıması için bir su atı çağırmaya çalışmış, ancak bunun yerine bir sürüyü çekerek köyünü yok etmişti. Ve bir başka sefer, genç bir kız bir büyü denemiş ve keşfedilmeden önce on yılını kaybetmişti - kendini bir kayaya dönüştürmüştü. Ailesi onu bulana kadar yosun onu büyütülmüştü. "Ama bunu yapabileceğime daha çok ikna oldum. Büyüdeki kelimelerin tarihini araştırdım, her birinden emin olana kadar etimolojilerini inceledim. Birkaç ay boyunca her malzemenin yerini tespit ettim."

Lotti çömlekleri sallamayı bırakmıştı ve şimdi Terlu'yu dinliyordu. Tek kelime etmeyen Yarrow'a daha da yaklaştı. Terlu onların sessizliğinin ağırlığını hissetti, bir kar örtüsü gibi kalın ve ağırdı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, Rijes Velk'ten gelen mektubu sıkıca kavradı.

Bu, dinleyicilere anlatmak istediği bir hikâye değildi. Bunu daha önce bir kez yapmıştı ve yargıcın gözlerindeki kınamayı ya da imparatorluk müfettişinin gözlerindeki acımasız zaferi asla unutmayacaktı. Ama başlamıştı ve şimdi bitirmek zorundaydı. "Adı Caz'dı ve bir örümcekti

bitki. Nazikti, akıllıydı, komikti ve onu bulur bulmaz benden aldılar." Yarrow'a bir bakış atma riskini göze aldı.

Yarrow kıpırdamadan duruyor, sanki ürküp uçabilecek bir kuşmuş gibi onu izliyordu. Onun ne düşündüğünü okuyamıyordu ama onaylamadığını ya da acımadığını da göremiyordu. Olsa olsa onun gözlerindeki ifadeye *umut* diyebilirdi.

"Bana ibret olsun istediler," dedi Terlu, "bu yüzden beni bir heykele dönüştürülmeye mahkûm ettiler. Hiçbir erteleme olmayacaktı." Kelimeler arasındaki boşluklarda, cezasının açıklanmasından sonra çalan davul seslerini duyabiliyordu. Hayatının geri kalanında bu davul seslerinin içinde yankılanacağını hayal ediyordu.

"Ama bana seni canlandırmam için büyü gönderildi," dedi Yarrow.

"Şanslıyım ki herkes benim hükmüme katılmadı." Mektubu havaya kaldırarak ona mührü ve imzayı gösterdi. Lotti de görmek için yaklaştı. "Alyssium Büyük Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi tarafından imzalanmış, mahkememde beni savunan kadın. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde mektubunu almış ve benim..."

"Aynı anda birden fazla soruna çözüm getirmeyi umuyorum," diye okudu Yarrow.

Lotti tiz bir çığlık attı. "Onları uyandıracak büyüü biliyorsun!"

Terlu başını salladı. "Bilmiyorum." Duyarlı bir bitki yaratmak için büyü yapmıştı, bir tanesini uyandırmak için değil. "Bilseydim bile yapamazdım. Yapamam... Bununla tekrar yüzleşemem. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Sessizliğin. Çaresizlik. Yalnızlığı." *Lütfen benden bunu isteme.* Tabii bunu zaten istemişti, en azından dolaylı olarak, kabus gibi geçen duruşması sırasında ona şefkat gösteren tek kadın, onu kurtaran kadın tarafından.

"Senden yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı istemeyiz," dedi Yarrow.

"Yapmazsınız," dedi Lotti hırslayarak. *"Ben yapardım."*

Onlara ne yaptığını ve neler yapabileceğini söylemek neredeyse gönüllü olmaya benziyordu ama yine de... Boğazında yumruk büyüklüğünde bir yumru varmış gibi hissetti. Yutkunmak zordu, nefes almak zordu. Kafasının içindeki davullar hiç olmadığı kadar gürültülüydü.

"Atabilirsin," dedi gül, "ama atmayacaksın. Korkak. Bu bitkiler masum."

Terlu irkildi. Yardım etmek istemediğinden değil ama... "Eğer yakalanırsam..." Gözlerini kapattı. Nefes almadan, kalp atışı olmadan, ses olmadan nasıl hissettiğini hatırlamak çok kolaydı. *Aynı anda birden fazla soruna çözüm.* Kelimeler kafasının içinde yankılandı.

"Yakalanmayacaksın," dedi Yarrow.

"Bunu bilemezsin." Terlu gözlerini tekrar açtı. Adam hareket etmiş, birkaç santim önünde durmuştu. Yüzüne bakabilmek için başını yukarı eğmek zorunda kaldı.

-Gözleri ciddi, dudakları yumuşaktı. Sempatî, anlayış, belki kararlılık okudu ama acıma hissetmedi. *Adamın nazik bir yüzü var,* diye düşündü.

"Biliyorum," dedi Yarrow. Elleri ona dokunmak ister gibi kıpırdadı ama dokunmadı. Kollarını yanında tutmaya devam etti. "Burada kimse yok. Sadece ben varım. Ve Lotti. Tüm Belde'de bizden başka kimse yok. Güvendesin."

"Bunu yaparsan sana asla ama asla ihanet etmeyiz!" Lotti ağladı. "Bunu benden bir el malasıyla sökmeleri gerekirdi! Hayır, *budama makasıyla.* Lütfen, Terlu Perna. Laiken olmadan..." Sesi kesildi. "Lütfen, bu bitkiler ailemden geriye kalan tek şey. Lütfen, uyandır onları."

"I..." Lotti'ye, Yarrow'a ve sonra da tüm Hilal Adaları İmparatorluğu'nda en çok güvendiği ve hayranlık duyduğu kadın olan Rijes Velk'ten gelen mektuba baktı. Ondan ne yapmasını istedikleri açıktı. Mektubun kelimeleri hatırlanan davul seslerinden daha gürültülüydü.

"Lütfen Terlu," dedi Lotti. "Onlar olmadan yalnızım."

Terlu gözlerini kaldırıp bitkilere baktı -uykuda, sessiz ve tıpkı kendisi gibi hiçliğin içinde bir o yana bir bu yana sürükleniyorlardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu, kendi bedeninin içinde bir hapishanede tutulmak, hayatta olmak ama yaşayamamak. "Tam olarak nasıl bir büyü olduğunu bilmiyorum -duyarlı bir bitkiyi uyandırmak, onu yaratmaktan farklı bir iştir- ama örneğin bir büyücünün çalışma odasında görsem tanırım."

"Peki bir kez gördün mü?" Yarrow sordu.

Onun yeşil, umut dolu gözleriyle karşılaştı. "Kelimeleri öğrendiğimde... onu kullanabilirim."

Merhum büyücünün kulesine vardıklarında gün batımını geçmişti. Yarrow duvardaki kancalara asılı fenerleri yakana kadar içerisi gölgelerle örtülüydü. Çalışma masasının üzerine de birkaç tane koydu. Kısa süre sonra sıcak bir kehribar

Işık masanın, masanın ve rafların üzerine yayılmıştı. Hava hâlâ soğuktu ama o kadar da karanlık değildi.

"Nereden başlamak istersiniz?" Yarrow sordu.

Çalışma odasının hemen içinde Terlu bir an dondu kaldı; basit bir soruydu ama öyle bir güvenle sormuştu ki, bir kalp atışı boyunca nefes almayı unuttu. *Bana güveniyor.*

Terlu'nun ellerine sarılan Lotti sesini yükseltti. "Beni yere bırakarak başlamaya ne dersin?"

"Tabii. Tabii ki." Terlu Lotti'yi çalışma masasının üzerine bıraktı.

Küçük gül paytak paytak kavanozlardan birine doğru ilerledi ve yansımada kendini inceledi. "Ooh, güzel ve dikenli görünüyorum." Yapraklarını başka bir açıdan görmek için döndü.

"Harika görünüyorsun," dedi Terlu ona. Lotti burnunu çekti. "Belli ki öyle."

Öte yandan çalışma odası hiç de harika görünmüyordu.

Terlu ceketinin düğmelerini açtı, sonra ellerini kalçalarına koyarak odayı tararken titredi. Dışarısı kadar soğuk değildi ama yakındı. Şimdi... nereden başlamalıydı? Masadan mı? Raflardan mı? Belki de çalışma masasından başlamalıydı, çünkü büyücünün devam eden deneyleri orada duruyordu? Ya da belki de üst kattaki büyücünün yaşam alanından başlamalıydı?

Ya da belki de bunu hiç yapmamalıyım. Ya tüm bunlar gerçekten berbat bir fikirse? "Sadece... bir kez daha, gerçekten başlamadan önce... bunun bir hata olduğunu düşünmüyor musun?"

Lotti yapraklarını çırpı. "Hayat kurtarmak nasıl bir hata olabilir?"

"Olmayacak..." Yarrow durdu. "... heykelleşmiş mi? Heykelleştirilmiş mi?"

Haklıydım, bunun için bir kelime yok. "Daha önce böyle olacağımı düşünmemiştim. Kimseye zarar vermiyordum. Kimsenin umursayacağını düşünmemiştim. Bu sefer farklı olan ne?"

"Bu sefer," dedi basitçe, "bunu yalnız yapmıyorsun."

Söyleyebileceği daha mükemmel bir söz yoktu.

Yine de... "Önce üst kata bakacağım. En önemli notlarını kendisine en yakın yerde tutmuş olabilir." Kaçmak istiyormuş gibi görünmeden çalışma odasında yürümeyi başardı.

Lotti masanın üzerinden soğuk şömineye doğru zıpladı. "Baca nasıl? Ateş yakabilir miyiz? Biz derken seni kastediyorum bahçıvan çocuk,

Çünkü belli ki bu benim tarzım değil." Yapraklarını salladı. "Çıra olmak istemiyorum."

Civanperçemi başını bacanın altından uzattı. "Birkaç terk edilmiş yuva. Birkaç örümcek ağı. Ama sobadan çıkan egzozu idare etmek için iyi olacak." Odun sobasını açarak, "Biraz kokabilir," diye ekledi.

Onları kendi başlarına çözmeleri için yalnız bırakan Terlu merdivenleri tırmandı. Basamaklar gıcırdayıp inerken duvarlara tutundu. Yolun yarısında durdu; davulların sesi yine hafızasındaydı ya da belki de sadece kalp atışlarıydı.

Bu sefer, dedi kendi kendine, farklı olacak.

Bu kez bunu kendisi için yapmıyordu -Lotti'nin buna ihtiyacı vardı, Civanperçemi'nin de öyle. Ve uyuyan bitkilerin de. Sıkıca, tüm şüphelerini ve korkularını aldı, onları bir top haline getirdi ve aşağı itti. Yolun geri kalanını tırmandı. *Onlara yardım etmeliyim.*

Kararlıydı, tozlu havadan derin bir nefes aldı... ve öksürdü.

Üst kat hüzünlü, sıkıcı ve çoğunlukla çıplaktı. Tozlu çarşaf ve battaniyelerle kaplı bir yatak odanın ortasındaydı. Bir duvarda kirli bir ayna asılıydı. Pencereilerin üzerine çekilmiş perdeler her yeri karanlık ve gölgeli tutuyordu. Masa yoktu. Kitap rafı yoktu. Sadece üzerinde tek bir defter bulunan bir komodin vardı.

Terlu defteri eline aldı -parmakları anında kirlenmişti- ve yeşil deri kapağındaki tozu üfledi. Defteri karıştırırken el yazısıyla yazılmış olduğunu ve notların yarıda kesildiğini gördü. Gerisi boştu. Belki de bu onun en son not defteriydi? Eğer öyleyse, pek işe yaramayacaktı. Onun ilk çalışmalarından, Belde Serası'nı kurduğu ve bilinçli bitkileri ilk yarattığı zamanlardan büyülere ihtiyacı vardı. Kapağı kapatırken, bu büyücünün onun büyüsünü araması hakkında ne düşüneceğini merak etti. Onu destekleyecek miydi yoksa kınayacak mıydı? Ne de olsa bunlar onun bitkileriydi. *Belki de onaylardı.*

Göz ucuyla tozlu bir ayna gördü, aynada kendisiyle ilgili bir şeyler vardı: kahverengi bukleler, yuvarlak lavanta rengi bir yüz, hafif korkmuş mor gözler. Ve sonra aynanın üzerinde bir gölge uçuştı.

Terlu arkasına baktı; orada kimse yoktu.

Yine de ürperdi. Terk edilmiş yatak odasında tedirgin edici bir şeyler vardı. Büyücü çoktan gitmiş olsa da, Terlu'nun içinde bir his vardı.

Sanki gölgeler onu izliyormuş gibi. Hayaletleri barındıran bir yer gibi hissetti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi

yüksek sesle. Kimse cevap vermedi.

Burada kimse yok. Sadece hayal gücüm.

Kendisi hiç bir hayaletle karşılaşmamıştı ama bir sürü hikâye duymuştu. Büyük Kütüphane'nin altıncı katında, bir kütüphanecinin hayaletinin, kendi bölümündeki her kitabı okuyana kadar dinlenmek istemeyerek istiflerde oyalandığı söylenirdi. Şu anki kütüphaneci her hafta yeni bir kitabı açık bırakır, sayfaları sık sık çevirirdi.

Terlu böyle bir hayalete eşlik etmekten rahatsız olmazdı ama altıncı kata çıkmasına izin verilecek kadar kıdemli değildi.

Ne olursa olsun, merhum büyücünün yatak odasında işe yarar hiçbir şey yoktu.

Yeşil deri ciltli defteri de yanına alarak alt kata döndü. "Görünüşe göre tüm çalışmalarını alt katta tutuyormuş." Defteri masanın üzerine bıraktı ve ardından paltosunu ve atkısını çıkardı. Ateş yandığı için çalışma odası çoktan ısınmıştı. "Yukarıdaki tek eşya buydu ve işe yaramayacak kadar yeni."

"Bunu duyduğuma şaşırmadım," dedi Lotti. "Burada çalışıyordu. Burada uyurdu. Ama yine de kontrol etmek iyi bir fikirdi."

Yarrow, "Üst kattaki tek şey hafızasının kalıntıları," dedi. "Yarasalar geri gelmediyse tabii. Laiken öldükten sonraki ilk kış yarasaların istilasını temizlemek zorunda kaldım. Onları adadaki mağaralara yerleştirdim. Yarasa görmediniz, değil mi?"

"Yarasa yoktu. Sadece toz ve bir sürü ürkütücü gölge."

Yarrow savunmaya geçerek, "Terk edilmiş binaları temizlemek benim önceliğim değil" dedi.

"Bu bir eleştiri değildi," dedi hemen. "Harika iş çıkardın, özellikle de tek başına, tüm o seralar ve kendi kulüben varken ve başka kimse yokken-"

Lotti sabırsızca yapraklarıyla masaya vurdu. "Evet, evet, o harika ama arkadaşlarım komada. Buna geri dönebilir miyiz? Sen sinirlerine hakim olamadan ve ben bana baba gibi davranan adamın gittiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce -çoktan gitti- ve kardeşlerim ve arkadaşlarım cansız nesnelerden bir adım ötede."

"Özür dilerim. Evet, tabii ki." *Cesaretimi kaybetmeyeceğim. Bunu yapacağım.* Terlu kırılğan kâğıtları karıştırmaya başladı. Yüzlerce gevşek kâğıt masanın üzerine saçılmış, bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. "İlk adım, tüm notlarının ardındaki düzenleyici ilkeyi bulmak."

Toz yüklü kalın bir kitabın üstüne çıkan Lotti çiçekli bir homurtu çıkardı. "Laiken çok zeki bir adamdı. Yaratıcılıkla dolup taşan devrimci bir zihin. Diğer büyücülerin sadece hayal edebilecekleri sıçramalar yapabiliyordu. Ama düzenli değildi. Sürekli çoraplarını kaybediyordu..." Sustu ve küçük bir hıçkırık tutturdu. "Ah, Laiken."

"Nasıl sürekli çorap kaybediyorsun?" Terlu sordu, sesi hafıftı, küçük güle sarılabilmeyi diliyordu. "Onları sadece ayağında tutmuyor musun?"

"Ayak parmakları kaşınıyordu," dedi Lotti.

Sobanın yanında Yarrow homurdandı. "Bu bilmek istediğimden de fazlası." "Muhtemelen bir mantardı," dedi Lotti.

"Bilmek istediğimden çok daha fazlası."

Bir kâğıdı fener ışığına doğru kaldıran Terlu, kelimelere kaşlarını çattı. "Bu değil..." Kâğıdı önce yan, sonra da baş aşağı çevirdi. "Huh. Bu... garip."

Endişelenen Yarrow, "Sorun ne?" diye sordu.

"Okuyamıyorum," diye itiraf etti.

"Bir bakayım," dedi gül. "Ah, Birinci Dilde. Bir büyü bulmuşsun!"

Terlu kâğıdı geri aldı ve kaşlarını çatarak tekrar baktı. "Öyle değil. Birinci Dili okuyabiliyorum ve bu..." Azıcık bile okuyamadığı bir dille karşılaşmak onun için son derece sıra dışıydı. Büyüleyici, gerçekten. Kesin anlamlarını olmasa bile en azından kelimelerin köklerini çözebilmesi gerekirdi, ama bu ifadelerin etimolojisi ondan kaçıyor, sanki ...

"İlk Dili okuyabiliyor musun?" Lotti hayretle sordu.

"Evet, akıcı bir şekilde. Ve bu o değil. Laiken kaç yaşındaydı?" Terlu sordu. Belki de soyu tükenmiş bir dilde yazmıştı? Bazı dilsel işaretleri İlk Dil ile paylaşan bir dille mi? Çalışmaları sırasında pek çoğuyla karşılaşmış olsa da, yok olan her dili bilmiyordu. Hilal Adaları ilk imparatorun yönetiminde birleştiğinde, adaların dilini standartlaştırmak için yoğun bir çaba sarf edilmişti; bu da pratik bir kolaylıktı.

Çoğu zaman acımasızca uygulandığı için birçok güzel dil ve lehçenin korkunç bir şekilde kaybolmasına yol açmıştır. Kaybolan dillerin yasını tuttu.

"Hiç söylemedi," diye yanıtladı Yarrow, çalışma masasında onlara katılarak. "Yine de çok eskiydi. Sıradan bir ömrün çok ötesinde yaşadı. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dillerle aran iyi mi?" Terlu sordu.

"Pek sayılmaz. Ama masayı temizleyebilirim." Cam ya da seramikten yapılmış ne varsa -bardaklar, tüpler, kavanozlar, tencereler, fincanlar, kupalar, tabaklar, tabaklar, kaseler- yan taraftaki geniş lavaboya taşıyarak çalışma masasını düzenlemeye başladı. Lavaboyu sabunlu suyla doldurdu ve onları içine daldırdı. Bir an için onu izledi, sonra büyücü metinlerini incelemeye geri döndü.

Lotti öne doğru kayarak Terlu'nun tam karşısına geldi. "Yardım etmek istiyorum! Yardım etmeme izin vermeni talep ediyorum!" Yaprakları küçük yumruklar gibi kıvrılmıştı.

"Elbette," dedi Terlu dalgınca. Belli belirsiz tanıdık gelen ama pek de doğru olmayan kelimelere bakmaya devam etti. Kâğıdı bırakıp başka bir kâğıt aldı; bu kâğıt standart ada dilinde yazılmıştı. Aynı el yazısı. Sera için gerekli malzemelerin bir listesi idi. "Hangi kâğıtların önemli, hangilerinin günlük önemsiz şeyler olduğunu belirlememiz gerekiyor. Daha az önemli metinlerin standart Crescent Island dilinde, büyülerin ise Ana Dilde olacağını düşünüyorum. Bilinmeyen dil için üçüncü bir yığın oluşturabilir ve önemini daha sonra anlayabiliriz." Bir sonraki sayfayı gözden geçirdi. On iki çeşit patates ve avuç dolusu kavrulmuş sarımsak kullanılan bir patates çorbası tarifi. "Lotti, ilk sıralamayı sen yapsan ve sonra ilginç olanları bana versen nasıl olur?" Bilmediği dildeki kâğıdı tekrar eline aldı. Okuduğu dillerden hiçbirine benzememesi onu rahatsız etmişti. Kelimelerin dizilişi tanıdıktı ama harfler... Bu şekilde bir araya getirilmemeliydiler. Lotti'nin yerinden kımıldamadığını geç de olsa fark etti. "Özür dilerim. İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Başka bir şey yapmak ister misin?" Bitkiye patronluk taslamak istememişti.

"Sen... yapmamı istiyorsun..."

Terlu Yarrow'a baktı. Küçük gülü üzecek ne söylediğini bilmiyordu.

"Bana güveniyorsun..." Lotti burnunu çekti. "Evet diyeceğini düşünmemiştim. Ne kadar çok istesem de yardım etmeme asla izin vermedi. Çok küçük olduğumu, güzel görünmem gerektiğini ama..." Gül ağlıyor gibiydi, hatta

Gözleri ve gözyaşı kanalları olmamasına rağmen. Mor yapraklarının uçlarında su birikmişti. "Her zaman sorardım ve o her zaman hayır derdi."

Civanperçemi yapraklarını bir havluyla sildi. "Teşekkür ederim," diye kokladı.

"Küçükken," diyor Yarrow, "amcalarımdan birinin odun kesmesine yardım etmek isterdim. Bu onun her kış yaptığı bir işti ve önemli bir iş olduğunu biliyordum - hayatta kalmak için odun kesmemiz gerekiyordu. Ama babam bana çok küçük olduğumu söyledi. Baltayı kaldıramazdım. Kendime zarar verirdim. Bunu duymaktan nefret ederdim."

"Sen ne yaptın?" Lotti sordu. "Yine de yaptın mı?"

Omuz silkti. "Amcam bana çürümemesi için odunların nasıl düzgün istifleneceğini öğretti, ben de öyle yaptım." Başka bir şey eklemekten bardakları ve kaseleri yıkamaya devam etti.

Lotti, "Bu hiç de tatmin edici olmayan bir hikâyeydi," diye yakındı. Terlu'ya döndü. "Bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Bence öyleydi." Sesini yükselterek Yarrow'a seslendi, "Hey, bahçıvan çocuk, bunun bir kıssadan hissesi var mı? Odun mu istiflemem gerekiyor? Dur, hayır, boş ver. Umurumda değil. Demek *istediğim*, yardım etmeme hiç izin verilmedi. Dekoratifim."

Birine söylenecek ne kadar korkunç bir şey. "Sen süs olmaktan çok daha fazlasısın," dedi Terlu. Küçük güle yardım etme kararlılığı güçlendi. Arkadaşlarının etrafında olmasını, özellikle de yas tutarken ona destek olmasını hak ediyordu.

"Kesinlikle öyleyim!" Gül, buruşturulmuş bir kâğıdın üzerinden atladı. Yapraklarını kullanarak bir sayfa aldı ve sonra onu bıraktı. "Bu değil." Bir sonrakine geçti. "Hayır, sıkıcı. Ah, işte okunamayan bir tane." Terlu'ya uzattı.

Terlu her kâğıt türü için bir yığın oluştururken, Yarrow da etrafını temizledi. Sözünü esirgmeden yığını kaldırdı ve altının tozunu aldı, sonra da oturması için bir tabure temizledi. Lotti tasnif yaparken o da taburenin üzerine tüneyerek sayfaları incelemeye devam etti.

Yarrow temizlik yaparken kendi kendine mırıldanmaya başladı, bunu duymak biraz şaşırtıcı olmaktan öteydi. Mırıldanan bir tipe benzemiyordu ama bu hoşuna gitmişti. Çalışma odasını daha canlı hissettiriyordu. Sobanın ısı pompalamaya başlaması da yardımcı oldu.

Çalışmaya devam ettikçe, doğru şeyi yaptığına giderek daha fazla ikna olmaya başladı. Bu, yeniden devletleştirilmesine yol açacak korkunç bir hata değildi. *Yapılması gereken doğru şey buydu.*

Dışarıda rüzgâr hızlanmıştı ve çam ağaçlarının arasından ısıklık çaldığını duydu. Sobanın içinde çıtırdayan ateş ve fenerlerin ışığı için minnettardı. Lotti'nin kendisine uzattığı sayfaları incelerken bir örüntü fark etmeye başladı. Dili tanınması o kadar da önemli değildi. Bu-

"Bu bir şifre," dedi yüksek sesle.

Yarrow ciltleri düzelttiği kitap rafından başını kaldırıp baktı. Lotti kâğıtlardan birinin üzerine bıraktığı toprak lekesini temizlemeye çalışıyordu. "Bir şifre mi?" dedi gül. "Oh, bu mantıklı. İnsanların büyülerini kötüye kullanacağından sürekli endişe ederdi. Özellikle ne yapacaklarını düşündüğünü ya da 'onların' kim olduğunu bilmiyorum ama bu onun en sevdiği söylevlerinden biriydi."

Terlu artık neye baktığını bildiğine göre harflerin dizilişi çok daha anlamlıydı. Elbette hâlâ okuyamıyordu ama *neden* okuyamadığını anlamıştı. "Büyülerini ve büyülerle ilgili notlarını şifreli olarak yazmış."

Yanmış sayfalar yığınının bir göz attı. Şifreli yazmadığı tüm büyüleri yakmış olmalıydı. *Vay canına, bu onun için... temkinli bir davranıştı.* Ama Lotti'nin onun hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu -başlangıçta notlarını şifreleyecek türden biri değildi, ama sonunda öyle biri olmuştu. Bir şey onu değiştirmişti ve çalışma odasında kalanlar korkusunun kalıntılarıydı.

"Çözebilir misin?" Yarrow sordu.

Bu mükemmel bir soruydu. "Ne tür bir kod olduğuna bağlı. Alfabeyi değiştirmek gibi basit bir şey yaptıysa kolay olacaktır ama bu kadar basit bir şey yaptığından şüpheliyim. Eğer tanıdığım bir metin bulabilirsem..." Belki bildiği bir büyü, ya da sıradan bir cümle. Gerisini çözmek için bunu kullanabilirdi. "Ya da şifrenin anahtarı bu odada bir yerde olabilir. Bir şifre kitabı." Laiken'in sırrını yazıp yazmadığını ya da hatırlayacağına güvenip güvenmediğini bilmiyordu. "Lotti, onu tanıyordun. Sen e Laiken bir şifre kitabı yaratmış olabilir mi?"

Lotti bunu düşündü. "Ben hiç görmedim. Eğer bir tane olsaydı, ona danışması gerekmez miydi?"

Mükemmel bir nokta. "Eğer bu doğruysa, o zaman hatırlanması imkânsız olmayan bir kod olmalı, bu da kırılmasının imkânsız olmayacağı anlamına gelir." Gittikçe daha heyecanlı hissediyordu. Daha önce çözmesi gereken böyle bir bulmaca olmamıştı.

Ne kadar zamandır... Şey, ne kadar zamandır olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. En son et olduğu zamandan beri olmadığı kesindi. "Daha fazla örnek bulmam gerek." Karşılaştırmak için yeterince metin varsa, bu mümkün olmalıydı.

Üçü de çalışmaya koyuldu:

Yarrow kâğıtları ve dergileri bir yığın haline getirip daha fazlasını bulmak için çalışma odasını tararken, Lotti onları taradı ve çoğunu "işe yaramaz" yığınınına, geri kalanını da "muhtemelen umutsuz değil" yığınınına gönderdi. Taburesine tûneyen Terlu, kodla yazılmış ve sayıları giderek artan örnekleri inceledi.

Dışarıda gece derinleşiyordu. Ay ışığı karların üzerinde parlıyor, çalışma odasının pencerelerini neredeyse büyüğü bir soluk maviye dönüştürüyordu. Ateşin çıtırtısı dışarıdaki rûzgârdan daha gürültülüydü ve Terlu, Büyük Kütüphane'den hiç olmadığı kadar uzakta olmasına rağmen, kütüphaneci olmanın hayal ettiğı gibi bir şey olduğunu düşündü: kendisi kadar önemseyen başkalarının arkadaşlığında metinleri sıralamak.

Lotti bir deredeki su kadar tatlı bir sesle şarkı söylemeye başladığında Terlu bunun mükemmel olduğunu düşündü. Yarrow onunla uyum içinde mırıldandı, sesi deniz kadar derindi. Ateş çıtırdamaya devam etti ve Terlu gecenin geç saatlerine kadar çalışmaya devam etti.

ONUNCU BÖLÜM

Dur diyen Yarrow oldu.

"Yemek yememişsin," dedi. "Ve uyumaya ihtiyacın var."

Kağıt yığınlarının arasından paytak paytak yürüyen Lotti sesini yükseltti. "Altı ömür yetecek kadar uyudum. Bana bir bardak su getirir misin?"

"Papatya kadar taze olsan bile Terlu ve benim uyumaya ihtiyacımız var," dedi güle, bir bardak doldurup masanın üzerine, kâğıtlardan güvenli bir mesafeye koyarken.

"Hah! Papatyalar benim kadar taze olmayı hayal eder. Sadece hızlı bir içkiye ihtiyacım var, sonra yeni gibi olacağım." Lotti bardağın kenarına tırmanarak kendini içine bıraktı ve iç geçirdi.

Haksız değil, diye düşündü Terlu. Gözleri sakız gibi olmuştu ve boynu yeterince hareket etmediğinde olduğu gibi ağrıyordu. Henüz şifreyi çözememişti ama sanki yaklaşmış gibi hissediyordu. Şifreyi çözmesi zordu; ne zaman şifreyi çözdüğünü düşünse, ellerinden kayıp gidiyordu.

"Biraz yardım eder misiniz?" Lotti yapraklarını havada sallayarak, "Biraz yardıma ihtiyacım var," dedi.

Yarrow onu camdan çıkardı ve bir havlunun üzerine koydu. Fenerleri sanki kehribar rengi yıldızlarmış gibi yansıtan pencereye baktı. "Gece yarısını geçmiş olmalı. Kulübeme dönelim, biraz çorba ısıtırim, sonra da biraz uyuruz?"

Çorba kulağa harika geliyordu. Midesi ona muhteşem bir hırıltıyla cevap verdi. Teselli edercesine okşadı. *Önce yemek, sonra uyku*, diye söz verdi ona. "Üniversitedeyken gece boyunca düzenli olarak ders çalışırdım, ta ki bir keresinde bir sınava o kadar yorgun girmiştım ki her cevabı farklı bir dilde yazmıştım, hiçbirisi sınava girdiğim dil değildi."

Lotti ürperdi. "Tamam, evet, insanların uyumaya ihtiyacı var. Uyumadan büyü yapmak yok. Özellikle de uykusuzken arkadaşlarıma büyü yapmak yok."

Terlu tabureden kayarak indi ve kollarını önce göğsüne sonra da başının üzerine doğru uzattı. Büyü yapabilecek durumda değildi ama bu doğru bir noktaydı. Sağlıklı düşünemezse hiçbir işe yaramazdı.

Lotti yapraklarını sallayarak onları kapıya doğru kışkışladı. "Siz dönene kadar ben ıslatıp ayıklayacağım."

"Bizimle gelebilirsin," diye teklif etti Terlu. Küçük gülü ikinci kez terk etmek istemiyordu. Yarrow homurdanarak onayladı ki bu onun için coşkulu bir davetti.

"Burası benim evim, ya da eskiden öyleydi," dedi Lotti. "Burası benim anılarımın olduğu yer. Laiken'le ilgili. O... ben hazır değilim... ben sadece kalmak istiyorum, ondan geriye kalan yankılarla birlikte." Sonra ekledi, "Ama teşekkür ederim."

Terlu paltosunu giyerken, Yarrow da kendi paltosunu giydi ve kapıyı açtı. Arkasına baktığında, fenerlerin ışığında Lotti'nin kâğıt yığınları arasında zıpladığını gördü. *O iyi olacak.* Dediği gibi, o evdeydi. *Yas tutmak için zamana ihtiyacı vardı.*

Dışarı adımını atan Terlu, keskin soğğun boğazına, ciğerlerine ve kemiklerine sızdığını hissetti. Gökyüzü mavi-siyahtı ve yıldızlar dağılmış elmaslar gibi görünüyordu. Gümüşü ay, çam ağaçlarının silüetlerinin üzerinde parlıyordu. Çok güzel bir geceydi. Çok geç bir saatti. Ne kadar geç olduğunu unutmuştu.

Yolda Yarrow'un kulübesine doğru ilerlerken ayakkabılarının altındaki kar çıkırdıyordu. Adam kapüşonunu sımsıkı çekmişti, böylece tek görebildiği profilinin gölgesiydi. Onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Aldıkları risk hakkında endişeleniyor muydu? Ya da belki de ailesini düşünüyordu? Ya da büyücüyü? Seralara karşı sorumluluğunu mu? Duyarlı bitkilerin varlığının mucizesini mi? Büyünün, gece gökyüzünün ya da üç yabancının tek bir büyülü amaç için bir araya gelmesinin gizemini mi?

"Bu yıl iyi bir sarımsak mahsulümüz var," dedi Yarrow. "Sarımsak sever misin?" "Evet mi?" Aslında sarımsağa bayılırdı. "Özellikle de kavrulmuş sarımsağa." "Çorbaya biraz daha ekleyeceğim."

Başka bir şey söylemedi. Etraflarındaki orman sessizdi. "Hiç sarımsak yetiştirildiğini görmedim," diye söze girdi. "Sadece soyulduktan ve pişirildikten sonra."

"Bu bir soğandır," dedi Yarrow. "Kabuğu bir metreye kadar uzayabilir. -Yeşil sap kısmına 'scape' diyorsunuz. O da yenilebilir ama

Böylece bitki enerjisini soğana yoğunlaştırır. Böylece daha büyük bir ampul olur."

Onun sırrını bulmuştum. Ne zaman bitkilerden bahsetse ışıldardı. Onları seviyordu. O kadar ki, insanlardan hoşlanan biri olmadığı çok açık olduğu halde, imparatorluk kentindeki yabancılardan yardım istemişti.

"Kuru ve gevşek toprakta derinlere dikilmesi gerekir," diye devam etti. "Güneşli olması en iyisi, bu yüzden sahte güneşi olan seralardan birinde."

Bataklık odasındaki parlayan küreyi hatırladı. O kadar sıcak olmayan bir odada sahte bir güneş görmek güzel olurdu. "Sahte güneşin bir büyü olduğunu varsayıyorum?"

"Evet."

"Bir ara bana sarımsak serasını gösterir misin?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, bunun çok şey istemek olup olmadığını merak etti. Adam sadece kibarca sohbet ediyor olabilirdi ama sessizlikten rahatsız olacak biri gibi görünmüyordu, bu da açıkçası sürekli sohbet etmekten mutlu olan biri kadar hoştu.

Başını çevirdi ve ona gülümsedi. "Çok isterim."

Belki de ne düşündüğü konusunda o kadar endişelenmeme gerek yoktur, eğer sadece bitkileri düşünüyorsa ve benim çok daha yararlı ve çok daha az yasadışı biri olmamı dilemiyorsa... Bu güzel bir düşünceydi. Yarrow'un kulübesine doğru sessizce yürürlerken bu düşünceye sarıldı.

İçerisi çok güzel, sıcak ve mükemmeldi. Şimdiye kadar burada sadece bir gece geçirmişti ama Yarrow'un kulübesine girmek hâlâ tanıdık bir kucağa adım atmak gibiydi. Köhne mavi kulübeyi düşündü. *Çok fazla* çalışmayla ne kadar şirin *bir* hale gelebilirse gelsin, hiçbir zaman bu kulübe kadar mükemmel, harika ve rahat hissettireceğinden emin değildi. İçten içe henüz oturulabilir durumda olmadığına seviniyordu. Ceketini çıkardı ve hemen işe koyuldu: kısıp ateşi yükseltmek, ısınması için üzerine bir tava yerleştirmek ve ardından sarımsak dişlerini soymak.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Terlu.

Arkasını dönmeden, "Kediyi sevebilirsin," dedi.

Sırıttı. Bu pek görev sayılmazdı ama seve seve yapabileceği bir şeydi. Emeral hâlâ yeni yatağında uzanıyordu. Kadın yan tarafa oturduğunda, ayak parmaklarını ve tüylerini yayarak gerindi. "Günün nasıl geçti Emeral?" Kanatlarının altından sırtını okşadı ve mırlamaya başladı.

Yarrow sarımsağı tavaya attı ve orada cızırdadı.

"Adada başka kanatlı kediler de var mı?" Terlu sordu. "O nereden geldi?"

"Geride kaldı," dedi Yarrow. "Kız kardeşim teyzemiz ve eniştemizle yaşamaya gittiğinde... Yavruları olan bir kedisi vardı ve biri hariç hepsini topladılar. Sonuncusunu bulamadılar. Aradılar, aradılar ama teknenin daha fazla beklemeye tahammülü yoktu. Onu bulduğumda göndereceğime söz verdim."

"Ama yapmadın mı?" Bu daha çok bir ifadeydi ama yine de konuşmaya devam etsin diye soru sormuş gibi yaptı. Emerald mırılarak başını ellerinin arasına aldı, böylece boynunu ve çenesini okşayabilecekti. O da mecbur kaldı.

Yarrow omuz silkti. "Gitmek istemedi."

En azından dostça bir omuz silkmeydi bu. Daha önce ailesini sorduğunda, ondan kelimeler koparıyormuş gibi hissetmişti. Şimdi... sanki kaçmak istiyormuş gibi davranmıyordu.

Yarrow, "Ne istediğini açıkça belli etmekte iyidir," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "İstersen onu besleyebilirsin. Bunu yaparsan seni sonsuza dek sevecektir. Midesi ile kalbi arasında doğrudan bir hat var."

Terlu yataktan zıpladı - ya da tam olarak zıplamadı ama coşkuyla ayağa kalktı. Saatlerce çalışma masasının üzerine eğilip bir tabureye tünedikten sonra, vücudu hoplamak gibi hızlı hareketler için çok sert hissediyordu. Heykel formundayken yaşlanıp yaşlanmadığını merak etti ve yaşlanmış olmasının önemli olmadığına karar verdi. Acı çekmek iyi hissettiriyordu; bu, hissedebildiği anlamına geliyordu. "Ne yemekten hoşlanır?"

"Soğuk kutusunda biraz keklik var." Başıyla lavabonun yanındaki dolabı işaret etti. Diğerlerinden daha kalın bir kapağı olduğunu fark etti. İçlerinde ne olduğunu görmek için dolapların hiçbirine bakmamıştı. "Seralarda et yetiştiremiyorum, bu yüzden ormanda birkaç tuzak kurdum, çoğunlukla Emerald'in akşam yemeği için."

Kulübeyi geçerken "soğuk kutuyu" açtı ve soğuk havayı hissetti. *Adı da buradan geliyor. Mantıklı.* "Bu da başka bir büyü mü?"

"Sadece bir sürü buz. Yılın bu zamanında hiç eksik olmaz."

Buradaki her şeyin büyü olması gerektiğini düşünüyordu.

"Yazın büyü buz var."

Tabii ki var. Kulübenin geri kalanı gibi buzluk da düzenli bir şekilde yerleştirilmişti ve tavuğu çabucak buldu. Kabağın yanındaydı.

dilimlenmiş, bir çeşit turşunun içinde ıslatılmış sebze. Dirseğine doğru bir darbe hissetti ve aşağı baktığında kanatlı kedinin onu takip ettiğini gördü.

Buzdolabını kapatarak Emerald'a parmaklarıyla bir parça tavuğu yedirdi ve Emerald onu nazikçe ısırdı. Tabaklardan birinin üzerine bir parça daha koydu ve parmaklarındaki yağı yıkamadan önce kalanı kutuya geri koydu.

"Yazın çoğunlukla kemirgenler ve kuşlarla besleniyor," dedi Yarrow. "Kışın ben yardım ediyorum. Meyve ve sebze sevseydi daha kolay olurdu ama... etobur." Omuz silkti. Kızarmış sarımsağı çorbaya ekleyerek karıştırdı. Koku kulübeye yayılmaya başlamıştı ve Terlu'nun ağzı sulanmaya başladı. Kaseleri masanın üzerine koydu ve bardaklara su doldurdu. Emerald için de bir kâseye su doldurdu, Emerald ısırıklar arasında gürültüyle yaladı.

"Yani iki yıldır sadece sen ve Emerald mi varsınız? İki yıldır mı?" Bir omuz silme daha.

Onun ailesini özleyip özlemediğini merak etti. Onlardan geri dönmelerini istemeyi, hatta gittikleri yerde onları takip etmeyi hiç düşünmüş müydü? Yüksek sesle sormadı. Zorlamak istemedi, hele de nihayet rahatça konuşabiliyorlarken. "Çorba harika kokuyor."

Tencereyi masaya taşıdı ve çorbayı iki kâseye doldurdu. Sonra tencereyi soğuması için ocağın tuğlalarının üzerine koydu. "Babam gittiğinden beri sadece ben ve Emerald. Bitkiler, Lotti gibi olanlar... Laiken ölmeden çok önce sessizliğe gömüldüler. Nedenini hiç bilemedim. Hep tekrar uyanmalarını diledim."

"Lotti sizi tanımadı ama hayatınız boyunca burada yaşadınız." "Ya Laiken onu bahçıvanlarından uzak tuttu, ki bu mümkün, ya da Ben doğmadan önce uykuya dalmış olabilir. Bu da mümkün. Laiken'in bitkileri uzun ömürlüdür ve kendisi de normal ömrünün en az iki katı yaşamıştır."

Terlu çorbayı yudumladı. Sarımsağın ılık ısırtığı ağzını, burnunu ve sinüslerini doldurdu ve sanki imparatorun kendi sofrasından çorba içiyormuş gibi hissetti. İmparator çorbaya tanımadığı otlar eklemişti ve bu da çorbanın tadını bir yaz meyvesi kadar tatlı, bir patatesin olması gerektiği kadar da topraksı yapmıştı. "Sen inanılmaz bir aşçısın."

Üçüncü (ya da dördüncü ya da beşinci...) kez omuz silkti. "Doğru malzemelere sahibim."

"Bundan daha fazlası var. Bu... İmparatorluk ailesini ağlatabilirsin." "Bana yemek yapmayı büyükbabam öğretti," diyor Yarrow. "Bir tencereye bakıp ve hazırlamanın altı yolunu anlatırdı. Şeftalili tart için bir tarifi vardı ki asla taklit edemedim. Sadece tadına bakmak bile bir hafta boyunca yazı hayal etmenize neden olur."

Böyle bir tartın tadının neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışırken çorbalarını içtiler. Kendi adasındaki yazı düşündü, ayak parmakları kumdaydı, güneş o kadar sert vuruyordu ki sanki iliklerine kadar işliyordu. Ona göre yazın tadı hindistan cevizi ve ananas gibiydi ve anne babasının dışarı çıkmadan önce sürmeleri için ısrar ettiği losyon gibi kokuyordu. Tadı pişmiş yengeç ve ne kadar emerseniz eminiz parmaklarınıza yapışan tatlı şeker gibiydi. "Adadan hiç ayrıldınız mı?"

"Hiç istemedim," dedi Yarrow. "Dünyanın tüm harikaları zaten burada, şu cam duvarların içinde." Adam kaşığını pencereye doğru salladı ve Yarrow omzunun üzerinden baktı. Dışarıda sadece karanlık vardı. Ocaktaki ateşin yansımasından ötesini göremiyordu. "Eğer onları hayatta tutabilirsem."

Daha önce olduğundan çok daha rahat konuşuyordu ve nedenini biliyordu: artık birlikte çalışıyorlardı. *Neredeyse takım arkadaşınız.* Duyarlı bitkileri kurtarmak için birleştik. Bu güzel bir değişiklikti ve davul seslerinin anısını uzak tutuyordu. *Bana ihanet etmeyecek.*

Yemeklerini bitirdikten sonra Terlu kaselerin temizlenmesine ve çorbanın yenmemiş kısmının kaldırılmasına yardım etti. "Laiken'in konuşan bitkilerin uykuya dalmasına neden izin verdiğini biliyor musun?"

Tencereyi ovarken başını salladı. Köpükler bileklerini geçici mücevherler gibi sarmıştı. Sabun lavanta gibi kokuyordu ve Belde'deki diğer her şey gibi kendi sabununu da yapıp yapmadığını merak etti. *Laiken bahçıvanlarını bir kenara atmakla aptallık* ediyor, diye düşündü. Eğer hepsi Civanperçemi gibiyse, olağanüstü insanlardı.

"Bilmiyorum," dedi. "Onlar onun sırdaşları ve yoldaşlarıydı. Onları severdi."

Onları uykuya zorlamak bir dostu yapılacak en acımasız şeydi. Ya da bir yabancıya. Ama özellikle de sözde sevdiğiniz bir varlığa. Duruşmasındaki yargıcı ve savcının acımasız zevkini düşündü. Onun cezalandırılmasını kendi ahlaki zaferi olarak görmüştü. Bitkilerin ne olacağını bilip bilmediklerini merak etti.

onlara ne olduğunu. Askıya alınmış bir uykuda bırakılacaklarını biliyorlar mıydı? Hiç uyanmayı bekliyorlar mıydı?

Onlara yardım etmeliyim; onları öylece bırakamam.

"İstersen tuvaleti benden önce kullanabilirsin," diye teklif etti Yarrow.

Terlu ona teşekkür etti. Hâlâ duyarlı bitkileri düşünerek temizlendi ve Yarrow'un ona uyuması için yumuşak bir kılıf hediye ettiğini keşfetti - onu terk eden bir akrabasının geride bıraktığı başka bir eşya olduğunu varsaydı. Dişlerini temizledi, saçındaki kırıklıkları taradı ve sonra dışarı çıktı.

Yüzü kızardı ve hızla gözlerini kaçırdı, bir şeyler mırıldandı ve sonra onun yanından geçerek tuvalete girdi. Kendisine baktığında, kılıfın vücudunu sardığını ve yakasının aşağıya doğru indiğini fark etti. Ondan önce onu giyen kişi daha küçüktü. Hiç kimse Terlu'yu cılız olmakla suçlamamıştı. Sevimli doğmuştu ve heykele dönüştürülmek de dahil olmak üzere hayatındaki hiçbir şey bunu değiştirmemişti. Heykel büyü, altı yıl boyunca yemek yememesine rağmen tüm kıvrımlarını ve çıkıntılarını korumuştur ve bunun için mutluydu. Etinin tüm yumuşaklığı olmadan kendini tanıyamazdı. Yine de kılıfın kıvrımlarına yapışmasına neden olmuştu.

Onu rahatsız ediyorsa, bakmasına gerek yoktu.

Ve eğer onu rahatsız etmiyorsa... Bakması umurunda değildi. Özellikle de böyle yemek yapabiliyorken.

Terlu yatağa süründü ve tüm kaslarının yatağa gömüldüğünü hissetti. Çorbayı yerken bir an için ne kadar yorgun olduğunu unutmuştu ama yatağa uzandığı anda üzerine bir bina çökmüş gibi hissetti -yastıklardan yapılmış yumuşak, rahat bir bina olması dışında.

Odanın öbür ucundan kanatlı kedi yatağına doğru uçtu. Bacaklarının üstüne yerleşti. O geldiğinde kadın henüz pozisyonunu almamıştı. Dikkatlice yan tarafına dönmeye çalıştı. Emerald protesto için kanatlarını çırpı. O hareketsiz kaldı. Sorun yoktu.

Yarrow'un yanında yatağa tırmandığını duyana kadar battaniyelerin ve kanatlı kedinin altında yattı. Gelirken fenerlerin ışıklarını söndürmüş, kehribar rengindeki dans eden ışığını kulübenin etrafına yaymak için ateşi yanık bırakmıştı.

Yarrow konuştu. "Bence Laiken kendi ölümlülüğünden korkuyordu. Bir gün öleceğini biliyordu, belki onun kadar çabuk olmasa da, ama bu yüzden onları uyuttu. Bence kendisi öldükten sonra kimsenin onları onun sevdiği gibi sevmeyeceğinden korkuyordu."

Eğer haklıysa, bu hem üzücü hem de korkutucuydu. "Onlara bakmanı istemeyi hiç denedi mi?" Bunun cevabını biliyordu. O istememişti. Laiken notlarını ve büyülerini şifreli yazmıştı, hiç çırak almamıştı ve bir baba ile oğlu dışında tüm bahçıvanlarını kovmuştu. Bu ne kadar üzücü ve zor olmalıydı - güvenmeniz gereken kişinin giderek daha da paranoyaklaşmasını izlemek. Laiken yardım isteseydi, ne farklı olabilirdi?

"Evet derdim," diyor Yarrow. "Son nefesime kadar onlarla ilgilenirdim ve ondan sonra da ilgilenilmesini sağladım."

"Ben onları uyandırırım," dedi Terlu. Onun battaniyesinin altındaki silüetini gördü. Çok yakındı. Uzanıp eline dokunmak, ona sözlerinde ciddi olduğunu göstermek istedi - sadece birkaç santim uzağındaydı. Bu çok kolay olurdu... Ama onun nasıl tepki vereceğinden emin değildi - ona sarıldığında bundan hoşlanmamıştı ve hâlâ neredeyse bir yabancıydı - bu yüzden kıpırdamadı. "Söz veriyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Terlu verdiği sözü nasıl tutacağını bilmiyordu. Üç gün boyunca şifreli metinlerle uğraştıktan sonra, şifreyi çözmeye hiç yaklaşmamıştı. İç geçirerek boynunu ovuşturdu ve kollarını gerdi.

Çalışma odasının karşısında Lotti, bir yaprağı başparmağı ve parmakları gibi kullanarak Laiken'in günlüklerinden birini karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu. Çok sayıda günlük tutmuştu. Raflarının dörtte üçünü kaplıyorlardı, ayrıca Yarrow merdivenlerin altındaki bir sandıkta daha fazlasını bulmuştu.

Sorun şu ki Laiken notlarını başkalarının görmesini istememişti, özellikle de zaman geçtikçe. Serayı yaratmadan önceki ilk günlükleri ada standardının biraz arkaik bir versiyonuyla yazılmıştı, ama yaşlandıkça paranoyası artmış ve büyülerinin çoğunu tuttuğu anlaşılan sonraki günlüklerinde, sadece Yarrow'un giderek bir kod defterine dayandığına ikna olduğu bir kod sistemi değil, aynı zamanda ara sıra ayna yazısı veya geriye doğru yazı ya da daha kötüsü her ikisini de kullanıyor gibi görünüyordu. Bir de yok ettiği sayfalar vardı: yırtılmış ve muhtemelen yakılmış. Yarrow sobanın altında daha fazla yarı yanmış hurda bulmuştu. Neyin kaybolduğu ve ihtiyacı olan büyü'nün hâlâ var olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lotti geriye doğru eğildi ve yapraklarını havada salladı. "Gah! Bu umutsuz vaka!" Sanki büyücü üst kattaymış ve onu duyabiliyormuş gibi tavana doğru bağırdı, "Laiken, sen en kötüsüsün!"

"Bu dergi ne zamandan kalma?" Terlu sordu.

"Laiken'in çizim deneyleriyle gelecekteki okuyuculara işkence etmeye karar verdiği dönem. Zeki adam. Dahi büyücü. Berbat bir sanatçı. Şuna bir bakın!" Kitabın etrafından dolanarak Terlu'nun görebileceği şekilde yukarı kaldırdı. "Bu bir tavşan mı? Kedi mi? Balık mı? Gözleri olan bir insan karaciğeri mi? Kim bilir?"

Terlu sırttı. "Bence bu bir kuş."

Lotti koşar adımlarla derginin önüne geldi. "Kanatlara ihtiyacı var."

"Yanındaki kelime 'serçe' anlamına gelen Ginian."

"Ginian mı?"

"Yaklaşık üç yüzyıl önce Hilal Adaları İmparatorluğu'nun dördüncü imparatoru tarafından yok edilmeden önce Ginia adasında konuşulan bir dil."

Lotti'nin nefesi kesildi. "İmparatorluk bütün bir adayı mı yok etti?"

"Halkı değil, ama imparatorluğun fethettiği pek çok ada gibi onlar da dillerini ve kültürlerinin çoğunu kaybettiler. Ginia imparatorluğa katılmaya karşı savaşıyan adalardan biriydi ama bunu gemilerle ya da ordularla yapmadılar. Bunun yerine imparatorluk askerlerini kandırmak ve tuzağa düşürmek için tüm adayı bir labirente dönüştürdüler. Okyanustan görünen her bina bir cepheydi ve dağların derinliklerindeki gerçek evlere erişmek için bir bulmacayı çözmeniz gerekiyordu. Fethedilmeleri tam on yıl sürdü ve fethedildiklerinde imparator bunun bir daha olmasını engellemeye kararlıydı. Tüm öğretmenler, tüm yaşlılar, bilgeliğin tüm koruyucuları uzaklaştırıldı ve birbirlerinden ayrılarak başka adalara yerleştirildi ve bir sonraki neslin isyan etmeyeceğinden emin olmak için imparatorluk öğretmenleri gönderdi."

"Ne kadar üzücü."

"İmparatorluklar..." Gerçekten haince bir şey söylemeden önce sözünü kesti. Alyssium kütüphanecileri tarafsız olmak üzere eğitilmişlerdi ama tarih okuyan biri nasıl olur da bu konuda bir şeyler hissetmezdi? Bunu hiç anlamamıştı. Tarih, üniversite ders kitaplarını dolduran kuru kanunlardan ve askeri eylemlerden etkilenen hayatları ve hayalleri olan insanlarla doluydu. İmparator Mevorin, imparatorluğun attığı her adımın halkının iyiliği için olduğunda ısrar etmekten hoşlanıyordu ama tarih boyunca yaptığı pek çok eylem imparatorluğun iyiliği için olmuştu ve bu da -imparatorun neyi benimsediğinden bağımsız olarak- aynı şey *değildi*. Kontrol edilmeyen bir imparatorluk, doymak bilmez bir açlığa sahip bencil bir canavardı. Terlu derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Yine de her şey kaybolmadı. Çit labirentlerini duymuş muydun? Labirent şeklinde çalılıarın olduğu bahçeler? Bunları Gineliler icat etti ve böylece mirasları yaşamaya devam ediyor."

"Laiken en görkemli labirenti inşa etti," dedi Lotti. "Devasa bir seranın tamamını dolduruyor. Ya da doldurdu. Hayatta kalıp kalmadığını kim bilebilir?"

Çalışma odasının öbür ucundan Yarrow konuştu. "Şimdiye kadar kurtuldu."

"Huh." Terlu, kötü çizilmiş serçenin bulunduğu günlüğü incelemek için Lotti'ye yaklaştı.

"Efsanelere göre, Gineliler en büyük hazinelerini labirentlerinin kalbine yerleştirmişlerdir. Yüzyıllar sonra bile hazine arayanlar altın ve mücevher bulacaklarını düşünerek adaya gelmeye devam ediyor." Düşünerek günlüğün üzerindeki tarihe baktı. "Laiken'in bu labirenti *ne zaman* yaptığını biliyor musun?" Bu günlük, kod kullanmaya yeni başladığı dönemden kalmaydı. Tarihi Lotti'ye gösterdi.

"Bilmiyorum," dedi gül. "O sıralarda yapılmış olabilir mi?"

"Elbette. Belki. Ben bir bitkiyim. Takvimim yok. Onu tatmin edecek şekilde bitmesi için birkaç mevsim geçmesi gerektiğini biliyorum. Tabii ki yardım etmeme hiç izin vermedi."

Merak etti ...

Lotti kâğıtlarının başına dönerek, "Gineliler labirentlerinin kalbinde altın ve mücevher değilse ne saklıyorlardı?" diye sordu.

İkinci Kat, Doğu Kanadı'nın eski Dördüncü Kütüphanecisi Terlu, küçük güle gülümsedi. "Kitaplar, tabii ki, en büyük hazine. Tüm hikâyeleri. Ve bilgileri."

"Ah, ve sanırım imparator bunları yok etti."

Terlu başını salladı. "O bile bunu yapmaya cesaret edemedi. Onu çaldı. Ginia İsyanı imparatoru çok utandırdığı için resmi tarih kitaplarından çıkarılmış olsa da, kütüphanenin benim görevlendirildiğim bölümünde bulunuyordu, bu yüzden biliyorum." Laiken'in labirenti hakkında düşündükçe daha çok merak ediyordu... Bir büyücünün neyi hazine olarak göreceğine dair çok güçlü bir önsezisi vardı.

"Laiken labirentinin kalbine yerleştirdiği hazinenin ne olduğunu hiç söylemedi," dedi Lotti. Yaprakları, onu hayal kırıklığına uğratan not defterine dokundu. "Daha önce bir şifre defteri kullanmış olabileceğini söyledin, ben de hiç görmediğimi söyledim ama hiç görmemiş olmam kullanmadığı anlamına gelmez. Her zaman onunla birlikte değildim ve ben... Her şeyi hatırlamadığımı biliyorum. Sence-"

"Evet, ben de aynen öyle düşünüyorum." Terlu ayağa fırladı. Bir kod kitabı neden bu kadar az ilerleme kaydettiğini açıklayabilirdi. "Ya da en azından öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yarrow?"

Homurdandı ama sesi evet der gibiydi.

★ ★ ★

Yarrow labirentin en sevmediği sera olduğunu söylemişti.

"Neden?" Lotti onun yanında zıplayarak sordu.

Terlu kanatlı kediye yine omuzlarına atmış taşıyordu.

Altın parmaklarıyla nedenleri sıraladı. "Hiçbir mantığı yok. Hiçbir amacı yok. Bitkiler eşsiz değil ve seranın misyonuna hizmet etmiyor. Ve ben içinde kayboluyorum." Son nedeni mırıldandı.

"Çözemediniz mi?" Terlu sordu. O da buna güveniyordu.

Yarrow omuz silkti. "Buna hiç gerek olmadı. Laiken o seraya en özenli büyülerini yaptı - bitkilere belirli yollarda büyümeleri için büyü yapıldı, böylece asla budanmaları gerekmez; büyülü pencereler, soba ve vantilatörler müdahale gerektirmeden sıcaklığı düzenler; büyülü bir akarsu bitkilerin sulanmasını sağlar ve ejderhalar çiçeklerin tozlaşmasını sağlar."

Terlu durdu ve aval aval ona baktı. "Nasıl? Neden? Ne?" Mücevherli pulları, dikenli kuyrukları ve altmış metrelik kanat açıklıklarıyla Ilreka ejderhalarını hayal etti. Sadece kanatlarından çıkan rüzgâr bile bir seranın camlarını kırabilir. Nasıl olur da-

"Çok küçük ejderhalar."

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok."

Tekrar omuz silkti. "Emeral'ın onları kovalamasına izin verme."

Labirente, bir elma bahçesi serasından, bir narenciye bahçesinden (Eanoan portakallarıyla!) ve hareket halindeki sarmaşıklarla dolu bir seradan geçerek önemli bir yürüyüş yapıldı: O izlerken, sarmaşıklar kendilerini özenle örüyorlardı. Seranın yarısı kendini canlı bir battaniyeye dönüştürmüştü ve geri kalanı da kalın ipler halinde örülüyordu. Kürk yerine yaprakları olan yeşil fareler iplerin tepelerine doğru koşuşturuyordu. Terlu ve Yarrow altlarından geçerken yapraklı fareler birbirlerine ciyaklıyordu. İçlerinden biri pembe bir meyve düşürdü ve yürüyüş yoluna sıçradı.

Yaprak fareleri varsa, neden minik ejderhalar olmasın? Belde'nin Serası'nda ne tür harikaların saklandığı, büyülere çekildiği ya da burada yaratıldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de büyü bittiğinde

keşfetmek ve öğrenmek için bir şansı olacaktı. Belki, sadece belki, Yarrow ona göstermek isterdi.

"Bitkilerle olduğu kadar yaratıklarla da ilgileniyor musunuz?" Terlu sordu. Renk değiştiren kelebekleri ve elmas yusufçukları düşündü.

"Çoğunlukla kendi başlarının çaresine bakıyorlar," dedi Yarrow. "Laiken onları bu şekilde heceledi. Onun yaratmadıkları bile burada uyum içinde yaşamak için büyülenmişler."

Yaprak farelerinin oyununu izledi ve narenciye bahçesini düşündü. "Bu yılki Kış Şöleni için olgun portakallar zamanında yetişecek mi?" diye sordu Terlu.

"Kış Bayramı mı istiyorsun?"

"Kutlamıyor musun?" Tek başına kutlamanın mantıklı olmayacağını düşündü. Gündönümü kutlamaları tamamen sevdikleriyle bir araya gelmek, birlikte ışığın tadını çıkarmakla ilgiliydi. Ayrıca çok ama çok fazla yemek vardı. "Büyük Kütüphane hem Yaz hem de Kış Gündönümü Bayramları için yabancılara kapatılır, ama Kış Bayramı her zaman favorim olmuştur. Kış Bayramı için tüm kütüphaneciler baş kütüphanecinin ofisine davet edilir. Kendisi en yüksek kulenin tepesinde oturur. Kütüphanenin en üst katından ofisine seksen altı basamakla çıkılırdı ve her basamakta üzerinde farklı bir lezzet olan bir tepsi bulunurdu. Her tarif Hilal Adaları İmparatorluğu'ndaki farklı bir adadan geliyordu ve Büyük Kütüphane'nin yemek tarihi bölümünden sorumlu kütüphaneci tarafından seçilmişti. Dault'dan yengeç pufları, Tirza'dan incir dolması, Blaye'den inci soğanlı marine edilmiş dana şiş vardı. İstedığınız her şeyi topladınız ve baş kütüphanecinin ofisine ulaştığınızda size karanlıkta ışık dilerdi."

"Orası kalabalık olmalı," dedi Lotti.

"Oh hayır, en iyi kısmı buydu." Terlu bunu hatırlayarak gülümsedi. "Her kütüphaneci ofisten pencereden çıkar, parıldayan ışıklarla -büyülü ışıklarla- aydınlatılmış bir gondola binerek kanallara kadar inerdi. Daha sonra isterseniz diğerleriyle birlikte su kenarında ziyafet çekebilirdiniz." Birkaç kişi kaldı ve gündönümü ışıkları sönüp yerini yıldızlara bırakana kadar gecenin geç saatlerine kadar konuşup güldüler. Tüm yıl boyunca en sevdiği geceydi.

"Seksen altı lezzet mi?" Yarrow dedi ki.

"İşin zor kısmı gondolun içindeyken tabağınızı düşürmemektir."

"Huh," diye homurdandı. Sonra: "Paltonu giymelisin."

Labirentin kapısına ulaşmadan önce geçmeleri gereken iki ölü sera vardı. Bu seralarda ölü ya da canlı bitki yoktu ve Terlu, Yarrow'un sıcaklık düşmeden önce onları kurtarıp kurtaramadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu.

İkinci seranın sonunda, gördüğü diğer kapıların hiçbirine benzemeyen bir kapı vardı. Narin demir işlemelerle süslü değildi. Onun yerine birbirine geçmeli plakalardan yapılmıştı. Yarrow durup kapıya baktı ve tekrar homurdandı, bu sefer daha az mutlu bir homurdanmaydı bu.

"Açmayacak mısın?" Lotti sordu.

Terlu bunun bir kolu ya da topuzu olmadığını fark etti. "Bu bir bulmaca."

"Bunun için bana ihtiyacın yok," dedi Yarrow. "Laiken'in oyuncaklarıyla oynamaktansa bahçelerle ilgilenmek daha çok işime yarar."

"Nasıl açılacağını biliyorsun, değil mi?" "Parçaları hizalamanız gerekiyor."

"Nasıl?" Lotti sordu.

"Dikkatlice," dedi Yarrow.

Eğer gülün yuvarlanacak gözleri olsaydı, yuvarlanırdı. "Bilmiyorsun, değil mi?" diye suçladı Lotti. "Buraya daha önce geldiğini sanıyordum."

"Bir süredir gelmedim," dedi Yarrow. "Kendi kendini idame ettiren bir ekosistem. Bana ihtiyacı yok ama diğer odaların var. Bana bir dakika verin, hatırlayacağım." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapıya dikti.

Terlu plakaları inceledi, bazıları gümüş, bazıları bronzdu ama hepsi ovaldi. Bu ona bir balığın pullarını hatırlattı. "Belki de hepsinin aynı yönü göstermesi gerekiyordur?" Onları döndürmeye başladı. "Ya da bir yöne gümüş, diğer yöne bronz mu? Hayır, bu çok basit."

"Ooh, belki de bunlar taç yapraklarıdır," dedi gül. "Onları çiçeğe dönüştürün!"

"Bir krizantem," dedi Yarrow aniden. Kapının ortasını işaret etti. "Bütün taç yaprakları çiçeğin kalbinden çıkar. Teknik olarak krizantemler birçok çiçeğin birleşiminden oluşur -çiçeğin merkezinde disk çiçekleri ve çevresinde ışın çiçekleri- ama sonuçta taç yapraklarının eşmerkezli daireler oluşturduğu devasa bir çiçektir. Gördün mü, hatırlayacağımı biliyordum."

"Çünkü ben sana hatırlattım," dedi Lotti. "Belli ki bu operasyonun beyni benim."

Bir kahkahayı bastıran Terlu, Civanperçemi'nin gitmek üzere olduğunu belirtmedi. "Yaprakları" döndürdü, merkezde bir daire ile başlayarak

işaret etti ve devam etti. O çalışırken, kanatlı kedi omuzlarından uçtu ve kirlere tünemek için yukarı çıktı. Kendini tımar etmeye başladı.

"Beyaz ve sarı krizantemler güzel bir çay olarak demlenebilir," dedi Yarrow. "Kapalı tomurcuklar kullanır ve bal eklerseniz daha iyi olur."

"Arkadaşlarımdan biri krizantemdir," dedi Lotti karanlık bir sesle. "Bitkiye zarar vermeden çiçeklerini toplayabilirsin."

Üç daire tamamlandı. Dördüncüye başladı. Bazı yaprakları çevirmek kolaydı ve diğerleri o kadar düzgün dönüyordu ki hemen aşağıya doğru sarktılar. Sarkmış olanları düzeltti ve dördüncü çemberi bitirdi.

"Umarım önce izin istersin," dedi Lotti. "Her zaman," dedi Yarrow.

Terlu onun bunu içtenlikle söylemesine bayılmıştı. Muhtemelen izin istemiştir. Lotti kapının alt kısmındaki yaprakları bitirmek için çömelirken, Lotti de üst kısımdakileri hizaladı.

Son yaprağı çevirdiğinde bir tıkırtı duydu, sonra bir tıkırtı daha, sonra bir tıkırtı daha. Teker teker, merkezden başlayarak, tüm yapraklar gerçekten bir çiçeğe benzeyene kadar kalktı.

Üçü de (kanatlı kedi dahil dört kişi) gözlerini kapıya dikmiş, açılmasını bekliyordu. Kapı orada öylece durmuş, dekoratif görünüyordu.

Lotti, "Huh. Bu çok can sıkıcıydı," dedi.

Terlu kapının ortasına bastı ve kapı açıldı. İçeride başka bir dünya varmış gibi görünüyordu. Yukarıda gökyüzü, uzak kuzeydeki aurora gibi yeşil dalgalanmalarla kehribar rengindeydi ve ileride bir çam ormanı -ya da hayır, yaprak dökmeyen bir duvar- vardı. Ağaçlar arasında hiç boşluk yoktu. İğneler, ışığa izin vermeyen kalın bir örtü halinde birbirine dolanıyordu. İçeri girdi ve hayretle baktı. Her iki yönde de görebildiği kadar uzanıyordu.

"Bu nasıl bir labirent?" Lotti sordu.

Yarrow homurdandı. "Göreceksin."

Terlu ve gül kapıdan içeri doğru yürüdüler (ya da zıpladılar). Yarrow kapıyı arkalarından kapatmak için hareket etti ve kanatlı kedi içeri daldı. "Yakalayın onu!" diye bağırdı.

Ama Emeral çoktan kehribar ve yeşil gökyüzüne doğru süzölmeye başlamıştı. "Bu hiç iyi olmayacak," diye yorumladı Yarrow.

Sola doğru bakan Terlu, yaprak dökmeyen yeşillikte herhangi bir kırılma görmeye çalıştı. Sonsuz gibi görünüyordu ama uzaklarda iki figür gördüğünü sandı.

Uzun boylu, siyah ve altın sarısı saçları olan bir kadın ve kısa boylu, tombul, kahverengi kıvrıkcık saçları olan bir kadın. İşaret etti. "Biz mi?"

"Aynalar," dedi Yarrow. "Pencereleri aynalarla değiştirdi ve bu"-tavanı işaret etti-"bir yanılsama. Hâlâ bir seranın içindeyiz. Sadece çok büyük bir seranın."

"Ama labirente nasıl gireceğiz? Sağdan mı soldan mı?"

"İkisi de değil," dedi. "Dümdüz ilerliyoruz." Gülü aldı, sonra doğrudan iğnelere doğru ilerledi. Lotti küçük bir çığlık attı ve Yarrow onlara ulaştığında ağaçlar geri kaçtı, geri çekilmek için köklerini yerden kaldırdılar.

Lotti bir yaprağını uzatıp bir dalı dürttü. Yaprak dökmeyen ağaç tepki vermedi. Terlu çam ağaçlarının arasındaki boşluktan ikisini takip etti.

Önlerinde bir ayçiçeği labirenti vardı. Yeşil sapsar yan yana durarak duvarları oluşturuyor, devasa çiçekler sarkıyor, kahverengi yüzleri parlak sarı yapraklarla çevreleniyordu. Hafif toprak kokuyordu, güçlü bir çiçek kokusu yoktu, biraz çam kokusuyla karışıktı.

"Hah! Bu çok kolay!" Lotti, Yarrow'un gövdesinden ve bacaklarından yere doğru koşarken şöyle dedi. "Bunu anlamak için sadece benim gibi küçük birine ihtiyacın vardı." Sapsarın arasındaki boşluğa doğru yöneldi.

Yarrow onu çabucak yakaladı ve elleriyle kavradı. "Bunu yapmak istemezsin."

"Hey! Neden-"

Çay fincanı büyüklüğünde minik bir ejderha sapsarın arasından fırladı. Lotti'ye doğru mum büyüklüğünde bir ateş püskürttü ve sonra yukarı doğru yükseldi. Terlu'nun önünde, yüzüne sadece birkaç santim mesafede uçtu.

Enfesti: Ilreka'nın büyük ejderhalarının tam bir minyatürü. Her bir pulu küçük bir mücevherdi ve kanatları bir kelebeğinki kadar narindi. Sanki üfleme camdan yapılmış gibi görünüyordu. "Vay canına," diye nefes aldı. "Şaka yapıyor olabileceğini düşünmüştüm." Yapraklı fareler büyüleyiciydi ama bu... bu olağanüstüydü.

"Tozlayıcılar hakkında asla şaka yapmam," dedi Yarrow.

"Bekle, tozlayıcılar mı?" Terlu sordu. "Arılar gibi mi davranıyorlar? Büyüleyici." Bir daire çizerek, görebildiği kadar uzanan ayçiçeklerine baktı. Küçük ejderhalar bir ayçiçeğinden diğerine uçuyor, çiçeklerin kahverengi kalplerine konuyorlardı.

"Büyülenmiş bir arıya ne denir?" diye sordu Lotti.

Terlu küçük güle kaşlarını kaldırdı. "Arı büyülenmiş."

"Hayır," dedi Yarrow.

Ayçiçeği labirentine doğru yürüdüler ve yol hemen ikiye ayrıldı. "Solumuzda hep bir duvar olsun," diye önerdi Terlu. "Çabuk olmayacak ama solumuzda bir duvar tutarsak eninde sonunda bize yol gösterecektir."

"Arılar neden uğulduyor?" Lotti sordu. "Çünkü kelimeleri hatırlayamazlar."

Terlu yürürken parmaklarının solundaki ayçiçeği yapraklarını okşamasına izin verdi. Çıkmaz sokağa girmelerine sadece birkaç metre kalmıştı ama Terlu yavaşlamadı, parmaklarını dışarıda tutarak yaprakları fırçalamaya devam etti.

Her kavşakta solu seçti. "Arıların en sevdiği çiçek nedir?"

"Lütfen arı-gonya deme," diye homurdandı Yarrow.

"Ooh, çok iyisin," dedi Lotti. "Peki ya arı ne der-"

Terlu elini kaldırdı. Bu ses de neydi? Yukarı baktı ve bir sürü gördü -bir okul? bir uçuş? bir sürü? minyatür ejderhalar. Tıslayarak havada spiral çiziyorlardı. Kanatları sahte gökyüzünden gelen olağanüstü kehribar ve yeşil ışıktaydı.

Yarrow, "Emeral, hayır!" diye seslendi.

Gökyüzünün yükseklerinde, kanatlı kedi onlara doğru dalışa geçti ve dağıldılar. Kanatlarını çıkararak yön değiştirdi ve sürünün peşinden uçtu.

"Ooh, mükemmel bir dikkat dağıtıcı," dedi Lotti. Yarrow ya da Terlu onu durduramadan Yarrow'un bacağından aşağıya ve sapsapın arasına daldı. Birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"Geri gel," diye seslendi Terlu. "Birbirimizden ayrılmamalıyız!"

Ejderhalardan biri, yakut kırmızısı bir güzellik, havada döndü ve labirente doğru uçtu. Çiçeklerin başlarının arkasında kayboldu. Terlu sapsapı bir kenara iterek Lotti'nin peşinden koştu.

Ejderha sürüsü kediyi görmezden gelerek onun üzerinde toplandı ve güvercin gibi süzüldü. Emeral ejderhalara yukarıdan saldırırken, Yarrow onu ayçiçeklerinden uzaklaştırdı. Ejderhalar onun pençelerinden uzaklaştı. Altın bir ejderhanın minik pençelerinin saçlarını tırmıkladığını hissetti.

Yarrow onu göğsüne yasladı, kolları koruyucu bir şekilde etrafını sardı ve Terlu yüzünü ona gömdü. Kanatların telaşı etraflarındaki rüzgârı karıştırdı. Bir saniye sonra rüzgar kayboldu. Dışarı baktı.

"Lotti?"

Küçük gül cevap vermedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir an için, Yarrow'un kollarında Terlu kendini hiç olmadığı kadar güvende hissetti, sanki dünyada her şey yolundaymış ve her şey yoluna girecekmiş gibi. Ama sonra onu serbest bıraktı.

"Lotti'yi kurtarmak zorundayız," dedi.

"Biz" lafı hoşuna gitmişti. Bir "biz "in parçası olmayalı uzun zaman olmuştu, belki de kız kardeşi ve kuzenleriyle birlikte Eano'ya kadar gitmişti. Şehirde ve özellikle de Büyük Kütüphane'de, herkes kendi yolunu bulmadan ve o bulmadan önce bile herkes kendi başınaymış gibi hissetmişti. Ama "biz" ne kadar hoş olsa da, yine de ileri atılmak için döndüğünde onun kolunu tuttu. "Ayçiçeği duvarını solunda tut."

Yarrow başını salladı. "Labirenti çözecek vaktimiz yok."

"Kaybolacak vaktimiz yok," dedi Terlu kararlılıkla. "Eğer dikkatli olursak, onu kaçırmayız. Eğer dikkatli olmazsak, daireler çizeriz." Bu konuda haklı olduğundan emindi ve kendini bir tartışmaya hazırladı ama Terlu tartışmadı.

Keskin bir baş sallama. "Sen önden git."

Kadın ilerlemeye başladı ve adam da onu takip etti.

"Lotti!" diye sırayla seslendiler. "İyi misin? Neredesin? Geliyoruz!"

Yukarıda sahte aurora dalgalanıyordu ve ayçiçekleri başlarını çevirip ona baktılar. Eğer bu kadar endişeli olmasaydı, ışık gösterisi onu büyüleyebilirdi. Böyle bir etki yaratabilecek bir büyüü hiç duymamıştı ama büyü hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiği de söylenemezdi. Kütüphanede, ikinci katın doğu kanadındaki kütüphanecinin kendisine verdiği görevlerden sorumluydu; bu görevler genellikle eski metinleri yeniden ciltlemek ve emekli büyücülerden bağışlanan materyalleri ayıklamaktı -bunların bir kısmı ilginç ve önemliydi, bir kısmı ise kesinlikle değildi.

çorapları yırtılmaya karşı dayanıklı hale getirmenin çeşitli yollarını kataloglayan büyücünün çalışma konusunu ilgi çekici bulduğundan emindi. O daha çok, uzun zaman önce ölmüş olan büyücünün *neden* çoraplara odaklandığını merak ediyordu. Bir insanı hayatını büyülü çoraplara adamaya iten şey neydi? Benzer şekilde, Laiken'i kendini bu serayı yaratmaya adamaya iten şey neydi? Ve neden bu labirenti sahte gökyüzü, minyatür ejderhalar ve ayçiçekleriyle-

İlerideki ayçiçeği sırası köklerini topraktan çıkardı ve toprağı tekrar delmeden önce parmak uçlarında yeni bir pozisyon aldı.

Terlu'nun nefesi kesildi. "*Hareket ediyor.*"

Civanperçemi neredeyse koşar adımlarla yanından geçti. "Buradaki bitkiler bunu yapabilir."

"Evet, ama..." Girişteki yaprak dökmeyen ağaçların yer değiştirdiğini biliyordu ama labirentin kendisinin sabit kalacağını düşünmüştü, gerçi bitkilerin normalde kendilerini söküp etrafta dolaşmamaları dışında öyle olması için bir neden olmadığını varsayıyordu. Çiçekleri sollarında tutarak Yarrow'a ayak uydurdu ama bu çaba anlamsız geliyordu; eğer labirent sürekli yer değiştiriyorsa, bu onu yenilmez kılıyordu. "Bu hile yapmaktır."

"Hiç çözemedim, hatırladın mı? İşte bu yüzden."

"Kendini yeniden düzenlerse çözülemez." Eğer duvarlar sürekli hareket ediyorsa, bu imkânsızdı. Ayçiçekleri, devam edemeyecek kadar yorulana kadar onlara çıkmaz sokaklar sunmaya devam edebilirdi. "Yıllar sürebilir." Labirent geçmelerine izin vermeden önce yaşlılıktan ölebilirlerdi. Lotti'yi onlardan sonsuz bir süre boyunca saklayabilirdi. "Özür dilerim. Bu işe yaramayacak."

Durup saplara baktı. "Geçebiliriz."

"Ama ejderhalar..." Yan tarafına bir kramp girdi ve nefes almak için dizlerinin üzerine eğildi.

"Eğer çabuk olursak..." Paltosunun içinden makasları çıkardı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bu şekilde davranmaya zorlanmaları bitkilerin suçu değil." Boştaki eliyle özür diler gibi ayçiçeği yapraklarından birine dokundu. "Ama Lotti'yi terk edemeyiz."

Onun gözlerinde bunu yapmayı ne kadar istemediğini gördü. "Başka bir yolu olmalı."

"Bir fikrin var mı?"

Terlu, "Eğer sonsuza kadar değişiyorsa, Laiken hazinesini her ziyaret etmek istediğinde bunu yeniden çözmek zorunda kalacaktı," dedi. "Bence büyük ihtimalle

labirentte kendi gizli yolunu bulmuştu." Hem bulmacaları hem de sırları severdi.

Yukarıda bir uluma duydu ve ardından Emeral bir ejderha sürüsü tarafından kovalanarak hızla geçti. Arı sürüsü gibi uçuyorlardı, bir araya toplanmışlardı, kanatları vınlama sesi çıkarıyordu.

Anahtar ayçiçekleri değil; ejderhalar.

Belki evcilleştirilebilirler.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?" Terlu sordu.

Yarrow homurdandı. "Şimdi zamanı olduğunu sanmıyorum-"

"Benim için değil. Bir ejderhanın hoşuna gidebilecek bir şeyiniz var mı?"

Yüzü aydınlandı. "Ahh!" Hızla cebinden bir şeyler çıkarmaya başladı: mavi kabuklu bir yumurta, mendile sarılı bir parça peynir, küçük bir kese içinde bir avuç fındık, kuru tohumlar ve bal peteği külçeleri. "Bu," dedi bal peteğini açarken. "Küçük ejderhalar tozlayıcıdır. Belki bal onları çeker?"

Terlu'nun tüm bu eşyalara nasıl sahip olduğuna dair pek çok sorusu vardı; seradaki bitki çeşitliliği düşünüldüğünde fındık ve tohumlar mantıklı geliyordu ama peynir? Peynir nereden gelmişti? Ballı kek yapmak için kullandığı un hakkında da benzer soruları vardı. Hepsi için ticaret yapmış mıydı? Eğer yaptıysa, ticareti kim kolaylaştırmıştı? Yükseltilmiş bir bayrakla çağrılabilen denizci miydi? Aynı denizci Terlu'yu heykel şeklinde mi getirmişti, yoksa başka bir erzak kaçakçısı mıydı? Böyle bir teslimat hakkında ne düşünmüşlerdi? Yarrow'un onu diriltmeye niyetli olduğunu biliyorlar mıydı? Terlu'nun burada olduğunu kaç kişi biliyordu? Rijes Velk ve erzak taşıyıcısı dışında bilen var mıydı? Çok fazla soru vardı ama şu an hiçbirini sormanın sırası değildi. Lotti labirentin göbeğinde bir yerdeydi, muhtemelen korkmuştu ve yine terk edildiğinden emindi. Terlu bunu atlatabilen biri olup olmadığını merak ediyordu; tekrar yalnız kalmaktan korkmayı hiç bırakabildiniz mi? "Pekâlâ, peteği fark etmeleri için dikkatlerini nasıl çekeceğiz?"

Civanperçemi bir amaç uğruna ayçiçeklerine doğru ilerledi. Makasları açtı ve bıçakları saplardan birinin etrafına yerleştirdi, yeşile hafifçe dokundu ve bekledi.

Yukarıda ejderhalar uluyordu.

Kanatlı kedinin peşini bıraktılar ve havada dönmeye başladılar. Ok düzeninde Yarrow ve Terlu'ya doğru uçtular. Makası indirerek avucunun içindeki bal peteğini havaya kaldırdı. Terlu gerildi. Ne olduğunu bilmiyordu.

ejderhalar ona saldırırsa ne yapacaktı? Onu güvenli bir yere mi çekecekti? Onları vurarak uzaklaştırmaya çalışıp alev almamalarını mı umardı? Onlara yumurta ve peynir mi fırlatırdı?

İlk ejderha, altın bir kraliçe, çullandı ve pençeleriyle nazikçe bir parça bal peteği kopardı. Bir diğeri, yeşil-siyah pullu olanı, bir parça daha kaptı. Bir üçüncüsü. Dördüncüsü. Petek tamamen bitene kadar.

"Tozlayıcılar," dedi Yarrow.

Diğer ejderhalar gökyüzüne doğru dönerek kediye aramaya başladılar ama hazinelerini ele geçiren yarım düzine ejderha ayçiçeklerinin arasında bir amaç uğruna uçmaya başladı.

"Acele edin," dedi Terlu. Arkalarından koştu ve Yarrow da onun yanında koştu.

Ejderhaların önündeki ayçiçekleri yollarından çekilerek düz bir yol oluşturdular. Terlu ve Yarrow ellerinde bal peteğiyle küçük ejderhaları labirentin merkezine kadar takip ettiler.

Sulama tenekeleri, eldivenler, şapkalar, çam kozalakları ve çeşitli parıltılı taşlardan oluşan bir yığının - ejderhaların hazinesi - üzerinde küçük diriliş gülü duruyordu.

"Yeterince uzun sürdü," diye yakındı Lotti.

Ejderhalar bal peteği parçalarını kemirirken, Terlu ve Civanperçemi hazine yığınının ayıkladılar. Alışılmadık bir ürün yelpazesiydi: Terlu'nun yumruğu büyüklüğünde kesilmemiş bir yakut, tek bir sol el bahçe eldiveni, kalp şeklinde bir sopa, som altından bir tuğla...

"Bana zarar vermediler," diye açıkladı Lotti. "Sadece beni aldılar ve buraya getirdiler."

"Laiken labirentin kalbine her giriş yaptığında onlara bir hazine getirmiş olmalı," dedi Yarrow. "Senin de bir hazine olduğunu düşünmüş olmalılar."

"Ben bir ödülüm," diye kabul etti Lotti.

Yığının yanında diz çöken Terlu bir elması kenara fırlattı. Yarrow onu aldı ve ıslık çaldı. "Mücevherler hakkında pek bir şey bilmem ama bu tüm ada değerinde olmalı."

Lotti yapraklarını açtı. "Ooh, bir bakayım."

Ona uzattı ve o da çiçeğinin ortasına yerleştirdi. "Sana yakışmış," dedi ona. "Ama ben olsam fazla bağlanmazdım. Bu çiçeğin bir parçası

ejderhaların hazinesi."

Lotti iç geçirerek elması bir kenara koydu.

Terlu küçük hurda ve mücevher dağını eleyerek incelemeye devam etti. *Eğer sırlarımı korumak isteyen bir büyücü olsaydım, yapacağım şey tam olarak bu olurdu.* Ya da belki tam olarak değil. Minyatür ejderhalar tarafından korunan, sürekli değişen bir ayçiçeği labirentini düşünebileceğinden emin değildi - bu oldukça spesifikti.

Obsidyen siyahı kanatları olan küçük bir altın ejderha diğerlerinden ayrıldı ve onlara doğru koşmaya başladı. Pençeleriyle elması aldı ve gülün ortasına geri koydu. Sözsüzce ona cıvıladı, başını salladı ve sonra paytak paytak peteğe geri döndü.

"Bu ejderhayı sevdim," dedi Lotti, yapraklarını elmasın etrafına kapatarak.

Terlu istifin dibinde onu buldu: yeşil deriyle ciltlenmiş, kapağında veya sırtında hiçbir işaret olmayan ince bir kitap. Kitabı yığından çıkardı ve açtı.

"Evet!" diye sevindi.

"Nedir bu?" Yarrow sordu. "Büyü mü bu?"

"Daha iyi!" Terlu öttü, görmesi için onu havaya kaldırdı. "Bu Laiken'in kod kitabı." Yere uzanıp bağdaş kurdu ve okumaya başladı. "Birinci Dilde yazıyordu, ama onu ... ooh, bu ilginç. Bu lehçeyi uzun zamandır görmemiştim. Ginian'la bağlantılı olması gerektiğini biliyordum. Ama bu daha eski bir varyant."

"Kodu kırabilir misin?" Yarrow onun yanına çömeldi ve kitaba baktı.

Kadın ona gülümsedi. "Ah, evet. Hem de çok."

Elini cebine attı ve bir parça çikolata çıkardı. Ejderhalara doğru uzattı ve sonra şifre kitabını işaret etti. Birkaç kez mimik yaptıktan sonra ejderhalar anlamış gibiydi: çikolata şifre defteri içindi.

Birkaç dakika sonra, üçü ödülleriyle birlikte labirentten çıktılar; ayçiçekleri kapıya doğru bir yol açmıştı. Yukarıda, aurora gökyüzünde cirit atan ejderhalarla dans ediyor, başıboş havai fişekler gibi minik alevler çıkarıyordu.

Emeral seranın kapısını pençeliyordu. Belli ki küçük ejderhaları kovalamaktan ve onlar tarafından kovalanmaktan bıkmıştı. Terlu onu kucağına aldı ve

Ona sokuldu, sanki ejderhalar yokmuş gibi davranmak istercesine başını kanatlarının altına soktu.

"Teşekkür ederim," dedi Yarrow ciddiyetle küçük ejderhalara.

"Bir dahaki sefere daha fazla bal peteği ve çikolata getireceğiz," dedi Terlu onlara.

Yarrow kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Beğendiler," dedi Terlu onun kaşlarına cevap olarak.

"Evet, beğendiler."

Onun ne düşündüğünü anlayamadı ve soramadan arkasını döndü.

Seraların arasından hızla geçip dışarıya, karlı yoldan aşağıya, büyücünün kulesine doğru koştular. Emeral ocağın üzerine kıvrılmak için uçarken, Terlu paltosunu çıkardı ve hemen Lotti'nin diğerlerinden ayırdığı şifreli not yığınınca yöneldi.

"Ne istiyorsun?" Yarrow sordu.

"Kâğıt," dedi hemen. Yarrow, Laiken'in masasındaki çekmecelerden birinde boş kâğıtlar bulurken, Lotti de bir dizi beher, kavanoz, tencere ve bahçe eldiveninin arasından bir kara kalem çıkardı.

"Başka nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını iki yana salladı. Sadece konsantre olması gerekiyordu. "Bunun ne kadar zamanımı alacağını bilmiyorum..." Elinden geldiğince hızlı çalışacaktı ama Laiken'in kodunu nasıl oluşturduğunu anlamak ve sonra onu kolaylıkla kullanmayı öğrenmek biraz zaman alacaktı.

"Sana ballı kek yapacağım."

Terlu sırtıttı. Az konuşan bir adamdı ama düzgün bir araştırma projesi için neyin gerekli olduğunu çok iyi anlıyordu. "Teşekkür ederim." Okumaya devam etti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sen... bunu yapmak zorunda değilsin. Rıhtıma bayrağı çekip bir sonraki tekneyle ayrılabilirdiniz. Herkes kalmazdı."

Parmağını metindeki yerine koyarak ona baktı ve koyu yeşil gözlerindeki umutla karışık hüznü inceledi. Alnına bir tutam altın sarısı siyah saç düşmüştü ve onu gözlerinden uzaklaştırma isteğiyle savaştı. O gözlere bakıp sonra da nasıl çekip gidebilirdi? Onunla ilk tanıştığında ona bakış şekli, sanki cevap *oymuş* gibi... Şimdi ona bakış şekli... *Buna değer*

Risk. Farkında olsa da olmasa da buna değer. Lotti de öyle. Yumuşak bir sesle, "Eminim ailen buranın nasıl bir yer olduğunu bilseydi geri dönerdi," dedi.

Omuz silkti ve sonra gözlerini kaçırdı. "Ballı kekle döneceğim," diye mırıldandı. Bu sözlerle birlikte kuleden dışarı fırladı ve Lotti onun gidişini izledi, o deniz kadar derin gözlerin ardında ne kadar düşünce ve duygunun dile getirilmediğini merak ediyordu.

Lotti masanın öbür ucundan, "Sen onun seralarını kurtar, o çocuk da senin için suda yürüsün," dedi.

"Bunu yapmamın nedeni bu değil," dedi Terlu. Ama ilk geldiğinde onu görür görmez kaçan Lotti'nin aksine, onun geri döneceğini bilmesi güzeldi. Labirentte sanki dünyaya birlikte bakıyorlarmış gibi hissediyordu. "Biz" olarak geçirdikleri kısa zaman hoşuna gitmişti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Lotti yapraklarını başka bir karakalemin etrafında kıvrarak sordu. Onu taşıyarak paytak adımlarla Terlu'ya yaklaştı. "O haklı, gidebilirsin. Burada kalıp bize yardım etmek zorunda değilsin. Kalmamak için bir sürü nedenin var ve kalmak için gerçek bir nedenin yok. Laiken'e, bana ya da buradaki bitkilere bağlı değilsin."

Ama olabilirdim. Rijes Velk burada iyi şeyler yapabileceğini düşünmüştü. Terlu'ya ikinci bir şans vermişti. *Ve ben bunu boşa harcamayacağım.* Eğer yararlı olabilecekse... burada bir yeri olabilecekse... bir amacı olabilecekse... bu her türlü çabaya değerdi. En başta ailesini ve adasını terk etmesinin nedeni buydu ve Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nde bulmayı başaramadığı şey de buydu.

"Çünkü istiyorum," dedi Terlu Lotti'ye, yedek kalemi alarak.

Yüksek sesle söylemedi: *Çünkü buna ihtiyacım var.*

Önemli olması için ikinci hayatına ihtiyacı vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Terlu'nun şifreyi çözmesi üç gün ve birçok ballı kek daha aldı.

Üçüncü günün sabahında, Yarrow çalışma odasında Lotti ile ona katıldı ve Terlu'nun yanına bir kupa koydu. Çikolatayı öyle bir içine çekti ki, konuyla ilgisi olmayan tüm düşünceler pencereden uçup gitti. "Bunu sen mi yaptın?"

Terlu başını salladı. "İşin sırrı kakao kabuklarını ne zaman toplayacağımı bilmekte."

Kupayı iki eliyle kavradı ve sıcaklık avuçlarına yayıldı. Çikolatalı buharı içine çekti ve daha önce hiç bu kadar harika bir koku almadığını düşündü. Üzerine fındık parçaları serpmişti ve ooh, bu bir karamel girdabı mıydı? Evet, öyleydi.

"Daha sonra fasulyeleri fermente etmeniz gerekiyor" dedi. "Onları mayalanmaları için muz yapraklarına sarıyorum, sonra kavuruyorum, kabuklarını soyuyorum -sadece çekirdeklerini istiyorsunuz- ve öğütüyorum."

Bir yudum aldı.

Güneşin bulutları en derin, en zengin gül rengine boyadığı bir gün batımını içmek gibiydi. Erimiş güneş ışığı boğazından aşağı damlıyordu.

"Tatlılık şeker kamışı şurubundan gelir," diye önerdi. "Onu kaynatmalı, liflerini süzmeli, sonra neredeyse karamelize olana kadar biraz daha kaynatmalısın. Geçen kış birkaç parti yapmıştım."

"Şeker kamışını da sen mi yetiştiriyorsun?" Bir yudum daha aldı, gözlerini kapadı ve sıcak çikolatanın içine yayılmasına izin verdi. Sanki kanının yerini çikolata almış gibi hissetti. "Vay canına," dedi ve gözlerini açıp Yarrow'un tepkisini izlediğini gördü.

"Hilal Adaları'ndaki her tür bitki burada yetişiyor." Sonra gülümsemesi soldu ve omuzları çökerek ekledi, "Ya da seralar bozulmaya başlamadan önce öyleydi."

Terlu her şeyi nasıl düzelterceğini bildiğini, her şeyin yoluna gireceğini ve işe yarayacağı garanti olan doğru büyüye sahip olduğunu söyleyebilmeyi diledi

Tüm sorunlarını çözmek ve sesindeki acıyı yok etmek istiyordu ama büyüye bulanmış seraları onarmak... Bu onun o kadar ötesinde bir sihirdi ki mümkün bile değildi. Tek bir amacı vardı: Duyarlı bitkileri uyandırmak ve bu konuda ilerleme *kaydetmişti*. "Sanırım biliyorum-"

Lotti atladı. "Arkadaşlarımı nasıl geri getireceğini biliyor musun?"

"Belki." Sıcak çikolatayı isteksizce bir kenara bırakıp bir defter aldı ve incelemekte olduğu sayfayı onlara gösterdi. "Bu, Lotti'nin uykuya daldığı saatlerde yaptığı kayıtlardan biri. Onları yaratan büyü'nün yeniden yapılması gerekmiyor, hâlâ bilinçliler. Lotti'nin dediği gibi sadece uyuyorlar. Üstü kapalı konuşuyor diye endişelenmişim ama gerçek bu."

"Biliyordum!" Lotti dedi ki. "Onlar hâlâ onlar."

"Görünüşe göre Laiken senin uykuya dalmana izin verdikten sonra diğer duyarlı bitkileri de uyumaya teşvik etmenin yollarını aramaya başlamış." Ses tonunu hafif tuttu ama kelime seçimi kasıtlıydı. Laiken'in duyarlı bitkilerle ilgili notlarını içeren günlüklerini yeniden yapılandırdıktan sonra Terlu yorumunun doğru olduğundan emindi: büyücü onun solmasına kasten izin vermişti.

"Bekle, affedersin, hayır." Lotti zıplayarak masanın üzerinden günlüğe doğru gitti. "Benim uykuya dalmama *izin* vermedi. Uykuya dalmam *bir kazaydı*. Beni sulamayı unuttu. Fazla suya ihtiyacım yok ve o da günlerin sayısını unuttu. O zamana kadar kafası daha da karışmıştı."

Günlüğünde yazdıklarından değil. Şifreli olarak titiz notlar tutmuştu: Küçük gülün sulamalar arasında ne kadar süre kalabileceğini hesaplıyordu. Onun uykuda olmasını *istemmişti*. Terlu devam etti. "Ama duyarlı bitkiler arasında doğal olarak uykuya geçebilen tek kişi sensin. Diğerlerini sulamayı bırakırsa öleceklerdi ve onun istediği de bu değildi. Bu yüzden, senin kış uykusundan zarar görmeden kurtulabileceğinden emin olduktan sonra onlar üzerinde deneyler yaptı. Anladığım kadarıyla deneylerine yaklaşık elli yıl önce başlamış?" Yarrow'a baktı, o da başını salladı.

Gül titredi ve yapraklarını birbirine daha sıkı sararak titreyen bir tomurcuk haline getirdi. "Hayır. Yanılıyorsun. Laiken beni severdi. O hepimizi severdi!"

Belki de kendince onu seviyordu. "Sanırım seni korumak istedi. Uyursanız güvende olacağınızı düşündü. Eğer hepiniz uyuyor olsaydınız..." Bu, Laiken'in basitçe ilgilenebilecekken Lotti'nin büzüşmesine ve komaya girmesine neden izin verdiğinin en nazik açıklamasıydı

onun için. Diğer açıklamalar çok daha acımasızdı. Terlu yavaşça, "Uykuya dalmadan önceki o zamana dair ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Lotti hâlâ bir tomurcuğun içine kapanmış bir halde, "Çok fazla gelmiyordu," dedi. "Meşguldü. Seralarla."

"O zamana kadar bahçıvanları işten çıkarmaya başlamıştı bile," diye söze girdi Yarrow. "Babam, Belde'nin yaklaşık elli yıl önce küçük bir köye ev sahipliği yapma yolunda olduğunu, ancak Laiken'in bunu istemediğini söyledi. Yeni insanların buraya yerleşmesine izin vermeyi reddetti ve bahçıvanların evlenmek istediklerinde eşlerinin buraya yerleşmesine izin vermek yerine ayrılmalarını istemeye başladı ki bu babamın çocuk olduğu önceki yıllara göre bir değişiklikti. Zaman geçtikçe büyücü daha çok kendi işlerini yapmaya ve daha çok kendine saklamaya başladı."

"Beni unuttu," diye ısrar etti Lotti. "Bu kasıtlı bir şey değildi. Buna inanmayı reddediyorum."

"Seninle bir kaza olabilirdi," diye kabul etti Terlu. Bunu kim söyleyebilirdi ki? Orada bulunmamıştı. Sahip olduğu tek bilgi büyücünün yazdıklarıydı. Gül isterse yaratıcısını putlaştırmaya devam etsin. Geçmişle yüzleşmesine, gerçekte yüzleşmesine ya da bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu, eğer tek yapacağı onu incitmek olacaksa - gereksiz acı çekmenin bir anlamı yoktu. Hiçbiri olanları değiştiremezdi; tek yapabilecekleri bundan sonra olacakları şekillendirmektir. Terlu bir büyüü işaret etti. "Ne olursa olsun, diğerlerini bu şekilde uyuttu. Büyüyü mükemmelleştirmesi birkaç yılını aldı ama sonunda başardı."

Yarrow sayfaya bakmak için onun üzerine eğildi. Adamın sıcak nefesini yanağında hissetti. Nefesi şekerli çikolata gibi kokuyordu. "Yani büyülü bir uykuda olduklarını mı söylüyorsun?"

"Esasen evet," dedi Terlu. "Kullandığı büyüü tespit ettim ve sanırım karşı büyüü de, gerçi hiç test etmedi, o yüzden bilmiyorum-"

Lotti telaşla yapraklarını çırpı. "*Sence? Bilmiyor musun? 'Hiç test etmedi' de ne demek? Bu, denenmemiş yeni bir büyüü arkadaşlarım üzerinde deneyeceğin anlamına mı geliyor? Ya durumu daha da kötüleştirirsen?*"

Bunu düşünmüştü. "İçinde bulundukları kötü hayattan daha kötüsü olamaz."

"Ne olduklarını nereden biliyorsun?" Lotti bu kez utanç içinde yapraklarını tomurcuk şeklinde kapattı. "Özür dilerim. Unutmuşum. Senin heykel evren. Sadece... Ya büyü ters giderse?"

Heykel evresi. Kayıp yıllarını tanımlamak için ne güzel bir yol.

"Bu bir risk," dedi Terlu. Yarrow'a, onun deniz kadar derin gözlerine baktı. O kadar yakındı ki içindeki her duyguyu görebileceğini hissetti: umut, korku, acıma, acı, keder ama kazanan umut oldu. "Bunu deneyebilirim ve bitkiler ölebilir. Ya da dönüşebilirler. Bir büyünün yanlış gidebileceği binlerce yol vardır. Bu yüzden imparator, eğitilmiş ve onaylı bir büyücü dışında herkesin büyü yapmasını yasadışı ilan etti. Ama bu büyü üzerinde çalışıyordum. Kelimelerin ne yaptığını anlıyorum." Her şey dille ilgiliydi

-Heceler niyeti aktarır ve cümleler emri yerine getirirdi. İşte sihir buydu: Düşünceyi hayata geçiren kelimeler. Ve Terlu kelimelerle arası çok ama çok iyiydi -en azından bunun gibi kelimelerle. Rastgele bir konuşmada ağzından doğru kelimelerin çıkacağını garanti edemezdi ama bu... *bu* konuda kendinden emindi. Çoğunlukla kendinden emin. Oldukça emin.

"Sana güveniyorum," dedi Yarrow.

Bu şimdiye kadar birinin ağzından duymuş olduğu en güzel cümleydi.

Kıpkırmızı kesilen Terlu sayfaya geri döndü. "Özel malzemeler gerektiriyor." Ona hazırladığı listeyi gösterdi: bir elma çiçeği tomurcuğu, filizlenmemiş bir meşe palamudu, bir nergis poleni ve ne olduklarını bildiğinden yarı yarıya emin olduğu ama Yarrow'un bildiğinden yüzde yüz emin olduğu yarım düzine bitki bazlı madde daha.

"Anladım."

Başka biri için, başka bir yerde, özellikle de kış mevsiminde bu mümkün olmazdı ama Yarrow için, bu yerde... Büyücünün serayı en başta bu yüzden, büyüleri için ihtiyaç duyacağı her şeye erişebilmek için mi yarattığını merak etti. *Hiç sanmıyorum.* Notlarına bakılırsa, bitkilere bakmaktan başka bir amaçla güç biriktiriyor gibi görünmüyordu, ama eğer isteseydi... Belki de onu bu kadar paranoyak yapan şey buydu, diğer büyücülerin bu kaynaklara erişmeleri halinde neler yapabileceklerini bilmek. İmparatorun burada nasıl bir mücevher saklı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Rijes Velk, Yarrow'un mektubuna cevap vermeye karar verdiğinde buranın ne kadar değerli olduğunu fark etmiş miydi? Yoksa sadece çözüm gerektiren bir sorun mu görmüştü?

Bu adadaki bitkilerle pek çok harika büyü yapılabilirdi. Laiken hiç durup seralarını izole etmek için bu kadar uğraşmak yerine onları dünyaya açsaydı ne kadar *iyi* şeyler yapabileceğini düşünmüş müydü?

Asıl sorunun bu olduğunu tahmin ediyordu: İnsanlara doğru şeyi yapmaları için ne kadar güveniyordunuz?

Yarrow bana güvenir.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yarrow malzeme listesini alarak, "Bunların hepsini bir saat içinde getireceğim," diye söz verdi. Kupaya başıyla işaret etti. "Çikolatanı soğumadan iç."

★ ★ ★

Bir saatten az bir süre sonra, üçü uyuyan bitkilerin raflarında buluştu. *Büyülü uyku*, diye düşündü Terlu. *Heykelleştirilmekten daha nazik görünüyor ama öyle mi?* Bundan şüpheliydi. Rüya görüp görmediklerini ve eğer görüyorlarsa bitkilerin ne hakkında rüya gördüklerini merak etti. Rüyalarını sadece parçalar halinde hatırlıyordu; her biri kaybettiği her şeyle doluydu.

Civanperçemi bir sepet bıraktı ve Lotti içine atladı. Malzemeleri yan taraftaki yürüyüş yoluna atmaya başladı. "Herkeseye yetecek kadarına ihtiyacımız olacak," diye açıkladı.

Sepetin yanında bağdaş kurarak oturan Terlu malzemeleri gözden geçirdi. "Evet, ama bence sadece bir taneyle başlamalıyız. İşe yaramazsa diye."

"İşe yarayacak," dedi Yarrow.

Üzerinde böğürtlenler olan bir dalı kaldıran Terlu onu inceledi. Büyüde kaç tane beyaz bulut meyvesi olduğu belirtilmemişti ama bu iş görürdü. "Güven oyu için teşekkürler ama ben büyücü değilim ve bu daha önce denenmemiş bir büyü. Tek bildiğim, bitkileri ördeğe dönüştürebileceği."

"Gah!" Lotti dedi ki. "Ördek yok." Ürperdi, tüm yaprakları titriyordu ve karanlık bir sesle ekledi, "Bir keresinde bir yaban ördeğiyle kötü bir deneyim yaşamıştım."

"Sen bir büyücüsün," dedi Yarrow Terlu'ya.

Terlu başını salladı. Bunu konuşmuşlardı ve çok açık olduğunu düşünmüştü: Terlu'nun umduğu kişi o değildi. Başka biri olmasını dilemesinin onu incitmesine izin vermemeye çalıştı.

"Kendi kendini yetiştirmiş bir büyücü," diye düzeltti. "Dili öğrendin. Metinleri inceledin. Evet, bunu resmi bir büyücülük eğitimi almadan yaptın ama her şeyin resmi olmaması öğrenmediğin anlamına gelmez. Anlat bana: Örümcek bitki arkadaşını yaratan büyüyü yaptığında işe yaradı mı?"

Yaradı. İlk denemede. "Sadece hazırladığım için... Tamam, anladım, ama yine de tek bir bitkiyle başlamanın daha akıllıca olduğunu düşünüyorum, çünkü o zaman onları tek tek karşılayabilir ve alıştırabiliriz. Hepsini aynı anda uyandırırız çok fazla olur." Canlandırıldığında ne kadar sarsıldığını biliyordu. "Onlara sıkıntı vermek istemiyorum."

Omuz silkti. "Sadece kendini küçümsememen gerektiğini düşünüyorum."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Teşekkürler." Adam fazla bir şey söylemedi ama söylediğinde de sözleri tam kalbinden vurdu.

Lotti yapraklarını onlara doğru savurdu. "Bu kadar yumuşaklık yeter! Kurtarmamız gereken bitkiler var!"

Terlu kızardığını hissetti.

Bakışlarından kaçınmak için başını eğen Yarrow onun yanında diz çöktü ve malzemeleri türlerine göre ayırarak yığınlar halinde düzenlemeye başladı.

Lotti sepetten çıktı ve saksı bitkilerinin bulunduğu raflara tırmandı. "Hmm... Önce kim..."

"Bir arkadaş seç," diye önerdi Terlu.

Lotti paytak adımlarla başka bir tencerenin yanından geçti. "O zaman sen değil," dedi ateş otuna.

Civanperçemi malzeme yığınlarını düzeltti, sapları ve dalları düzeltti ve meyveleri ve yemişleri hassas sıralar halinde dizdi. Bu ona Yıldızlar Tapınağı'nın ritüellerini hatırlattı; kutsal taşları hassas bir şekilde yerleştirmezlerse yıldızların parlamayı bırakacağına ve denizcilerin yollarını kaybedeceğine inanırlardı. Bir keresinde efsanelerini okumuştı, kayıp gezginlerin ve unutulmuş hayallerin hikâyeleriyle doluydu, karadakilerin dikkatli hassasiyetiyle kurtarılmışlardı. "Bahçıvan olmayı nasıl öğrendin?" Terlu ona sordu. "Bir yerde mi okudun, yoksa kendi kendine mi öğrendin?"

"Okul yoktu, eğer kastettiğin buysa, ama bir sürü öğretmenim vardı. Babam. Büyükbabam ve büyükbabam, onlar ölmenden önce. Amcalarım ve teyzelerim. Bir sürü kuzenim. Herkesin kendi uzmanlık alanı vardı."

Onları özleyiyor. Bunu onun sesinde duyabiliyordu. Burayı hiç özleyip özlemediklerini, geri dönmek isteyip istemediklerini, sadece bir davet bekleyip beklemediklerini merak ediyordu. "Onları Kış Şöleni'ne davet etmelisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir yemek için seyahat etmek için çok uzak."

"Bu sadece bir yemek değil."

Omuz silkti.

"Pastaları hesaba katmıyorsun." Yarrow sırtıttı.

"Ballı kekler."

"Ve yaban mersinli kek. Limonlu kek. Vanilyalı girdaplı kek. Ayrıca portakal şekeri. Hiç çikolata kaplı portakal şekeri yediniz mi? Muhteşemdir. Büyükbabam portakal dilimlerini kendisi şekerlerdi. Gizli tarif. Kimseye söylemedi. Bildiğim kadarıyla şifreli bile yazmamış. Bitkilerini korumaya bu kadar önem verdiğine göre, Laiken'in seralarda büyülerini tazelemesi için kimseyi ayarlamaması hiç mantıklı değil."

"Her zaman burada olacağını sanıyordu," dedi Yarrow.

Bir orkidenin yanında duraklayan Lotti, kederli bir sesle, "Nasıl öldü?" diye sordu. "Bir kaza," dedi Yarrow. "Merdivenlerden düştü. Büyük bir büyücüydü,

Belki de kendi kuşağının en büyük büyücüsüydü ama yine de boynunu kırdı. Orkidelere bakmaya gelmediğinde onu bulan kişi babamdı. Onlarla her gün kendisi ilgilenirdi, başka kimsenin dokunmasına izin vermezdi. Laiken öldükten sonra, babam onun ruhunun üç saat boyunca orkidelerin bakımı hakkında ona ders verdiğini ve sonunda sessizliğe gömüldüğünü söyledi."

Lotti, "Orkideler titizdir," diyerek yanında durduğu orkideyi elinin tersiyle itti. Venüs sinekkapanına doğru ilerledi. "Aptal Laiken. Beni uyanık tutmalıydı. Belki merdivenlerden düşmesini engelleyemezdim ama en azından o zaman yalnız ölmezdi." Son sözlerinde sesi dalgalandı.

Terlu onun nasıl hissettiğini hayal etti; hem kızgın hem üzgün, sonra üzgün olduğu için kızgın ve kızgın olduğu için üzgün. Kaderinin kendi ellerinde olmadığını bilmenin verdiği korkunç bir çaresizlik vardı. Lotti kendini kurtaramamıştı ve onu kurtarmak için de burada değildi.

"Seni sulamaya devam edeceğim," diye söz verdi Yarrow.

"Bana kendimi sulamayı öğreteceksin," dedi Lotti ve sonra özlemle ekledi, "Lütfen? Tulumbayı nasıl çalıştıracağımı bilmek istiyorum. Bir daha asla kimseye bağımlı olmak istemiyorum." Lotti'nin sesindeki duygu düğümünü duymuştu. *Laiken'e güvenmişti ve o da onu hayal kırıklığına uğratmıştı.* Terlu'nun kalbi küçük gül için acıyordu. Hikâyeleri benzer değildi ama kendi kaderin üzerinde güçsüz olmanın, bir kenara atılıp unutulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Bilmiyorum eğer-"

Terlu konuştu. "Pompa koluna bir ip bağlarsanız, onu kaldıraç olarak kullanabilir. Hatta belki bir ağırlık bile takabilirsiniz. Bir daha terk edilme korkusu yaşamamalı." Hiç kimse bundan korkmak zorunda kalmamalı.

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Bir yolunu bulacağız."

"Güzel," dedi Lotti. Ve sonra Terlu'ya ekledi, "Teşekkür ederim." Raf boyunca ilerledi, aralarında bir delphinium ve bir devedikeninin de bulunduğu birkaç uyuyan bitkinin yanından geçti. "Önce orkideyi uyandırmayın. Peki ya filodendron? Sabit bir adamdı. Yapraklarının büyüklüğüne rağmen sessiz ve mütevazı."

Civanperçemi filodendronun bulunduğu saksıyı yerinden kaldırdı ve Terlu'nun yanındaki yürüyüş yoluna koydu. Her bir malzemeyi alıp birleştirdi, paketin etrafına bir tutam ot doladı ve sonra bir kurdele gibi düğümledi.

"Malan var mı?" diye sordu Terlu. "Malzemeleri köklerin arasına gömmek istiyorum. Bu, büyüyü hedefine odaklayacaktır." Ya da en azından onun anladığı kadarıyla teori buydu. Resmi eğitim eksikliğinin son derece farkındaydı. Genellikle bir imparatorluk büyücüsünün büyü denemeleri yapmasına izin verilmesi için üniversitede yıllar geçmesi gerekirdi ve o zaman bile kazaları önlemek için birden fazla kıdemli büyücü tarafından denetlenirlerdi. Bu en iyi ihtimalle aptalcaydı. Ama fazla seçeneği de yoktu. Yarrow'un kendisi için yaptığı gibi onları uyandırma şansı varken, onları büyümlü bir uykuda bırakamazdı.

Ceplerinden birinden bir mala çıkardı ve bitkinin köklerini kırmamak için dikkatlice toprakta küçük bir çukur kazdı. Yarrow ona büyü malzemeleri paketini uzattı ve o da paketi deliğin içine sokup üzerini örttü. "Hazır," dedi Yarrow.

Sanırım hepsi bu kadardı. Her şey hazırды.

Büyüyü tekrar tekrar gözden geçirmiş, her hecenin tam olarak istediği anlamı ilettiğinden emin olmuştu. Kelimelere güveniyordu.

O zaman neden bu kadar gergindi? *Çünkü yasaları çiğniyorum. Tekrar soruyorum.*

İsteyerek.

En son kendine buna degeceğini ve sonuçlarının çok ağır olmayacağını söylediğinde çok ama çok yanılmıştı.

Bu sefer farklıydı.

Adada onu ihbar edecek kimse yoktu. Yarrow ve Lotti bunu yapmasını istiyordu, hatta buna ihtiyacı vardı. *Bu işte yalnız değilim. Bu sefer yalnız değilim.* Dahası, yapılacak doğru şey de buydu. Bu bitkileri askıya alınmış bir animasyon durumunda bırakamazdı. Uyanık ve farkında olmaları gerekiyordu ve eğer onları eski haline getirebilecek gücü varsa, bunu yapmak zorundaydı. O yapardı

Tüm bunları, artıları ve eksileri, ödülleri ve riskleri çoktan yaşamıştı ve artık geri dönmek için çok geçti. Söz vermişti ve sonuçları ne olursa olsun bu sözden dönmeye hiç niyeti yoktu. Terlu derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. Ellerini salladı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Ben kendi kendini yetiştirmiş bir büyücüyüm.

Ve:

İmparatorun bilmediği şey ona zarar vermez.

Terlu kendini filodendronun önünde konumlandırdı ve başladı: "*Myrd vi se hwathan. Myrd dor a chasacan. Myrd rywy. Alleca-se-ansara...*" Sanki doğuştan öğrendiği bir dilmiş gibi her heceyi akıcı bir şekilde konuşuyordu. Kelimeler kafasının içinde yankılandı, bir düşünce ve konuşma korosu ve konuşurken filodendronu zihninde tuttu.

Uyan. Seninle tanışmak istiyorum. Uyanma vakti geldi.

Büyünün son kelimesini tamamladı.

Filodendron hareket etmedi.

Lotti yaklaştı. "İşe yaradı mı?"

"Bilmiyorum." Belki de etkilerinin fark edilmesi zaman almıştır? Yarrow'a heykeline büyü yaptığı zamanla tekrar ete büründüğü zaman arasında ne kadar zaman geçtiğini sormamıştı ama o zamanki tamamen farklı bir büyüydü. Belki bunun da bir gecikmesi vardı. Ya da belki işe yaramamıştı. Belki de bir malzemeyi atlamıştı. Ya da bir kelimeyi yanlış tercüme etmiş olabilirdi - pek olası değil, diye düşündü. Ve tüm malzemeler olabildiğince tazeydi.

Belki de bu bitkiler uykuda değildi, en azından artık değillerdi. Belki de çok fazla zaman geçmişti ve artık sıradan bitkilerdi. Belki de ataları hayattaydı ve farkındaydı ama bu tohumlarına geçmemişti. Bunun nasıl işlediğine dair net bir fikri yoktu. Eğer bir bitki bir yaprağını düşürür ve sonra yeni bir yaprak çıkarırsa, o hala aynı bitki miydi? Tohumlar büyüklerinin bilgi ve bilgeliğini mi miras almıştı? Eğer bunlar aslında büyülü bitkiler değil de sadece onların çocuklarıysa, belki de uyanmak mümkün değildi-

Seranın karşısındaki orkide esnedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Seranın dört bir yanında bitkiler uyandı.

Terlu'nun solunda bir sarmaşık saksısından çıktı ve yılan gibi kıvrıla kıvrıla bir sütuna tırmandı. Orkide, soluk pembe-beyaz çiçeklerini sanki ercikleriyle seranın tamamını görüyormuş gibi döndürdü. Bir papatya çiçek açtı ve yapraklarını gererek kaldırdı, delphinium ise kendini ikiye katlamak istercesine eğildi.

Lotti yapraklarıyla havada dans etti. "Başardın! Uyanıyorlar!" "Ama olmamalılar-" diye başladı Terlu.

Sağ tarafında bir ateş otu alevler içinde patladı.

"Ateş!" Lotti çığlık attı.

Civanperçemi ona doğru koştu ve dolu bir sulama kabıyla onu ıslattı. Çırpınmaya ve öksürmeye başladı. Yakındaki bir dikenli armut tomurcuklanıp "Eeeeeeee!" diye bağırarak sarı bir çiçeğe dönüşürken onun yanında diz çöktü.

Yakınlarda bir krizantem tiz bir çığlık attı.

İşe yaradı! Gerçekten işe yaradı! Teker teker uyanmaları gerekiyordu. Bunun yerine, seradaki her bitki geriniyor, kıvrılıyor ve uyanıyordu.

Terlu'nun önündeki filodendron ilk konuşan oldu. "Sooo." Sesi derin ve yavaştı, her sesli harf karamel gibi gerilmişti. "Değil. Ölü değil. Bu çok güzel."

Terlu ona gülümsedi. "Merhaba. Tekrar hoş geldiniz. Ben Terlu. Ve bu da Yarrow, ateş otuna yardım ediyor. Ve Lotti. Lotti'yi hatırlıyor musun?"

Lotti filodendrona doğru sıçradı. "Dendy! Seni görmek çok güzel! Seni daha önce de gördüm elbette ama sen beni göremedin çünkü uyuyordun ama şimdi sen de uyanıksın, ben de uyandım ve ikimiz de buradayız! Beni hatırlıyorsun, değil mi? Bir saniye bekle. Daha yeni dirildin. Ben Laiken'i ziyaret eden diriliş gülüyüm. O bizi yaratan büyücü.

Elbette onu hatırlıyorsun ve eğer onu hatırlıyorsan, beni de hatırlıyor olmalısın."

Filodendron uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Ooh, merhaba, tekrar hoş geldiniz!" Lotti bir devedikenine doğru zıpladı. Soğanlı çiçeği minik gülün neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ve dikenlerle kaplı bir sapın üzerinde ona doğru uzanıyordu.

Titreyen devedikenini geriye yaslandı. "Hayır! Yapmayacağım! Yapamazsın! Bana yaklaşmasına izin verme!"

Lotti devedikeninden birkaç metre uzakta yavaşladı. "Anlamıyorsunuz. Seni uyandırdık! Artık iyisin. Yaşıyorsun, farkındasın ve uyanıksın. Harika değil mi?"

Yakınlarda, delphinium inledi.

Krizanteme doğru yöneldi. "Biz arkadaşlık. Hatırlamıyor musun?"

"Onu hatırlıyorum," dedi filodendron, Dendy, o kadar yumuşak bir sesle ki Terlu duyabilmek için eğilmek zorunda kaldı. O konuşurken yaprakları dalgalanıyordu. "Hepimiz hatırlıyoruz. O, Laiken'in ilk kızıydı. Sheee... unuttur."

"Ne demek istiyorsun?" Terlu sordu.

Yarrow'un yanında, ateş otu gevezelik ediyordu. "Islak. Bu ıslak. Ben ıslığım. Ama ben ateşim. Ben ıslak ateşim. Oh, bu doğru değil. Bunların hiçbirisi doğru değil."

Dikenli armut ağlamaya başladı, yüksek sesle gözyaşı dökmeyen hıçkırıklar.

Civanperçemi bir eliyle hıçkırarak ağlayan dikenli armudu beceriksizce okşarken diğer eliyle de ıslak ateş otunu bir bezle sildi. Yüzü paniğin resmiydi. "Neden hepsi birden uyandı? Ve neden hepsi bu kadar üzgün?"

"İlk uyandığında şok geçiriyorsun," dedi Terlu, emin olamayarak. Bu bitkilerin hepsi onun bir heykel olduğundan çok daha uzun süredir uykudaydı ve bedenine kavuşma deneyimini son derece rahatsız edici bulmuştu. *Onları daha fazla üzmeden ne kadar zaman geçtiğini nasıl açıklayacağız?* Ve bitkilerden biri Laiken'i sorduğunda ne diyeceklerdi? Kaçınılmaz olarak biri soracaktı. O anı erteleyebileceklerini umuyordu. Bu haberi öğrenmeden önce tekrar uyanık ve farkında olmaya alışabilirlerse daha iyi olurdu - bu büyük bir darbe olacaktı. Keşke büyü onları planladığı gibi teker teker uyandırsaydı diye düşündü. Neden uyandırmamıştı?

Malzemeler yüzünden. Paketi filodendronla birlikte gömmüştü ama diğer malzemeleri kaldırmamıştı. Hepsi dışarıdaydı.

Bu yüzden büyü, niyet ettiğinden çok daha geniş bir alanı etkilemek için hepsinden yararlanmıştı. Kelimeler hangi nesneleri harekete geçirdiğini umursamamıştı.

Bu karmaşayı ben yarattım.

Düzgün eğitim almış bir büyücü olmakla kendi kendini yetiştirmiş bir büyücü olmak arasındaki fark buydu. Ona ne yapmaması gerektiğini söyleyecek kimsesi yoktu.

Ateş otu feryat ediyordu.

"Yarrow, onlara yardım et!" Lotti talep etti. "Sen bahçıvansın. Bitkilere nasıl bakılacağını bilmen gerekir." Bitkiden bitkiye zıplayarak onları karşıladı ve onları gördüğüne çok sevindiğini söyledi ama bitkiler onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

Başka bir rafta, bir mersin derin ve kederli bir sesle şarkı söylemeye başladı. Şarkı söylerken yaprakları titreşiyor, tüm çalıyı ve saksısını sallıyordu. *"Ah, kalbim nasıl da denizi özlüyor, mavi, mavi deniz gibi özgür olmayı arzuluyor..."*

Dikenli armut daha yüksek sesle feryat etti.

"Karanlık!" diye bağırdı sabah zaferi. "Geldi!"

Sarmaşık sütundan aşağı süzüldü ve dikenli armudun saksısına sarıldı. Kabarık bir kolla uzanan kaktüs, bir sarmaşık teline sarıldı. Sarmaşık tarafından kucaklanan dikenli armut sakinleşmeye başladı. Sarı çiçeği tekrar tomurcuğa dönüştü.

İhtiyaçları olan şey bu. "Sadece onları rahatlat," diye önerdi Terlu. "Korkuyorlar." Calla zambağına yaklaştı. "Merhaba, ben Terlu. Uyandığın için çok mutluyum."

Kalla zambağı çiçeklerini Terlu'ya doğru eğdi. "Susadın mı?" "Civanperçemi, sanırım bitkilerin suya ihtiyacı olabilir?"

"*Bunu* yapabilirim," dedi Terlu, sesinde rahatlama vardı. Bir sulama kabını doldurdu ve bitkiden bitkiye geçerek her birine bir yudum su verdi. Bazı bitkiler kabul etti, bazıları etmedi.

Lotti onun peşinden gitti, her bitkiyle konuştu, nerede olduklarını ve büyülü bir uykudan uyandıklarını açıkladı, yaşasın! Sonra da hoş geldin dedikten sonra soru yağmuruna tuttu: Öncesi hakkında bir şey hatırlıyorlar mıydı? İsimlerini biliyorlar mıydı? Peki ya Laiken su büyüsü yaparken yanlışlıkla onun dikkatini dağıttığı ve seraların yarısını sular altında bıraktığı zamanı hatırlıyorlar mıydı? Hayır mı? Güzel.

"Sen Laiken'in evcil hayvanısın," dedi Venüs sinekkapan. "Ben evcil hayvan *değilim!*" Lotti dedi ki.

Filodendron Dendy, "Bizden ilk yaratılan oydu," dedi. Dallarını kullanarak kendini saksısından dışarı itti ve köklerini esnetti. Terlu'nun yanındaki yürüyüş yoluna konmadan önce bir top toprak topladı. Caz'ın da toprağını kök yumağının içinde taşıdığını hatırladı. Büyü onlara hareket kabiliyetinin yanı sıra duyarlılık da kazandırmıştı. "Çok nadiren onsuzdur."

Sinekkapan Lotti'ye, "Onunla her yere gittin," dedi. "Her birimizi hayata getirdiğinde de buradaydın, bizi yaşayan bir ölüme mahkûm ettiğinde de buradaydın."

"Ölüm ve karanlık!" diye bağırdı sabah ihtişamı.

Lotti çığlık attı, "Değildim! Değildim! Uykudaydım. Bu benim suçum değil."

Sarmaşık sürünerek güle yaklaştı ve onu çevreledi. "Bizi kandırmaya geldiğinde ona yardım ettin. Bize yalan söyledin."

"Ben asla yalan söylemedim," dedi Lotti. "Yalan *söylüyorsun*."

Dendy konuştu. "O hatırlamıyor. Bu onun hatası değil."

"Gördün mü!" Lotti dedi ki. "Bekle, hatırlamıyorum da ne demek? Ben burada değildim. Anlat onlara, Terlu. Beni Laiken'in çalışma odasında uyurken buldunuz. Uyumaya gittiğimde hepiniz iyiydiniz. Sera iyiydi. Her şey yolundaydı."

"Ne zaman uykuya dalsa," dedi Dendy yumuşak bir sesle, "foorget'liyor."

Şarkısını yarıda kesen mersin, "Asla unutamam!" diye feryat etti. Mavi, Mavi deniz! Rüyalarıma musallat oldu! Yapraklarımdaki tuz! Ah, yapraklarımdaki tuz!" Sanki hıçkırıyormuş gibi titriyordu. Dağınık yapraklar düştü ve papatya saksısını zıplatarak titreyen çalıyı teselli etmek için yaklaştı.

Lotti zıplayarak yürüyüş yoluna indi ve Dendy'nin önüne oturdu. "Tek bir anı bile unutmadım. Biz arkadaşlık! Bunu unutmuşa benziyorsun."

Sinekkapan sordu, "Nerede o? Hainimiz nerede?"

"Biz arkadaşlık. Aileydik," diye tısladı sarmaşık. "Ta ki sen *onun tarafını* tutana kadar." Büyücüyü pek sevmişe benzemiyorlardı.

Ya da küçük gülden.

Terlu kimi teselli edeceğinden emin değildi: Lotti'yi mi, yeni uyanan bitkileri mi, yoksa yaşananları giderek artan bir panikle izleyen Yarrow'u mu? Yıllardır kendi duygularından başka hiçbir duyguyla başa çıkmak zorunda kalmamıştı ve Terlu onun duygularının çoğunu görmezden geldiğini düşünüyordu.

Lotti içine kapandı ve yapraklarını bir tomurcuğa dönüştürdü. "Anlamıyorum. Neden hepiniz bu kadar öfkelisiniz? Ben hiçbir şey yapmadım ki! Ben de uykudaydım! *Önce* ben uykudaydım! Ben uyuduğumda hepiniz uyanıktınız! Siz uyutulduğunuzda ben burada değildim!"

"Evet, öyleydiniz," dedi Dendy, diğerlerinden daha nazık bir şekilde. "Unuttunuz ama Laiken hayatlarımızı elimizden almak için büyü yaptığında siz de buradaydınız. Bize bunun sadece bir sulama büyüü olduğunu söylemişsiniz. Toprağımızı nemli tutacaktı."

Sarmaşık Lotti'nin etrafında dönerek, "Yalan söyledin," diye tekrarladı. "Yalancı. Hain." Küçük gül kendi üzerine kapanırken, sarmaşık Lotti'nin etrafında sarmaşıklarıyla dolanarak daha da sıkılaştı.

Ateş otunun tepesinden dumanlar yükseliyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Yarrow'a devedikenini. "Bizi tekrar uyutmasına izin verme."

Yeter. Sarmaşığın üzerinden öne doğru adım atan Terlu, küçük bitkiyi kucağına aldı ve göğsüne yasladı. Titreyen Lotti onun gömleğine yapıştı. "Onu korkutuyorsun," diye azarladı Terlu bitkileri. "Bunların hiçbirini hatırlamıyor. Sen hatırlıyor musun Lotti?"

Gül burnunu çekerek yapraklarını salladı. "Hayır! Ama... boşluklar var. Düşündüm ki... Bazen beni sulamazdı ve ben günler, haftalar, aylar kaybederdim. Kendini tekrar etmek zorunda kaldığında, hatırlamadığımda kızardı... Ama kimseye ihanet etmezdim! En azından ihanet edeceğimi sanmıyorum." "Özür dilerim!" diye feryat etti.

Yarrow titreyen ateş otunun yanından, "Görünüşe göre o da onun kurbanıymış. Hepiniz öyleydiniz." Sesinde bir öfke ipliği vardı. O da bunu hissetti, midesindeki kaynar su gibi içinde açılıp saçılıyordu. Büyücü burada olsaydı... Canlı varlıklara bu şekilde davranmazdın. Onları hayata getirmişti; bu da onları ailesi yapıyordu. Aileye böyle davranılmazdı.

Lotti boğuk bir sesle Terlu'nun gömleğine doğru şöyle dedi: "Biz *kurban değildik*. Biz *sevilen kişilerdik*. O hiçbirimize zarar vermezdi. O bizi severdi. Sadece bizi korumak istedi."

Dendy içini çekti, dallarını saksısının etrafında kıvırdı. "Büyüyü yaptığında da böyle demişti, bizim iyiliğimiz için olduğunu söylemişti."

"O bir yalancıydı," dedi sarmaşık. "Pis bir yalancı."

Dendy, "Teker teker hepimiz düştük," dedi.

"Kendi iyiliğimiz için, dedi." Konuşurken sarmaşık en yakındaki sütunun etrafında dönüp duruyordu, belli ki tedirgindi. "Bizi uyandırmaya hiç niyeti yoktu. Neden şimdi yeniden hayattayız?"

"Nerede o?" diye sordu devedikeni titreyerek. "Geliyor mu?"

Dikenli armut daha yüksek sesle hıçkırdı.

Terlu Yarrow'a baktı. Cevap verecekmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden o öne geçti. "Gelmeyecek. Birkaç yıl önce öldü. Hepinizi uyandırmamız için ısrar eden Lotti'ydi. Sürecin her adımında yardım etti. Daha önce her ne olduysa, Lotti şimdi size yardım etti."

Terlu'nun ellerinde kıpırdayan küçük gül, yapraklarının arkasından dışarı baktı.

Dendy ciddiyetle, "Böyle bir yardım için minnettarız," dedi.

"Öldü mü?" dedi sarmaşık, bir sarmalın içine çekilerek.

"Geri gelmeyecek mi?" diye sordu devedikeni. Sesinde umut vardı.

Civanperçemi kararlı bir şekilde, "Dönmeyecek." dedi.

Bütün çiçeklerini aynı anda açan sabah sefası, "Karanlık kalkıyor!" diye haykırdı.

Terlu, *duymaları gereken şeyin bu olduğunu* fark etti. *Güvende olduklarını.* Şimdi ne söyleyeceğini biliyordu, kendisinin de duymak isteyeceği şeyi.

Seranın içinde dolaşan Terlu, her birine arandıkları, güvende oldukları ve her şeyin yoluna gireceği konusunda güvence verdi. Lotti sessizliğini korudu, sadece Terlu'nun söylediklerini yankılamak için sesini yükseltti, Yarrow da onu yankılayarak köklerinin ve gövdelerinin sağlığını kontrol etti. Kimse onları tekrar uyutmayacaktı ve kimse onlara zarar vermeyecek ya da onları alıp götürmeyecekti.

Terlu her biriyle konuştuğunda güneş batmıştı ve bitkiler saksılarına kıvrılmaya başlamıştı; bazıları sakinleşmiş, bazıları ise sadece yorgun düşmüştü.

Terlu'nun bitkilerin son günleri hakkında söylediklerinden anlayabildiği kadarıyla, Laiken onlar için korkmuştu - bunun kendi iyilikleri için olduğunu, onları alıp kullanmak isteyecek herhangi birinden korumak için olduğunu tekrarlayıp durmuştu. Onları kimin ya da neden almak isteyebileceğini hiç belirtmemişti ama tek seçeneğinin bu olduğu konusunda ısrarcıydı.

"O gitti. Güvendesiniz," diye tekrar tekrar söyledi onlara, teker teker sakinleşene kadar.

Tekrar yürüyüş yolundaki filodendrona döndü. İçlerinde tüm bu çile boyunca sakinliğini koruyan tek kişi oydu.

"Dendy, bu gece hepiniz iyi olacak mısınız, yoksa burada mı kalalım?" Terlu sordu. Lotti'yi Laiken'in kulesine geri götürebilir ve sonra geceyi diğer uyanmış bitkilerle geçirmek için geri dönebilirdi.

Dendy, "Siz ikiniz bir tencereye sığmazsınız," diye gözlemledi. "Yatak takımı getirebiliriz," dedi Yarrow.

"Ben onlarla kalırım," diye gönüllü oldu Lotti. "Sanırım onlara borçluyum. Hatırlamasam bile. İçlerinden birinin bir şeye ihtiyacı olursa diye kalacağım, olursa da gelip seni alırım. Belki hatırlamama yardımcı olabilirler."

Terlu Lotti'ye "Emin misin?" diye sordu. Diğer bitkiler ona pek nazik davranmamıştı. "Bu gece bizimle kulübeye gelebilirsin. Sabah geri döneceğiz."

Civanperçemi filodendronun yanına diz çöktü ve onunla yumuşak bir şekilde konuştu.

"Ben iyi olacağım," dedi Lotti. Terlu'nun pantolonundan aşağı indi ve sarmaşığın yanında yere atladı. "Bunlar benim arkadaşlarım." Eski ruhuyla ekledi, "Ya da öyle olacaklar."

Terlu ve Yarrow isteksizce Lotti ve diğer duyarlı bitkilerin yanından ayrıldılar. Kendi düşüncelerine dalmış bir halde diğer seraların arasından geçip kulübeye doğru yürürken pek konuşmadılar. Sıcaklık daha da düşmüştü ve çam ağaçlarının arasında aceleyle ilerlerken Terlu'nun nefesi önünde buğulandı.

Yarrow içeride ateşi yakarken o titremeye devam etti. "Sence iyi olacaklar mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Yarrow.

Biraz daha ısındığında paltosunu astı ve Yarrow çorbayı ısıtırken masaya kâseleri koymak için mutfak dolaplarına geçti. "Sence Lotti iyi olacak mı?"

"O hayatta kalanlardan."

"Sen iyi misin? Biliyorum... yani Laiken'in sizin için önemli olduğu izlenimini edinmiştim. O büyüüyü onların iradesi dışında yaptığını öğrenmek..."

"Onların hayatlarını ellerinden aldı," dedi Yarrow. "Çünkü korkuyordu."

Bardaklarına çilekli nane suyu doldurarak bekledi, onu rahat bıraktı ve daha fazlasını söylemesini umdu. Çok şey hissediyor olmalıydı. Bu büyücü ...

Kulağa sevgi dolu gelmese de, bir bakıma baba figürüydü. Yarrow'un önemseydiği her şey de dahil olmak üzere bu adadaki her şeyi o yaratmıştı. Kendi yarattıklarına kasıtlı olarak zarar verdiğini, bunun bir kaza ya da yanlış giden bir şey olmadığını bilmek acı veriyor olmalıydı. Bitkilerin düşünme, hissetme, hareket etme ve yaşamı deneyimleme yeteneklerini, onları bir daha asla uyandırma planı olmadan kasten almıştı. Terlu'da olduğu gibi, yaptıkları herhangi bir şey için bir ceza değildi. Onlar masumdu.

"Onları koruması gerekiyordu," dedi Yarrow. "Hayatım boyunca... Bu adadaki herkes kendini her bitkiyi korumaya adanmıştı ve o... Her şeyi başlatan, bize öğreten oydu." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmamalıydı."

"Ona kızgın olmakta bir sorun yok."

"Bu anlamsız," dedi Yarrow. "O öldü artık. Bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok."

Bardakları masanın üzerine koydu. "Benim için önemli."

Adam ona irkilerek baktı ve sonra başını salladı ama bu konuda başka bir şey söylemedi. Onun yerine, "Venüs sinek tuzağı için birkaç sinek bulmam gerek. Seralarda hangi böceğin hangi alana girmesine izin verildiğini kontrol eden büyüler var ve duyarlı bitki odasına girmelerine izin verilip verilmediğini bilmiyorum. Aslında, nasıl bir ortamda gelişeceklerini belirlemek için yarın her biriyle konuşmalıyım. Mersin denizi özlemiş gibi mi görünüyor? Ne yapacağımı bilmiyorum. Belki saksısını rıhtıma taşırız, böylece en azından manzarası olur. Seralardan biri eskiden muhteşem bir okyanus manzarasına sahipti, ama daha önce başarısız oldu."

Bu Terlu'ya bir fikir verdi.

Berbat bir fikir ama yine de bir fikir.

"Sence..." Durakladı. Belki de bu fikre ses çıkarmamak daha iyiydi? Hayır, bunu yapamazdı. "Sence bitkilerden herhangi biri sera büyülerini biliyor mudur? Eğer biliyorlarsa... Laiken'in seraları yaratmak için hangi büyülerini kullandığını belirlememe yardımcı olabilirler..." Bunu düşünmemesi bile gerekirdi. Ne de olsa bugünkü büyü beklediği gibi sonuçlanmamıştı. Bir büyüünün etkilerinin ne kadar yaygın olabileceğini fark edememişti.

Öte yandan, onları uyandırmıştı, yani teknik olarak bir başarıydı.

Kelimeleri ağzından kaçırdı: "Hangi büyülerini kullandığını bilseydim, belki de bozulan seraları nasıl tamir edeceğimi bulabilirdim."

Aval aval ona baktı. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?" "Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Ama deneyebilirim."

"Bu..." Sertçe yutkundu, sanki çok daha fazlasını söylemek istiyordu ama kelimeler boğazına düğümlenmişti. Başını iki yana salladı. "Zaten çok şey yaptın. Senden bunu isteyemem."

"Sen istemedin," dedi Terlu. "Ben gönüllü oldum."

"Zor olduğunu biliyorum... Sana yapılanlardan sonra... Burada durmak istersen anlarım. Sen sözünü yerine getirdin. Daha fazlasını yapmana gerek yok."

"Ama yapacak daha çok şey var." Ayrıca, durum o kadar da değişmiş değildi; adada hâlâ sadece o, Yarrow ve bitkiler vardı. Onu ihbar edecek kimse yoktu. Ve eğer ederlerse... *Artık çok geç. Çoktan bir büyü yaptım ve yasaları çiğnedim.* "Yarrow, denemek istiyorum."

Gülümsemesi çiçek açtı.

Bunu görünce, denemesi gerektiğinden daha da emin oldu. "Yine de bu sefer söz vermiyorum. Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum." Büyünün ne kadar karmaşık olacağı ya da Laiken'in çalışmasını kopyalamak için yeterince ayrıntılı notlar tutup tutmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonunda adayı okyanusa batırabilir ya da yanlışlıkla etobur bir orman yaratabilirdi.

Ya da belki Yarrow'un kaybettiklerini geri getirebilirim.

Hâlâ ona ayı teklif etmiş gibi bakıyordu, başını salladı. "Anlıyorum. Beklentim yok. Ama ben olsam filodendronla başlardım, Dendy. En mantıklısı o gibi görünüyor. Büyücünün ne yaptığına dair bir fikri olabilir."

"İyi fikir."

"Ve Terlu... teşekkür ederim."

Terlu göğüs kafesinde bir sıcaklık hissetti.

Yarrow çorbayı kaselere doldurdu ve ikisi de masaya oturdu. Ona, bitkiler uyanıkken ve burası insanlarla doluyken buranın nasıl bir yer olduğunu sormak istiyordu. Neredeyse bir köye dönüştüğünü söylemişti. Mutlu bir yer miydi? İyi bir çocukluk geçirmiş miydi? Eğer öyleyse, neden bu kadar uzun süre burada yalnız kalmayı kabullenmişti? *Belki bir gün aklıma gelen her şeyi ona sorabilirim.* Yine de aralarındaki ilişki hâlâ çok kırılıyordu, sanki çok fazla şey sorarsa ya da çok zorlarsa yine çekip gidecekmiş gibi.

Çorbayı bitirdikten sonra, Yarrow tuvaleti kullanırken Terlu bulaşıkları yıkadı, sonra sırası geldiğinde çorbayı kaldırdı. Onlar

İkisi de aynı anda işlerini bitirdi ve birbirlerinin hemen yanındaki yataklara tırmandılar.

Kadını şaşırtan bir şekilde ilk konuşan o oldu. "Keşke bunu neden yaptığını anlayabilseydim. Onları koruması gerekiyordu. Ona güveniyorlardı. Onu seviyorlardı."

"Onları kaybetmekten korkuyordu."

"O zaman kendi korkusunun gerçekleşmesinden sorumluydu."

"İnsanlar her zaman mantıklı olmayabilir. Özellikle de acı çekiyorlarsa."

Yarrow sessizdi. Dışarıda kar yağıyordu, çatıda ve dünyada yumuşak bir *sessizlik vardı*. Ateş çıtırdıyor ve patlıyor, kulübenin üzerinde dans eden gölgeler saçıyordu. Yarrow'un nefes alışını dinledi.

"Hiç mantıklı değil," dedi karanlığın içinde.

"Sanırım... iyi değildi." Bunu dikkatle söylemişti ama bu bir tahmin değildi. Yarrow'un ailesine çok ihtiyacı olduğu halde onları neden gönderdiğine, duyarlı bitkilerini neden uyuttuğuna, büyülerini ve notlarını neden şifrelediğine ve ölümünden sonra seralarının geleceği için neden hiçbir plan yapmadığına dair elindeki en iyi açıklama buydu.

Yarrow cevap vermedi ama onun bu konu hakkında düşündüğünü hissetti. Bu, büyücünün sebepsiz yere aniden zalimleştiğini söylemekten daha nazik bir açıklamaydı. Laiken'in ona bakacak ve korku onu tüketmeye başladığında müdahale edecek birine ihtiyacı vardı ama belki de bunu görebilecek kadar yakınında kimse yoktu. Ya da görse bile yardım edebilecek kimse yoktu.

Terlu karanlığa doğru, "Çocukken benden birkaç yaş büyük, başımı belaya sokmakta üstüne olmayan bir arkadaşım vardı. Yanardağ kraterine tırmanmak için elbette izin alması gerektiği konusunda ısrar ederdi. Kanıyla resiflere gitmekte elbette bir sakınca yoktu. Aile küvetime bir manta vatozu koyarsak elbette kimse aldırılmazdı - bu benim evcil hayvanım olurdu ve her çocuk bir evcil hayvanı hak eder. Her seferinde kanıyordum çünkü ona güveniyordum ve benim onu sevdiğim ve ona hayran olduğum kadar onun da beni sevdiğini düşünüyordum. Güzel ve ısıltılıydı ve ben de onun gibi olmak istiyordum. Bir keresinde liman çanlarından birine doğru yüzmüştük. Ben bulutlar için endişelenmişim ama o bulutların iyi olduğunu söylemişti..." Odile'in onu bir sonraki maceralarına nasıl ikna ettiğini, ortağını ve en iyi arkadaşını arayıp cesur olduğunu söylediğini hatırlayarak sözünü kesti. Terlu, Odile'in yanında kendini cesur ve evet, ısıltılı hissetmişti, sanki bu özellikler ona da bulaşabilirmiş gibi.

"İyi değillerdi," dedi Yarrow usulca.

"Hayır, değillerdi." Bir fırtına çıktığını hatırladı. Şiddetli bir fırtına. "Etrafımızda dalgalar yükseldiğinde... Meğer ailesinin onu kurtaracağını umuyormuş. Onlar her zaman meşguldü; annesi köyün şifacısıydı, babası da konseydeydi. Diğer insanlara yardım etmek... yapmayı sevdikleri şey buydu, ama Odile için hiç zamanları yok gibiydi. Bu yüzden sürekli onların dikkatini çekmeye çalışıyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Kız kardeşim bizi kurtardı. Kaybolduğumu fark etti ve köydeki en iyi denizci olan teyzemi topladı - fırtınaya çıktı ve bizi eve getirdi. Odile çok fazla su yutmuştu. Neredeyse başaramıyordu. Ailesinin ertesi güne kadar haberi olmadı. İki de bir komşunun tarlasında hamile bir ineğin getirilmesine yardım ediyorlardı. O olaydan sonra ailem bir daha Odile ile bir yere gitmemi yasakladı, en azından doğrudan gözetim altında olmadan." En çok canını yakan şeyi hatırlıyordu: Odile'in onu nasıl özlememiş gibi göründüğünü. Odile, planlarına dahil etmek için başka bir çocuğa yapışmıştı ve sonunda ailesi, baş meclis üyesinin evine girip köyün kutsal emanetlerinden birini, Bahar Ekinoksu Festivali'nde küstahça taktığı bir başlığı çaldığında fark etmişti. Bu hareketinden dolayı hapse atılmış ve ailesi onun davranışlarıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. "Bütün bunları sana neden anlatmaya başladığımı unuttum."

"Bazen insanlar seni hayal kırıklığına uğratar, dedi Yarrow.

"Evet. Bekle, hayır. Bazen insanlar senin göremediğin şeyler yaşarlar çünkü sen onlara bakmakla meşgulsündür. Bence Laiken senin ona ihtiyaç duyduğun kişi değildi, o da senin düşündüğün kişi değildi. Kararları her zaman doğru değildi."

Yarrow sessiz kaldı.

"Bitkileri uyutmak gibi." Adam onaylarcasına homurdandı.

"Ve aileni uzağa göndermek gibi." Yanıt gelmedi.

"İstersen onları geri davet edebilirsin," dedi Terlu kararsızca. Zorlamak istemiyordu ama... *Onları özliyor. Ben de benimkileri özliyorum.* Onları tehlikeye atmaktan korkmasa, hatta nasıl tepki vereceklerinden daha çok korkmasa, onlarınkine de yazardı.

Karanlıkta derin bir iç çekti. "Artık kendi hayatları var."

Geri dönmek istemediklerini nereden biliyordu? Belki de sadece bir davet bekliyorlardı. Belki de seraları özlemişlerdi. Belki de onu özlemişlerdir. "Ama-"

Onun sözünü kesti. "Uyumalıyız. Yakında şafak sökecek ve yapacak işlerimiz var."

Terlu sessizliğe gömüldü. Hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Hiç tanımadığı bir adamla ilgili teorilerine ihtiyacı yoktu, özellikle de hayatında bu kadar büyük bir yer edinmiş biriyle. *Muhtemelen bitkilerle yatmadığı için pişmanlık duyuyordur.*

Sonunda Yarrow, "Bugün için teşekkür ederim." dedi.

"Tam olarak düşündüğüm gibi gitmedi. Özür dilerim." Tüm bu kaos onun suçuydu. Planladığı gibi onları teker teker uyandırmış olsaydı, bitkiler için ya da Lotti ve Yarrow için bu kadar travmatik olmazdı.

"Söz verdiğin gibi onları uyandırdın." Yüzünü ona dönerek yan yattı. Gözlerinde ateş ışığı titreşiyordu ve kendini onlara bakarken buldu. Gözleri dışarıdaki çam ağaçları kadar yeşildi ve alevler gözlerinde dans ettiğinde, tıpkı teninin parlaklığı gibi altın rengi beneklerle parlıyordu. Uzanıp ona dokunursa ne yapacağını merak etti. *Kendini geri çekebilirdi.* Ellerini sıkıca battaniyesinin altına soktu.

"Yarın daha fazla büyü çevirmeye çalışacağım," dedi Terlu. "Dendy yardım edebilirse daha hızlı ilerleriz. Belki diğerleri de diğer seralardaki bahçe işlerinde sana yardım edebilir. Hepsini tek başına yapmak zorunda kalmamalısın."

"Daha yeni uyandılar," diye itiraz etti Yarrow. "Onlardan çalışmalarını isteyemem."

"Bir amaçları olduğunu hissederlerse bu onlara yardımcı olabilir," dedi Terlu. "Hiçbir beklenti olmadan sadece sorabilirsin. Hayır diyebileceklerini açıkça belirtin. Sizi şaşırtabilirler."

Yumuşak bir sesle, "Beni zaten şaşırttılar," dedi.

Bunun doğru olduğunu düşündü.

"Sen de öyle."

Bir an için onun elini uzatıp aralarındaki aşılmaz boşluğu geçebileceğini düşündü ama o bunu yapmadı, o da buna cesaret edemedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Şafakta Yarrow elmalı ve tarçınlı kekler yaptı. Onları nasıl bu kadar çabuk karıştırıp pişirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Terlu gözlerini açtığında, dışarıda kar yeniden yağarken bile kulübeyi erken sonbaharın kokusu doldurmuştu.

Gerindi. "Sen bir harikasın." "Ha?

Ben mi?"

Hiç kimsenin bu adama hayranlık duymamış, onu bir oğul, kardeş, kuzen, yeğen... geride kalan biri olarak görmemiş olabileceği aklına geldi. Hayatını, - uykuda olan duyarlı bitkiler hariç- karşılığında ona hiçbir zaman gerçekten değer veremeyecek olan canlıların bakımına adanmış bu adamın ne kadar özel biri olduğuna dair bir fikri olup olmadığını merak etti. Duyarlı bitkilerin, artık uyandıklarına göre, ona iyi davranacaklarını umuyordu. Eğer öyle olmasalardı... daha önce kimseye bağırılmamıştı ve bağırabileceğinden de emin değildi ama onlara hayal kırıklığına uğradığını ve onlardan daha iyisini beklediğini söyleyebilirdi. Ailesi bu yaklaşımı kullandığında kesinlikle işe yaramıştı. *Umarım bunu yapmak zorunda kalmam.* Hiçbiri Yarrow'a karşı kin besliyor gibi görünmüyordu ama diriliş gülü hakkındaki görüşleri için aynı şeyi söyleyemezdi. "Umarım Lotti'ye karşı nazik davranmışlardır."

"Öyle olmasalar bile ona bir şey olmaz."

"Bence saklasa da hassas biri," dedi Terlu. Verdiğini hatırlamadığın -ya da hiç vermediğin- kararlar için suçlanmak zor olmalı. Laiken Lotti'ye de yalan söylemiş olabilirdi. Uyku büyüyle seraya girdiğinde ne yapmaya niyetlendiğini bilmiyor olabilirdi. Ya da belki de biliyordu ama kendisini yaratan adamı sorgulamak aklına gelmemişti. Ona güvenmişti. Ve şimdi bu kadar

küçük gül hala baba figürünü kaybetmenin yasını tutarken... *Zavallı Lotti*.

"Bence görüldüğünden daha sert biri," dedi Yarrow. "Tıpkı senin gibi."

Terlu bir kahkaha attı. "Tanıdığım en az sert insan benim. Biraz yalnız kalmayı o kadar kaldıramadım ki imparatorluk kanunlarını çiğnedim."

Kekleri tenekeden çıkarıp bir tabağa dizerken omuz silkti. Birkaç tanesini sarmaşıklarla işlenmiş bez peçetelere sardı. "İnsanlar sana karşı acımasızdı ama bu seni acımasız yapmadı. Buna başka ne diyebilirsin ki?"

"Naif mi? Muhtaç? Acıması mı?"

"Güçlü," diye ısrar etti.

Terlu bir kez daha onun karşısında nutku tutulduğunu hissetti.

Yarrow ona paketlenmiş bir kek ve kırmızı ceketini uzattı. "Ben seraya gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?"

"Ah... Evet. Tabii. Elbette."

Vay *canına*, *dostça* davranıyordu. Ve nazik.

Dışarıda taze kar ormanı kaplamış, dün gecedен kalan ayak izlerini örtmüştü. Gökyüzü yumuşak bir güvercin grisiydi ve yalnız bir mavi kuş bir dalda oturup ötüyordu.

"Kuşlar neden kış için ayrılmıyor?" diye sordu Terlu. "Neden daha sıcak bir yere gitmiyorlar?" Adasına her kış kuş akını olurdu. Onların gelmesini, gökyüzünü doldurmasını ve çatıları kaplamasını çok severdi.

Omuz silkti.

"Onları beslersin."

"Ben pişirmeyi severim, onlar yemeyi sever."

"Bu adadaki her bitkiye, her kuşa, her canlıya sen bakıyorsun," dedi Terlu. "Sana kim bakıyor?"

Bir omuz silkme daha. *O ve onun omuz silkmeleri*, diye düşündü. Omuzların bu kadar çok konuşabildiğini hiç bilmiyordu. "Benim bakıma ihtiyacım yok," dedi Yarrow. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben büyüdüm."

"Bunun onunla bir ilgisi yok." Seranın kapısına vardıklarında Emeral ağaçların tepesinden Terlu'nun kollarına uçtu. Ona sokuldu ve anında mırıldandı.

"Sana kim bakıyordu?" Yarrow meydan okudu. "Hiç kimse,"

dedi Terlu.

Kapıyı açık tuttu ve Emeral ile birlikte içeri girdiler.

"Ama eğer olsaydı," diye ekledi, "belki de sonunda bir heykel olmazdım."

Seraların arasında yürüdüler, Yarrow çeşitli bitkileri kontrol etmek için durakladı. Bir çiçek tarhından birkaç yabani ot kopardı, bir petunyanın ölü çiçeklerini kopardı ve beyaz meyvelerle kaplı bir çalının yapraklarını inceledi.

Mükemmel derecede sağlıklı görünen bir papatya kümesiyle uğraşmayı bıraktıktan sonra Terlu, "Lotti ve diğerlerini kontrol etmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Evet, bakacağız."

Adam doğruldu ve bir sonraki odaya geçtiler; burada bir bitkiyi yeniden saksıya koymak için durakladı, onu daha küçük bir toprak saksıdan daha büyük bir saksıya, genişleyebileceği bir alana kaydırdı. Yaprakları saksının kenarlarından sarkıyordu. Bitkiyi sularken Terlu'nun onu izlediğini hissederek gibi oldu ve başını kaldırıp ona baktı.

Nazikçe, "Gecikiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Bekledi.

"Ne bulacağımızı bilmiyorum," diye itiraf etti Yarrow.

"Gel hadi. Lotti bizi bekliyor olacak." Emeral her zamanki gibi kürklü ve tüylü bir atkı gibi boynuna dolanmış halde ona yol gösterdi. Dün gece ayrıldıktan sonra her şeyin ters gidebileceği, diğerlerinin Lotti'ye zalimce davranmasından başlayıp, anlayamadığı ama yine de mümkün olabilecek bilinmeyen bir nedenden ötürü büyü başarısız olduğu için hepsinin katatonik duruma dönmesi de dahil olmak üzere, her şeyin ters gidebileceği tüm yolları ona yardımsever bir şekilde sunan kendi hayal gücünü görmezden geldi.

Kapıyı açarken derin bir nefes aldı ve sonra içeriden gelen konuşmalar onu bir dalga gibi vurdu. Yarrow'a sırtarak geri dönen Terlu, duyarlı bitkilerin serasına adım attı.

Tüm bitkiler yürüme yolunda kümelenmiş, saksıları terk edilmişti. Sarmaşık bir yılan gibi kıvrılmıştı ve devedikeni gülüyordu, yaprakları titriyor ve çapakları ileri geri sallanıyordu. Toprak topundan toprak parçaları düşmüş, köklere sarılmıştı.

"İşte insanlar böyle dans eder!" diye bağırdı papatya ve yapraklarını aşağı yukarı sallarken yapraklarını çırparak bir çemberin içinde zıpladı.

Ateş otu kıkırdadı, neredeyse düşüyordu.

"Hayır, daha çok-" Devedikeni kökleri üzerinde tırıs giderken, mor çiçeğini davul ritmiyle sallanan bir kafa gibi ileri geri sallıyordu.

Lotti güldü ve yapraklarını birbirine vurdu. "Evet, işte bu!"

"Buna ne dersiniz?" diye önerdi sarmaşık. Sarmaşık bir sütun halinde yukarı doğru kıvrıldı ve onlar gülüp neşelenirken aşağı inip diğer bitkilerin etrafında dalgalanmaya başladı.

"Sanırım geceyi atlatmışlar," dedi Terlu, dans eden bitkileri incelerken elleri kalçasındaydı. *Hayatta kaldılar ve geliştiler.*

"Terlu!" Lotti çılgılık attı. "Civanperçemi!" Onlara doğru zıpladı ve diğer bitkiler heyecanla iki insanın etrafında dönmeye başladı.

Kanatlı kedi, Terlu'nun omuzlarından kırıslara doğru kendini fırlatmadan önce gevezelik eden ve gülen bitkilere küstahça bir tıslama çıkardı. Onların üzerine tüneyerek tüylerini yalamaya başladı ve bir yandan da hareket halindeki bitki örtüsüne onaylamaz gözlerle baktı.

Lotti, Terlu'nun ayak bileklerinin etrafında zıpladı. "Viria'nın bize Laiken'in yabani havuçla baldıran otunu neredeyse karıştırdığı zamanı anlatmasını kaçırdın."

Terlu hangisinin Viria olduğunu merak etti. Lotti ve Dendy dışında isimlerini paylaşmamışlardı. Sormak için ağzını açtı.

"İkisinin de beyaz çiçek kümeleri var," dedi Yarrow, "ama yabani havucun gövdesi küçük tüylerle kaplıyken, baldıran otunun gövdesi pürüzsüzdür. Ayrıca baldıran otu zehirlidir."

Dendy, "Bu sadece komik çünkü kimsenin canı yanmadı," dedi.

"Hayır, objektif olarak çok komik," dedi Lotti.

"Yüzündeki ifade!" Viria olduğunu tahmin ettiği calla lilyum beyaz çiçeğini geriye atıp güldü, sarı spadiksi titriyordu. "Ondan sonra bahçıvanlarına her bir bitkiyi etiketlemeleri için ısrar etti - yüz binlerce işaret titizlikle yazıldı ve her bir saksıya yerleştirildi."

Dendy derin ve yavaş sesiyle, "Daha sonra onları kaldırdı" dedi.

Kahkahalar azaldı.

"Adımın yazılı olduğu bir tabelanın olması hoşuma gidiyordu," dedi dikenli armut gıcırtilı bir sesle. "Bir bahçıvan üzerine benim resmimi çizmişti. Güzel görünüyordum."

En yakın bitkilerden birkaçı, dikenli armudun hala çok güzel olduğuna dair güvence vermek için acele etti ve kaktüs de onlara güzel olduklarını söyledi - ve iltifatlar ileri geri uçtu, her birinin ilkbaharda güneş ışığı kadar güzel olduğunu tam olarak belirleyene kadar tırmandı, ardından sarmaşık ve sinekkapan arasında şu konuda bir tartışma çıktı

Güneşin, filizlenme mevsimi olan ilkbaharda mı yoksa sıcağının tadını çıkarabilecekleri yaz mevsiminde mi daha güzel olduğunu.

Terlu sözlerini kesti. "Artık işaretleriniz olmadığına göre, bize isimlerinizi ve size kadın, erkek ya da onlar olarak hitap etmemizi tercih edip etmediğinizi söyleyebilir misiniz? Hepinizi tanımayı çok isteriz."

Arkasından Yarrow mırıldandı: "Öyle mi? Hepsini mi?"

Yürüyüş yolunda diz çöktü ve bitkiler etrafında kümелendi, her biri kendi adını seslendi: Filodendron Dendy (o), sarmaşık Risa (onlar), orkide Amina (o), calla lily Viria (o), devedikeni Tirna (onlar), ateş otu Nif (o), balmumu mersin Ree (o), dikenli armut Hosha (onlar), sinekkapan Sut (o), sabah zaferi Zyndia (o), eğreltiotu Mirr (onlar)... Mümkün olduğunca çok ismi hafızasına kaydetti. "Peki hepiniz nasıl hissediyorsunuz? İyi misiniz?"

Civanperçemi ekledi, "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Balmumu mersin çalısı Ree, bir deniz şarkısı söylemeye başladı: "*Tek ihtiyacım olan arkamda rüzgar, ayaklarımın altında güverte ve önümde görüşeeeeeeee!*" Şarkı söylerken yapraklarını sallıyordu.

"Sus," dedi Lotti ona. "Civanperçemi ciddi. O iyi biri ve yardım etmek istiyor."

Bunun üzerine tüm bitkilerden tepkiler gelmeye başladı: iyiydiler, biraz kuruydular, biri yeni bir saksı istedi, biri toprağın tadının daha iyi olabileceğini düşündü, biri daha fazla nem istedi, biri sarmaşığın (Risa) horladığını söyledi, bir diğeri calla lily'nin (Viria) kahkahasının çok yüksek olduğunu söyledi, krizantem en sevdiği bahçıvanın ne zaman döneceğini bilmek istedi ve eğrelti otu (Mirr) neden diğer konuşmayan bitkilerle karıştırılmadıklarını merak etti. Hepsi de uyurken neleri kaçırdıklarını bilmek istiyordu. Yarrow'un etrafında toplanarak ona bahçıvanları isim isim sordular, ta ki Terlu kapıdan fırlayıp iskeleye varana kadar koşmaya devam edeceğini düşünene kadar. Bitkiler yaklaştıkça Terlu'nun arkasına geçerek geriye doğru ilerledi.

Lotti onları geriye doğru kışkırttı. "Ona yer açın. Size söyledim: buradaki tek bahçıvan o ve Terlu'yla birlikte sadece iki insan var. Artı Laiken'in yarattığı çeşitli yaratıklar ve böcekler. Bir de Emeral adında bir kedi var ama o korkunç bir canavar."

"Canavar değil," diye araya girdi Terlu.

Sarmaşık Risa, Lotti'ye, "Ama bu hiç mantıklı değil," dedi. "Bakım gerektiren yüzlerce sera var. Onları yabancı otlardan, haşerelerden arındırmak, düzgün bir şekilde budamak ve bakımlarını yapmak için gece gündüz çalışan bir bahçıvan ekibi gerekiyor."

Terlu söze girdi. "İşte bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var."

Durakladı, Yarrow'un günlük işlerinde onlardan yardım istemesini bekliyordu ama onun yerine, "Laiken'in ölümünden bu yana seraların çoğu çöktü - büyü bozuldu, camlar kırıldı ve sıcaklık büyülerinin bozulmasına neden oldu." dedi.

Bitkilerden birkaçının nefesi kesildi.

"Terlu onun günlüklerini tercüme ediyordu," dedi Yarrow. "Seni uyandıracak büyüü bu şekilde buldu. Şimdi de ölü seraları geri getirecek ve Belde'yi kurtaracak büyüü bulacak."

Ben mi?

Bu çok fazla baskı gibi görünüyordu. Yapabileceğini söylememiştir, sadece mümkün olup olmadığını görmek istediğini söylemişti. Ya yapamazsa? *Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem.* "Deneyeceğim," dedi Terlu çabucak. "Ben bir büyücü değilim, bu yüzden herhangi bir söz veremem."

"Büyücülerin dilinden anlıyor ve Laiken'in gizli kodunu kırdı."

Tüm bitkiler gözlerini dikmiş ona bakıyormuş gibi hissediyordu, bu da onda bir sütunun arkasına geçip kaybolma isteği uyandırıyor. Daha önce hiç kimse ona güvenmemiştir. Genellikle herkesin onu belli belirsiz hayal kırıklığına uğrattıcı bulacağı biliniyordu. *Hoş ve arkadaş canlısı ama o kadar da etkileyici değil - işte ben buyum.* "Evet, ama okuyabilmekle doğru büyüü yapabilmek arasında çok fazla iş var..."

Yarrow ona umut dolu köpek yavrusu gözleriyle baktı. "Ama yine de denemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette, deneyeceğim. Ben sadece..." İç çekti. Elbette deneyecekti! Sadece gerçekleştiremeyeceği bir mucize için söz vermek istemiyordu. Terlu, hevesli, canlı yaprakları ve köklerine sarılmış topraklarıyla bitkilere baktı. "Aranızda Laiken'in seraları sabit tutmak için ne tür büyüler kullandığını hatırlayan varsa çok yardımcı olacaktır."

Orkide Amina, "Büyü konusunda çok özeldi," dedi.

"İtiraf et: paranoyaktı," dedi Risa. Orkidenin etrafında süründüler. "Erken yaşlarda bile. Ama Dendy bir kısmında onunla birlikteydi. Belki de

Bir ya da iki büyüü tanıyabilirim."

"Deneyebilirim," dedi Dendy. "Söz veriyorum, hepsi bu."

"Aynen," dedi Terlu hararetle.

"Tek istediğim bu," dedi Yarrow, gözleri Terlu'nun üzerindeydi.

Titreyen Dendy, seranın dışındaki karın üzerinde ilerlerken yapraklarını kıvırdı. Yılan gibi bir iz bıraktı. Kök yumağını yerden yüksekte tutuyor, asma benzeri yapraklardan oluşan bir kütle tarafından tutuluyordu.

"Üşümüş görünüyorsun," dedi Terlu. "Seni paltomun içinde taşımamı ister misin?"

Dallarını kucağa alınmak isteyen bir çocuk gibi kaldırdı. "Evet, lütfen. Plaaantlar aşırı sıcaklık değişimleri için yaratılmamıştır. Ayrıca ayaklarım da yok."

Kadın onun kök yumağını kucağına aldı ve çocuk da dallarını ceketinin içine soktu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Laaaiken bizi bir tekerlekli arabada taşırdı. En azından bize eşlik etmekten bıkana kadar."

"Size bir el arabası bulabilirim."

"Sakıncası yoksa bu iyi."

"Ağır değilsin ve kıpır kıpır değilsin." İlk bitki arkadaşıyla aşağı yukarı aynı boydaydı ama Caz kucağa alınmaktan hoşlanmamıştı; kütüphane rafları arasında sallanmak için dallarını kullanmayı tercih etmişti. Birdenbire kendi başına hareket edebildiğini ve bir saksıya ya da çiçek yatağına bağlı olmadığını fark etmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. "Seradan sık sık ayrılır mıydın? Bilirsin, daha önce?"

"Başlangıçta, Lottiiii gibi her yere Laiken'le birlikte giderdim. Sonra... fikirlerimin olmasından hoşlanmadı. Kulesini görmeyeli çok uzun zaman oldu. Bensiz birçok büyü yaptı. Ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama deneyeceğim."

Kuleye ulaşan Terlu kapıyı açtı ve Dendy'yi içeri taşıdı. Dendy'nin gövdesini çözdü ve yapraklı dallarıyla kök yumağını ileri doğru iterek kendini içeri attı.

"Şimdi eskisinden daha temiz," dedi Terlu.

O geldiğinden beri Yarrow her yerin tozunu almış ve fırçalamıştı, Terlu ve Lotti de tüm kâğıtları ayıklamış, kitapları ve defterleri düzenlemişlerdi ama yine de hüznü, terk edilmiş bir hava vardı. *Kokudan kaynaklandığına* karar verdi. Onca yoğun temizlikten sonra bile çalışma odası hâlâ çürümüş bitkiler ve tozlu kitaplar gibi kokuyor, sobadaki ateşin dumanıyla karışıyordu. *Hayat gibi kokmuyordu*. Burada kimse çorba pişirmemiş ya da ekmek yapmamıştı. Tek tazelik Yarrow'un kavanozları ve kapları temizlemek için kullandığı sabunun narenciye kokusuydu.

Belki bunu düzeltebilirdi. Kavanozlara birkaç çiçek ekleyebilirdi. Kirişlere kuruması için otlar asabilirdi. Birkaç perde ekleyebilirdi. Diğer kulübelerin birçoğunda perde vardı. Eğer burada vakit geçirmeye devam edecekse... Burayı *ev yapmaktansa Yarrow'un kulübesinde kalmayı tercih ederim*. Özellikle üst kattaki odayı kullanmayı hiç düşünemiyordu. Odadaki tek kitabı, Laiken'in son defterini aldığı ilk günden beri oraya adımını bile atmamıştı. En iyi ihtimalle ürkütücüydü. En kötüsü *de... Perili gibiydi*. Öyle olsaydı hiç şaşmazdı, en azından umutsuzluğun kalıntıları yüzünden. Hüznü üst kattaki odaya yapışmıştı, sanki duvarlar orada yalnız, paranoyak bir adamın yaşadığını ve öldüğünü hatırlıyordu. Orada gönüllü olarak vakit geçirebileceğini düşünemiyordu.

En azından alt katta aynı miasma yoktu. Ve Yarrow sayesinde artık tozlu bile değildi.

Dendy yapraklarıyla kendini kaldırarak çalışma masasına tırmandı. Kök yumağını sanki oturuyormuş gibi dallarının altına sıkıştırdı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Terlu rafları, masayı ve çalışma masasını dolduran kâğıtlara ve kitaplara el salladı. "Labirente ejderhalara bıraktığı şifre defterini kullanarak şifresini çözdüm ama yüzden fazla defter ve sayısız kâğıt var. Hepsini gözden geçirmek bir ömür sürer, özellikle de ne aradığımı gerçekten bilmediğim için. Umarım bunu daraltabilirsin."

"Bir göz atabilirim. Bakalım tanıdık gelen var mı?"

"Mükemmel!" Terlu onlardan bir yığın getirdi ve filodendronun önüne yığdı. "Sen onların en yaşlısısın, değil mi? Lotti'den sonra?"

"Ne oldu? Soluyor muyum?" Sanki kendini çeşitli açılardan inceliyormuş gibi parlak saplarını bükte.

Bunu neden tahmin ettiğini bilmiyordu. Belki diğerlerinden çok daha sakın olduğu için, belki de Lotti ilk uyanması için onu seçtiği için. Belki de Laiken'den bahsediş şeklinden, sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi konuşmasından. "Burası nasıl bir yerdi? Laiken herkesi göndermeden önce. Yarrow'u gençken tanıyor muydun?"

"Bahçıvanı değil, büyücüyü sormanı bekliyordum."

Omuz silktili, tıpkı Yarrow'un her zaman yaptığı gibi. Bunun *o kadar* da beklenmedik bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Büyücüyle asla tanışmayacağım. Ama Yarrow burada." *Ve Laiken'in görüldüğünden çok daha nazik bir insan.*

"Huh."

"Ne?" Adadaki diğer tek insanı merak etmesi doğaldı. Utanmayı reddetti. Ondan dedikodu yapmasını istemiyor gibiydi. Sadece... fikirlerini ve açıklayıcı anekdotlarını paylaşmasını istiyordu. İlk kez bahçeyle ilgilenmeyi öğrenen genç ve sevimli Civanperçemi'ni anlatırsa ekstra bonus. Onu, bir sulama kabını kaldıracak yaşta olmamasına rağmen bitkilerle ilgilenirken hayal edebiliyordu.

"Daha önce meraklı insanlar görmüştüm," dedi Dendy, çalışma masasının üzerinde paytak paytak yürürken. "Genellikle sonunda evlenirler."

Tamam, *şimdi* Terlu kendini kızarıırken buldu. "İlk başta düşündüğüm gibi biri değil."

Dendy defterleri karıştırmaya başladı, yapraklarını elleri gibi kullanarak her bir cildi kavradı, aldı ve inceledi. "İlk başta neye benzediğini düşünüyordun?"

"Düşmanca."

"Peki ya şimdi?"

"Bence harika bir kalbi var," dedi Terlu. "Sadece bunu klorofil dolu olmayan birine nasıl göstereceğini bilmiyor. Pratik eksikliği sanırım. Ya da belki de ihtiyat?"

"Eğer bahçıvanınız sonunda Laiken'le birlikte burada olsaydı, onu suçlayabilir miydiniz? Kalbini korumayı öğrenmesi gerekiyordu." Sırtında yıpranmış, soluk yeşil bir defter tuttu. "Bir de bunu dene. Laiken'in bu defterle çok zaman geçirdiğine inanıyorum."

Bir tabureye oturan Terlu defteri aldı, yanındaki kod kitabını açtı ve çeviri yaparken okumaya başladı. Artık kod kitabına bakmasına bile gerek kalmamıştı. Laiken'in dili nasıl manipüle ettiğinin çoğunu içselleştirmişti ve bunun yanı sıra, çevirinin yaklaşık yarısında standart

notlar aldı. Gizlemeye özen gösterdiği tek şey büyülerin kendisiydi. "Büyücüye ne olduğunu biliyor musun? Onu herkesten uzaklaştıran neydi?"

"Aaah. Thaaat. Evet, her şey başladığında oradaydım." İkinci bir cilt çıkardı, kurdeleli kalın kırmızı bir defter. "Hmm, sanırım onu bununla gördüğümü hatırlıyorum, ama sanırım bunu diğer adalardan gelen malzemeleri taşımak için kullanıyordu."

Terlu defteri karıştırdı. Listeler halindeydi ve sonuna yakın bir yarım sayfa dışında şifreli değildi. Son yarım sayfayı da okudu. "Bir parça büyü var, sanırım tamamlanmamış. Büyü denemeleri yapar mıydı?"

"Her zaman. Her zaman kendi büyüünü yazar ya da var olanları kendi ihtiyaçlarına göre değiştirirdi."

Vay canına, Alyssium'daki kütüphaneciler bu hazineye erişebilmeyi çok isterlerdi. Çok az büyücü kendi büyülerini yarattı ve burada yüzlercesi vardı. İşin püf noktası, hangi büyülerin gerçekten işe yarayıp hangilerinin başarısız deneyler olduğunu tespit etmektir ve bu da amaçlarını bulduktan sonra gerçekleşecekti.

Üstlendiği görevin ağırlığının, düşmek üzere olan bir kaya parçası gibi üzerinde asılı durduğunu hissetti. Bu muazzam bir girişimdi, birçok bilginin ömürleri boyunca yaptığı bir işti. Terlu derin bir nefes aldı ve midesinde uçan kelekleri görmezden gelmeye çalıştı; arrow ona büyük bir umutla bakmıştı. *Sadece deneyeceğimi söyledim.* Belki de büyücüyü daha iyi anlarsa, bu daha az imkânsız bir görev olurdu? "Laiken Belde Serası'nı neden yarattı?"

"O kadar erken orada değildim."

Olmayacağını tahmin ediyordu. Duyarlı bitkiler yaratmak nadiren yapılan gelişmiş bir sihirdi. Laiken çalışmalarına bu büyüyle başlamış olamazdı. *Tüm temelleri atlayan benim aksime.*

"Ama ben cevabı biliyorum," dedi Dendy. "Bir kız vardı, Ria. Tatlı bir kızdı. Çiçekleri severdi. Solduklarında çok üzülürdü. İlk serayı ona hediye olarak yapmış, bana öyle anlattılar. Ben yaratıldığımda on altı yaşlarında olmalıydı, ama daha o yaşlarda bile adanın ötesine bakıyordu; başka yerler görmek, başka şeyler yaşamak istiyordu. Ria'nın hayali dünyadaki her çiçeği görmektir. Biz kısmen ona yoldaşlık etmek için yaratıldık. Farklılıklar, gerçekten."

"Onun gitmesini istemedi," diye tahmin etti
Terlu. "İyi bir nedeni vardı. Hastaydı."

"Ah." Bunu hayal edebiliyordu: büyük hayalleri olan yalnız küçük bir kız ve endişeli bir baba. Gençken dünya görkemli bir şekilde büyük ve hayat sonsuz görünürdü ve kendi sınırlarınızın ve dünyanın önünüze dikebileceği engellerin farkında değildiniz. Terlu ufkun ötesine baktığını ve *orada* hayatın nasıl olacağını hayal ettiğini hatırladı. Ne kadar çok olasılık! Her şeye sahip olamayacağınızı ve geçtiğiniz her kapının kapattığınız başka kapılar anlamına geldiğini anlamamıştı. Ayrılmanın bir bedeli vardı ve bir saniye bile düşünmeden, öteki dünyada ne bulacağının garantisi olmadan ödemişti. Yerini bulmanın kolay olacağını düşünmüştü.

"Serayı onun için o yaptı," dedi Dendy. "Başlangıçta sadece tek bir yapı vardı, ama her yerden tohum ve bitki örnekleri toplayarak seralara yenilerini ekledi. Düzenli olarak gemiler getiriyordu bunları ve Ria mutlu görünüyordu. Ria'nın denizcilerle konuştuğunu bilmiyordu ve kendini hazır hissettiğinde gemilerinden birine binmesine izin vermeleri için onlara rüşvet verdiğini de bilmiyordu."

Şimdiye kadar tek bir defter bile bir kızıdan bahsetmemişti, ama sonra insanlar üzerinde hiç durmadılar. Her şey bitkiler ve yapılarla ilgiliydi. Terlu, Ria'nın seraları sevip sevmediğini, geri dönmeyi düşünüp düşünmediğini, yoksa özgürce uçmayı mı planladığını merak etti. *Tıpkı benim evden ayrıldığım zamanki gibi.*

"Gittiği gün ben de oradaydım. Lotti de oradaydı. Laiken, Lotti'yi ilk kez susuz bıraktığında, kızının planlarını ona söylemediği için onu azarlamıştı. Bahçıvanları onu durdurmadıkları için suçladı. Onu götürdükleri için denizcileri suçladı."

"Dur tahmin edeyim: Kalmak istemediği halde onu burada tuttuğu için kendini hiç suçlamadı." Böyle insanlarla tanışmıştı, her zaman her şeyin başkasının suçu olduğuna ikna olmuşlardı. Kendi seçimlerine hiç bakmazlardı.

"Daha fazla inşa etmeye, serayı genişletmeye devam etti, daha da büyütebilirse Ria'nın geri dönmek isteyeceğini düşünüyordu. İkmal gemisinin Ria'nın öldüğü haberini getirdiği gün... Bu haber onu yıktı."

"Bu çok üzücü."

"En üzücüsü de onun döneceğini düşünmeye devam etmesi ve bu adayı onun için güvende tutmak zorunda olmasıydı. Başkalarının seraları yok edeceğinden korktu. Başkalarının da onları sevdiğini göremedi. Ya da başkalarının da onu sevdiğini."

"Onu

özlüyorsun."

"Her zaman."

"Peki ya Yarrow? Onu da özlüyor mu?"

"O öldüğünde Yarrow henüz doğmamıştı. Bu çok uzun zaman önce oldu. Laaaaiken asla affetmedi ve asla unutmadı. Bizler hatırlıyor ve unutmuyoruz."

Sessizleştiler ve Terlu, Dendy'nin seçtiği iki defteri daha inceledi. Biri meyve ve sebzelere odaklanmıştı - daha sağlıklı patatesler yapmak için büyüler, şeftali ağaçlarından haşereleri uzak tutmak için büyüler, kabak çekirdeğinin tadını baharatlı hale getirmek için büyüler - ama diğeri daha çok seraların bakımına odaklanmış görünüyordu. Şu ana kadar tercüme ettiği kadarıyla, doğru nem seviyelerini sağlamak ve sıcaklığı korumak için denediği birçok teknik vardı ...

O okurken, kendi notlarını dikkatle not ederken, Dendy şarkı söylemeye başladı. Yumuşak, tüylü bir sesi vardı ve melodiyle birlikte yapraklarını sallıyordu. Bir çocukla arkadaş olan bir denizkızı ve bir deniz adamıyla ilgili eski bir ada halk şarkısıydı. Okurken yarı yarıya dinledi.

Hoş ve huzur vericiydi. Ona göre, yanında biri varken okumaktan daha iyi bir şey yoktu. Sürekli konuşmaya değil, özlemini çektiği arkadaşlığa ihtiyacı *vardı*. Bir sayfa daha çevirdi.

Kulenin kapısı açıldı. İkisi de irkildi. Civanperçemi ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Üzerine düşen başıboş karı atmak için kendini silkeledi.

Terlu ayağa fırladı. "Her şey yolunda mı?" Lotti iyi miydi? Diğer bitkiler-

"Biraz burada kalabilir

miyim?" "Elbette, ama ne-"

"Konuşuyorlar." Laiken'in masa sandalyesine çöktü. "Durmuyorlar. Sadece... birkaç dakikaya ihtiyacım var." Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Okumasına geri dönerken gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Konuşkan bitkilerden kaçmış olabilirdi ama kendi boş kulübesine gitmediğini fark etti; buraya onunla yalnız kalmak için gelmişti. Görüldüğü gibi yalnız biri değildi. Sadece... utangaçtı.

Bu güzel bir keşifti. Gün ilerliyordu.

Terlu araştırmasına devam ederken Dendy raftaki kitapları gözden geçiriyor, birkaçını seçip diğerlerini atıyordu. Yarrow etraflarında dolanıyor, dışarıdan odun getiriyor ve ateşi yeniden yakıyordu. Cebinden iki patates çıkarıp pişirmek üzere ocağın üzerine koydu.

Dışarıda yükselen bir ses tonu vardı, çılgınca. Kapıya bir şey çarpınca döndü. Bir gümbürtü daha ve Yarrow aceleyle kapıyı açtı. Terlu da ona katıldı.

"Beni buldun," dedi ağır bir iç çekişle. Arkasından

Terlu, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tüm bitkiler aynı anda konuşmaya başladı, sesleri üst üste binerek kelimeleri ayırt etmeyi imkânsız hale getiren bir kakofoni oluşturuyordu. Lotti yeşillik sürüsünün önüne geçti ve hepsinin üzerinden bağırdı, "Gelmek zorundasınız! Bir sera ölüyor!"

ON ALTINCI BÖLÜM

Bitkiler koşarak, zıplayarak, birbirlerinin üzerinden yuvarlanarak önden gidiyorlardı. Terlu, Yarrow'un yüzündeki ifadeyi görmemiş olsaydı bu komik olurdu. Dendy yanında dörtnala koşarken o da Yarrow'a ayak uydurdu ve seralara doğru koşmaya başladılar.

Güllerin arasından.

Eğreli otlarının
arasından.

Ve Terlu'nun uyandığı ilk gün içinden geçtiği, nemden sıırıslam olması gereken seraya. Yeşilliklerle dolup taşıyordu, her santimi yağlı yapraklar ve birbirine dolanmış sarmaşıklarla doluydu ama hava soğuktu. Yukarıda, Terlu neyin yanlış gittiğini anında gördü:

Güneş ölmüştü.

Bu seranın tepesinde sahte bir güneş olduğunu hatırladı, o kadar yoğundu ki ona bakmak için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Şimdi kubbesi dumanlı bir griydi, yıllarca süren yangınlardan sonra isle lekelenmiş bir ocak gibi.

Elmas gövdeleri ve altın kanatlarıyla güneşin etrafında dans eden yusufçukların hepsi çoktan kaçmıştı. Ölmekte olan serada tek bir tane bile kaldığını görmemişti.

Şak.

Bir çatlak camın bir bölmesine yayıldı ve kubbeye doğru uzanırken dallandı.

"Bitkileri kurtarmalıyım," dedi Yarrow.

"Bize ne yapacağımızı söyle," dedi Terlu.

"Biz mi?"

Terlu Lotti'ye, Dendy'ye, Risa'ya ve diğer tüm duyarlı bitkilere baktı. Onlar adına konuşmak istemiyordu ama eğer bir yargıç olsaydı-

"Ben," dedi Lotti.

Dendy kararlı bir şekilde "Biz" dedi.

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını haykırdıktan sonra sessizliğe büründüler, titriyorlardı, korkmuşlardı ama hazırdılar. Terlu onlar adına gurur duyduğunu hissetti. Daha bir gün önce büyülü bir uykuya dalmışlardı ve şimdi harekete geçmeye, başkalarına yardım etmek için birlikte çalışmaya hevesliydiler.

Yarrow sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi yarım saniye onlara baktıktan sonra başını salladı. "Bu son olduğunda, sera sıcaklığı sıfırın altına düştü ve sonra kavurucu sıcaklığa yükseldi - büyüler sadece başarısız olmaz; ters giderler. Bu gerçekleşmeden önce mümkün olduğunca çok bitkiyi dışarı çıkarmalıyız. Buna siz de dahilsiniz. Anlıyor musunuz? Kendinizi riske atmayın."

Lotti yapraklarını birbirine vurdu. Kumaşın kumaşa çarpması gibi bir ses çıktı. "Onu duyduunuz! Hadi yapalım şu işi." Duraklayarak Yarrow ve Terlu'ya baktı. "Tam olarak ne yapacağız?"

Yarrow çoktan çalışmaya başlamıştı. Paltosunu yere atmış, kollarını sıvamış ve bir ebegümeci çalışının yanındaki toprağa kürekle vuruyordu.

Terlu serayı hızla taradı. Yeşilliklerin çoğu doğrudan yerdeki yataklara ekilmişti ama önce saksı bitkileri taşınabilirdi. "Sen, sen ve sen" -en güçlü görünen ve tutup çekmek için en çok sarmaşığa, yaprağa ve dala sahip olan bitkileri işaret etti- "saksılarla başlayın. Onları yan odaya sürükleyin. Civanperçemi, kürek ve mala? Bitkilerin kullanabileceği kadar küçük mü?"

"İki seranın doğusuna gidin, sonra güllerden sola dönün. Narenciye odasının köşesinde bir saklama kutusu var," dedi Yarrow duraksamadan.

"Ben onları getiririm," dedi Terlu. "Dendy, Yarrow o çalıyı kökünden söker sökmez, sen ve arkadaşların onu yan odaya taşımalısınız. Her şey kurtarıldıktan sonra yeniden dikilebilir."

"Peki efendim," dedi Dendy.

Seraların arasından hızla geçti, güllerin olduğu yerden sola döndü ve limon, misket limonu ve greyfurt ağaçlarıyla dolu bir seraya ulaşana kadar ilerledi. Narenciye'nin kendine özgü kokusu etrafını sardı ve nefes nefese kalırken kokuyu içine çekti. Duyuları bu kokuyla dolup taşı. En sevdiği portakal ağaçlarını aradı - Odaklan *Terlu. Sonra bakarız.*

Hangi köşede aletler vardı? Keşke sorsaydı diye düşündü. Boşa harcadığı her saniye bir bitkinin daha kaybı anlamına gelebilirdi. Oflaya puflaya, koşarak

en yakın köşe. Yaprakları arasında parlak sarı meyveleri olan bir limon ağacı
v a r d ı .

Sonraki köşe-

Evet!

Terlu bütün malaları ve iki küreği el arabasına yükledi -daha fazlası da vardı ama malalar duyarlı bitkilerin yaprakları ve dallarıyla kavrayıp kaldırması için daha kolay olacaktı- ve seralara doğru koşmaya başladı. Koltuk altları terden ıslanmıştı ve el arabası bir o yana bir bu yana sallanarak koşarken nefes nefese kalmıştı. Neredeyse iki kez döküyordu ama geri dönmeyi başardı.

Tüm duyarlı bitkiler çalışıyordu, saksıları ölmekte olan seraya ve yan odanın güvenliğine taşıyorlardı.

Aletleri kucaklayan Terlu durdu ve nefes nefese kaldı. Daha önce hiç koşmamıştı... Ne zaman koştuğunu hatırlayamıyordu. Bunun için yaratılmamıştı. Nefes nefese kaldığında ciğerleri yanıyordu. Ama tekrar hareket etmek ve aletleri dağıtmaya başlamak için kendini zorladı.

"Bana bir kürek ver," diye rica etti Risa.

Terlu küreklerden birini Risa'ya uzattı, o da sarmaşıklarını sapına doladı. Bir ucuyla Risa kendini bir sütunun etrafına sabitledi ve bunu toprağı kazmak için destek olarak kullandı. Toprak havaya uçtu, yapraklarına, yere ve yürüyüş yoluna indi. Hiç yavaşlamadılar.

Diğerleri kendilerini gösterdikçe Terlu malaları uzattı. Çoğu yapraklarıyla, sarmaşıklarıyla ya da bir örnekte kökleriyle kavrayabilecekleri kadar büyüktü. Lotti hariç tüm bitkiler.

"Yardım etmek istiyorum!" Lotti yaprakları titreyerek ağladı. "Terlu! Terlu, nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Lütfen yardım etmeme yardım et." Bu seradaki devasa orman bitkilerinin yanında cüce kalıyordu, saksıları sürükleyemeyecek kadar küçüktü ve bir kürek ya da en küçük malayı bile tutamayacak kadar küçüktü. "Terlu, lütfen. Öylece izleyemem. Bir daha asla. Sadece dekoratif olmayacağım."

Terlu minik gülü düşündü. "Tırmanabilir misin?"

"Evet. Neden-"

Büyülerin ne kadar çabuk bozulacağını ya da zamanlarının ne zaman tükeneceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sera yaşanmaz hale gelmeden önce mümkün olduğunca çok bitkiyi taşımaları gerekiyordu, bu da çıkarılması en kolay olanlardan başlamak anlamına geliyordu. "Resmin tamamını görebilecek birine ihtiyacımız var.

ve hangi bitkileri önce kurtaracağınıza karar vermelisiniz. Triyajdan sen sorumlusun. Hangi bitki örtüsünün en hızlı kurtarılacağını belirleyin ve en yakınınızda kim varsa ona seslenin."

"Evet! Bunu yapabilirim!" Çiçekli bir sincap gibi en yakın sütuna tırmandı. Yukarıdaki kırışlardan emir yağdırmaya başladı. "Dendy, üç sıra solda, yayılmamış bir alocasia var-evet, orada! Nif, soldaki üçüncü yatakta saksıdaki eğrelti otu için Hosha'ya yardım et. Ree, çimenler! Evet, onlar! Zyndia, Ree'ye yardım et!"

Kendisi için bir kürek alan Terlu, küçük bir palmiye ağacının dibini kazmaya başladı. Küreğin ucunun çok fazla kökü kesmediğini umuyordu. Tropik ağaçlar ve çalılar uzun yıllardır büyüyordu ve köklerini toprağın derinliklerine ve genişliğine yaymışlardı. Nakilden kurtulup kurtulamayacaklarını bilmiyordu ama oldukları yerde kalmaktan kurtulamayacaklarını biliyordu.

Konuşan bitkiler, boyutlarına ve güçlerine göre olabildiğince sıkı ve hızlı çalışıyorlardı. Bir flora parçası ortaya çıkar çıkmaz, bir sürü duyarlı bitki onu güvenli bir yere taşımak için etrafında kümелendi. Lotti hepsinin üzerinde tüneyerek onları bir sonraki kurtarmaya yönlendiriyor, duyarlı bitkilerden biri ya da Yarrow veya Terlu yardıma ihtiyaç duyduğunda sesleniyordu. Ne zaman bir ağaç, çalı ya da bitki taşınmaya hazır olsa bağırışlar yükseliyor ve herkes oraya üşüşüyordu.

Terlu'nun kolları ağrıyordu ve kürek sapı yüzünden avuç içlerinde kabarcıklar oluştuğunu hissediyordu. Omuzları da ağrıyordu ve terden sıırıslıklam olmuştu. Palmiye ağacını serbest bırakarak diğer odaya sürükledi ve sonra geri döndü. Sökmek için bir sonraki ağacı seçti.

Birkaç metre ötede Yarrow kazmaya, kazmaya, kazmaya odaklanmıştı; küreği hiç durmuyordu. Toprak uçarak üzerini kapladı ve arkasındaki yürüyüş yolunu doldurdu. Gözlerindeki ter ve kiri silmek için zar zor durakladı.

Bir an sonra küreği yere fırlattı. Dizlerinin üzerine çökerek kökleri kurtarmak için toprağı eşelemeye başladı. Terlu da ona katıldı ve parmaklarını köklerin arasında gezdirerek onları kırmadan gevşetmeye çalıştı. Tabanın etrafında çalıştıktan sonra, Yarrow ayağı fırladı ve gövdeyi çekmeye başladı. Onu topraktan kurtardı ve ağacı kapıdan geçirerek bir sonraki seraya taşıdılar. Kapının çerçevesinden çekerken dış dalları kırıldı ama yapacak bir şey yoktu. Onu boş bir yürüyüş yoluna taşıdılar.

Bir sonraki ağacı kazmak için ölmekte olan odaya geri dönerken konuşmadı.

Dikenli armut Hosha ve orkide Amina'nın başka bir çalıyı kapıdan çıkarmasına yardım etti. Sabah sefası bir saksıyı daha dışarı çıkarırken, delphinium ve ateş otu birlikte çalışarak birkaç küme kırmızı çiçeği ortaya çıkardı. Bitişikteki serada yeşillikler yığılmaya başlamıştı. Yeniden dikilmeleri gerekecekti ve hepsinin topraktan çıkarılmanın şokunu atlatabileceğinden emin değildi. Kurtarıcıların hepsi dikkatli davranıyordu ama bu yeterli miydi? Ayrıca, orijinal seralarının ısı ve nem koşullarını nasıl taklit edeceklerini bilmiyordu.

Ama bu daha sonrası için bir endişeydi, kurtarabildikleri kadarını kurtardıktan sonra. Derin bir nefes alan ve omuzlarını yuvarlayan Terlu tekrar suya daldı. Lotti'nin yönlendirmesiyle, küçük bitkileri güvenli bir yere taşımak için el arabasını kullanarak bir yatak temizledi.

Nefes almak için duraklayarak serayı taradı; hâlâ yeşille dolup taşıyordu. Eğer sadece kesmeye çalışsalardı, bu bile saatler sürerdi ama bitkileri kökleri bozulmadan dikkatlice sökmek... Bu günler sürebilecek bir projeydi. *Günlerimiz olduğunu sanmıyorum.* "Ne kadar zamanımız olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

"Yeterli değil," dedi Yarrow acımasızca.

Terlu küreğini tekrar eline aldı. Adada daha fazla bahçıvan olsaydı, belki hepsini taşıma şansları olurdu, ama her bir duyarlı bitki yardım etse bile... Yeterli *değil*. Yeterince hızlı ya da sıkı çalışamazlardı. Küreği tekrar toprağa sapladı.

Ve titredi.

Üşümemesi gerekiyordu. Çok terliyordu ama teri tenini soğutuyordu. Soğuğun kemiklerine işlediğini hissetti. Kafasını kaldırdığında çatlak camın buz tuttuğunu gördü. "Yarrow!"

Başını kaldırdı ve nefesi önünde buğulandı. "Herkes dışarı!"

"Lotti, in oradan!" Terlu seslendi. Ceketini aldı ve üzerine geçirdi. Sarmaşık bir muz ağacını taşımanın ortasındaydı. Terlu sertleşen elleriyle ağacı el arabasına yüklemesine yardım etti. Onu seranın dışına yuvarladı ve sonra tekrar içeri girdi.

Dendy elindeki malayı fil kulağı yaprakları ve trompete benzeyen parlak sarı çiçekleri olan bir bitkinin altına sokuyordu. Yaprakları üzerine dökülmüştü ve malası köklerine çarptıkça tüm bitki sallanıyordu.

"Sıcaklık düşüyor," dedi Terlu ona. "Yaprakların donacak." "Sadece birkaç dakika daha."

Kendi malasıyla ona katıldı. Hava gittikçe soğudu ve paltosunun içinden sızmaya başladı. Nefesi önünde buğulanıyordu. Filodendronun yapraklarının uçlarında kırağı oluşmaya başladığını gördü ve titremeye başladı. "Tamam, işte bu kadar."

Parlak sarı çiçekleri sarkıp büzüşerek kahverengi kabuklara dönüşürken Dendy dallarını çalıların köklerine doladı. "Onları bırakamam-"

"Yarrow!" Terlu seslendi. Yukarı baktı ve Lotti'nin kırılgan birine tutunduğunu gördü. Küçük gül de hâlâ oradan ayrılmamıştı. "Lotti, *hemen* aşağı inmелisin!"

Yarrow onlara doğru koştu.

Dendy bitki çıkarılana kadar gitmemekte ısrar edince, Yarrow çiçek açan fil kulağı yaprağı çalısının köklerini kazmaya başladı. Malasını tekrar yapraklarıyla birlikte kaldıran Dendy de kazmaya başladı. Sıcaklık düşerken toprak havaya uçu.

Terlu tir tir titreyerek Lotti'nin tünediği kırılgan altına doğru koştu. "Aşağı inmen gerek! Lotti, lütfen! Donacaksın!"

"Yapamam!" Lotti feryat etti. "Her yer buz tutmuş! Düşeceğim! Sıçrayacağım!"

Soğuk canını acıtmaya başlamıştı. Nefes aldıkça boğazı yanıyordu. Sıcaklık donma noktasının çok altına, herhangi bir bitkinin dayanabileceğinin ötesine düşmüş olmalıydı. Lotti kalırsa ölecekti. *Eğer kalırsam...* Biraz daha oyalanırsa donacaktı. Bunlar normal kış sıcaklıkları değildi. Derin, ölümcül bir soğuktu.

"Beni yakalayabilirsin!" Lotti söyledi.

"Hayır, yapma-" Terlu yakalama konusunda iyi değildi. Çocukken en sevdiği plaj oyunlarından biri bez bir topu takım arkadaşlarına fırlatıp diğer takımdan uzak tutmaktı, ama Terlu kendisine doğru bir şey uçtuğunda gözlerini kapatma eğiliminde olduğu için rutin olarak oyuna en son seçilen kişi olurdu.

Ama Lotti çoktan kendini kenara itmeye başlamıştı. "Wheeeee!"

Terlu etrafındaki her şeyin kaybolduğunu, dünyanın sadece ona ve düşen güle daraldığını hissetti. Kollarını yukarı kaldırdı ve sanki çok yavaş hareket ediyormuş gibi hissetti, çok yavaş, çok yavaş. Elleri çok küçüktü, *ıskalayacaktı, düşecekti, sıçrayacaktı ve bu benim hatam olacaktı...* Sola doğru kaydı. *Hayır, sağa. Hayır, sola.*

Lotti avuçlarının içine
düştü. Terlu tekrar nefes
aldı.

Küçük bitkiyi kucağına aldı ve koşarak seradan çıktı. Yan odaya, sıcaklığın içine daldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Sıcaklık içine işliyor, el ve ayak parmakları yanıyormuş gibi hissediyordu. "Civanperçemi?"

Cevap yok.

Onlara katılmamıştı.

"Dendy?"

Filodendron da burada değildi. İkisi de ölümcül soğuktaki serada kalmıştı. Pencereler çiçek desenleriyle buz tutmuş, donuklaşmıştı.

Lotti'yi yere bıraktı ve sarmaşık, Risa, yılan gibi kıvrılıp gülün etrafını sardı. "Seni ısıtacağım," dedi Risa Lotti'ye.

Küçük gül titredi. "Teşekkür ederim."

Terlu kendini ayakta durmaya zorladı. Böyle bir acil durum için doğru düzgün hazırlanmamıştı - bir ömür boyu dil eğitimi almak ve ardından bir heykel olarak çalışmak insanı fiziksel olarak tam zamanlı bir bahçıvan kadar zinde yapmıyordu, ki bu normalde iyiydi.

Tekrar soğuk seranın içine daldı.

Hem Yarrow hem de Dendy çiçekli çalıyı kapıya doğru çekmeye çalışıyorlardı. O da onlara katıldı ama dallardan birini tuttuğu anda koptu. "Donmuş," dedi nazikçe. "Dendy, her şey bitti. Gitmek zorundayız."

Filodendron sertleşiyordu.

"Civanperçemi, onu bırakmalısın." Dendy'nin kök yumağını ve yapraklarını kollarının arasına aldı. "Hadi ama. Hava sıfırın altında. Burada kalamazsın."

"Onu al," dedi Yarrow.

Terreddüt etti.

"Git!"

Dendy'yi kucağına alarak yandaki seranın güvenli ve sıcak ortamına doğru koştı. Bitki kollarında kırılğan hissediyordu. "Neredeyse geldik," diye fısıldadı. "Dayan biraz. İyi olacaksın."

Kapı aralığına ulaştı ve yarı yarıya düştü.

Diğerlerine katılan Terlu yere düştü. "Dendy, bir şey söyle. Lütfen."

Sessizdi. Ve hareketsizdi.

"Ne yapacağım ben? O çok soğuk." Yapraklarından birine dokundu ve sonra parmaklarının arasında kopunca haykırdı. Gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Her zerresi acıyordu. Çok çabalamıştı. Hepsi denemişti. Ve bu yeterli değildi. "Dendy... Lütfen uyan."

Omuzlarında eller hissetti.

Yarrow arkasından, "Sıcak suya ihtiyacı var," dedi. "Onu sobanın yanına getir."

Ayağa kalktı ve filodendronu taşıdı, donmuş yaprak dalları arkalarından geliyordu. Kollarında çok ince ve kırılğan hissediyordu. Kök yumağında neredeyse hiç toprak yoktu, sanki kökleri artık toprağı bir arada tutamıyordu. Bazı yaprakları kararmıştı.

"Ben bir tencere bulayım," dedi Yarrow.

Dörtte üçü sıcak, yumuşak toprakla dolu bir saksıyla onu sobanın yanında karşıladı. Yavaşça Dendy'yi içine yerleştirdi. Dendy'nin köklerini taze toprağı kendi kendine gömmüş olması gerekirdi ama öyle olmadı ve Yarrow toprağı avuçlarının içine alarak Dendy'nin köklerini toprağı gömdü.

Civanperçemi ölü yapraklarını koparmaya başladı. "O tekrar büyüyecek.

Filodendronlar

dayanıklısıdır." "Çiçekli çalı mı?" Adam başını salladı.

"Peki ya diğer bitkiler?"

"Kurtardıklarımızı mümkün olduğunca çabuk yeniden dikmem gerekiyor," dedi, sorusuna cevap vermeyerek - ki bu da kendi başına bir cevaptı. Altın rengi teni ter ve kirle lekelenmişti ve gözleri perili görünüyordu. "Dendy ile kal. O... uyandığında yalnız olmamalı."

Kadın başını salladı ve adam ayağı kalkıp uzaklaştı.

Dendy'nin tenceresini kendisine yaklaştırarak sobanın sıcaklığını içine çekti. Kendi kendine, Dendy uyanır uyanmaz Yarrow'a yardım edeceğini söyledi. Ayakkabısının üzerinde bir baskı hissetti ve aşağı baktı. Lotti ayağına tırmanmıştı ve

orabına tırmanmaya çalışıyordu. Terlu aşığı uzanarak küçük gülü kuşağına aldı ve kuşağına koydu.

"Yardım etmeye çalıştım,"

dedi Lotti. "Ben de."

"Yeterli değıldi."

Terlu'nun buna syleyebileceğı hiçbir Şey yoktu. Hem diriliş gln hem de sessiz filodendronu kendine daha da yakınlaştırdı. Bir süre sonra kanatlı kedi uçarak sobanın yanına yerleşti. Yanına kıvrıldı ve boştaki eliyle onu da okşadı. Yakınlarda, elmas yusufçuklar dallara, çiçeklere ve sarmaşıklara tünemişti. Artık dans etmiyorlardı.

Kapının ardında, çökmekte olan seradaki tropik bitkiler, büyüler alevlenip ldke önce donuyor, sonra yanıyordu.

Tüm o masum bitkileri kaybettiğı için, Yarrow için, çaresiz hissettiğı için ve sobanın sıcaklığına, taze toprağı ve budamaya rağımen hâlâ konuşmayan ya da hareket etmeyen Dendy için sessizce ağıladı.

Sonunda gözyaşları durdu.

Nefes aldı.

Sanki yeniden hareket edebilecekmiŐ gibi hissetti. "Yarrow'a yardım etmeliyim."

"Ben de yardım edeceğım," dedi Dendy ve kalan yapraklarını uzattı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Akşama doğru Yarrow, Terlu ve duyarlı bitkilerin yardımıyla bitkilerin çoğu için kovalar ve saksılar bulmuştu. Seraların içinde onlar için en uygun sıcaklık ve nem seviyelerine sahip kalıcı evler bulmaları gerekecekti. İdeal olmayacaktı, özellikle de hala hayatta olan seraların çoğu zaten aşırı kalabalık olduğu için, ancak kurtardıklarının büyük çoğunluğunun yaşayacağını söyledi.

Sıcaklık dengelendikten sonra yeni ölmüş serada yürümekte ısrar etti. Hava hâlâ soğuktu ama sadece dışarıdaki kışlık orman kadar soğuktu. Eskisi gibi saniyeler içinde etleri donduran türden bir soğuk değildi. Geride bırakmak zorunda kaldıkları bitkilerin büyük çoğunluğu bu aşırı dalgalanmadan sağ çıkamamıştı ama hayata döndürmek için yeterince dayanıklı olabileceğini düşündüğü birkaç tanesiyle geri döndü.

"Yarın hava aydınlandığında tohum arayacağım," dedi. "Bitkilerin kendileri yok olsa da belki türler kurtarılabilir."

"Sana yardım edebilirim," diye teklif etti Terlu.

Lotti söze girdi. "Hepimiz yardım edebiliriz ve edeceğiz de." Diğer bitkiler de onunla aynı fikirdeydi.

"Bu gece mültecilerle birlikte kalacağız," dedi Dendy, "ve sağlıklarını izleyeceğiz."

Çiçeklerden oluşan bir koro, en yakındaki bitkiler de aynı fikirdeydi; yeniden yerleştirilen bitkilere bakacaklar, kökleriyle ilgilenecekler, su ve besin almalarını sağlayacaklardı. Orkide onlara şarkı söylemeyi, mersin ise bir deniz şarkısı öğretmeyi teklif etti. Devedikenini onları neşelendirmek için dans edeceklerini söyledi ve küre şeklindeki çiçeklerini ileri geri sallamaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Yarrow. Adam elleriyle yüzünü ovuşturdu ve kadın onun ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti - en az kendisi kadar yorgun. "Yapamam... Bu

Yeterince. Hepsini kurtaramazdık. İşte bu yüzden bir büyücüye ihtiyacım vardı, bunun olmasını engellemek için."

Ah. Onun yerine gönderilmesinin kendi suçu olmadığını biliyordu ama sözler yine de canını yakmıştı. "Özür dilerim."

Ellerini indirdi. "Öyle demek istemedim..." Adam sözünü kesti ve kadın onun ciddi *olduğunu* biliyordu ama yine de onu suçladığını düşünmüyordu. *Sadece burada başka birinin olmasını diliyordu.* Çok ama çok kişisel hissettirse bile kişisel değildi. "Ne olursa olsun, başka bir büyücüye ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," dedi Lotti.

Risa ekledi: "Başka bir büyücü *istemiyoruz.* Bizi tekrar uyumaya zorlayabilirler."

"İhtiyacımız olan şey," dedi Dendy Yarrow'a, "*sizden* daha çok *varuu.* Daha fazla bahçıvan." Yapraklarını genişçe salladı.

Yarrow başını salladı. "Sadece ben varım."

Yürüyüş yolunun karşısındaki ateş otu Nif belli belirsiz kıvılcımlar saçıyordu ve diğer bitkiler onun etrafında kümelenmişti. Sabah sefası ona sarılmış, yaprakları düşecek kadar titriyordu. Papatya sessizce hıçkırıyordu, su saplarından aşağı kayıyordu.

Terlu bariz cevabı biliyordu. Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Ailenizden yardım isteyebilirsiniz. Sadece seraları güçlendirmek için doğru büyüler bulana kadar. Hiç ziyarete gelmediklerini söylemiştin. Belki de zamanı gelmiştir. Bir tanesi bile gelse, tek başına yapabileceklerini ikiye katlar." Çok fazla iş yarayacak uzmanlığa sahip değildi - elinden geleni yapmasına rağmen bu konuda hiçbir yanılsaması yoktu - ve duyarlı bitkilerin boyutu ya da gücü yoktu. "Ekstra bonus: hepsinin iyi olduğundan emin olma şansınız olur."

Gözleri ölü seraya kaydı ve onun bunu düşündüğünü anlayabildi. Son kaybın acısı gözlerinin çevresindeki çizgilerden okunuyordu. Yine de başını salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimelerle aram iyi değil."

Bu bir hayır değildi. *Bu iyi bir fikirdi.* Başından beri bunun bir bahçıvan için çok fazla iş olduğunu ve onun ailesiz kalmaması gerektiğini düşünmüştü. "Yardım edebilirim."

Pencerelere bakarken çok savunmasız görünüyordu.

"Senin için yazabilirim," diye teklif etti.

"I..." Durdu. "Evet. Evet, lütfen."

Yarrow'un masasına oturan Terlu, mektubu soluk sarı kâğıda yazdı. Sonra tekrar yazdı. Sonra bir süre gözlerini dikip baktı. Sonra da ormanda yürüyüşe çıktı.

Hava zencefilli kurabiye kadar gevrekli. Canlı mavi bir gökyüzünün altında yürürken ellerini paltosunun ceplerine soktu. Ağaçları saran ve zemini kaplayan kar parıldıyordu. Ağaçların arasında yürürken ayaklarının altında çıtırdıyordu. Aklında bir hedef yoktu ve ormanın tanıdık gelen bir bölümüne girene kadar belirli bir yere gittiğini düşünmüyordu.

Ağaçlara kaşlarını çatarak *neden* tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı. Yarrow'un kulübesi ile Laiken'in çalışma odası arasındaki yürüyüş dışında seranın dışında pek vakit geçirmemişti. Kendi evi olarak seçtiği mavi kulübeye bile geri dönmemişti. O zamandan beri mektubu bitirmek, Yarrow'un tohum aramasına yardım etmek ya da kurtarılan bitkilerin yeniden dikilmesine yardım etmek gibi yapması gereken bir dizi daha önemli iş vardı ve bunların hepsini şu anda yapıyor olmalıydı. Gerçekten de ormanda gezinecek vakti yoktu ama kafasını boşaltma ihtiyacı hissetmişti. Basit bir mektup yazmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordu.

Ağaçların arasında yavaşça yürürken Terlu burayı neden bildiğini fark etti: Burası uyandığı, ona ikinci bir şansın verildiği yerd. Keşke tarihi bilseydi - her yıl ballı keklerle kutlanan yeniden doğuş günü olabilirdi. Tabii ki bu, yeniden doğum günlerine sahip olduğunu ve herhangi bir yetkilinin sadece başka bir büyü yapmakla kalmayıp daha fazlasını yapmayı planladığını keşfetmesinin ardından tekrar bir heykele dönüştürülmediğini varsayıyordu.

Bu mektubu yazmanın bu kadar zor olmasının nedeni de buydu, diye itiraf etti kendi kendine.

Yarrow'a bunu önerdiğinde onu, bitkileri ve serayı düşünüyordu. Kendisini düşünmemişti. Eğer biri mektuba cevap verir ve seraya geri dönerse, Terlu savunmasız kalacaktı. Onu ihbar etmeyi seçebilirlerdi ve o da bir kez daha suçlu olurdu. Daha da kötüsü, tekrar suç işlemiş olacaktı.

Rüzgâr esti ve yakındaki çam ağaçlarının dallarından karlar uçtu. Etrafında dönüyor, güneşin altında elmas parçaları gibi parlıyordu. Ormanın içinden zar zor görünen seraya doğru döndü.

Yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu. Bitkileri uyandırmak yapılacak en doğru şeydi ve nasıl yapacağını bulabilirse seraları kurtarmak da öyle olacaktı ama yasa yasaydı, ne kadar aşırı ve drakonik olsa da. Hilal Adaları İmparatorluğu ayakta kaldığı sürece, şimdiye kadar öğrenmiş olması gerektiği gibi, imparatorluk yasalarına karşı *gelinemezdi*.

Diğer kütüphanecilerin söylediğine göre, dersin kalıcı olmaması ne kadar da utanç vericiydi.

Ailesi... Kendi pervasız seçimleri yüzünden mahkûm edildiğini, kurtarıldığını ve sonra tekrar kaybedildiğini bilseler ne hissederlerdi? Bir kuşun -karın üzerinde parlak kırmızı tüyleri olan bir kardinalin- çamların arasında uçuşunu izledi ve Rijes'in Terlu'nun suç dolu bir hayata bu kadar çabuk dönmesini gerçekten isteyip istemediğini merak etti. Ya baş kütüphanecinin mektubunu yanlış yorumladıysa?

Ben hiçbir şeyi yanlış okumadım.

Bu düşünce kesin olduğu kadar ani de gelmişti.

Tam da bu yüzden buraya gönderilmişti. Ama diğerlerinin Rijes kadar açık fikirli olmayacağından da emindi. Baş kütüphaneci nadir bulunan bir insandı: son derece zeki, son derece eğitilmiş ve son derece empatik. Terlu başka birinin imparatorluk yasalarına açıkça karşı gelmeyi affetmeye bu kadar istekli olacağını nereden biliyordu?

Yarrow'a güveniyordu -bitkilerini uzaklardaki bir imparatorun koyduğu yasalardan daha çok önemsiyordu- ama ailesine güvenebilir miydi?

Öte yandan, başka seçeneğim var mı?

Belde Serası, eski bir kütüphanecinin ve biraz fazla sayıda konuşan bitkinin yardımıyla bile tek bir bahçıvanın bakımı için çok fazlaydı. Yarrow'un uzman yardımına ihtiyacı vardı ve sonunda bunu kabul etmeye hazırdı. Kendi korkusunun buna engel olmasına izin veremezdi. *Eğer tekrar bir heykele dönüşürsem, en azından doğru şeyi yaptığımı bilirim.*

Bu neden daha rahatlatıcı değildi?

Gözüne bir hareket ilişti ve kedi büyüklüğünde bir gryphonun bir dalın altından süzüldüğünü görmek için ona doğru baktı. Gagasında bir balık tutuyordu ve aslan kuyruğu arkasında sallanıyordu. Bir çam ağacının iğnelerine sürtünürken kanatlarından tek bir tüy düştü. Yanardöner siyah tüy, karların üzerine süzüldü. Mektubun yanına gitti ve onu aldı.

Mektuba cevap veren kişinin bitkileri ve Civanperçemi'ni önemsediyine güvenmek zorundaydı.

İmparatorluk yasalarına duydukları bağıllık ya da bir suçluya yardım ve yataklık etmekten duydukları ahlaki kaygılar ne olursa olsun.

Ya bu olacaktı ya da Yarrow'un dünyayı kendi başına kurtarmaya çalışmasına izin vermeye devam edeceklerdi.

Yardım etmeye çalışacağımı söyledim ve edeceğim.

Tam olarak daha iyi olmasa da daha kararlı hisseden Terlu, Yarrow'un kulübesine doğru yürüdü. Ayakkabılarındaki karları temizlerken, kanatlı kedi yatağında uykulu bir şekilde uzanıyordu. Gryphon tüyünü kediye fırlattı. Sevinçli bir "Murp!" ile Emeral patilerini tüyün etrafına doladı ve tembelce ucunu çiğnedi. Çiğnerken mırıldandı ve arka patilerini tekmeledi.

"Bu mektubu gönderdiğimde yeni bir ziyaretçimiz olabilir. Buna hazır mısın?" diye sordu ona. "Sence Yarrow hazır mı?"

Kabul etmek gerekir ki, Yarrow'un akrabalarından hiçbirinin gelmeme ihtimali vardı ve gelse bile bunun haftalar sonra olması daha da olasıydı. Herhangi birinin Alyssium'daki hayatını bırakıp uzak Belde adasına koşması pek olası değildi. Eğer biri gelirse, bu onların uygun olduğu bir zamanda, sorumluluklarında bir boşluk olduğunda olurdu. Daha büyük olasılıkla, bahar ya da yaz için planlanan bir ziyaretle birlikte birkaç mektup alışverişi olacaktır. İstedikleri şeyin büyüklüğü göz önüne alındığında - Yarrow'un bahçıvan akrabalarından birinin belirsiz bir süre için uzaktaki evlerine dönmesi - bu hemen bir çözüm olmayacaktı, bu yüzden mektubu olabildiğince çabuk bitirmeli ve ardından cevaplar için büyücünün defterlerini karıştırmaya geri dönmeliydi.

Yarrow'un masasına tekrar oturan Terlu kalem eline aldı. Mürekkep hokkasına daldırdı ve hiç durmadan yazdı. Bunu yapmanın en iyi yolu, kalemin ucunu kâğıda değdirmemektir; ikinci ve üçüncü düşüncelerinin cümlelere karışmasını engelliyordu. Bitirdiğinde mürekkep kuruyana kadar üfledi, sonra mektubu katladı ve etrafına bir kurdele bağladı. Yarrow üzerinde Alyssium'daki çiçekçi teyzesi ve eniştesinin adının ve adresinin yazılı olduğu bir etiket hazırlamıştı. Ateşin üzerinde erittiği bir parça reçineyle yerine sabitledi. Kadın mektubu bitirdiğinde okumak istemediğini söylemişti; kadın teklif etmişti ama o, fikrini değiştirmeden önce, bitirir bitirmez göndermesi için ısrar etmişti. Mektubu teslim etmesi için ona bir kese bırakmıştı.

Ona kendisinin de şüpheleri olduğunu söylemeyecekti. Kişisel kaygıları ne olursa olsun, bitkilerin iyiliği için en iyi hareket tarzı buydu.

Yarrow bunu tek başına yapamazdı. *Hatta eski bir kütüphaneci ve birden fazla duyarlı bitkiyle tek başına bile.*

Belki de özellikle o zaman.

"Gönderilir gönderilmez geri döneceğim," dedi kediye. En azından *o* endişeli görünmüyordu.

Ateşi yaktıktan sonra Terlu ceketini tekrar giydi ve bu kez ters yöne doğru yürüdü: rıhtıma doğru. Yarrow onu oraya getirip göndermesini ve ödemeyeyle birlikte bırakmasını söylemişti, ki bu da ona verdiği kesenin yarısı olmalıydı. Bu kez yürümedi; adımlarını hızlandırdı. O sinir bozucu ikinci ve üçüncü düşüncelerin onu geri döndürmesini istemiyordu. Mektup çıktığında... işte o zaman iş bitmiş olacaktı ve nazik olup olmamak başkalarının seçimine kalacaktı.

Terlu denizi görmeden önce duydu, dalgalar kayalara çarptıkça ritmik patlamalar sabit davullara benziyordu. Tuzlu deniz havası, ormanın keskin çam kokusuyla karıştı ve dans eden mavinin genişliğini görmek için ağaçların arasından çıkarken gülümsedi.

Dalgalar şöyle der gibiydi: *Endişelenme*. Omuzlarındaki gerginliğin gevşediğini hissetti. Uzakta bir teknenin gümüş yelkenleri güneş ışığını yansıtıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" dedi bir ses. "Deniz."

Sıçradı ve yere kök salmamış iki ayak boyundaki çalıyı fark etti. Bir kayanın üzerine çömelmiş, kök yumağını bir tomar yaprağın altında tutuyordu. *Mum mersinini* hatırladı. "Öyle," diye kabul etti.

"Yarrow ailesine bir mektup yazdığını söyledi," dedi Ree. "Ona mektubu kendim götüreceğimi söyledim." Yapraklarını kabarttı ve Ree onun göğsünü şişirdiği izlenimine kapıldı. Sesi genç gibi geliyordu. Kaç yaşında olduğunu merak etti.

"Yapacak mısın?" Kibarca *nasıl* soracağını bulmaya çalıştı. "Alyssium'a ulaşması gerekiyor, yani..." Alyssium'un Belde'ye göre tam olarak nerede olduğundan emin değildi. "... uzak."

"Benim için endişelenme," dedi Ree. "Ben bir halofitim."

"Ah, tebrikler?"

"Tuza dayanıklıyım," diye tercüme etti. "Ayrıca cesurum."

"Ah." Bunların hepsi çok güzeldi ama denizin ötesine bir mektubu nasıl ulaştıracağını açıklamıyordu. Yüzmeyi planlıyor olamazdı, değil mi?

Bir çalı yüzebilir miydi? Bunu hayal etmeye çalıştı ve yüksek sesle gülmek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

"İskelenin sonundaki kutuda bir bayrak var," dedi Ree. "Eğer onu kaldırırsan, bir ikmal gemisi geleceğini anlar. Geldiğinde ben de onunla gideceğim."

Birden canı gülmek istemedi. "Belde'den ayrılmak mı istiyorsun?"

"Ah evet," dedi, sesindeki özlem açıldı. "Her zaman dünyayı görmek, denize açılmak, yapraklarımda tuzu ve kabuğumda rüzgârı hissetmek istemişimdir. Laiken asla anlamadı. Ama Yarrow... Eğer istediğim buysa, yapmam gerekenin de bu olduğunu söyledi."

Terlu Laiken'in kızını düşündü ve Ree'nin onu ve rüyasını tanıyıp tanımadığını merak etti. Hikâyeyi duymuş olmalıydı ve kızının nasıl bir daha geri dönmediğini de.

"Yerimi bulmalıyım," dedi çalılık. "Amacımı." Bunu tamamen anlamıştı. "Bayrağı yükseltmek mi dedin?" "Evet, bir gemi gelecektir."

Bayrak direğine doğru yürürken, direğin yanındaki rıhtıma iliştirilmiş bir kutu fark etti. Kutuyu açtı ve bir bayrak çıkardı; kumaş beyazdı ve zambak şeklinde gümüş iplikle işlenmişti. Tasarıma hafifçe dokundu ve böylesine güzel bir parçayı kimin yarattığını merak etti. Yarrow'un başka bir yeteneği daha mı vardı? Yoksa bu onun akrabalarından biri tarafından mı yapılmıştı? Ailesinin nasıl biri olduğunu merak etti. Onu özlüyorlar mıydı? Onun için endişeleniyorlar mıydı? Mektubu aldıklarında ne yapacaklardı? Hangi akrabasının gelmesi gerektiğini belirtmemişti ve mektubun paylaşılmasını istemişti. Herhangi bir bahçıvan iş görürdü. Muhtemelen kimi bağışlayabilirlerse onu seçeceklerdi. Şanslıysa, belki iki ya da üç kişi bir fark yaratacak kadar uzun süre ziyaret edebilirdi.

Terlu onu bayrak direğindeki ipin ucuna taktı ve kaldırdı. Bir esinti bayrağı dans ettirdi ve Terlu gözlerini güneşten koruyarak bayrağın dalgalanırken gümüş rengi parlamasını izledi.

Bir geminin bu tarafa gelmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Yarrow ne sıklıkla geldiklerini söylememişti, sadece bayrağı izlediklerini söylemişti. Belde popüler bir nakliye hattındaysa, yakında olabilirdi. Ama Laiken'in büyüleri serasını iyi seyahat edilen bir yere inşa etmiş olacağını sanmıyordu.

Terlu ufuktaki gümüş yelkenli gemiyi izledi ve yön değiştirip değiştirmediklerini görmek için bekledi, ancak gözle görülür bir değişim görmedi. *Olabilir*

günler. Burada öylece durup bekleyemezdi. Ancak masanın yerini biraz değiştirirse büyücünün çalışma odasından izleyebilirdi. Bu fikir hoşuna gitmişti.

Mektubu ve denizcinin ödemesinin bulunduğu keseyi şimdilik yanında tuttu, gerçi Yarrow onları kutuda bırakabileceğini söylemişti. "Ben çalışma odasından izleyeceğim," dedi Ree'ye. "Bana katılmak ister misin?"

"Burada beklemeyi tercih ederim. Yapraklarımda deniz esintisini hissederim. Sence de dalgaların çarpışması dünyanın en güzel sesi değil mi?"

Gülümsedi. "Bir tekne yanaştığında dışarı geleceğim."

Kuleye doğru yönelirken arkasında trompet sesine benzer bir ses duydu. Ree'nin nefesi kesildi ve Terlu denize doğru döndü.

Rıhtımın ötesinde, ada ile yelkenlinin arasında bir deniz yılanı sudan çıktı. Nefes nefese kalmıştı. Eski kütüphane kitaplarındaki resimler dışında hiç deniz yılanı görmemişti. Pulları sedeflendi ve tüy gibi yüzgeçleri rüzgârı yakalamak için açılmıştı. Havada yükselirken bir trompet gibi şarkı söylüyordu. Geniş tüylü kuyruğunun bir hareketiyle dalgaların içine daldı.

Bu bir işaret gibiydi: doğru şeyi yapıyordu.

Rahatlamış ve dehşete düşmüş olan Terlu içeri girdi.

★ ★ ★

Pencere camı için ya da muhtemelen kullanılmış kavanozları temizlemek için *olabilecek* bir büyüü çevirmeyi yarılamıştı ki Ree'nin çılgılığını duydu: "Bir yelkenli! Geliyor!"

Pencereden dışarı baktığında gümüş yelkenli bir teknenin rıhtıma doğru yol aldığını gördü. Defteri kapatan Terlu kapıya doğru koştu ve ceketini kaptı. Paltosunu yarisına kadar çekmeden dışarı çıkmıştı.

Yelkenliye el sallayarak rıhtıma giden merdivenlerden aşağı atladı. En son dışarı çıktığından beri rüzgâr şiddetlenmişti ve rıhtımda dururken paltosuna daha sıkı sarıldı, bir o yana bir bu yana zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Ree çoktan rıhtımın ucuna varmış, heyecandan titriyordu. Terlu, denizcinin yüzünü görene kadar onun da neden bu kadar heyecanlı olduğunu düşünmek için duraksamadı:

Başka bir insan!

Dahası, Belde Adası'nın ötesinden gelen biriydi bu. Etrafınız imkânsız seralarla çevriliyken, dünyanın geri kalanının sadece uzak bir anı olduğuna, şu anda var olan bir şey olmadığına inanmak kolaydı.

Denizci, yelkenleriyle aynı tonda gümüşü bir tene sahip bir kadındı. Beyaz-siyah çizgili saçları gümüş bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı ve dizlerine kadar uzanan siyah çizmeleriyle tamamen mavi giymişti. Tekne rıhtımın yanında kayarken Terlu'ya sırttı. "Şunu bağlar mısınız?"

Terlu'ya bir olta attı ve Terlu (onu rahatlatmak için) oltayı yakaladı. Rıhtımdaki kelepçelerden birine bağlamak için diz çöktü - Eano'da kanoları yeterince sık bağlamıştı, kütüphanede geçirdiği yıllara rağmen parmakları doğru düğümün nasıl atılacağını hatırlıyordu.

"Bayrağı çeken sen miydin?" diye sordu denizci. "Benim için neyin var?"

"Merhaba," dedi Terlu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel..." Ceketinin cebinden mektubu çıkardı.

"Ben Ree," dedi çalı. "Ve sen... vay canına. Merhaba. Sen bir *denizcisin*."

Denizci kaba olmayan bir şekilde güldü ve "Merhaba Ree. Evet, benim." Terlu'ya, "Notu kutuya bırakabilirdin. Bahçıvan böyle yapar. Yeni bahçıvan sen misin? Diğerine ne oldu? O iyi mi?"

"O iyi. Ben..." Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu nasıl tarif edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sanki geçerli bir cevapmış gibi mektubu uzattı. "Ben bir arkadaşım. Seraya yardım ediyorum."

"Aferin ona." Denizci sırttı. Dostça bir gülümsemesi vardı, geniş ve açık. Mektuba bir göz attıktan sonra yan tarafındaki keseye yerleştirdi. "Erzak listesi değil mi? Genelde ihtiyaçlarının bir listesini bırakır - un, balmumu, maya ve benzeri şeyler."

"Bu Alyssium'daki ailesine bir mektup. Onlara ulaşmasının ne kadar süreceğini biliyor musun?" Kulağa çok tuhaf gelmeden nerede olduğunu bilmediğini nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Belde'nin Alyssium'dan uzak olduğunu biliyordu ama kuzeyde miydi, güneyde miydi, doğuda mıydı, yoksa batıda mıydı? Kaç mil? Fırtına olmadığına göre Belde'nin dış adalardan biri olduğunu düşünmüyordu -en azından kütüphanede duyduğu bölük pörçük haberlere göre dış adalar daha sert havalarıyla biliniyordu- ama gerçekten biliyor muydu? "Seni zorlamak istemem ama ona ne zaman yanıt bekleyebileceğine dair bir fikir verebilirim..."

Ree ağzından kaçırdı, "Denizi seviyorum."

"Ben de, yeni dostum," dedi denizci. "Ben de."

Terlu, denizciden etkilenmiş gibi görünen küçük çalıya sıırttı. "Ree mektubun yerine ulaştığından emin olmak için ona eşlik etmek istiyor. Eğer eşlik etmemin sakıncası yoksa."

"Bu kısa ya da kolay bir yolculuk olmayacak. Açık okyanusun deneyimsiz biri için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum..." Ree'nin ne olduğundan açıkça emin olamadığı için sözlerini yarıda kesti.

"Ben bir balmumu mersiniyim," dedi Ree. "Ben bir halofitim. Sen *gerçek* bir *denizcisin*." "Okyanusu istiyor," diye açıkladı Terlu.

Ree atladı. "Sorun çıkarmayacağım! Güverteyi temizleyeceğim. Her zaman. Çok fazla temizlik. Ve direğe tırmanacağım. Oh, direğe tırmanabilir miyim? Lütfen? Direğe tırmanıp 'Kara, ho!' diye bağırabilirim."

"Çok yardımcı olacağına eminim ama güverte tayfasına ihtiyacım yok. Ben yalnız bir denizciyim. Ayrıca, Alyssium bugünlerde yelken açmak için pek de iyi bir yer değil. Devrim ve diğer şeylerle birlikte tam bir karmaşa. Şehrin sakinleşmesi biraz zaman alacak."

Bekle, devrim mi? *Ne kaçırdım ben?* "Alyssium'da neler oluyor?" Sanki tarihin akışını değiştirebilecek, hayatını, geleceğini, güvenliğini ve hem başkentte hem de ötesinde tanıdığı herkesin hayatını ve güvenliğini etkileyebilecek önemli bir haber değilmiş gibi rahat konuşmaya çalıştı. "Devrim mi dediniz?"

"Duymadınız mı?"

"Martılar pek dedikodu yapmaz ve başka ziyaretçimiz de pek olmaz."

Denizci yine güldü. "Haklısın. Kısacası devrimciler sonunda imparatoru devirdiler -kelimenin tam anlamıyla onu pencereden attılar- ve imparatorluk büyük ölçüde çöktü. Bu bir süredir devam ediyordu. En azından bunu biliyor olmalısınız?"

Altı yıldır bir heykeldi. Yani, hayır, bilmiyordu. "Meşguldüm."

"Uzun lafın kısıası, Alyssium kaos içinde ve artık Hilal Adaları İmparatorluğu yok. Artık sadece Hilal Adaları var. Bahçıvanın iyi olduğuna emin misin? Daha önce hiç kimseye mektup göndermemiştin."

"O iyi, ama eğer oraya yelken açmak mümkünse, ailesinin mektubu bir an önce alması çok önemli." Ne kadar kaotikti? Yarrow'un ailesi tehlikede miydi? Peki ya kütüphane? Ya Rijes Velk? *Saçmalama. Devrimciler*

kütüphaneye dokunmazdı. Hazinelelele dolu. Kütüphanenin ve baş kütüphanecinin iyi olduğundan emindi.

Denizci omuz silkti. "Eğer önemliyse, ben halledebilirim."

"Yardım edebilirim," diye yalvardı Ree. "Kahvaltıda tehlike yiyorum." "Kahvaltı mı ediyorsun?" diye sordu denizci.

"Ben sadece tehlike yerim."

"Bu çok komik ve sevimli ama cevabım yine de hayır." Terlu'ya, "Mektubu elimden geldiğince çabuk ve güvenli bir şekilde teslim edeceğim. Ödememi aldın mı?"

Terlu ona Yarrow'un kesesini verdi. Yarısını teklif etmesini söylemişti, diğer yarısı da kendi mektubunu da başka bir yere göndermeye karar verirse kullanması içindi. Ama o tamamını teklif etti. "Bu, Alyssium'a bir mektup götürmenin yanı sıra yeni bir mürettebat arkadaşı alıp eğitmeyi de karşılayacak mı?" Çalıya başıyla onay verdi.

Yaprakları titreyen Ree, "Lütfen?" diye inledi.

Denizci kesenin içine baktı ve dişlerinin arasından ılık çaldı. "Tamam, sözümü geri alıyorum. Bunun için kiminle nereye gidersem gideyim. Etiketinde Rivoc'tan yaz kabağı olduğu yazıyor. Annem mevsimlerdir bunları yetiştirmek istiyor ama artık hiçbir yerde bulamıyorsun. Yarrow'a ikimizin de teşekkür ettiğini ve aylık teslimat için geri döndüğümde fazladan bir torba un getireceğimi söyle." Ree'ye sırttı. "Tekrar geldiğimizde."

"Gah," dedi Ree, o kadar heyecanlanmıştı ki dili tutulmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi Terlu.

Yapraklarını döken Ree, "Kaptanım!" diye bağırdı.

"Bana Marin de. Denizci'nin kısaltılmışı ama ben hep bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüşümdür. Ayrıca ailem için de riskli - ya yelken açmayı sevmeseydim?"

"Kim yelken açmayı sevmez ki?" diye

sordu Ree. "Tam olarak benim hislerim."

"Teşekkürler Marin. Ben Terlu." Geç de olsa sahte bir isim vermesi gerekip gerekmediğini düşündü. Alyssium'da kaçak olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu, özellikle de başkentten gelen haberlere bakılırsa. Hızla konuyu değiştirdi. "Yarrow'u uzun zamandır mı tanıyorsun?" Denizci Yarrow'u önemsiyor gibi görünüyordu. Onu ne kadar iyi tanıyordu? Ailesini tanıyor muydu?

"Yarrow. Adını bile bilmiyordum." Başını iki yana salladı. "Onunla sadece birkaç kez konuştum; ilkinde malzemeye ne zaman ihtiyacı olacağını, ikincisinde de ödemeyi sordum. Sessiz bir adamdı. Kibar. Pazarlık yapmaya çalışmadı, bu da rahatlatıcıydı. Bazı insanlar bir erzak kaçakçısının geldiğini görünce sizi kandırmak istediğimizi düşünüp önce beni kandırmaya çalışırlar. Bazıları için bu bir oyun." Ormana doğru başını salladı. "Senin adamın asla oyun oynamadı. Buna saygı duyuyorum."

Benim adamım. Terlu kızardığını hissetti ve konuyu tekrar değiştirdi. "Az önceki yılanı gördün mü? Trompet gibi şarkı söylüyordu. Daha önce hiç şahsen görmemiştim. Trompet tanımlamasını hep insanların şiirselliği olarak düşünmüştüm ama gerçekten müzik gibi ses çıkarıyordu."

"Arayan Perri'ydi. O benim dostum."

Arkadaşı olarak bir deniz yılanı mı vardı? Vay canına! "Çok fazla sorum var."

Tohum kesesini mektubun yanına koyan Marin sıırttı. "Bir gün sana anlatacağım. Belki de anlatmam. Belki birkaç muhteşem hikâye uydururum ve hangisinin doğru olduğuna sen karar verirsin. Herkes denizcilerin uzak diyarlarda inanılmaz maceralar yaşamasını bekler... Ve evet. Evet, öyle."

Terlu daha fazlasını sormak için ağzını açtı.

Marin parmağını kaldırdı. "Başka zaman. Rüzgârı arkama almak için çok fazla gün ışığım ve yolumun üzerinde bir sürü ada var. Bahçıvanınızın mektubunu teslim edeceğim. Ve sonra bir gün o hikâyeyi dinlemek istiyorum, Belde'nin Münzevi Bahçıvanı'yla nasıl arkadaş olduğunu. En azından bir tutkulu öpücük olmazsa hayal kırıklığına uğrayacağım."

Terlu kekeleydi.

Marin gülerek yelkenliyi iskeleden çözdü. "Haydi, yeni güverteci. Dalgalar hiçbir erkeği, kadını ya da çalıyı beklemez."

Ree tekneye koşarak bindi. "Diğerlerine de hikâyelerle döneceğimi söyle!"

Marin hâlâ gülerek ayağıyla iskeleyi itti. Yelken rüzgârı yakalayana kadar bir halatı çekti. Direğe doğru ilerleyen Ree, dallarını direğe doladı ve tırmandı.

"Mutlu yelkenler! Ve teşekkürler!" Terlu arkalarından seslendi.

Marin el salladı ve sonra başını arkaya eğip bir dizi nota söyledi. Açık denize doğru, yanardöner bir yılan dalgaların arasından sıçrayarak notaları ona geri gönderdi.

Terlu rıhtımda denizci, çalı ve yılan gözden kaybolana kadar onları izledi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dendy'nin de sık sık yardım ettiği iki haftalık bir araştırmadan sonra Terlu, herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin patlamasına ya da hoş olmayan bir şekilde dönüşmesine neden olmayacağını düşündüğü bir yığın büyü biriktirmişti. Yarrow kafasını büyücünün çalışma odasına soktuğunda onları gözden geçiriyordu. "Öğle yemeği?" diye teklif etti.

Çay havlusuyla örtülmüş bir tabak taşıyordu. İçeri adımını atar atmaz otların kokusunu aldı. "Harika kokuyor," dedi. "Nedir bu?" "Havuçlu ve kabaklı ekmek.

Kendi tarifim." B u n u söylerken mahcup görünüyordu, sanki o icat ettiği için daha düşük kaliteliymiş gibi. "Tadı görüldüğünden daha iyi. Rin teyzemin havuçlu kek tarifinden esinlendim."

"Kulağa harika geliyor." Rin Teyze'nin onun Alyssium'daki akrabalarından biri olup olmadığını merak etti. Marin'in devrimle ilgili haberlerini ona anlattıktan sonra yüzü endişeli bir şekilde buruşmuştu ama elbette bu konuda konuşmak istememişti. Yine de, kendilerine ait olduğunu söylediği tarifleri pişirmeye başlamıştı, bu yüzden onları düşündüğünü biliyordu.

Kadın çalışma masasında bir yer açtı ve adam da tabağı yere koydu. Pişmiş ekmeğin kokusu yukarı yayıldı. Sonbahar hasadı gibi kokuyordu. Ya da güneşin parladığı, yağmurun yağdığı ve her şeyin bütün kış kimsenin aç kalmayacağı kadar iyi büyüdüğü bir çiftçi pazarı gibi. "Bunu pişirmek için ne zaman vaktin oldu?" O, Lotti ve diğer duyarlı bitkilerle birlikte, ölü tropik seradan kurtarılan bitkileri yeniden dikmek için çalışıyordu. Yarrow'un kendi başına nakledebileceğinden çok daha fazlasını kurtarmayı başarmışlardı ama yine de güneşin kavurduğu odanın sahip olduklarının sadece bir kısmıydı.

Yarrow omuz silkti. "Acil durumlarla işim bitti. Artık kök salmak bitkilerin kendilerine kalmış. Bunu yapmalarına yardımcı olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Çay havlusunu kaldırarak somunu gösterdi: altın sarısı kahverengi ve

Üst kabuğun uzunluğu boyunca güzel bir yarık. Yanında getirdiği bıçakla somunu dilimledi ve peçeteye koyduğu bir dilimi ona uzattı.

"Teşekkür ederim." Ekmeğin içi otların yanı sıra havuç ve kabak kıvrımlarıyla doluydu. Bir kek kadar nemliydi ve tarçın, hindistan cevizi ve biraz da tatlı baharat kokuyordu. Dilimin tamamını ağzına atmasının kaba mı yoksa gurur okşayıcı mı olacağını merak etti.

"Bekle." Ceplerinden birinden küçük bir kap ve bir kaşık çıkardı. "Ballı tereyağıyla tadı daha güzel oluyor."

Bir parça ballı tereyağı sürdü ve bir ısırık aldı. Tadı hafif, tatlıydı ve adını bilmediği ama tekrar tekrar yemek isteyeceğini bildiği bitkilerle doluydu. Gözlerini kapatarak bir sonraki ısırığın tadını çıkardı. Gözlerini tekrar açtığında Yarrow'un onu izlediğini gördü. Gözlerini hızla kaçırdı ve bir dilim daha kesti. "Eğer ikinci bir kariyer yapmak istersen," dedi Terlu, "senden inanılmaz bir şef olur."

Omuz silkti. "Sadece ekmek. Beğenmene sevindim."

Sadece ekmek değildi. Ekmeği pişirirken onu düşünmüş, cebinde bir tencere ballı tereyağıyla karda taşımış ve beğenip beğenmeyeceği konusunda endişelenmiş olmasıydı. Eğer beğenmeseydi, ortadan kaybolacağından ve "sadece ekmek" ya da "sadece atıştırılmalık" ya da "sadece kahvaltı" olarak tanımlayacağı daha da lezzetli başka bir karışımla geri döneceğinden emindi, oysa kuğu gibi görünen bir kabağın içinde servis edilen mükemmel lamine edilmiş bademli kruvasan ya da aynı derecede enfes bir şeydi

-Bir kabağın kuğuya benzeyecek şekilde oyulup oyulamayacağını merak etti. Belki bir ördek?

Notlarına geri dönmeden önce bir kabaktan ne tür hayvanlar yaratılabileceğini hayal ederek biraz zaman geçirdi. "Sanırım işe yarayabilecek birkaç büyü buldum."

Çiğnemeyi bıraktı. "Bunu ilk geldiğimde neden söylemedin?" "Ekmek getirmiştin."

"Bu ekmekten daha önemli."

"Ekmekten daha önemli ne olabilir ki, hele de ballı tereyağı?"

"Terlu."

"Özür dilerim. Sadece anahtar cümle "işe yarayabilir". Gördüğünüz gibi Laiken deney yapmayı severdi ve her deneyde kullandığı malzemeler hakkında titiz notlar tutarken

sonuçları kaydediyor. Çoğu zaman bir sonraki yinelemesi için neleri değiştirdiğine dayanarak sonuçlar çıkarıyordum. Her neyse, *sanırım* seralar için yaptığı büyü'nün son halini buldum; karmaşık, çok aşamalı ve iç içe geçmiş etkilere sahip bir büyü, aynı anda hem camı güçlendiriyor hem de yapının içindeki sıcaklık ve nemin dengelenmesini sağlamak için yalıtıyor." -kâğıtları yaydı- "Üçüncü satırdaki *rwyr- ent* kullanımını sorguluyorum... Her neyse, önemli olan şu: daha fazla ilerleyebilmek için deney yapmam gerekiyor."

En yakın büyüyü aldı ve ona baktı.

Baş aşağı tuttuğunu ona söylemedi. "Deney mi yapmak istiyorsun?"

"Evet, tercihen ölü bir serada. Eğer diğer canlı seralardan uzakta bir sera seçebilirsiniz..." Büyünün etkileri konusunda yanılma ihtimaline karşı.

Yarrow başını salladı ve büyüyü bıraktı. "Hangi malzemelere ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

Ona bir liste sundu. "Büyüler tehlikeli mi?"

Eğer bir hata yaparsanız her büyü tehlikeli olabilirdi. İmparatorun izinsiz büyüyü yasaklamasının bir nedeni vardı. Fermanını çok ileri götürmüş olabilirdi, ama başlangıçtaki ihtiyat mantıklıydı, bu yüzden yasalar kabul edildiğinde bilginlerden ve benzer düşünen diğer insanlardan bir avuç protestodan fazlası gelmemişti. Bir de imparatorluk muhafızlarının tüm protestoları ezici bir güçle bastırdığı gerçeği vardı. Terlu ilk protestocuların bazılarının kaderini hatırlayınca ürperdi: Yazın buza dönüşmüşlerdi. Öğleden sonra sığağında kanalların içinde eriyip gitmişlerdi. "Evet. Muhtemelen."

Yarrow homurdandı. "Lotti'den diğer bitkileri uzak tutmasını isteyeceğim." Paltosunu çekti. "Benimle güllerin orada buluş. Malzemeler yanımda olacak."

O da ceketini giydi. "Artan ballı tereyağı bende kalabilir mi?"

"Tabii."

"Tencereyi geri alamazsan umurunda olur mu?"

Yarrow omuz silkti. "Onunla ne istersen yap."

"Teşekkürler." Üstünü örttü ve cebine koydu.

Adam bir süre öylece baktı ve kadın onun merakı ile fazladan konuşmama isteği arasında bocaladığını hissetti. "Bu bir

büyü malzemesi?"

Bu çok hoş bir tesadüf olurdu. "Hayır. Sadece ejderhaların hoşuna gideceğini düşündüm."

"Onları beslemene gerek yok," dedi Yarrow. "Ayçiçeği labirentinde ihtiyaçları olan her şeye sahipler. Laiken kendi kendilerine yetebilmelerini sağladı."

"Biliyorum ama bu onları mutlu edebilir."

Adam gülümsedi. "Tamam."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

Onun ne düşündüğünü okumaya çalıştı ama tahmin edemedi.

"Daha fazla ballı tereyağı istediğin zaman bana haber ver," dedi.

Birkaç dakika sonra Terlu kapıdaki krizantem bulmacasını çözdü ve kendini ayçiçeği labirentine bıraktı. "Alo?" diye seslendi. Labirentin başındaki çam ağaçları çoktan ayrılmıştı. İleriye doğru adımını atar atmaz ayçiçekleri başlarını ona doğru eğdi.

Labirentin ilk kavşağına yaklaşırken ballı tereyağı kabını açtı. "Merhaba ejderhalar? Bal peteğini sevdiğinize göre bunu da seversiniz diye düşündüm."

Avucunun içinde tuttu.

Gümüş pullu küçük bir ejderha onun üzerinde spiral çizerek süzüldü. Gaklayarak bağırdı ve ona üç ejderha daha katıldı.

Kıpırdamadı, elini havada tutmaya devam etti.

Gümüş ejderha şahin gibi ön koluna kondu, pençeleri paltosuna battı ve kolunun kalın yünü için minnettar oldu. Bir doğancı eldiveninin iyi bir yatırım olacağını düşündü. Bir dahaki sefer erzak taşıyıcısı Belde'ye döndüğünde bir tane isteyip isteyemeyeceğini merak etti. Ejderha burnunu tereyağı kabına daldırdı ve gümüş bir dille yaladı.

Metalik bir kedi mırıltısı çıkardı.

Havalanıp uçtu ve yeşil-mavi pulları olan ikinci bir ejderha onun koluna konup tereyağını yaladı. "Hepsini alabilirsin," diye teklif etti Terlu. Boştaki eliyle tencereyi ejderhaya doğru yaklaştırdı.

Başka bir ejderha onun yanına uçtu ve iki ejderha birlikte küçük ballı tereyağı kabını havaya kaldırdı. Kirişlere doğru uçtular,

Orada küçük bir sürü tarafından karşılandılar. Onların birbirlerine, çocukların gevezelikleri gibi ama ayırt edilebilir sözcükler olmadan ötüştüklerini duydu ve ejderha konuşmayı öğrenmenin mümkün olup olmadığını merak etti. *Başka bir zaman için bir görev*, diye düşündü.

Terlu gitmek için döndü ve arkasında bir cıvıltı duydu. Döndüğünde küçük gümüş ejderhanın pençelerinde kırmızı bir taş tuttuğunu gördü. Ellerini uzattı ve ejderha taşı ellerinin içine bıraktı. "Teşekkür ederim."

Daha yakından bakınca bunun sadece bir taş olmadığını gördü. Bu bir yakuttu, kesilmemişti ama yine de gün batımını yutmuş gibi görünen koyu parlak bir kırmızıydı. Hazinesinden bir hazine. "Gerek yok-" Geri vermek için uzattı.

Ejderha ona gücenmiş gibi ciyakladı.

"Pekâlâ, pekâlâ. Ona iyi bakacağım," diye söz verdi. "Teşekkür ederim."

Mücevheri cebine koyan Terlu labirentten çıktı ve çeşitli odalardan geçerek, Lotti'nin Dendy ile bir gül ağacını budamanın doğru yolu hakkında hararetli bir tartışma içinde olduğu, güllerle dolup taşan odaya döndü.

"Herkes iyi mi?" Terlu sordu.

Lotti cümlesini yarıda kesti. "Bu *çiçek açmayan bitki*, üç ila beş kamış hariç hepsini kesmeniz ve sadece iki ya da üç tomurcuk bırakmanız gerektiğini düşünüyor." Öfkesini vurgulamak için yapraklarını havada salladı. "Buna inanabiliyor musun?"

Dendy, hoş bir uykudan uyanıyormuş gibi yapraklarını uzatarak alçak ve yavaş sesiyle, "Eğer -"

Lotti dramatik bir öfkeyle, "Yeni filizleri emicilerle karıştırırsanız olmaz," dedi. "İstemedenden budama yapamazsın."

Dendy burnunu çekti. "Ben asla 'istemedenden' bir şey yapmam."

Terlu güllerin nasıl budanacağı hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Elini kaldırdı. "Bir büyü denemesi yapacağım. Siz ikiniz Yarrow'un diğer bitkileri uzak tutmasına yardım edebilir misiniz? Herhangi bir kazayı riske atmak istemiyorum."

Yarrow arkasından Lotti ve Dendy'ye sert bir şekilde, "Diğerlerini kendi başınıza yakalamanız gerekecek. Ben Terlu'ya büyüler konusunda yardım edeceğim."

Ona bunun gerekli olmadığını (ve riskli olabileceğini) söylemek niyetiyle yüzünü ona döndü. Civanperçemi iki sepet taşıyordu; her ikisi de dallar, yapraklar, meyveler ve meyvelerle dolup taşıyordu, o kadar doluydu ki gömleğinin kolları arasından kol kaslarının kıvrımlarını görebiliyordu. Gözleri genişliyordu,

hem kollarına hem de sepetlere aval aval baktı. "Aman Tanrım, bu çok fazla. Listenin bu kadar uzun olduğunu düşünmemiştim."

Kolundaki sepetlerden birini kaydırırken biraz mahcup görünüyordu. "Bazı türlerin birden fazla çeşidi var. Tedbirli olmak için hepsini getirdim."

İnanılmaz biri. Bu kadar titiz ya da kendini adamış olmayan, sözde detaycı akademisyenler tanıyordu. "Benimle gelmene gerek yok," dedi Terlu gecikmiş bir ifadeyle; ona aval aval baktığını fark edip etmediğini merak ediyordu. "Sonuçları garanti edemem. Risk altında olan tek kişi ben olsam daha iyi olur. Yaralanabilirsin."

Omuz silkti. "Ya da sen yaralanabilirsin. Eğer orada olursam seni çıkarabilirim." "Peki ya ikimiz de yaralanırsak?"

Bir omuz silkme daha. "O zaman birbirimizi kurtarıyoruz." Gülümsedi. "O zaman sorun yok."

Lotti mor yapraklarını kıvırdı. "Ah, yapraklarımda şeker varmış gibi hissediyorum. İkiniz de şu aşırı tatlılığı bırakın."

Dendy, "Biraz fazla oldu," diye onayladı.

Yüzünün kızardığını hisseden Terlu, Yarrow dışında her yere baktı. "Siz ikiniz diğerlerini güvenli bir mesafede tutacak mısınız?" diye sordu Lotti ve Dendy'ye.

"Evet, evet," dedi Lotti. "Kış. Gidin başka bir yerde birbirinizin ağzının suyunu akıtın." Terlu hâlâ kızarmakta olan Yarrow'u çiçeklerle, çalılarla, asmalarla, ağaçlarla ve sebzelerle dolup taşan seralara kadar takip etti; bir tanesinde yüzlerce domates bitkisi vardı ve her bir sıra, çiçeklerinin ortasında aslan suratları olan kadife çiçekleri tarafından korunuyordu. Yarrow'un ona domates serasından bahsettiğini hatırlıyordu ama aynı zamanda yanından geçerken hırlayan aslansı kadife çiçekleri olduğundan bahsetmemişti. Onları sormak istedi ama adam bir amaç uğruna yürüyordu. *Daha sonra zamanımız olacak, diye düşündü.*

sorular, keşif ve hepsi, büyüleri mükemmelleştirdikten sonra.

Büyüleri mükemmelleştirdikten sonra mı? "Biz" diyebilir miydi?

Domateslerden sonra, sonunda durana kadar ölü odadan sonra ölü odaya geçtiler. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece yavaş bir daire çizdi. O da baktı: camdaki çatlaklara, kırılğan ölü bitkilere, kubbedeki örümcek ağlarına ve hepsinin üzerinde tül gibi bir örtü gibi duran ağır toz tabakasına.

"Burası kaybettiğimiz ilk odaydı," dedi Yarrow iki sepet dolusu malzemeyi yere bırakırken. "Babam ve ben, ancak çok geç kaldıktan sonra bulabildik."

Geç kaldık. Daha hızlı olsaydık diye düşündük..." Sözüünü yarıda kesti. "Hiçbir zaman yeterli zaman olmadı."

Yanında duran Terlu onun elini tuttu. Avucunda yıllarca bahçıvanlık yapmaktan oluşan nasırları hissetti ama eli hâlâ sıcak ve yumuşaktı.

Adam elini çekmedi.

Bir dakika sonra derin bir nefes aldı. "Nereden başlıyoruz?"

İsteksizce elini onun elinden çekti, böylece notlarını yere yayabildi. Babası ve ailesinin geri kalanı hakkında daha fazla şey sormak istiyordu, onlar için endişelenip endişelenmediğini, yardım edip edemeyeceğini, ama büyüler üzerinde çalışacağına söz vermişti. *Bu şekilde yardım edebilirim.* "Notlardan anladığım kadarıyla bu, Laiken'in her seraya yaptığı birincil büyü. Oldukça gelişmiş ve karmaşık bir büyü ama anlayabildiğim kadarıyla aynı anda hem pencereleri güçlendiriyor *hem* de çevreyi sağlamlaştırıyor, böylece yapı içeride oluşturulan koşulları koruyabiliyor."

Yarrow

homurdandı. "Camı

mühürlüyor."

"Ahh."

"Belki," diye düzeltti.

Adam iki kaşını da kaldırdı.

Terlu ona büyüü gösterdi. "Bakın, *terilis* kelimesinin bağlama bağlı olarak birden fazla anlamı var ve onu *rwyr* ile eşleştirmenin etkisini tam olarak bilmiyorum, bu aslında bir aktivasyon kelimesi, büyüünün doğal dünyayı etkileyeceği çağrışımları var - bitkilerle uğraşırken önemli bir kelime çünkü *-yr* eki genellikle klorofil ile bağlantılıdır, *vi* ile eşleştirildiği durumlar hariç, ki bu öyle değil, bu yüzden inanıyorum-"

Adam kızın elini tekrar kendi elinin içine aldı ve kız sözünü kesti, lavanta rengi elinin adamın altın rengi elinin içinde kalışına bakıyordu. *Bana daha önce hiç dokunmamıştı.* Kız ona pek çok kez dokunmuştu -aslında daha birkaç dakika önce elini tutmuştu- ama adam ona hiç uzanmamıştı. Muazzam hissettiren küçük bir fark.

"Sana güveniyorum," dedi.

Hâlâ ellerine bakarken küçük bir kakhaha attı. "Ben eğitimli bir büyücü değilim."

"Biliyorum."

"Eğer işler ters

giderse-" "Her şey

yoluna girecek."

İyi olmayabilir. Birdenbire yaptığı şeyin ciddiyetini kavradı. Yargıcın onu ibret olsun diye cezalandırmak istemesinin geçerli bir nedeni vardı. Büyünün yarardan çok zarar getirmeyeceğini garanti edemezdi. *Belki de bu bir hataydı.*

"Ne olursa olsun ben burada olacağım," dedi Yarrow. "Bunu tek başına yapmayacaksın."

Terlu içinin eridiğini hissetti.

Evet, büyü başarısız olabilirdi ama zaten ölü olan bir serayı istemesinin nedeni de buydu. Daha ne kadar zarar verebilirdi ki? "Pekâlâ. Deneyelim. Bunun için kuma, mürverlere, bir iğde çalısının tohumlarına, bir eğreltiotu yaprağına, bir çuha çiçeği tomurcuğuna ve bir sığla ağacının meyvesine ihtiyacımız var."

Sepetlerin yanında diz çökerek her bir parçayı çıkardı.

"İşiniz bittiğinde kapaklarını kapatın," dedi Terlu. Yanlışlıkla tüm duyarlı bitkileri aynı anda uyandırdığı zamandan öğrenmişti; fazladan malzemeleri açık havada bırakmamalıydı.

O da itaat etti.

"Şunları birbirine degecek şekilde yığ lütfen. Ve sonra... bilmiyorum... bunun işe yaraması için gerçekten çok dua et?" Derin bir nefes alan Terlu, büyücünün kodundan Birinci Dile özenle çevirdiği her kelimeyi telaffuz ederek konuşmaya başladı. Net konuşmaya, doğru heceleri vurgulamaya, sadece cümle sonlarında nefes almaya dikkat etti.

Bitirdiğinde sessizliğe gömüldü. Yarrow onun yanında sabırla ve güvenle bekledi.

Üstlerindeki cam dumanlı bir griye dönüşerek karardı. Güneşi engelledi ve sera gölgeler içine gömüldü. Camda birer birer yıldızlar belirmeye başladı. Yayıldılar, kalınlaşarak sahte gökyüzünü süpüren yıldız bulutlarına dönüştüler.

"Çok güzel," dedi Yarrow.

Öyleydi ama... "Hiç de düşündüğüm gibi değil." Boynunu bükerek tüm yıldızları görmeye çalıştı. Yaz gecesi gökyüzünün bir kopyasıydı: takımyıldızlardan birkaçını tanıyordu. Tüm çocukları çatıya çıkarmayı ve sayabildiği her takımyıldızını gösterip onlar hakkında hikayeler anlatmayı seven bir teyzesi vardı, Eano'dan ve yakın adalardan eski efsaneler: şafağı selamlayan yunus, okyanusu arayan denizkızı, güneşin etrafında iki kez uçan ve

gökyüzünün bir parçası. Doğu yıldızlarından oluşan bir topluluğu işaret etti. "Bu Güneş Kedisi."

"Neden yıldızlar var?"

Büyüye kaşlarını çatdı. Sorun kelimeler değildi; geceyi ya da yıldızları ima eden hiçbir kelime yoktu. "Geceyle bağlantısı olan herhangi bir malzeme var mı?"

"Çuha çiçeği," dedi adam hemen. "Akşam çuha çiçeği kullandık, gün batımından sonra çiçek açar." Sepetlerin yanında diz çöktü. "Çuha çiçeğinin birkaç yüz çeşidi var. En yaygın olanlarından altı tane getirdim." İlk sepeti açarak sarı çiçeklerden oluşan bir kümeyi havaya kaldırdı. "Çuha çiçeği." Bir diğeri, uzun saplar üzerinde mor çiçekler. "Candelabra çuha çiçeği. Adi çuha çiçeği. Gül çuha çiçeği. Oxlip..."

"Hangisi güneş ışığında çiçek açar?"

Ona yün yumuşaklığında yaprakları olan bir tomurcuk uzattı. "Çuha çiçeği. Genellikle soluk sarı çiçek açar. Hafif gölgeyi ve nemli, gevşek toprağı tercih eder ama tam güneşte de gelişebilir."

Çuha çiçeği tomurcuğunu takas etti. "Tekrar dener misin?"

Bir süre yıldızlara baktı ve sonra başını salladı.

Terlu boğazını temizledi ve elindeki yeni malzemelerle büyüü ikinci kez okudu. Yukarıda, derin mavi berraklaştı ve yıldızlar soldu. Limon sarısı camın her tarafına yayıldı ve ilk başta bunun içeriden mi yoksa dışarıdan mı olduğunu anlayamadı, ama parlamaya devam ederek gözlerini kısmak zorunda kalacağı kadar parlak bir kehribar rengine dönüştü.

"O zaman çuha çiçeği değil." Civanperçemi diğer çuha çiçeği tomurcuklarını ayıklamaya başladı.

Üçüncü denemede sarı tonunu azalttı. Sıradan güneş ışığı camdan içeri süzülürken Terlu neyi farklı yaptıklarına dair notlar aldı ve tam olarak hangi çuha çiçeği türünü seçtiklerini belirtti. "Önemli olan şu: Camı kapattı mı?"

Bu, seraları restore etmek için çok önemliydi, belki de en önemli adımdı. Eğer yapı tamir edilip güçlendirilebilirse, çatlaklar onarılır, camlar mühürlenip sağlamlaştırılır ve tüm yapı hem duvarları hasardan koruyan hem de içerideki sıcaklığı dengeleyen bir bariyerle tamamen yalıtılırsa, o zaman ısıyı, suyu ve nemi kontrol edecek büyüleri bulmaya odaklanabilirdi, böylece farklı iklimlerden türler dış hava koşullarından bağımsız olarak içeride var olabilirdi. Ama önce yapının kendisinin onarılması gerekiyordu.

Pencere camlarından birine doğru ilerledi. Kadın da onu takip etti ve adamın elini camın üzerine koymasını ve camın elinin altında eriyerek suya dönüşmesini izledi. Parmaklarının üzerinden ve diğer camlardan aşağı döküldü. Ve sonra:

Whoosh.

Camlar birbiri ardına çözüldü. Sular duvarlardan aşağı döküldü-
"Büyüler!" Terlu bağırdı.

Odanın ortasına doğru koştu, tüm notlarını ve büyülerini içeren kâğıtlarını yere bırakmıştı. Onları olabildiğince çabuk toplayıp göğsüne bastırdı.

Bir saniye sonra tavan çözüldü. Terlu çığlık atarak büyülerin etrafında kıvrıldı ve su aşağıya çökerek onları ıslattı. Yarrow paltosunu açtı ve Terlu'nun üzerine atılarak onu paltosu ve vücuduyla korudu. Kadın ona yaslandı, çatıda biriken karla birlikte su ikisinin de üzerine çökerken büyüler aralarında ezildi.

Bir dakika sonra her şey bitmişti. Sadece sabit *damlama, damlama, damlama* kalmıştı. Kadın adamın paltosunun altından dışarı baktı. "Şey," dedi, sesi titreyerek, "bu tam olarak doğru çalışmadı."

Adamın göğsü titremeye başladı.

Onun güldüğünü fark etti.

Terlu büyüleri kontrol etti. Buruşuk ama kuruydular. Malzemelere gelince... seranın zeminini kaplayan yarım inçlik suyun içinde yüzüyorlardı. "Bunun için eğitimim yok. Gerçek bir büyücüyü hak ediyorsunuz, her türlü çözüme ulaşabileceğini düşünen bir kütüphaneciyi değil. Özür dilerim."

Onu daha yakına çekti. "Böyle konuşma." "Ne?"

Ama burayı sular altında bıraktım."

"Sen denedin. Başka kimse denemezdi. Ve tekrar deneyeceksin, değil mi?"

"Evet, tabii ki deneyeceğim." Dondurucu su botlarına sıçramış ve çoraplarını ıslatmıştı ama adamın kollarının onu sardığını hissetti. Başını eğerek ona baktı. Adam ona gülümsüyordu, ilk geldiğinde, onun kim olduğunu bilmeden önce ona baktığı gibi bakıyordu, ama şimdi onun ne olduğunu ve neler yaptığını biliyordu. "Bekle, tekrar denememi mi *istiyorsun*? Bundan sonra mı?"

"Sana hâlâ güveniyorum."

Terlu aval aval baktı ona, koyu yeşil gözlerindeki umuda. Ona doğru bastırıldığının, kollarının onu sardığının farkındaydı. Adam sıırılsıklamdı, saçları

Paltosuna damlıyordu, paltosu yere damlıyordu ama göğsü sıcak ve kuruydu. Birini öpmeyi hiç bu kadar çok istememişti. Adam ona gülümsüyordu ve kadın onun dudaklarına baktı. Islak dudakları erimiş altın gibiydi. Tadının altın olup olmadığını merak etti. "Az önce ne kadar başarısız olduğumu düşünürsek, bu pek de mantıklı değil."

Omuz silkti ve kız onun tüm vücudunun hareket ettiğini hissetti. "Sihir yaptın." Geri çekildi ve nemli malzemeleri toplamaya başladı. Birden üşüdüğünü hissetti ve adamın uzaklaşmamış olmasını diledi. "Yarın başka bir serada tekrar dener misin? Kuru kıyafetlerle?"

"Elbette."

Daha fazla konuşmak yerine onu öpmeye cesaret edebilmeyi diledi, ama suda kalan malzemeleri kurtarmaya yardım etti ve sonra seradan geçip kapıdan çıktılar.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yarrow'un kulübesine vardıklarında Terlu iliklerine kadar üşümüştü. Islak çoraplarının içinde ayakları buz kütleleri gibi hissediyordu. İçeri girerken paltosunu çıkardı.

"Islak giysilerini ateşin yanına koyabilirsin," dedi Yarrow. Alevleri yükseltmek için daha fazla kütük ekledi. Ateş, üzerine damladığı yerde cızırdadı. Hemen geri çekildi ve ıslak gömleğini çıkardı.

Daha önce ne zaman üstünü değiştirse kız kibarca başını çevirir ya da tuvalete giderdi ama bu sefer o kadar hızlı hareket etmişti ki kız doğrudan ona bakıyordu. Adam... vay canına. Ne kadar çok kas vardı. Geniş omuzlar, evet, *bunu* giysileri üzerindeyken fark etmişti ama çıplak göğsünü ya da çıplak kollarını görmemişti. Gömleğini silkeleyip sobanın yanındaki bir sandalyenin üzerine sererken kol kaslarının esneme biçimine baktı.

Adam ona bakana *kadar* bir ses çıkardığını fark etmemişti - cıvıltıya benzer bir *ses*-. Yüzü kızararak yatağa doğru döndü ve kanatlı kediye sevdi. "Güzel kedi."

Battaniyenin içinde kıvrılan Emeral mırıldandı. Terlu yüzünün boynuna kadar kızardığını hissetti. *Güzel kedicik mi?* Ugh, neden sadece-

Adamın elini omzunda hissetti. Sıcak. Katı.

Terlu döndü ve onun gözlerine baktı. İrislerinde zümrüt yeşili içinde yüzen altın benekleri vardı. Nefesi boğazında düğümlendi. İnsanın içine gömülebileceği türden gözleri vardı.

"Kedinin üzerine damlatıyorsun," dedi.

"Ah!" Kadın yataktan fırladı. Koşarak ateşin yanına gitti, giysilerini çıkardı ve adamın ona uzattığı kuru bir tunik giydi. En yumuşak yünden yapılmıştı ve vücudunu sarıyordu. *Normal davran.* "Çorba ısıtalım mı?"

"Ben ekmek pişiririm," diye teklif etti. "Hamur şimdiye kadar kabarmış olmalıydı."

"Hamur yapmak için ne zaman vaktin oldu?"

Omuz silktilti. "Beni rahatlatıyor."

"Hamur yapmak için zaman ayırmaman gerektiğini ima etmek istememiştim." Keşke rahatlamak için başka bir yol düşünebileceğini söylemeye cesaret edebilseydi... Ayrıca keşke yanaklarının kızarmasını durdurmak için emir verebilseydi.

Hamuru böldü ve her bir parçayı top haline getirmeye başladı. Yarı yolda durakladı ve kaşlarını çattı. "Ballı tereyağı," diye mırıldandı ellerini yıkamak için lavaboya doğru dönerken.

"Ben getiririm," diye teklif etti Terlu.

Buzluğa gitti ve dolu bir tencere ballı tereyağı buldu. Ona doğru taşırken, adamın kendisine baktığını fark etti - Muhtemelen *tuhaf olduğumu düşündüğü için, başka bir şey düşündüğü için değil*. Artık ondan hoşlanmadığından emindi ama bu onu öpmek istemesiyle aynı şey değildi. Onun dudaklarına takılmamaya çalıştı ve tereyağını uzatırken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Her ekmeğe bir kaşık," dedi.

Kadın pişmemiş ekmeklerin üzerine birer kaşık ballı tereyağı sürmek için yaklaştığında adam yerinden kıpırdamadı. Ona bakmadan, onun yakınlığının farkındaydı; teni ateşin sıcaklığının farkında olduğu kadar onun da farkındaydı. Tereyağını sürerken onun nefes alışını dinledi. Eli hafifçe titriyordu ve onun bunu fark etmemesini umuyordu.

Saçmalamayı kes. Bana zar zor tahammül ediyor, o da büyüleri okuyabildiğim için. Bitirdiğinde uzaklaştı ve adam ekmek tepsisini tuğla fırının içine kaydırды.

"En sevdiğin anım ne?" diye sordu ona. Yarrow milyonuncu kez omuz silkemeye başladı.

"Cevap vermek zorunda değilsin." Neden sorduğunu bilmiyordu ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmek, ne düşündüğünü ve ne hissettiğini bilmek istiyordu. Belki onu anlayabilirse... o da onu anlayabilirse... bu gariplik ortadan kalkacaktı. "En sevdiğim anım bir portakal."

"Portakal mı?"

"Ben Eano'da büyüdüm," dedi Terlu. "Bir sürü kumsal. Bir sürü guava ve tatlı dut suyu. Hiç kar yağmazdı. Büyükannemin bir portakal ağacı vardı, en az üç yüz yıl yaşamış çok özel bir portakal ağacı.

Aile hikayelerine göre. Bunun doğru olup olmadığından emin değilim; amcamın her öldüğünde yeni bir balıkla değiştirdiği kuzenimin evcil koi balığı gibi bir şey de olabilirdi. Neyse, konumuz bu değil. Büyükannemin ağacı çok az meyve verirdi - canı isterse yılda üç portakal - ama tadı güneş ışığı gibiydi. Mükemmel bir günde şafak vakti güneş ışığı. Herkes bu gün doğumu portakallarından birine layık olmak için yarıştı ve o da bunları özel başarılarla ödül olarak dağıtırdı. Mesela bir yıl, sokağın aşağısındaki bir çocuk kız kardeşini akıntıda boğulmaktan kurtarmıştı. O da portakal almıştı. Teyzem ikiz doğurdu. O da portakal aldı. Her neyse, ailem yazı dükkânlarında çalışarak geçirmemi, maaş almanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmemi istedi, ama yapmam gerektiği gibi rafları doldurmak yerine okudum - büyükannemin evinde bu eski kitaba rastlamıştım ve bugünlerde kimsenin konuşmadığı eski bir Eanoan lehçesinde yazılmıştı. İnsanlar orada burada birkaç kelime biliyordu, ama artık kimseye okuması öğretilmiyordu. Ben de kendi kendime öğrendim." Bu kendi kendine öğrendiği ilk dildi, ilk kez bu konuda yetenekli olduğunu fark etmişti. Ailesi bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. Neredeyse unutulmuş bir dil. Ne anlamı vardı ki? "Büyükannemin doğum gününde, kitaptan hikayeler okuyarak ona sürpriz yaptım. Ailesinin ona okuduğu eski bir masal kitabıydı. Konuşabildiği halde bu dili nasıl okuyacağını bilmiyordu; babası öldüğünden beri bu masalların yüksek sesle okunduğunu duymamıştı." Terlu'nun ailesi onu anlamamış, hatta dükkânda geçirdiği zaman için para vermeyerek cezalandırmış olsa da (yapması gereken işi yapmadığı için bunun adil olduğunu kabul ediyordu), her şeye değmişti. "Büyükannem o gün bana bir portakal verdi."

"Tadı güneş ışığı gibi miydi?"

"Şafak vakti güneş ışığı gibi." Terlu hatırladıkça gülümsedi. Bazı tatları asla unutamazdınız, anılarla doluydular. "Bir şeyde iyi olabileceğimi ilk kez o zaman fark ettim. Ondan önce... şey, unutulmaz bir andı. Tamam, sıra sende."

"Um..." Civanperçemi kımıldadı.

"Zorunda değilsin." Eğer bu onu rahatsız edecekse, onu paylaşmaya zorlamak istemiyordu. Sadece düşündü... "Sorun değil. Sanırım çorba hazır."

Ruloları kontrol etti. "Birkaç dakika daha."

"Tamam." Su doldurmak, kâse ve kaşık koymakla meşguldü. Emerald yatağın üzerinde gerinerek kanatlarını açtı ve

sonra onları sırtına katladı.

Civanperçemi sessizliğin içinde konuştu. "Altı ya da yedi yaşındayken bana bakmam için bir bitki verildi. Birkaç hafta sonra yaprakları sarardı, gövdesinde lekeler oluştu ve kökleri çürümeye başladı. Bir çeşit hastalığa yakalandığını düşündüm." Durakladı. "Bekle, en sevdiğin anı demiştin. Bu uygun mu bilmiyorum."

Konuşuyordu. Tek istediği buydu. "Sorun değil. Devam et."

"Sonunda güzel bir anı oldu sanırım. Babama gittim ve bana fazla suladığımı söyledi. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim bitkilerin suya ihtiyacı olduğuydu, bu yüzden doğru şeyi yaptığımı düşündüm." Durakladı ve tuğla fırından ekmekleri çıkardı. Kulübe taze ekmek kokusuyla doldu.

Terlu kaselere çorba doldurdu ve Emeral için bir kaseye biraz tavuk eti koydu. Yemeğin kaseye düşme sesini duyan Emeral canlandı. Terlu ve Yarrow masada otururken, Emeral kendini havaya fırlattı ve kulübenin diğer ucuna uçtu.

Kütüphanede bunu özlemişti: biriyle yemek yemeyi. *Kendimi ona atarak bunu tehlikeye atmayacağım.* Sevgiye ihtiyacı yoktu. Sadece çorbaya, taze ekmeğe ve konuşacak birine ihtiyacı vardı. Ve adam mucizevi bir şekilde konuşuyordu.

"Ağlıyordum ve babamı hazır olduğuma, öğrenmek isteyecek kadar önemsemişime ikna eden şey gözyaşlarım oldu. O gün bitkilere nasıl bakılacağı konusunda derslere başladı." Onlar yemek yerken hikâyeye devam etti. "Bütün bir serayı gezdik ve her bitkiyi tanımladı ve bana nasıl budanacağını, yeniden saklanacağını ve sulanacağını anlattı. Ertesi gün benden onu yönlendirmemi ve bana öğrettiklerini papağan gibi tekrarlamamı istedi. Başarısız olduğumda baştan başladı."

Sıcak ekmeklerin tadı bala bulanmış bulutlar gibiydi ve çorba, otlar et suyuna sızdığı için bir gün öncekinden daha da zengindi. Dikkatini onun sözleri ve çorba arasında paylaştırdı.

"Bir serada ustalaştıktan sonra diğerine geçtik." "Bitkileri tek tek öğrendin," dedi Terlu. "Hepsini mi?"

Omuz silkti. "Eninde sonunda. Birkaç yılımı aldı. Ama fazla suladığım o bitkinin çiçek açacak kadar sağlıklı hale gelmesi sadece bir ay sürdü."

"Baban seninle gurur duyuyor olmalı," dedi Terlu. "Güzel bir gündü. Keşke..." Adam sözünü kesti.

"Ne?" diye dürttü.

"Umarım iyidir. Hepsinin iyi olmasını." "ieki olduklarını söylemiştin, değil mi?"

Başını salladı.

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Bir ieki dükkânı sarayın ya da devrimcilerin saldıracağı herhangi bir yerin yakınında olamaz." Bunu elinden geldiğince inanarak söyledi. "Eminim aileniz iyidir ve onlardan her an bir cevap alabiliriz."

Yarrow nefes verdi ve dudaklarından nadiren bir gülümseme geçti.

"Teşekkür ederim." Yüzünün kızardığını hissetti.

Çorbayı ve ekmeği bitirdikten sonra birlikte temizlendiler ve Terlu ilk kez sessizliği kelimelerle doldurma ihtiyaı hissetmedi. Güzel bir sessizlikti, yan yana. *pşsek daha güzel olurdu.* Ama hayır, bu düşüncelerin güzel bir anı mahvetmesine izin vermeyecekti. *Bir duygu hakkında içini döktü. Ve bana kendinden bahsetti.* Bu büyük bir zaferdi.

nemsiz bir ayrıntı da değildi. Bu biimlendiriciydi. Bitki bitki, bu yere bakmayı öğrenmişti... *Belki de bunu düzeltmenin yolu budur.* Laiken'in büyülerini yeniden yaratmaya çalışıyordu ama o usta bir büyücüydü. "Belki de... daha küçük düşünmeliyim."

Yarrow kaşlarını kaldırmış, onu dinliyor ve daha fazlasını söylemesini bekliyordu. Büyüleri ıkaran Terlu onları yatağın üzerine yaydı ve inceledi. Birbirinden farklı parçalardan birkaçını tanımlayabiliyordu. Ya her seferinde birkaç satır büyü çıkarır ve tüm yapıyı ele almaya çalışmak yerine seranın sadece küçük bir yönünü düzeltmeye odaklanırsa? alıştırmaya çalıştığı daha küçük bir büyü parçası olsaydı, belki de sonuçlar bu kadar... ıslak olmazdı. "Büyü çok büyük, en azından benim için. Nasıl yapılacağını bilmeden bir bitkiye bakmaya çalışmak gibi. Ne zaman ne yapacağımı anlayacak kadar bilgim yok, en azından büyük miktarda eğitim almış bir büyücünün anlayacağı şekilde değil ve yanlış gidebilecek çok fazla şey var. Eğer bunu parçalara ayırırsam... Burada olduğu gibi." Metnin bir bölümünü işaret etti. "Bu cümle tek bir camı güçlendirmek içindir. Tüm büyü bağlamında, Laiken bunu bir kerede yaptı, tüm serayı tek bir muhteşem çabayla mühürlemek için, ama ... Sanırım bunu tek bir pencere camındaki bir çatlağı iyileştirmeye odaklanacak şekilde uyarlayabilirim, bu çok daha makul olabilir

hedef, en azından ilk başta." Başını iki yana salladı. "Ama ya ben ağırdan alırken başka bir sera başarısız olursa?"

Omuz silkti. "Yavaş olması hiç olmamasından iyidir."

Terlu büyülere kaşlarını çattı, kafasındaki satırları yeniden düzenlemeye çalıştı. "Burada hiç yazı kömürün var mı?" Kullandığı seti Laiken'in çalışma odasında bırakmıştı.

Masasındaki çekmeceyi açarak bir yazı seti çıkardı. Yatağına bağdaş kurup oturdu ve çalışmaya başladı. Dışarıda ay yükseliyor, karlı ormana soluk mavi ışıklar saçıyordu. İçeride, kanatlı kedi ocağın yanına kıvrılmıştı.

"Uyumalısın," dedi Terlu Yarrow'a.

"Uyumalısın," diye cevap verdi. "Özellikle de büyü yapacaksan."

Bunu elinin tersiyle itti. Bir fikre çok yaklaşmıştı. "Bunu bitirir bitirmez..."

Terlu, yüzü notlarına gömülmüş bir halde uykuya daldı. Uyandığında pencereden süzülen ay ışığına gözlerini kırptırdı. Uykuya dalmadan önce tuvaleti kullanmamıştı ve şimdi buna şiddetle ihtiyacı vardı. Masanın yanından geçerken notlarını masanın üzerine bıraktı.

Tuvaleti kullandı, ağzında biraz diş macunu çalkaladı ve sonra tökezleyerek dışarı çıktı. Uzuvarları ağırlaşmıştı ve gözleri sadece yarı açıktı. Yatağına geri döndü, kanatlı kedinin ne kadar çok yer kapladığını düşünerek biraz homurdandı ve hemen uykuya daldı.

Saatler sonra, güneş ışığı pencereden içeri süzüldüğünde Terlu yanlış yatağına girdiğini fark etti. Gerçeklerin sabah sisi içindeki beynine nüfuz etmesi bir an aldı: pencereye her zamankinden daha yakındı, kanatlı kedi diğer yatağına yayılmıştı ve Yarrow'un kolu üzerine düşmüştü.

Güzeldi.

Çok

güzeldi.

Ve kesinlikle onun yatağına davetsiz olarak bulunmamalıydı.

Ama hareket ederse, bu onu uyandırır mıydı? Ne söyleyecekti? O ne düşünecekti? Onun burada olduğunu zaten biliyor muydu? Yoksa

onunla bilerek yatağa girdiğini mi düşünecekti? *Ve bu kötü bir şey mi olacaktı?*

Evet, evet, olurdu. Yarrow'la arkadaş olmanın ötesine geçecekse -henüz arkadaş bile değillerdi- bunu sinsice davranarak yapmayacaktı. Bir seçim yapmayı hak ediyordu.

Yarrow uykusunda kıpırdanarak onun etrafında kıvrıldı. Nefesi ensesini ısıtıyordu. Kendini onun kollarının arasına sığmış, düzgünce rafa kaldırılmış bir kitap gibi hissediyordu.

Kalıp kalmamak konusunda o kadar uzun süre düşündü ki Yarrow uyandı.

"Merhaba?" dedi.

"Merhaba."

"Benim yatağımdasın."

"Evet, yatıyorum." Kendi kendine yüzünü buruşturdu. "Gecenin bir yarısı kalktım ve... uh, yatağımı özledim."

"Ahh," dedi adam.

Kolunu onun üzerinden çekmedi.

Terlu ne söyleyeceğini aradı. "İyi uyudun mu?" "Evet,

çok iyi," dedi adam ciddiyetle. "Sen?"

"Pekâlâ." Sesi biraz gıcırdadı. "Güzel."

"Ben de iyi uyuduğuna sevindim," diye geveledi Terlu. "Bir hata olsa bile bu şekilde daha sıcaktı. Dışarıdaki soğuk yüzünden. Pencereden bir hava akımı geliyor olmalı ama ben hissedemedim. Çünkü iki kişi olunca daha sıcak oluyor." *Oh, deniz aşkına, konuşmayı kes!*

"Daha sıcak," diye kabul etti. Sonra: "Bu bir hata mıydı?"

"Evet," dedi.

Hayır mı demeliydim?

Kolunu çekmeye başladı.

"Hayır," dedi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Yani, evet, bir hataydı ama güzel bir hataydı."

"Sıcak bir hata mı?"

"Evet," dedi Terlu.

Yarrow kolunu tekrar ona doladı ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Sonra aptallık edip etmediğini merak etti ve sonra karar verdi

Bir aptal gibi davransa bile, bu öyle davranmaya devam etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Terlu yüzünü ona dönene kadar döndü, kollarının arasındaydı, göğüsleri göğsüne bastırıyordu. Gözleri iriydi, altın rengi benekleri hatırladığından daha parlaktı. "Seni öpmek istiyorum," dedi Terlu ona, "eğer sorun olmazsa-"

Onu öptü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Daha önce de öpmüş ve öpülmüştü ama hiç böyle, tüm Hilal Adaları'ndaki en değerli mücevhermiş gibi olmamıştı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve bal tadındaydı - bir insan ilk uyandığında nasıl bal tadında olabilirdi ki? Elleri sırtındaydı, onu o kadar yakınına çekiyordu ki, gömleklerinin kumaşından kalbinin atışını hissedebiliyordu ve daha yakın olmak, onun tarafından sarılmak istiyordu-

Kapıya bir gümbürtü çarptı. "Yarrow! Terlu!" Lotti dışarıdan seslendi. Birbirlerinden ayrıldılar.

Yarrow kendini çözdü ve yataktan dışarı fırladı. Terlu kafasına bir kova kar dökülmüş gibi hissetti. Kapıyı çekip açtı ve "Sorun ne? Başka bir sera mı arızalandı? Hangisi?"

"Hayır. O değil." Lotti içeri zıpladı ve sonra yapraklarını ve yapraklarını salladı.

Etrafında kar parçaları uçuştı. "Eeks! Kedi!"

Yatağından yarı baygın düşen Terlu kendini ileri attı ve küçük güle doğru uçamadan Emeral'ı yakaladı. Onu kucakladığı gibi buzluğa taşıdı ve burada ona biraz tavuğu ikram etti. Konuşan bitkiyi unutarak kendini beklenmedik kahvaltayı kemirmeye adanmıştı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedi Yarrow. Gece kıyafetlerini çıkarıp iş kıyafetlerini, bol cepli ağır pantolonunu ve sıcak tutan gömleğini giyiyordu ve Terlu ona doğru bastırılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamamaya çalıştı - o an geçmişti ve böyle bir hatanın bir daha olup olmayacağı ya da bunu isteyip istemediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lotti dramatik bir şekilde iç çekti. "Diğer bitkiler."

"Yaralanmışlar mı?" Yarrow sordu.

"Hayır."

"Yine mi uyuyorlar?"

"Hayır."

Terlu gömleğinin düğmelerini göğsünün üzerinde iliklerken Yarrow'a bakmamaya çalıştı. Göğsündeki kıllar altın sarısıydı ve kaslarının arasında sivriliyordu. Boğazını temizleyerek sordu: "Sana karşı kaba mı davranıyorlar? Onlarla konuşabilirim."

"Sorun o değil," dedi Lotti. "Onlar... *şarkı söylüyorlar*."

Kemerini beline bağlarken yavaşlayan Yarrow, küçük güle kaşlarını çattı. "Şarkı söylemeleri gerekiyor. Laiken onlara şarkı söylemelerini söyledi."

"Hayır, hayır, büyülü müzikal olanlar değil. Onlar harika. Diğerleri, benim gibi olanlar. Onlarla birlikte şarkı söylemeye çalışıyorlar ve *berbatlar*. Dendy değil, o iyi ama diğerleri!"

Yarrow homurdandı. "Bu acil bir durum sayılmaz."

Lotti dramatik bir şekilde ahşap zemine yığıldı. "Benim için öyle. Kulaklarım!" "Kulakların var mı?" Terlu merakla sordu. Lotti'nin kulaklarını incelememişti.

diğer konuşmayan bitkilerden farklı olup olmadığını görmek için taç yapraklarını yakından inceledi. Terlu'nun söyleyebildiği kadarıyla Lotti'nin kulakları, gözleri, burnu ya da ağzı yoktu. Konuşurken yaprakları hareket ediyordu ama dudakları olduğu için değil. Belki de havadaki titreşim yüzünden? Terlu, artık tamamen giyinmiş olmasına rağmen Yarrow'a bir daha bakmadı.

Lotti elindeki yaprakları dramatik bir şekilde havada salladı. "Tabii ki hayır, ama benim mükemmel bir ses tonum var, ki duyarlı bitki dostlarımdan büyük çoğunluğu buna sahip *değil*."

Terlu kaşlarını çatarak Caz'ı yaratan büyü'nün kelimelerini tam olarak hatırlamaya çalıştı. Her şey "hayat" anlamına gelen "ansara" sözcüğünde toplanmış olabilirdi, ama nefes almak ve var olmak anlamında hayat değildi -bu *rwyr* ile bağlantılıydı- hayatı deneyimlemekle bağlantılıydı... Büyü bunu beş duyuyu deneyimlemek olarak tercüme ettiyse...

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Yarrow yumuşak bir sesle sordu.

"Bugün beni de yanında götür," diye yalvardı Lotti. "Diğerlerine büyü konusunda yardımınıza ihtiyacın olduğunu söyledim. Lütfen Terlu, sana büyülerde yardım etmeme izin ver. Her şeyi yaparım. Malzemeleri sırala. Notlarını hazırla. Köşede sessizce otur ve görünmezmiş gibi davran. Neye ihtiyacın olursa."

Terlu ne düşündüğünü anlamak için Yarrow'a baktı ama sanki onun fikri kendisinden daha önemliymiş gibi Yarrow'un karar vermesini bekliyor gibiydi. *Ne düşündüğümü önemsiyor. Buna değer.* Şimdiye kadar başka kimseyi düşünemiyordu-

"Ooh, bekle-bir şeyi mi bölüyorsun?" Lotti sordu. Öne doğru zıpladı ve ikisinin de önüne oturdu. Ellerini katladı

yapraklar sanki tomurcuğunun önünde kenetlenmiş birden fazla elmiş gibi. "Ne kaçırdım? Hadi, detaylar."

Terlu öfkeyle kızardığını hissetti. "Hiç de değil, hiçbir şey." *Odaklan, Terlu Perna*. Bir şeyler ters giderse diye yanlarında bitki istememişti ama bugün çok daha küçük, daha odaklanmış bir tür büyü çalışması denemeyi planlıyordu. Belki de sorun yoktur? Yarrow'la herhangi bir nedenle yalnız kalması gerekmiyordu ki... "Diğer duyarlı bitkilerle, en azından şarkı söylemeyenlerle vakit geçirmek istersin diye düşünmüştüm. Neden gerçekten bizimle gelmek istiyorsun?"

Lotti'nin yaprakları sarktı. "Onlar... Onlar Laiken'i özlediğimi anlamıyorlar. Onlar için... onlar için durum farklı. Onlarla farklıydı. Ve benim... sadece küçük bir molaya ihtiyacım var."

Terlu ona sarılmak istedi. Laiken nasıl bir adam olursa olsun, ne tür sorunları ve kusurları olursa olsun, Lotti için hâlâ önemliydi. Tabii ki onu özleyecekti. "Eğer ben büyüü yaparken sessiz olacağına söz verersen..."

"Sessiz olabilirim! Bir fare kadar sessiz, ki bu garip bir ifade çünkü fareler gıcırdayıp cıvıldarlar ve tırmalayan pençeleri vardır-"

"Giyineyim, sonra gidebiliriz." Terlu yıkanmak ve sağlam bir yün etek ve bluz giymek için banyoya girdi. Derin bir nefes almak ve yanaklarının böyle canlı bir pembe renkte kızarmaması için ikna etmek için fazladan bir dakika ayırdı. *Bu sadece bir öpücüktü*, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Muhtemelen bir daha olmayacaktı*.

Dışarı çıktığında Lotti hâlâ konuşuyor, bitki dostlarının melodilerini korku dolu tonlarda anlatıyordu. Görünüşe göre bazıları şarkı söyleyen bitkilerin müziğine söz eklemeye çalışıyordu ve kafiyeler dayanılmazdı.

Terlu ayakkabılarını ve ceketini giydi. Bir gece önce üzerinde çalıştığı büyüü aldı. Çok kısaydı -sadece üç satır uzunluğundaydı- ve artık daha büyük büyüü sera yaratma büyüünün bağlamından çıkarıldığına göre hiç işe yaramaması tamamen mümkündü, bu durumda Lotti hiçbir tehlike altında olmayacaktı.

"Beni taşıyın," diye emretti Lotti ve Terlu onu kucağına aldı.

"Havan ve havan tokmağı da getirebilir miyiz?" Terlu Yarrow'a sordu. "Bence bu sefer malzemeleri ezip macun haline getirmeliyiz. Eğer daha küçük bir büyü yapıyorsam, bunun yönlendirilmesi gerekecek." Ya da en azından son deneyimleriyle uyuşuyor gibi görünen mevcut teorisi buydu.

Mutfak malzemelerinden bir havan ve havan tokmağı aldı ve büyü malzemeleri sepetine ekledi. Ardından bir gece önceki akşam yemeğinden kalan ekmeklerden birini ona uzattı. "Kahvaltı?"

"Teşekkür ederim." Kız ekmeği alırken parmakları birbirine değdi ve bir an ellerine baktı -onunki altın rengi, kızinki lavanta rengi- ve onun da kendisinin hissettiklerini hissedip hissetmediğini merak etti, ama yüzüne baktığında adam arkasını dönmüş kapıyı açıyordu.

Dışarıda sabah havası serindi ve deniz gibi kokuyordu.

"Konuşmak ister misin? Daha önce olanlar hakkında?" Yarrow sordu.

Lotti'nin önünde mi? "Daha sonra mı? Belki?" Ya da hiç. Eğer bunun bir hata olduğundan bahsedecekse, o zaman en azından şimdilik sessizliği tercih ederdi, en azından ağzının dudaklarındaki hissi kaybolana kadar.

"Güzel," dedi Yarrow.

Yürümeye devam ettiler.

Lotti, "Tekerlemeler başlayana kadar şarkıyla başa çıkabilirdim," diye yakınmaya devam etti. "'Mavi' ile kafiyeli kaç kelime var biliyor musun? Çok fazla. Hem de çok fazla."

Yarrow onları diğerlerinden uzakta, başka bir ölü seraya götürdü.

Yarrow malzemeleri karıştırıp bir macun haline getirirken, Terlu da büyüünün sözlerini inceledi. Lotti bir ölü çiçek tarhından diğerine zıplıyordu. "Bunlar eşsiz türler miydi?" diye sordu gül.

"Belde Serası'na özgü, evet," dedi Yarrow. "Neyse ki, bildiğim kadarıyla bu türlerin hiçbirinin nesli Hilal Adaları'nda tükenmedi. Bu bir trajediydi ama daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha fazla tohum gönderip onları yeniden yetiştirebilir misiniz?" diye sordu. "Eğer sera tamir edilebilirse, evet."

"Güzel," dedi Lotti. "Laiken burayı hem bir sığınak hem de bir arıza emniyeti olarak gördü."

Eğer dünyanın geri kalanı bitkilerini yok ederse, en azından hepsi kaybolmayacak." Terlu, "İnsanlar hakkında pek iyi şeyler düşünmezdi," diye gözlemledi.

"Bitkileri severdi," dedi Lotti.

Terlu ona Laiken'in kendisini nasıl uykuya bıraktığını ya da diğerlerini nasıl uyuttuğunu hatırlatmadı. Onun aşkı Terlu'nun istediği türden bir aşk değildi. *Yarrow'a bakma*, dedi kendi kendine sertçe.

Yarrow Terlu'ya baktı. "Hazır mısın?"

Hayır. "Evet."

Ayağa kalkarak Yarrow'dan macunu aldı ve en yakındaki pencere duvarına doğru yürüdü. Camlarda çatlaklar vardı. Birini seçti, parmaklarını macuna batırdı ve ilk çatlağın üzerine sürdü.

"Dikkatli ol," dedi Yarrow arkasından. "Kendini kesme."

Dikkatli davranıyordu. Çatlamıştı ama parçalanmamıştı ve keskin değildi. *Önemsiyor*. Bunun bir anlamı olmalıydı. Onu sadece orada olduğu için öpmemişti, değil mi? Öyle düşünmüyordu ama bu soruyu sormaya da hazır değildi. Terlu, macun bitene kadar çatlağı ulaşabildiği kadar kaplamayı bitirdi.

Şimdi, kelimeler.

Basit bir büyüydü: hedefi tanımlamak için tanımlayıcıları olan bir isim, bir fiil ("güçlendirmek", iyileştirme çağrışımıyla) ve ardından fiil aracılığıyla isme akması için dünyanın büyüüne davet. Büyü buydu: dünyanın büyüülü enerjisinin tarifsiz ruhunu seçilmiş bir yola yönlendirmek. Aslında büyü teorisi hakkında pek bir şey okumamıştı - bunlar genellikle ders anlatmaya yönelik kuru metinlerdi ve büyücülük okuluna gitmediği için bunları es geçmişti. O daha çok dilin nasıl kullanıldığıyla ilgileniyordu. Şiirselliğinin kesinliğinde güzellik vardı.

"Terlu?" Yarrow sordu.

"Özür dilerim." Bir nefes aldı ve sonra kelimeleri söyledi:

Svaniga vi rayna,

Ami pri nessava,

Biana te biana me vi pri rinaka.

Bitirdi.

Sessizlik.

"Bu kadar mı?" Lotti

sordu. Yarrow onu

susturdu.

"Hepsi bu kadar," dedi Terlu. "Laiken'in tam desteği olmadan yeterli olmayabilir."

Bardak çatırdadı. Macunun sıcak, güneşli bir kehribar rengine parlamaya başlamasını izledi. Sıvılaştıkça köpürdü ve sonra camın içinde çözünerek sarı bir pus olarak yayıldı.

Sarı yayılıp çözüldükçe camdaki çatlak da kendi kendine örüldü. Dakikalar içinde cam pürüzsüz ve berrak hale geldi. Terlu elini üzerine koydu. Avucunun altında karıncalandı.

Sadece tek bir bölmeydi. *Ama çalışıyordu.*

Sırıttı ve arkasını döndü. "Gösterişli ya da heyecan verici olmadığını biliyorum ve binlerce, on binlerce çatlaktan sadece bir tanesi ve bu hızla giderse, ölü seraların sayısı göz önüne alındığında haftalar sürecektir bir çalışma olacak ama-"

"Bu harika," dedi Yarrow kararlılıkla. Terlu kızarmaya başladığını hissetti.

"Sen harikasın" diye ekledi.

Daha da kızardı. "Eğer daha fazla macun yaparsak-"

Yarrow başını salladı ve havana daha fazla malzeme koymaya başladı. Terlu başını arkaya eğdi ve serayı taradı - tavana kadar her bölmeden geçen sayısız çatlak vardı. "Lotti, tırmanma konusunda ne hissediyorsun?"

"Mükemmel bir tırmanıcıyım."

"Tavandaki çatlaklara ulaşabilir misin?"

"Sadece beni izle."

İşe koyuldular: Civanperçemi macunu hazırlıyor, Lotti çatlaklara sürmek için seranın duvarlarına tırmanıyor ve Terlu her biri için büyüyü okuyor.

İşe yarıyor!

Bir sonraki büyüye başladı ve "nessava"yı "nessavara" olarak telaffuz ederek bir heceye takıldı. Çatlağı kapatmak yerine genişletti; çatlak bir yaprağın damarları gibi yayıldı. Lotti, bir kırıktan baş aşağı sarkarak yapraklarını ona doğru çevirdi. Eğer gülün gözleri olsaydı, bu bir parıltı olurdu.

Daha da konsantre olan Terlu büyüyü tekrarladı.

Başka hata yapmadı.

Üç saat aralıksız büyü yaptıktan sonra Terlu kendini kum yutmuş gibi hissetti. Ne yazık ki, büyüünün her bir tekrarı bir seferde sadece bir parça kırık camı iyileştiriyordu ve bu yüzden büyüyü tekrar tekrar okumak zorunda kalmıştı. "Çay?" diye mırıldandı.

Lotti kırıklardan seslendi: "Ben de bir mola verip ıslansam iyi olacak."

Yarrow başını kaldırdı ve Lotti'nin kalan çatlakları saydığını gördü. Bir seranın ancak altıda birini yapabildiler. Bu hızla... *Bu*

yeterince hızlı değil. Onun da bunu düşündüğünü biliyordu ama söylemedi. "Malzememiz bitmek üzere," dedi onun yerine. "Mola vermek için iyi bir zaman."

Gül odasının sıcaklığına ulaşana kadar ölü seraların arasından geri döndüler. Tatlı koku etraflarını sarmıştı. Terlu pembe güllerle çevrili bir çiçek tarhının kenarına çökerken, Civanperçemi bir kova su doldurdu ve Lotti'ye geri götürdü.

Diriliş gülü iç çekerek kendini kovanın içine bıraktı, yapraklarıyla kenara tutunup köklerini suya daldırdı. "Ah, bu çok güzel."

"Elimizde ne kadar malzeme kaldı?" Terlu'nun sesi "malzemeler" kelimesinde kesildi. Bunu hafifletmek için yutkundu.

"Sesini dinlendir," dedi Yarrow. Seranın ortasındaki büyümlü ocağa geçti ve kaynatmak için bir çaydanlık çıkardı. "Gül çayı?"

Başını salladı ama konuşmadı.

Yarrow seranın içinde koşturup dururken, çaydanlığın kaynamasını beklerken rastgele gül ağaçlarını budarken Lotti sessizce oturdu. Lotti de kovaya daldırdığı gülleri sessizce ıslattı. Yakındaki bir seradan, Terlu hafif bir şarkı sesi duydu.

Çaydanlık ısıklık çaldığında, Yarrow kuşburnu ve yaprakları kullanarak çayı hazırladı. Bir fincanı ona doğru götürdü ve Terlu teşekkür etmek için ağzını açtı.

Yarrow parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Dinlen."

Terlu adamın parmaklarını öpmek istedi ama adam parmaklarını çok hızlı çekmişti ve öperse nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Kupayı burnunun altında tutan Terlu, buharı içine çekti. Ağır bir gül ve belki de başka bir baharat kokuyordu. İçine ne kattığını bilmiyordu ve sormak için ses tellerini kullanmaya değmezdi. Çayı yudumladı ve sonra uzaktaki bir şarkıcı şarkıdan çok çılgınlığa benzeyen bir notaya bastığında yüzünü buruşturdu.

"Biri onları durduramaz mı?" diye sordu Lotti.

Başka bir bitki şüpheli bir uyum içinde feryat ederken, Terlu çaydan bir yudum daha aldı ve boğazının arkasını haşladığını, acı verirken yatıştırdığını hissetti. Birkaç yudum daha aldıktan sonra kendini daha iyi hissetmeye başladı. Yine de, bir seranın sadece çeyreğinden sonra sesi bu kadar yorgun hissediyorsa, bunu kaç saat yapabileceğinden emin değildi. "Yardıma ihtiyacımız var," dedi. Sesi cızırtılı çıkmıştı. Yutkundu ve tekrar denedi. "Bunu sadece üçümüzle yapamayız."

"Mektubu sen gönderdin," dedi Yarrow. "Kimse cevap vermedi. Ya dönmek istemediler ya da dönemediler. Gerçek şu ki kimse gelmiyor."

"Bunu bilemezsin. Sadece uzun bir yolculuk olabilir." Ya da haklı olabilirdi. Marin, Yarrow'un akrabalarını bulamamış olabilirdi. Kaos çiçekçi dükkânlarının olduğu yere kadar yayılmış olabilirdi. Bunu yüksek sesle söylemedi. Teknenin yavaş olması da aynı derecede muhtemeldi. Aksi kanıtlanana kadar bu açıklamaya sadık kalacaktı. "Gerçek şu ki, kimsenin gelip gelmediğini bilmiyoruz."

Homurdandı.

"Ben de bitkilere sormayı düşünüyordum."

Bir homurtu, ama daha az şüpheciydi. Bunu düşünüyordu.

Tabii ki, tüm duyarlı bitkileri yasadışı büyü yapmaya yardım etmeleri için görevlendirmek kesinlikle hoş karşılanmazdı. Ama Terlu onları uyandırarak zaten yasaları fena halde çiğnemişti ve yeni bir büyüü birden fazla kez öğrenip yaparak bunu daha da ileri götürmüştü. Bir düzine kadar varlığı kendisiyle birlikte suç dolu bir hayata sürüklerse daha ne kadar kötü olabilirdi? Yarrow ve Lotti zaten onun suç ortaklarıydı.

Eğer bir imparatorluk müfettişi burada ne yaptığımı keşfederse...

Umarım hepsi devrimle meşgul oldukları için uzak ve çoğunlukla terk edilmiş bir adada yaşayan eski bir kütüphaneci için endişelenmiyorlardır. Eğer şanslıysa, imparatorluk çöktüğünde dağılmışlardı ama bunu ummak çok zor görünüyordu.

Ne olursa olsun, artık yardım etmeyi bırakmayacaktı. Belki de diğer bitkileri masum tutmanın bir yolu vardı. Ya sadece malzemeleri toplayıp asıl büyüü yapmazlarsa...? Tabii bu durumda da büyüü binlerce kez tekrarlamak zorunda kalırdı ki bu da sorunu çözmezdi. *Onlara sormalıyım. Seçimi onların ellerine bırakmalıyım. Ya da bırakır.* Riskler konusunda net olduğu sürece ...

"Eğer bu onların seçimiyse..." Yarrow onun düşüncelerini yankılayarak konuştu. "Onlarla konuşacağım," diye karar verdi Terlu.

"Kulak tıkacı getirmek isteyebilirsin," dedi Lotti.

Elinde gül çayı fincanı, seraların arasındaki kapıyı açtı ve şarkı söyleyen bitki ve ağaçların bulunduğu odaya girdi. Bir ses dalgasına kapılmıştı - büyüü çiçeklerin hoş armonileri, ama onun da ötesinde, bir ağaç için tartışan rakunlara benzeyen bir caterwauling. Duyarlı bitkilere gelince-

Sarmaşık, yani Risa, kırışlerden birinden sarkıyordu. Papatyayı sarmaşıklarından bir halkaya sarmış, dünyanın en tehlikeli oyun alanındaki bir çocuk gibi sallıyor, papatya da "Daha yükseğe!" diye bağıyordu.

Ateş otu Nif, bir havai fişek gösterisini taklit etmeye çalışır gibi havaya kıvılcımlar saçıyor, sinekkapan Sut ise kıvılcımları tuzağının lobları arasında yakalamaya çalışıyordu. Calla zambağı onları alkışlıyordu.

Dendy seranın ortasında yapraklarını kaldırmış, bir o yana bir bu yana sallıyor, bir yandan da sakinleştirici, hoş sesiyle şarkı söylüyordu:

*"Sabahları gökyüzü mavidir, Ve kuşlar hep
bir ağızdan, 'Coo-coo-coo,' Uçarlar ki
görebilsinlerww
Okyanusun da mavisi..."*

Evet, biraz sirke benziyordu, diye düşündü Terlu, ama o kadar da kötü değildi. Dendy'nin güzel bir sesi vardı, derin bir bariton, büyülü bitkiler bir koro mırıldanırken-

Diğer üç duyarlı bitki de her biri farklı bir şekilde seslerini yükseltti. *"Mavi çok mavi!"* Devedikeni, bilinen herhangi bir enstrüman tarafından üretilen hiçbir notayla eşleşmeyen tiz bir arpejle katıldı. Yakınlarda, delphinium uyumsuz bir şekilde cırlıladı.

Terlu irkildi. *Sözümü geri alıyorum. Bu korkunç.* "Um, Dendy?"

Polifloral koro onun melodisine uyum sağlarken (daha doğrusu uyum sağlayamazken) o şarkı söylemeye devam etti:

"Okyanusun maviliğinde yüzen balıklar..."

Sesini yükseltti. "Dendy?"

"Hmm?" Şarkı söylemeyi ve sallanmayı bıraktı. "Oh, heyyy, Terluuu. Bekle. Bu da kafiyeli! Senin ve mavi gözlerin hakkında bir şarkı söylememi ister misin?"

"Gözlerin mor, yaratıcılığını böldüğüm için özür dilerim ama senin ve eğer isterlerse diğer bitkilerin yardımına ihtiyacımız var."

Nif havaya üç inçlik bir alev fırlattı ve sinekkapan onu söndürdü.

"Boş ver onları," dedi Risa. "Devam et."

Büyüyü anlattı - çatlakları nasıl onardığını, ama bu zahmetli ve yavaş bir süreçti. Çatlakların üzerine daha fazla macun sürmeyi denemişler, ancak kullanılan malzemelerin miktarı ne olursa olsun, her

Büyünün söylenişi sadece çatlakta bir çatala çarpana kadar işe yarıyor gibi görünüyordu, bu da kötü bir şekilde parçalanmış bir bölme için pürüzsüz hale gelmeden önce birkaç kez tekrarlanması gerektiği anlamına geliyordu. "Bu seraları onarmanın ilk adımı. Camı sağlam hale getirebilirsek, serayı nasıl yalıtacağımıza ve ardından sıcaklığı nasıl düzenleyeceğimize, suyu nasıl sağlayacağımıza ve diğer tüm gereklilikleri nasıl yerine getireceğimize odaklanabiliriz." Yine de saatlerce yaptığı tek şey camdaki çatlakları kapatmaksa, zamanını diğer temel büyüleri araştırarak geçiremezdi. "Yine de bu sizin seçiminiz olmalı," diye devam etti Terlu. "İmparatorluk yasalarına göre, sadece eğitilmiş büyücülerin büyü yapmasına izin verilir. Senden istediğim şey - aslında hiç istememeliydim. Bu yasadışı ve yakalanırsanız sonuçları ciddi olabilir. Kendinizi rahatsız hissediyorsanız kesinlikle hayır demelisiniz."

Kakofonilerini kesen duyarlı bitkiler birbirlerine fısıldamaya başladılar. Odaya ait olan büyümlü ağaçlar ve çiçekler yumuşak ve tatlı bir şekilde mırıldanmaya devam etti. Risa papatyayı yere indirdi ve ateş otu son kıvılcımlarını da söndürdü.

"Bunu bir düşün," dedi Terlu geri çekilerek. Bu kararı vermeleri için onlara baskı yapmak istemiyordu. Gerekirse çatlakları kendisi iyileştirmeye devam edebilirdi. "Şu anda karar vermek zorunda değilsiniz."

"Diğerleri adına konuşamam," dedi Dendy. "Ama benim için evet." "Önemli bir risk var-" diye uyardı.

"Hepimiz seranın öldüğünü gördük," dedi Dendy. "Eğer yardım edebiliyorsam, elbette yardım etmek isterim." Diğer bitkiler öne doğru yığıldı, hepsi de filodendronla aynı fikirde olduklarını söyledi.

Sabah sefası, Zyndia, asmasının üzerinde yükseldi ve "Işık ve yaşam için!" diye haykırdı.

Diğerleri de alkışladı.

"Zafer ve aşk için!" diye bağırdı.

Daha fazla alkış.

Terlu gülümsedi. *Bu* kadar coşku beklemiyordu. Belki bir avuçtur diye düşünmüştü... ama hepsi kararlı görünüyordu.

"İçin-" Zyndia başladı.

"Bu kadar yeter canım," dedi eğreltiotu Mirr. "Ama evet, yardım edeceğiz."

"Göz alıcı bir iş değil," diye uyardı Terlu hepsini. "Ve biraz zaman alabilir - bir sürü başarısız sera var ve her birinin yüzlerce serası var,

Binlerce olmasa da, çatlaklar. Sıkıcı bir görev için özgürlüğünüzü, hatta hayatınızı riske atmış olursunuz."

"Gerekli bir görev," dedi Dendy. "Doğru mu?"

"Evet, camlar tamir edilemezse seralar da kullanılamaz," dedi Terlu.

Sarmaşık Terlu'nun ayaklarına dolandı ve baldırından dizine kadar sardı. "O zaman biz yaparız," dedi Risa. "Hayatta olmak güzel ama biz de önemli olmak istiyoruz. Ayrıca," diye ekledi kayarak aşağı inip bir yığın halinde kıvrılırken, "şarkı söylemekten nefret ediyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yarrow onlara hangi malzemelerin gerekli olduğunu gösterdiğinde, Risa gerekli malzemelerin toplanmasını düzenlemek için gönüllü oldu. Diğer iki bitkiyi - orkide ve papatya - yardımcı olmaları için hazırladılar. Dikenli armut Hosha ise malzemeleri hazırlamayı teklif etti. İğne kabuklu pedleriyle onları dövüp macun haline getirebilirlerdi. Calla zambağı çiçeğinin başak benzeri kısmını tokmak gibi kullanarak yardım etti ve sinekkapan da loblarını kullandı. Dendy, ateş otu, devediken ve krizantemle birlikte büyüünün hecelerini öğrenmeyi kabul etti. Terlu onlara cümleleri öğretti ve her tonlamayla mükemmel bir şekilde okuyana kadar tekrar tekrar alıştırma yaptırdı. Diğerleri artık feryat etmediğine göre, Lotti bir grup bitki arkadaşına - sabah sefası, delphinium ve eğreltiotu - liderlik etmeye istekliydi.

-Çatlaklara macun sürmek için duvarları yukarı kaldırın.

Herkes eğitilmiş, hazır ve istekli olduğunda işe koyuldular.

Akşam olduğunda Terlu o kadar yorgundu ki kendi yatağında uyuyakaldı ve bir kez bile uyanmadı. Civanperçemi yakınlarda hafifçe horladı. Sabahları sadece günün planı hakkında konuşuyorlardı: bir sonraki adımda hangi seraya odaklanacakları, hangi malzemelerden ne kadarına ihtiyaç duyacakları ve her şeyin sorunsuz ve güvenli bir şekilde ilerlemesini nasıl sağlayacakları.

Terlu dünkü keklerden birini yerken, "Neyi riske attıklarını gerçekten anlıyorlar mı bilmiyorum," diye endişelendi. Büyü yaparak yasaları çiğnemekle kalmıyor, şimdi de masum bitkileri bunu yapmaya mı teşvik ediyordu? Bu korkunç bir fikirdi. Marin'den gelen imparatorluğun çöküşüyle ilgili haberlerin yasaları nasıl etkileyeceğini bilmiyordu ve bitkilerin güvende olduğunu varsaymak hata olurdu.

Adam homurdandı. "Öyle. Onlarca yıldır uyuyorlar."

Terlu, "Ceza olarak tekrar uyutulabilirler," dedi. "Ya da daha kötüsü." Kek hâlâ yumuşak ve tatlıydı, tam kıvamında meyve vardı.

ve şeker. Üzerine tarçın serpmişti. Bitirdiğinde parmaklarını yaladı. Şekerli tarçının tadına bakarken endişe seviyesini yüksek tutmak zordu ama başka kimse endişelenmiyor gibi görüldüğü için endişelenmesi *gerektiğini* hissetti.

"Onlara bir seçenek sundun."

Adamın parmaklarına baktığını fark etti. "Evet, ama-"

Ona ceketini uzattı. "Neyi riske attığınızı biliyorsunuz. Neden yapıyorsun?"

Bunu alan Terlu ona ters ters baktı. "Tamam. Ama eğer hepimiz heykele dönüşürsek, etrafımıza güzel çiçekler dikmeni bekliyorum." Yumuşak eşarbını boynuna sararak dışarı çıktı.

Onu takip ederek hafifçe, "Ben de heykel olursam hiçbir şey ekmeyeceğim," dedi.

Bu kez homurdanan o oldu.

Karda yürüyerek seralara girdiler. Duyarlı bitkileri yine şarkı söyleyen bitkilerle birlikte bulmayı umuyordu ama seralarında sadece büyümlü müzikal bitkiler şarkı söylüyordu, tatlı çağılayan armonileri camdan yankılanarak notalara dönüşüyordu, tek bir uyumsuz ekstra şarkıcı bile yoktu. Benzer şekilde gül odasında da güller dışında hiçbir şey yoktu.

"Neredeler?" Yarrow homurdandı.

"Belki de çoktan başlamışlardır?"

"Daha şafak bile sökmedi."

Ölü seralara geçerek duyarlı bitkileri buldular. Kahverengi ve gri odanın bir köşesinde Lotti macunu çatlakların üzerine sürerken, dikenli armut havan ve tokmakla daha fazla malzeme eziyordu. Bir sütunun yarısına kadar çıkan Dendy, bir sonrakine geçmeden önce macunla kaplı en yakın çatlakta büyüğü okudu. Başka bir köşede, devedikenini soğanlı çiçek başlarıyla vurarak daha fazla macun hazırlarken, eğrelti otu da yaprağıyla çatlakların üzerine yayıyordu. Kasımpatı büyüğü keskin ve net bir şekilde okudu. Yakınlarda, sabah sefası bir kırıştan sarkmış, tüm mavi çiçekleri açmış, bir başka çatlağa macun sürerken.

Bitkilerin hepsi takımlara ayrılmıştı ve odanın her yerinde her bir bitki grubu aynı eylemleri gerçekleştiriyordu: malzemeleri hazırlamak, çatlakları örtmek ve büyüleri yapmak. Hava büyüyle çatırdıyordu, öyle ki Terlu kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Haklıymışsın," diye mırıldandı
Yarrow. "Umursuyorlar," dedi Terlu
yumuşak bir sesle.

Onların konsantrasyonunu bozmaya cesaret edemedi. Hepsi uyum içinde çalışıyordu, etkili ve verimli büyüler dışında tek kelime etmiyorlardı. Yarrow'la birlikte birkaç dakika daha önlerindeki manzaraya hayretle baktı.

Bize ihtiyaçları yok.

Yarrow kızın koluna dokundu ve kız onun gözleriyle buluştu. Adam kapıya doğru başını salladı. İkisi birlikte seranın dışına çıktılar.

"Yardım ediyorlar," diye hayret etti Yarrow. "Ve büyü işe yarıyor."

"Lotti şarkı söylemedikleri için mutlu olmalı, gerçi teknik olarak büyüyü söyleyebilirler ve müzikal olarak doğru heceleri vurgularlarsa yine de işe yaraması gerekir..."

"Bunu onlara Lotti'nin seni duyabileceği bir yerde söyleme." Terlu sırttı.

Yarrow da sırttı ve onun gülümsemesi karşısında neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecekti.

Adam elini uzattı ve Yarrow elini tuttu. "Bitkiler kırık camla her şeyi kontrol altına aldığına göre, şimdi hangi büyüyü denemek istersin?" diye sordu.

"Birkaç fikrim var, eğer risk almak istiyorsan-"

"İstiyorum."

Birlikte yarı yürüyüp yarı koşarak boş ve ölü bir seraya gittiler. Onun elini bırakmak istemedi ama içeri girdiklerinde büyülerle ilgili notlarını çıkarmak için bıraktı. Potansiyel bir büyüyü daha ayırmayı başarmıştı ama ifadeyi tam olarak nerede bitireceği belli değildi.

"Bunun için, üçüncü satırdaki kelimeleri değiştirmenin üç olası yolu var" - kağıdı görebilmesi için uzattı- "ama bilmediğim şey, hangisinin istediğimiz sonuçları üreteceği. Her biri biraz farklı bir anlam taşıyor, bunun gibi-"

"Terlu, sana güveniyorum. Hangisini istiyorsan onu seç ve deneyelim."

"Tamam." Son büyüünün bir tılsım gibi işe yaradığını, bu yüzden ona daha fazla güven vermesi gerektiğini düşündü. Ama o büyüyü çözmek bu büyüyü çözmekten çok daha kolaydı. Malzemeler listesini işaret etti. "Büyü için ya da en azından ilk deneme için ihtiyacımız olan tek malzeme bunlar."

"Bu büyü ne işe yarıyor?" Yarrow sordu.

"Seraların yapısal bütünlüğünü düzeltmenin ilk adımı kırılan camları onarmak, ki bitkiler bunun üzerinde çalışıyor," dedi Terlu, "ama ikinci adım bir koruma katmanı oluşturmak, yani pencerelerin tam karşısına yerleştirilmiş bir kalkan. Bu yalıtım katmanı, içerideki ortamın korunmasını mümkün kılan şeydir. Laiken'in büyülü seralarının anahtarı bu. Bu sayede her birini kendi yaz baloncuğuna dönüştürebiliyordu."

"Bir kalkan mı?"

"Evet, camın içinde duran görünmez bir baloncuk gibi." "Ah."

Ona büyüü gösterdi. Notlarının kenarları karalanmıştı ama okunaksızlıktan kaynaklanabilecek hataları önlemek için gerekli heceleri düzgünce kopyalamıştı. "*Sanırım* büyüün baloncuk yaratan kısmını diğerlerinden ayırdım. Muhtemelen."

"Muhtemelen mi?" Yarrow kaşlarını kaldırdı. Etkileyici kaşları olduğunu fark etmişti. "Başarısız olursa ne olur?"

"İşte bundan emin değilim. Bakın, koruma kelimesi... Aktivasyon kelimesiyle -esasen fiil ile- nasıl hizaladığınıza bağlı olarak birkaç farklı varyasyonu var. Dürüst olmak gerekirse, bunu tek başıma yapsam ve sen dışarıda beklesen daha iyi olur."

Onun bunu kabul etmeyeceğinden emindi ve haklıydı da. "Hayır."

Nedenini açıklamasını bekliyordu ama adamın tek söylediği buydu.

"Hayır mı?" "Hayır. Ben seninle kalıyorum."

"Bu güzel, ama bir şeyler ters giderse..."

"O zaman ben de burada seninle olacağım," dedi Yarrow. "Bunun hakkında konuşmuştuk."

"Evet ama bu farklı bir büyü. Çok daha az kesin bir büyü." Terlu emin olmadığı yerleri işaret ederek ona kelimeleri tekrar göstermeye çalıştı. "Şurayı görüyor musunuz? Üçüncü satırdaki son heceyi vurgularsam tamamen farklı bir etki yaratabilir, bunun aksine-"

Kâğıdı yere bıraktı ve bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti. Sonra onu öptü, daha önce öptüğünden daha da derinlemesine. Dilini dudaklarında hissetti ve ağzını açtı. Adamın nefesi onun nefesi gibiydi.

Düşünceleri dağıldı ve büyü parmaklarından kaydı. Yere düştü ama umurunda değildi. Parmaklarını onun saçlarında dolaştırdı.

Adam bir eliyle sırtını, diğer eliyle de boynunu okşadı. Öpücüğündeki ballı sıcaklığı tattı.

Birkaç saniye, dakika, bir sonsuzluk sonra adam geri çekildi ve kadın tekrar kendi başına nefes alabildi. Sesi sertti, "Büyüyü yap." dedi.

"Tamam. Evet. Bunu yapabilirim." Terlu bir adım geri çekilip adamın kollarından kurtuldu ve beyninin yeniden çalışmaya başlamasını bekledi. Büyüyü yerden aldı. "Um, bu sadece beni susturmak için miydi, yoksa... Boşver. Aslında bilmek istemiyorum. Bu... güzeldi."

"Güzeldi." Tavana, cam duvarlara, solmuş, kırılğan bitkilerle dolu çiçek tarhlarına, ona değil herhangi bir yere bakıyordu.

"Tamam. Tamam. Sen... malzemeler?"

Yarrow sepetin yanında diz çöktü ve listedeki maddeleri çıkardı.

"Sanırım... birleştirilmeleri gerekiyor." "Birleştirmek" kelimesi neden bir sera büyüsuyle hiç ilgisi olmayan görüntüler çağırıyordu? Sertçe yutkundu. "Evet, karıştıralım." *Sıkıcı şeyler düşün. Sıkıcı düşünceler. Kahvaltı gibi.*

Yarrow'a bu kadar yakın uyanmayı, ballı ekmeklerin tadını, güneş ışığının kulübenin çıplak ahşabını nasıl yıkadığını düşündü... *Hayır, sıkıcı değil. Peki ya toprak? Toprak sıkıcıdır.* Bahçeyle uğraştığı bir günün ardından Yarrow'un ellerine bulaşması ve Yarrow'un lavaboda her bir altın parmağını titizlikle ovalayarak ellerini yıkaması dışında.

Peki ya kaplumbağalar? Kaplumbağaların seksi bir yanı yoktu, değil mi? Bir süre kaplumbağaları düşündü.

Adam malzemeleri kumlu bir karışım haline getirmeyi bitirdiğinde, kadın onu ondan alacak kadar sakinleşmişti. Seranın çevresinde yürüdü, taneler arasında birkaç santimden fazla boşluk bırakmamaya özen göstererek onları yere serpti.

Terlu yürürken Yarrow'un gözlerini üzerinde hissetti ama onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Öpüşmelerini mi yoksa kaplumbağaları mı? Geri döndüğünde ona boş kâseyi uzattı. "Kara kaplumbağalarını mı yoksa deniz kaplumbağalarını mı tercih edersin?"

"Pardon? Deniz kaplumbağası mı? Okyanus bitkileriyle birlikte bir tane var."

"Bazı deniz kaplumbağası türlerinin beş yüz yıla kadar yaşayabildiğini duymuştum," dedi Terlu. "En yaşlı deniz kaplumbağalarının her yıl mutlaka yumurtalarını bırakmak için geldikleri, tam da Kaplumbağa Adası olarak adlandırılan bir ada var. Sakinleri her yıl yumurtaların çatlamasını kutlamak için bir festival düzenler ve

Büyük Kaplumbağa Marzipul'un Hilal Adaları'nı yarattığına ve onları yumurtalarından çıkardığına dair inanılmaz efsaneleri var-"

"Terlu." Eğlenmiş görünüyordu.

"Büyü. Evet." Kâğıda baktı, sonra derin bir nefes aldı. Heceleri ve sadece onları düşünmeye çalıştı. Kelimelere bakarken daha kolay oluyordu. Ne zaman bir şey zor, kafa karıştırıcı ya da fazla gelse kelimelere sığınırdı. Onlar onun hem sığınağı hem de kalkanıydı.

Daha sakin olan Terlu büyü'nün kelimelerini okudu.

Etraflarındaki hava parıldıyordu, sobanın üzerindeki ısı gibi dalgalanıyordu ama içinde renkler vardı: kehribar ve zümrüt lekeleri. Bir elini uzattı - o kadar canlıydı ki dokunabilecekmiş gibi hissetti. Yarrow onun bileğini yakaladı. "Güvenli olup olmadığını bilmiyorsun," dedi.

Kadın geri çekildi. Adam bileğini tutmaya devam etti, usulca, arkasından, kolu hafifçe beline dolanmıştı. Seranın her yerinde hava dalgalanıyordu.

Laiken hâlâ hayatta olsaydı, eksik notları hakkında onunla çok sert bir tartışma yapardı. Şikâyetlerini dile getirmeyi bitirdiğinde, başarılı bir büyü ile başarısız bir deneyin neye benzediğini tarif edebilirdi, böylece aradaki farkı anlayabilirdi.

Parıldayan hava küreler oluşturmaya başladı. Kısa süre sonra sera yanardöner baloncuklarla doldu. Terlu ve Yarrow'un yanından süzülerek geçtiler. Bir tanesi tavana kadar yükseldi ve sonra patladı. Diğerleri de patlamaya başladı, hafif bir pat, pat, pat çağlayanı.

"Beklediğim bu değildi," dedi Terlu.

Terlu baloncukların arasında yürürken, Yarrow onu bıraktı ve başka malzemeler bulmak için sepeti karıştırdı. Bir tanesine dokundu ve patladı. Çilek kokusu aldı. Bir tane daha patlattı ve narenciye gibi koktuğunu düşündü. "Yarrow, bunu denemelisin."

Durakladı, ayağa kalktı ve bir baloncuk patlattı. "Tarçın gibi kokuyor."

Baloncukları patlatarak seranın etrafında dolaştılar. "Ooh, bu ... bu ne?" Onu tanıyamadı. Neredeyse baloncuklar kadar çabuk kayboldu ama Yarrow yine de öne doğru eğilip kokladı.

"Anason." Bir tane daha patlattı.

"Vanilya." "Vanilyayı severim."

"Bu bir sarmaşık orkidesi," dedi Yarrow. "Sıcak bir iklime ihtiyaç duyar, soğuk büyümesini yavaşlatır. Bitkinin fasulye üretmeye başlaması üç yıl sürer."

Terlu, "Bahçecilik bilginizi bir kitaba koymalı, gelecek nesiller için saklamalısınız," dedi. "Tercihen şifreli olmasın."

Omuz silkti. "Yeterince zamanım yok."

Seraları onarabilirse belki yeterli zamanı olacaktı. Ya da daha fazla yardım alırsa. Ama mektubu göndermeyi denemişti ve bir sonraki hamlelerinin ne olacağından emin değildi.

Bunu yüksek sesle söylemeyecekti ama akrabalarından hiçbiri geri dönmediği için minnettardı. Keşke yazsalar da Yarrow güvende olduklarını bilseydi. Yarrow'un onlar için endişelendiğini anlayabiliyordu, her ne kadar bunu sık sık yüksek sesle söylemese de. Ama gelmelerini dilemiyordu. Eğer ailesinden biri gerçekten gelseydi, onun merhum büyücünün yerini doldurmaya çalışmasına (ve başarısız olmasına) nasıl tepki vereceklerinden emin değildi.

Bu kadar büyüü saklamak mümkün değildi.

Elbette bu, devasa Belde Serası'na nasıl bakacağı konusunda başka bir çözüm bulması gerektiği anlamına geliyordu. "Duyarlı bitkileri tam zamanlı bahçıvan olmaları için eğitebileceğinizi düşünüyor musunuz?" Ölmekte olan seraya yardım etmişlerdi ve şimdi de zaten başarısız olan seraların camlarındaki çatlakları kapatmaya yardım ediyorlardı. Daha fazlasını yapmaya istekli olacaklarını düşünüyordu.

"Sadece eğitilmek isterlerse," dedi Yarrow. "Onlar yaratılmayı istemediler. Hayatlarında ne yapacakları onların seçimi olmalı."

"Onlara sorulsaydı bazıları yardım etmeyi seçebilirdi. Camı tamir etmek için ne kadar hevesle atladıklarına bakın." Flora ya da fauna olmalarından bağımsız olarak herkes bir amaca sahip olmak isterdi. "Ve istemeyenler için... belki daha iyi şarkıcı olmaları için eğitilebilirler."

Güldü.

Malzemeler tekrar hazır olur olmaz Terlu büyüünün bir sonraki varyantını denedi. Havanın tekrar parıldamasını izledi. Bu kez etraflarında birleşerek büyük bir baloncuk oluşturdu.

"Daha iyi," dedi.

Kenara doğru yürüdü ve onu patlattı. Etraflarında küçük gökkuşağı parçaları halinde dağıldı. Bir gökkuşağı yağmuru. Yarrow'a dönüp baktığında gökkuşağı parçalarının ona yapıştığını gördü. Gülümseyerek ona doğru döndü. "Sende biraz-" Yanağındaki bir gökkuşağı parçasını fırçaladı.

"Sende de var." Rengârenk bir bulut parçasını omzuna vurdu. Bulut havada dağıldı. Bir başkasını saçlarından uzaklaştırdı ve o da kolundaki daha renkli hava parçacıklarını uzaklaştırdı.

Gülerek öne doğru eğildi ve boynuna yakın bir yerde kalan bir pufu üfleyerek uzaklaştırdı.

Adamın yüzünde bir ciddiyet titreşimi belirdi ve kız gözlerinin içine bakarak ondan sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark etti.

"Bir gökkuşağın daha var..." Bir eliyle kızın yüzünü kavradı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "... burada."

"Ah?"

"Ve burası." Onun dudaklarına dokundu.

"Beni tekrar öpmek istiyorsun," dedi Terlu. Elini geri çekti. "Sorun değil. Ben de seni öpmek istiyorum. Ama sadece burada tek olduğum için mi, yoksa gerçekten benden hoşlandığın için mi? Çünkü benden çok hoşlandığın izlenimini edinmedim ve sırf dudaklarım olduğu için beni öpen birini öpmek istemiyorum."

"I..."

"Eğer benden hoşlanmıyorsan, sadece işe yarıyorsam sorun değil. Kuşkusuz, baloncuklar ve gökkuşakları yararlı değil, ama yararlı olma potansiyelim var ve yardıma ihtiyacınız var. Ama bana ihtiyaç duymak ve benden hoşlanmak da aynı şey değil."

Geriye doğru bir adım attı. "Ben..."

"Ve senin hakkında bilmediğim çok şey varmış gibi hissediyorum," dedi Terlu. "Hiç aşık oldun mu? Hiç aşık olmak istedin mi? Aşık olduğumdan değil." *Yine de* içinden bir parça fısıldadı. "Dediğim gibi birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var ama umursamadan öpüşmek konusunda iyi değilim. Bunu baştan bilmelisin. Tüm duygularımı birbirine karıştırıyorum ve eğer sen de aynı şekilde hissetmek istemiyorsan -potansiyel olarak, yani şu anda değil, ama en azından gelecekte buna açık olmak... o zaman bu yola girmemeliyiz bile, çünkü birlikte çalışmamızı zorlaştıracak ve seraları kurtaracak yapmamız gereken çok iş var."

Biraz şaşkın görünüyordu.

Eski sevgilileri ona bazen çok fazla olduğunu söylemişti ve işte yine bunu yapıyordu, çok fazla oluyordu. *Ama eğer çok fazla şeyi kaldıramıyorsa, belki de bu işe yaramayacaktır?*

Ya da belki de her şeyi fazla düşünüyordu. Zamanla birbirlerini tanıyacaktı ve sonra birbirlerinden ya hoşlanacaklar ya da hoşlanmayacaklardı. Bu şu anda öpüşemeyecekleri anlamına gelmiyordu. Aralarında olan ya da olmayan her şeyi, özellikle de seraları korumak gibi hayati bir işi işinden ayıracak kadar duygusal olgunluğa sahipti. "Özür dilerim," dedi. "Her şeyi fazla düşünüyorum."

Yarrow başını salladı. "Senin gibi birini hiç tanımadım."

Terlu bunun bir iltifat mı, eleştiri mi yoksa sadece bir gözlem mi olduğundan emin değildi. Kendini gülümsemeye zorladı. "Öncelikle, ben bir bitki değilim."

"Değilsin," dedi adam ciddiyetle.

Bunu bir şaka olarak söylemişti. "Hadi... tekrar deneyelim."

Terlu notlarına odaklanarak denemek için bir sonraki büyüü seçti. Kelimeleri incelemek şu anda onun yüzünü okumaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Konuşmayı tekrar deneyebilmeyi diledi. *Onu sadece öpmeliydim.* Her şeyi karmaşıktırmak istememişti ama eğer onu sadece yakınlığı için severken, kendisi ona (ve onun ballı keklerine, ballı böreklerine ve ballı öpücüklerine) değer vermeye başlarsa... Böyle bir kalp kırıklığı yaşamak istemiyordu. Arkadaş kalmak daha iyi olacaktı, eğer öyle bile olsalar.

Sessizce, "Seni kim incitti?" diye sordu.

Kadın dondu kaldı ve adama baktı. "Ben söylemedim..." Ağzını kapatarak yutkundu. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sanki büyük bir kalp kırıklığı yaşamamıştı. Neden böyle olduğunu açıklayacak gerçek bir travma yaşamamıştı. Daha çok, başarısız seraların cam bölmelerinde olduğu gibi, kalbinde yıllarca süren küçük çatlaklar vardı. Ailesi onu seviyordu ama Eano'da onların arasındaki yerini hiçbir zaman bulamamıştı. Ve kütüphane... Oraya da hiçbir zaman tam anlamıyla uyum sağlayamadı. Hayat boyunca sürüklendi, istedi ve ulaştı ama asla sahip olamadı, her zaman biraz kaybolmuş, biraz boş ve biraz yalnız hissetti. "Ben çok hassasım."

Yarrow homurdandı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "Olmamam gerektiği halde incindim."

"Eğer incinmişsen, incinmişsindir. Başkalarının yeterince iyi bir nedenin olmadığını düşünmesi önemli değil. Acı onay gerektirmez."

Ağzını açıp kapadı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Kelimeleri kafasında evirip çevirdi ve bunu söylemenin kolay olduğuna karar verdi, ama bir kütüphaneden sonra gözyaşlarına boğulduğunda o yanında olmamıştı

Müşteri ona yanlış kitabı getirdiğini söylemişti. Müşteri onun kimlik bilgilerini sorgulamıştı ve o da müşterinin ne düşündüğünü çok fazla önemsemişti. Ya da romantik bir akşam yemeği sandığı yemeğe parlak renkli bir elbiseyle ipek eşarplar giyerek gittiğinde, sevgilisi sadece üniversite sınavında kopya çekmesine yardımcı olması için raflardaki bir büyü kitabına erişmek istemişti. Unutması gereken küçük önemsiz anlardı bunlar ama onun yerine aklından çıkmadılar. "Her zaman herkesin beni sevmesini isterim."

"I-"

"Senden hoşlanıyorum" demesini istedi. Ya da güven verici bir şey. Belki de geceleri horlamamasını ya da havlusunu her zaman kuruması için asmasını ya da bitkileri uyandırmasını ya da sinir bozucu bir şekilde ıslık çalmamasını seviyordu. Ama söyleyeceği şeyi söyleme fırsatı bulamadı.

Başta Lotti olmak üzere birkaç bitki, kökleri ve yaprakları üzerinde ilerleyerek kapıdan içeri daldı. "Adada *insanlar* var!" diye duyurdu gül.

BÖLÜM YIRMI İKİ

İnsanlar mı? Kim- Terlu daha yüksek sesle soramadan, Yarrow seraya doğru hücum etti. Bitkilere şöyle bir baktı. Lotti, yürümeye başlayan bir çocuk gibi yapraklarını havaya kaldırdı ve Terlu, Yarrow'un peşinden koşarken onu kucağına aldı.

"Nerede?" diye sordu oflaya puflaya. Kütüphaneci olmak bahçıvan/sahte büyücü olmaktan çok daha az koşturmayı gerektiriyordu.

Lotti eteğinin kumaşına yapıştı. "Rıhtım."

"Tekne mi?"

"Evet. Çok zıplıyorsun."

Arkasına bakan Terlu, diğer bitkilerin beyaz karın üzerinde yeşil bir şerit halinde peşlerinden geldiğini gördü. Konuşan bitkileri yeni gelenlerle tanıştırmak için getirmenin akıllıca olup olmadığını merak etti. Yıllar önce meşru bir büyücü tarafından yaratılmışlardı ve kimsenin onları yakın zamanda uyandırdığını bilmesine gerek yoktu, ancak bu yeni gelenlerin sonuçlara atlamayacağını ve istemedikleri ya da zamanları olmayan komplikasyonlara neden olmayacağını garantisini değildi. "Gelenler kim?" Terlu sordu. "Ne istiyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi Lotti. "Dendy tüm yolcuların limana yanaşır yanaşmaz gemiden inmeye hazır olduğunu görür görmez sizi almaya geldik."

Terlu yavaşlayarak Dendy'nin yetişmesini bekledi. "Binmek ister misin?"

Filodendron onun bacağına tırmandı ve beline sarıldı.

"Ben de!" Risa talep etti.

Birkaç bitki daha üzerine tırmanırken Terlu hareketsiz kaldı. Küçük bitkilerden birkaçı kök yumaklarını paltosunun ceplerine soktu. Hepsi Terlu'nun etrafına sarıldıktan ya da tutunmak için başka yollar bulduktan sonra (orkide botlarının bağcıklarına yapıştı, dedikeni dikenlerini paltosunun kolunun kumaşına batırdı ve papatya Terlu'nun buklelerine bir

yaşayan büyücü), Terlu tekrar Yarrow'un peşinden koştu. Çam ağaçlarının arasında onu gözden kaybetmişti ama bunun bir önemi yoktu çünkü nereye gittiğini biliyordu.

Karla kaplı yoldan denize doğru hızla ilerlerken rıhtımdan gelen sesler duydu; kadın ve erkek, genç ve yaşlı, birden fazla ses. Dönüp ormana kaçma ve bitkileri güvenli bir yere götürme isteğini bastırmaya çalıştı. Kaç kişi gelmişti? Bitkiler hakkında, kendisi hakkında, Civanperçemi ve sera hakkında, Belde adası hakkında ne düşüneceklerdi? Bir korku filizinin boğazına dolandığını ve onu sıkıştığını hissetti.

Neden buradalar?

İleride, çam ağaçları birbirinden ayrılırken, Yarrow'un denize ve gökyüzüne karşı silüetini gördü, rıhtıma, gümüş yelkenli tekneye ve ondan inen insan kümesine bakıyordu. Puflayarak ona katıldı. Güneş okyanusta parılıyordu ve Terlu yüzleri görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Denizci Marin dışında kimseyi tanı mıyordu ama dünyada pek çok yabancı olduğu düşünülürse bunun bir sürpriz olmaması gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten de bu gelenlerden herhangi birini tanıma ihtimali astronomik derecede düşüktü. "Kim bunlar?" diye sordu. Denizi seven ve denizciyle birlikte giden balmumu mersin çalısı Ree neredeydi?

Ona baktı, sonra gözleri büyüdü. "Um..." Yeşilliklere bürünmüş kendine baktı.

Dendy Yarrow'a bir yaprak salladı. "Heyyy. Nasıl gidiyor?"

Belki de yeni gelenleri karşılamamanın en iyi yolu bu değildi, özellikle de Ree'ye ne olduğunu, bu insanların Belde'nin duyarlı bitkilerini bilip bilmediğini ve herhangi birinin onu yeniden heykelleştirilmek üzere anında en yakın imparatorluk müfettişine teslim edip etmeyeceğini öğrenmeden önce. "Dost olup olmadıklarını anlayana kadar hepiniz Laiken'in kulesine gitmeye ne dersiniz?" Terlu bunu önerdi. Bitkileri yere bıraktı ve kar üzerinde kuleye doğru koşuşturmaya başladılar. Dendy'nin kök yumağının üzerinde yükselip yapraklarıyla kapıyı açmasını izledikten sonra Yarrow'a "Sence dost canlısılar mı?" diye sordu.

"Oh evet," dedi Yarrow suratsızca. "Dost canlısılar."

Kulağa tam tersi gibi geliyordu.

Mahkeme salonundaki davul seslerinin anısını kalp atışları kadar hızlı duydu.

Rıhtımda, gümüş yelkenli tekne insan üstüne insan boşaltıyordu. Marin iskele ve tekneye binerek her birinin dışarı çıkmasına yardım etti. İkinci bir denizci, şaşırtıcı derecede mor saçları ve iki kristal boynuzu olan bir adam

Başının tepesinden spiral şeklinde kıvrılan saçları kutuları, çantaları ve bavulları kaldırıyordu. En az yarım düzine gelen, etraflarına yığılmış kasalar ve bavullarla rıhtımda duruyordu.

"Onlar benim ailem," dedi Yarrow. "*Bütün* ailem." "Oh!

Bu... harika? Harika değil mi? Onlar iyi!" Kıpırdamadı.

"*Buradalar*. Bu iyi *değil*."

Güvertenin altından bir çalı fırladı. Güvertede koşuşturdu ve direğe giden halatlardan birine çevikçe tırmandı. *O da iyi!* Terlu sıırttı. "Görünüşe göre Ree mektubu teslim etmiş."

Kabul etmek gerekir ki, cevap olarak bu kadar çok kişinin gelmesini beklemiyordu. Şanslılarsa belki bir tane. Yedek bir kuzen ya da işsiz bir teyze. Gerçekten de tavsiye içeren bir mektup ya da neden hayatlarını ellerine alıp denizi geçemediklerine, evlerini, işlerini ve hayallerini bırakıp, özellikle de siyasi çalkantıların ortasında çoktan vazgeçtikleri bir bitki örtüsünü kurtaramadıklarına dair bahaneler bekliyordu. Marin'in bir ayna, bir sandalye ve bir şapka sehpasını indirip her birini yeni gelenlere verişini izledi. Hepsinin gelmiş olması ne anlama geliyordu? Başkentte tam olarak ne olmuştu? "Buraya ziyaret için gelmiş gibi görünmüyorlar."

"Bir istilaya benziyor," diye homurdandı Yarrow.

Rıhtımda kümelenmiş olan grubun yaşları diz boyu bir çocuktan bastonlu yaşlı bir adama kadar değişiyordu. Kadınlardan biri bastonlu adama rıhtımdan inmesi için yardım ediyordu. Altın sarısı ve siyah saçları örülmüş ve başında toplanmıştı, Yarrow'la aynı çarpıcı renkte saçları vardı. Terlu ona baktı; kaşları çatıktı, ayı gibiydi ama aileden gelen benzerliği görebiliyordu. Aynı deniz derinliğindeki yeşil gözlere sahip olup olmadıklarını merak etti.

"Kız kardeşim," dedi Yarrow, "ve babam."

Bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Neden sesi iyi bir şeymiş gibi çıkmıyordu? Kulübelere verdiği tepkiden ve onlardan her bahsettiğinde onları özlediğini düşünmüştü, ya da belki de sadece kendi duygularını ona yansıtıyordu? Onu okumak pek de kolay değildi. "Onlar için endişelendiğini sanıyordum."

"Endişelendim ama bir not gönderebilirlerdi. Bu yeterli olurdu."

Ama bu daha iyi değil miydi? Onları görmek istemiyor muydu? Onlarla konuşmak? Artık güvende olduklarını bildiğine göre onlara nasıl hissettiğini söylemek... Öte yandan, bu Yarrow'du. "Ahh. Tamam. Yapacak mısın..."

Yüzü kaskatı kesilmişti ve elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Artık onu okumak çok kolaydı.

"Neden onları selamlamak istemiyorsun?" Terlu sessizce sordu. "Bilmediğim ne var?"

Yarrow başını salladı. "Her şeyi biliyorsun. Gittiler."

"Büyücü Laiken'in onları terk ettirdiğini söylediğini sanıyordum." Hikâyenin devamı var mıydı? Ailesi Yarrow'u iyi şartlarda terk etmemiş miydi? Veda etmemişler miydi? Ayrıldıktan sonra onlara ulaşmadıklarını biliyordu. *Belki de budur?* "İşlerini ellerinden aldı, değil mi? Başka seçenekleri yoktu."

"Herkesin bir seçeneği vardır." Sırtını ailesine dönerek karla kaplı çam ormanına, ağaçların uçlarından yükselen sera kubbelerine ve gökyüzüne sertçe baktı. *Çekip gitmemişti ama kesinlikle mutlu değildi.* Onunla ilgili ilk izlenimini hatırladı: kış uykusundan uyandırıldığı için kızgın bir ayı.

Bir süre daha onu inceledi, sonra tekrar iskeleye baktı. En azından mektuplarına yanıt olarak neden bu kadar çok kişinin geldiğini merak etmiyor muydu? Yoksa rahatlamış ve hissettikleriyle nasıl başa çıkacağını bilemiyor muydu? Bu... muhtemel görünüyordu. Yavaşça, "Ya sadece davet edilmeyi bekliyorlarsa?" diye sordu.

Yarrow homurdandı.

Birkaç parça mobilyayı daha indirmelerini izledi: dar bir masa, katlanmış bir masa, bir battaniye sandığı... Bu tür bir tepki beklemiyordu. *Geçici yardım,* diye yazmıştı. *Krizler önlenene kadar.* Sanki kalmayı bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı. "Onları karşılamaya gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?"

"Mecbur kalırsam."

"Ben senin ebeveynin değilim. Ne yapmak istiyorsan onu yap." Onu kesinlikle zorlamayacaktı. Nasıl hissettiğini ve neyle başa çıkabileceğini en iyi o biliyordu, yine de *neden* bu şekilde tepki verdiğini anlamayı diledi. Eğer söz konusu olan ailesi olsaydı ve onların güvenliğinden endişe etseydi... Garip olurdu ama yine de onları gördüğüne çok sevinirdi. Ve kesinlikle neden geldiklerini bilmek isterdi.

Derin bir iç çekti. "Bildikleri kadarıyla hepsini ben davet ettim."

"*Bir* bahçivana ihtiyacımız olduğunu söyledim, tekil, eğer bağışlanabilecek biri varsa. Bu... bir sürpriz. Neden geldiklerini hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Sanırım ikna edici bir yazarsınız."

Bundan o kadar da emin değildi. Bu daha fazlasıydı.

"Seralar için dönmediler," dedi Yarrow. "Ya da benim için. Beni önemsemiş olsalardı, önce mektuba cevap verirler, sonra da işgal ederlerdi."

"Bunu bilmiyorsun," dedi. "Bir şey öğrenene kadar hiçbir şey öğrenemeyeceksin.

onlarla konuş."

Merdivenlerden inmeye başlayan Terlu yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve el salladı. Okyanusta, bulutlarla kaplı gökyüzünün altında dalgalar dans ediyordu. Deniz ejderhasını aradı ama iskeleye doğru yürürken onun pullu sırtına dair hiçbir iz göremedi. Arkasında Yarrow'un onu takip ettiğini duydu ve rahatladı. Eğer Yarrow kaçmış olsaydı bunu nasıl açıklayacağından emin değildi. Şimdi gerçekten gülümseyerek seslendi: "Merhaba! Belde'ye hoş geldiniz!"

Güvertenin altından fırlayan çalı ciyaklayarak, "Terlu! Civanperçemi! Land ho!"

"Hey, Ree!" Terlu el salladı. "Görünüşe göre teknem doluymuş. Hem de çok dolu. Herkes nasıl sığdı?" Şimdi insan sayısını ve dağ gibi mobilya, bavul ve sandıkları teknemin boyutuyla karşılaştırınca... lojistik olarak mümkün görünmüyordu. El sallayışını Yarrow'un tüm ailesini kapsayacak şekilde genişletti. "Hepiniz hoş geldiniz!"

Marin, Yarrow'un akrabalarından birinin daha karaya çıkmasına yardım ederken sırtıttı; kel kafasının ortasında bir tutam beyaz saçlı olan orta yaşlı bir adamdı bu. "Teknemin kolunda birkaç numara var. Daha doğrusu gövdesinde," dedi Terlu'ya göz kırparak. "Yine de biraz sıkıcıydı. Bazıları karada olmaktan *çok* memnun."

"Üzgünüm Marin, hanımefendi," dedi az önce yardım ettiği adam. "Teknenizi temizleyeceğim, biliyorsunuz, her şey bu kadar çok yatıp yuvarlanmıyor."

"Hayır, teşekkür ederim efendim. Siz sadece karada kalın. Kalıcı olarak, lütfen. Bir beden bu kadar çok şeyi dışarı atıp hâlâ iç organlara sahip olmasının mümkün olduğunu sanmıyordum." Onu omzundan alkışladı. "Belki bir ya da iki gün daha hiçbir şey yememelisin, ha?"

"Ya da bir hafta," diye kabul etti. Ama gülümsüyordu -sıcak ve dostça, kırışık gözlü ve çarpık dişli bir gülümseme. Gülümsemesini rıhtımın ucundaki Yarrow'a doğru kaydırıp ve sesini yükselterek gürledi: "Yarrow! Seni görmek ne güzel! İyi görünüyorsun. Beni hatırladın mı? Rorick amcanı?"

"Yarrow!" Yaşlı kadınlardan biri gözlerinde yaşlarla öne atıldı. "Oh, ne kadar da büyümüşsün! Şu haline bak!" Üzerinde çiçek dövmeleri vardı.

Altın rengi yanakları ve mürekkepli yaprakları gözyaşlarını çerçeveledi. "Beni hatırlıyorsun, değil mi? Rin Teyze? Ah, küçük Yarrow, artık küçük değil! şu haline bak!"

Bu da herkesi harekete geçirdi: gelenler onun adını haykırarak rıhtımdan akın etti. Terlu onun gözlerinde bir anlık panik hissi yakaladı ve onun önüne atıldı. Yüzüne büyük, sahte bir gülümseme yerleştirdi ve "Merhaba! Ben Terlu. Yarrow'un nefes alabilmesi için herkes bir adım geri çekilebilir mi?" Sanki yemlerinin etrafına üşüşen tavuklarmış gibi kışkışlama hareketleri yaptı.

Arkasında, Yarrow elini onun omzuna koydu. Bunun bir uyarı mı yoksa teşekkür m olduğundan emin değildi ama onun kendi adasında bunalmasına izin vermeyecekti.

"Hepinizin gelmesi çok güzel," diye başladı

Terlu. Yarrow kulağına mırıldandı, "yle mi?"

"Bu kadar kalabalık olmanızı beklemiyorduk. Hepiniz bahçıvan mısınız?" Bir eliyle bir kadının eline yapışmış, diğer elini de ağzına sokmuş olan yürümeye başlayan çocuğa baktı. Soluk yeşil tenleri ve beyaz saçlarıyla diğerleriyle akraba gibi görünmüyorlardı. "Herkesin uyuyabileceği bir yerimiz olduğundan emin değilim. Marin, sen-"

Marin son bir sandığı da rıhtıma taşıdı. "Hayır, kalamam," diye seslendi kalabalığa. "Gün batımından önce bir durak daha var. Hepsi senin."

Ree şarkı söyledi, "*Deniz çağırıyor ve yelken amalıyız - ufkun ötesine, maviliğe!*"

İkinci denizci de uyum içinde yankılandı: "*Maviliklere!*" O kadar mükemmeldi ki Terlu gülümsedi ve diğer bitkilerin bu ikisinden birkaç ders alabileceğini düşündü.

Gümüşi saçları ve geniş bir gülümsemesi olan bir kadın Terlu'nun omzunu sıvazladı. Kemikli bir eli vardı ve çiçeklerle işlenmiş şehir tarzı bir elbise giymişti. Diğerleriyle akraba gibi görünmüyordu - belki de aileden biriyle evlenmişti? "Yer konusunda endişelenme canım. Kendi evlerimizi onaracağız ve her şey yoluna girecek. Ne de olsa ait olduğumuz yer burası."

"yle mi?" dedi Yarrow.

Adının Rorick olduğunu söyleyen adam onu görmezden gelerek derin bir nefes aldı. "Ah, ev gibi kokuyor!" Sonra Terlu'ya gülümsedi. "Siz Yarrow'un karısı mısınız?"

Arka tarafa yakın bir kadın neredeyse kahkahayı andıran bir nefes verdi; Yarrow'un kız kardeşi olduğunu söylediği, altın sarısı ve siyah örgülü saçları olan kadındı bu. "Vay canına, Yarrow evli mi?"

Geniş gülümsemeli kadının başını çektiği kalabalık heyecanla Terlu'nun etrafında kümелendi ve Terlu açıklama yapmak zorunda kaldı: hayır, onun karısı değildi. Onlar arkadaştı. Seralarda ona yardım ediyordu. Mektubu onun adına o yazmıştı-

Yarrow konuşmaları yarıda kesti. "Neden hepiniz buradasınız?" Akrabaları sustu.

Bir erkek sesi, "Bizi sen davet ettin Yarrow," dedi. Ve kalabalık dağıldı, böylece konuşmacı hem Terlu'ya hem de Yarrow'a bakıyordu. *Yarrow'un gözlerine sahipti.* Yarrow'un onlarca yıl yaşlanmış bir versiyonuna bakıyormuş gibi hissettim. Kollarında ve yüzünde kırışıklıklar olsa da kaslıydı. Bastonuna rağmen sırtı dümdüzdü.

Yarrow kaşlarını çatarak Terlu'ya baktı. "O lanet mektupta ne dedin sen?"

O da Terlu'ya ters ters baktı. Bu onun hatası değildi. "Tam olarak sana söylediğim şeyi söyledim." Tamam, mektup fikri onun aklına geldiği, mektubu o yazdığı ve o gönderdiği için kısmen onun hatasıydı, ama olsun, çoğunlukla *benim hatamdı.*

"O zaman tekrar soracağım," dedi Yarrow, sesinde hiç sıcaklık yoktu, "neden hepiniz buradasınız?"

Rorick cevap verdi, "Başkentten gelen haberleri duymadınız mı? Bir devrim olmuş. İmparator öldürüldü ve Alyssium'un yarısı yakıldı. İmparatorluk çöktü. Mektubunuzu alana kadar..."

"Bu yüzden yazdığını sanıyorduk," dedi Yarrow'un babası. "Bizi kurtarmak için."

"Buradayız," dedi Yarrow'un kız kardeşi, kollarını kavuşturmuş ve gözleri söylediği sözlerden hoşlanmamış gibi kısılmıştı, "çünkü gidecek başka yerimiz yok."

★ ★ ★

Yarrow'un akrabaları hep bir ağızdan konuşarak Alyssium'daki kaosu anlattılar.

Terlu bir devrim olduğunu ve imparatorun tahttan indirildiğini zaten biliyordu. Bilmediği şey ise daha sonra yaşanan kaos sırasında kütüphanenin yandığıydı.

Marin bu ayrıntıdan bahsetmemişti.

Neyse ki hepsi değil ama bir kısmı yanmıştı. Pek çok kitap hâlâ kayıptı ve Terlu bunların yok edilmek yerine çalınmış olmasını umuyordu. Çalınan bir kitap geri alınabilir ya da en azından sahibi tarafından takdir edilebilirdi ama eğer tüm kitaplar yanmış ya da kanallara düşmüşse... Kuzey Okuma Odası'nın ve Kuzey Kanadı'nın bir kısmının kaybolduğunu bilecek kadar bir tanım çıkarabildi.

Devrim patlak verdiğinde Kuzey Okuma Odası'nda olsaydım...

Terlu ürperdi.

Ve sonra gerçeği fark etti: *Ben oradaydım*. Bu şekilde kurtulmuş olmalıydı. Rijes Velk, Terlu'yu çıkarmak için devrimin kaosunu kullanmış olmalıydı.

Bu aydınlanma Terlu'nun nefesini kesti ve bunu özömsedikçe Yarrow'un akrabalarının sesleri azaldı. Terlu, Büyük Kütüphane'de nasıl bir kaos yaşandığını hayal etmeye çalıştı... Rijes Velk, kargaşanın ortasında bir şekilde durup yasaları çiğneyen alçakgönüllü bir kütüphaneciyi düşünmüş ve onu kurtarmak için harekete geçmişti. Bu olağanüstü bir hediye idi.

Bunun karşılığını nasıl ödeyebilirim?

Birden ne yapması gerektiğini anladı.

Yarrow'un akrabalarından ayrılıp tekrar tekrar özür dileyerek aralarından sıyrılan Terlu, iki denizcinin ve çalıllıkların ayrılmaya hazırlandığı rıhtıma doğru koştu. "Marin!"

Marin rıhtımdaki halatı çözüyordu. "Sana söyledim, kalamam. Bir durağım daha var ve bu... Diyelim ki lanet olası bir feribot değil de erzak taşıyıcısı olmamın bir nedeni var. Ama bahçıvanınızın bana ödediğinin üstüne para ödediler. Ve işte buradalar, anlaşma tamamlandı." Hâlâ gülümsüyordu ama gergin görünüyordu. Eskiden tek başına denizcilik yapan biri için, ikinci bir denizci ve yemyeşil bir güverte görevlisinin yardımıyla bile rahatsız edici bir yolculuk olmuş olmalıydı.

Daha fazlasını istememesi gerektiğini bilen ama yine de bunu yapmaya kararlı olan Terlu elini cebine attı ve küçük ejderhaların istifinden yakutu çıkardı. "Ödeyebilirim. Rijes Velk. Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi ya da öyleydi. Kütüphane yansaydı şimdi nerede olurdu bilmiyorum." *Lütfen hayatta kalmasına izin verin*. Kimsenin onun için kendini feda ettiğini düşünmek istemiyordu. Ya da onun gibi nazik, zeki ve yılmaz birinin acı çektiğini.

Marin'in arkasındaki ikinci denizci, mor saçlı ve elmas boynuzlu adam, "Çok üzgünüz ama Alyssium'a dönmüyoruz," dedi.

Terlu yakutu ellerine bırakırken Marin, "Planlar değişir, Dax," dedi.

"Ama sen dedin ki-"

"Yakut, Dax. Gerçekten büyük bir yakut." Mücevheri ışığa tutan Marin ısıklık çaldı. "Onu bulacağımı garanti edemem," dedi Terlu'ya.

"Deneyeceğinizi garanti edebilir misiniz? Eğer onu bulursan..." Boğazının düğümlendiğini hissetti. Sana ikinci bir şans veren kadına teşekkür edecek kelimeleri nasıl buldun? İkinci bir hayat?

"Onu öldürmeyeceğim, eğer bunun içinse." Marin'in ses tonu hafifti ama gözlerindeki bakış ciddiye.

"Ne? Hayır, hayır! Onun iyi olduğundan emin olmanı istiyorum. Gerekirse onu şehirden çıkar ve nereye gitmek istiyorsa oraya götür. Ve... benim için ona teşekkür eder misin? Lütfen?" Terlu baş kütüphanecinin şiddetten kurtulup kurtulmadığını bilmiyordu ama kurtulduysa... *Dünyası başına yıkılırken beni kurtarmıştı.* Terlu'nun Yarrow'un akrabalarının konuşmalarından anladığı kadarıyla, bu korkunç bir şeydi. Ayaklanma sırasında, Yarrow'un akrabalarının yaşadığı şehirdeki bölge yok edilmişti. Birçoğunun devrimcileri desteklemiş olmasını boş verin. Yangın umurlarında değildi. Dükkanlarını, evlerini, geçim kaynaklarını kaybetmişlerdi ve Marin onları mektubuyla birlikte bulduğunda hangi ada onları kabul ederse orada mülteci olarak yaşamaya başlamışlardı.

Marin sırttı ve yakutu cebine attı. "Tuhaf birisin ama tarzını sevdim. Eğer mümkünse yaparım. Bunlarla iyi şanslar." İskeleden uzaklaştı. "Bahçıvanınıza da söyleyin, Kış Bayramı'na kadar her zamanki malzemeleriyle döneceğim, yeni halk için on kat daha fazla, özellikle de bana biraz kabak tohumu bulabilirse - bu bir söz."

"Teşekkür ederim," dedi Terlu.

"Ree, yelkenleri aç," diye seslendi Marin.

"Emredersiniz Kaptan!" diye bağırdı bitki ve sonra dalları heyecanla çırpınarak bir vince doğru koşmaya başladı. Diğer denizci Dax da ona katıldı ve birlikte yelkeni kaldırdılar.

Terlu bir süre onları izledi. Görünüşe göre Ree yerini bulmuştu. Üçünün Rijes Velk'i bulabileceklerini ve bulduklarında da bunu yapabileceklerini umuyordu,

güvende ve iyi olacaktı. *Elimden geleni yaptım.*

Rıhtımdan geri çekildiklerinde Terlu mülteci kümesine doğru yürüdü ve sanki sıradan ziyaretçilermiş ve dünyanın tersine döndüğü haberini getirmemişler gibi gülümsemeye çalıştı.

Yarrow misafirperver görünmeye bile çalışmıyordu. Sanki denize dalıp Marin'in peşinden yüzmek istiyormuş gibi görünüyordu. Şu anda bulunduğu yerden başka herhangi bir yere.

Ona ulaşan Terlu, "Hepsini daha sıcak bir yere götürmeliyiz," dedi. Sesini sadece onun duyabileceği şekilde alçalttı.

"Benim kulübem değil," diye fısıldadı Yarrow, sesinde bir panik belirtisi vardı. "Laiken'in kulesi mi?" diye sordu ona. "En yakını." Er ya da geç Duyarlı bitkilerle tanışmaya ihtiyacım var. Belki de bu bazıları için bir yeniden buluşma olacaktı.

"Peki."

Kalabalığa bakarak Yarrow'a mırıldandı, "Kim kimdir?"

Yarrow'un kız kardeşi öne doğru ilerledi. "Ben Yarrow'un kız kardeşi Rowan. Bu da karım Ambrel. Kuzenim, Vix. Teyzem, Rin." Her bir kişiyi işaret ederek isimlerini söyledi ve ardından kalabalığa doğru ilerlemeye devam etti. Çoğunun akraba olduğunu, ancak birkaçının komşu ve/veya yakın aile dostu olduğunu söyledi. Yeni yürümeye başlayan Epu, soluk yeşil yanaklarında zikzak dövmelemleri olan Pipa adında bir kadın olan komşularının çocuğuydu. Terlu, Alyssium'a ilk geldiğinde geliştirdiği bir numarayı kullanarak kafasına sokabildiği kadar çok isim soktu - her birine farklı bir kuş veya hayvan atadı: kuzen Finnel için bir sincap (kahverengi saçlar ve küçük bir burun), Ubri amca için bir serçe (tüylü saçlar ve hızlı hareketler), kuzen Percik için bir ördek (geniş ördek benzeri bir gülümseme), Harvena teyze için bir emu (boncuk gibi siyah gözler ve uzun bacaklar) ...

Yarrow'un babası olan bastonlu yaşlı adam bir adım daha yaklaşarak, "Ben de Rowan ve Yarrow'un babasıyım. Benim adım Birch. Yarrow... oğlum... Seni tekrar görmek güzel."

Yarrow'a baktı, sonunda onun özlemini çektiğinden emin olduğu kavuşmanın gerçekleşmesini bekliyordu. Uzun zamandır o ve babası birlikteydi ve babası sadece kalamayacak kadar hasta olduğu için gitmişti. Elbette onu karşılayacaktı.

Yarrow homurdandı ve sonra dönüp seraya doğru yürüdü.

"Şimdiye kadar beni affetmesini umuyordum," dedi Birch.

Affedilmesi gereken bir şey olduğunu bilmiyordu. *O mektubu yazmadan önce neden daha fazla şey paylaşmamıştı ki?* Kendini tekrar gülümsemeye zorlayan Terlu, Yarrow'un babasının kolunu sıvazladı. "Hepiniz içeri gelin. Uzun bir yolculuk yaptınız."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Terlu merhum büyücünün kulesine doğru ilerlerken pencerelerden birini tıkayan yeşillik örtüsünü fark etti. Bitkiler onların yaklaşmasını izliyordu. Bunun doğru bir seçim olduğunu umarak onlara el salladı.

Pencere hemen yeşilden arındı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve duyarlı bitkiler dışarı döküldü.

Ve Yarrow ile ailesi arasında olmasını umduğu kavuşma, bitkiler ve insanlar arasında gerçekleşti. Yeşillikler Yarrow'un akrabalarının etrafını sardı ve kucaklaşmalar, kahkahalar ve sohbetler oldu. Filodendron, Dendy, Yarrow'un babasına tırmanıp onunla sohbet ederken, calla lily, Viria, Yarrow'un amcası Rorick'le şamatalı bir şekilde güldü. Yeni yürümeye başlayan Epu, tombul parmağını, sarmaşıklarını bir boa yılanı gibi etrafına dolayan Risa'ya dürttü. Buna bayılan Epu kıkırdadı. Tüm bu olanları izlerken Terlu sonunda muhtemelen doğru bir şey yaptığını hissetti.

İçeri doluşan insanlar ve bitkiler kısa sürede çalışma odasını tıka basa doldurdu ama en azından sıcaktı. Herkes yer açmaya başladı: çalışma masasını odanın kenarına taşıdılar, yaşlı akrabaların rahatça oturabilmesi için tabureleri ve masa sandalyesini yerleştirdiler ve Laiken'in ekipmanlarını kenara çektiler. Terlu ihtiyacı olan notları ve günlükleri çalışmak için kulübeye götürdüğüne memnundu. Geri kalanlar kitap raflarında düzenli bir şekilde dosyalanmıştı ve masanın üzerinde sadece birkaç yığın vardı ve onların rahat bırakılacağını umuyordu.

"Yakında kendi kulübelerimizi onarmaya başlayacağız," dedi Harvena, küçük siyah gözleri ve uzun bacakları nedeniyle Terlu'ya bir emuyu hatırlatan yaşlı kadın. Terlu'ya Yarrow'u düşündüren sürekli bir kaş çatma hali vardı - belki de kaş çatma genetikti.

"Size kulübemi göstermek için sabırsızlanıyorum!" Yarrow'un kız kardeşi karısına söyledi.

Rowan ve Ambrel, Terlu hatırladı. Ve Yarrow ve Rowan'ın babası

Birch'tü. Diğerleri Vix, Rin, Finnel, Ubri... Rowan Ambrel'e, "Hâlâ ayaktaysa tabii, ki bunun bir garantisi yok," derken Laiken sessizce isimlerin üzerinden geçip onları hafızasında sabitledi.

Akrabalardan bazıları üst kata, Laiken'in yatak odasına çıktı. Terlu birkaç kişinin üst katta, birkaç kişinin de burada yerde uyuyabileceğini düşündü. Ürkütücü gölgelere aldırmadıkları sürece sıkışık olurdu ama idare edilemez değildi. Belki de bu kadar çok yaşayan insanın eklenmesiyle kalan miasma azalırdı. Tuvaletin bu akını kaldırabileceğini umuyordu. Daha önce kullandığı için işe yaradığını biliyordu ve küf ya da başka bir tatsızlık olmadığı sürece iyiydi, ama yeterli havlu ya da sabun yoktu-

"İdare ederiz," dedi Yarrow'un babası Birch onun yanında. Merhum büyücünün çalışma odasını incelerken bastonuna yaslanmıştı. Endişesinin yüzünden okunup okunmadığını merak etti ve onu rahatlatması gerektiğini düşündüğü için öyle olması gerektiğine karar verdi. "Tüm olanakların bizim için hazır olmasını isteseydik, geleceğimizi haber verirdik."

"Neden haber vermediniz?" Soruyu yumuşatmak için gülümsedi. "Haber vermemiş olmanız sorun değil -başımızın üstünde yeriniz var- ama yiyecek, tuvalet malzemeleri ve yatacak yer hazırlayabilirdik." Duyarlı bitkileri uyandırmak ve ölmekte olan seradan bitkileri kurtarmak arasında bunu *ne zaman* yapabileceklerinden emin değildi ama deneyebilirlerdi.

"Bazılarımız Yarrow'un mektubuna cevap vermek istedi ama ben bunu veto ettim. Fikrini değiştirmesi ve daveti geri çekmesi riskini almak istemedim, ki geleceğimi bilseydi bunu yapabilirdi."

"Neden gelsin ki? Sen onun babasısın. Seni seviyor." Ayrıca, Yarrow'un yardıma ihtiyacı vardı.

Birch içini çekti ve sesi Yarrow'a o kadar benziyordu ki, Yarrow ve Rowan'ın siyah ve altın sarısı yerine gür gri saçları olmasına rağmen akraba oldukları açıktı. Kaşları daha da gürdü, gözlerinin üzerinde uyuklayan yünlü tırtıllar gibiydi. Aynı gözlere sahipti, derinlikleri varmış gibi görünen türden, ancak onunkinde yeşilin içinde daha fazla kehribar benek vardı ve teninde aynı altın parlaklığı vardı. Eğer iki adam birbirine benziyorsa, ikisi arasında söylenmemiş ne kadar şey kaldığını merak etti. "Gitmemden hoşlanmadı," dedi Birch.

"Ama sen hastaydın. Öyle söyledi. Gitmek zorundaydın."

"*Nasıl* gittiğimi beğenmedi. Onu benimle gelmesi için zorlamaya çalıştım. Burada, ıssız bir adada tek başına kalmanın onun için iyi olmadığını düşündüm."

Terlu buna katılıyordu ama onu zorlamak bir cevap değildi. Yarrow'un babasının yapması gereken şey, yolculuk için yeterince sağlıklı olur olmaz geri dönmekti. Yine de bunu söylemedi. "Serayla ilgilenmesi gerekiyordu."

"Gerçi buna mecbur değildi. Bu onun sorumluluğu değildi. Büyücü" - bastonuyla çalışma odasını işaret etti - "o zamana kadar ölmüştü ve bence yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık. Burada bir gelecek yoktu."

Sesine bir kenar sızdı. Buna engel olamadı. "Eğer o kalmasaydı, kesinlikle bir gelecek olmayacaktı. Ayrılmak burayı mahvederdi."

"Tam da Yarrow'un o zaman söylediği gibi." Birch ona gülümsedi ve o da Yarrow'un gülümsemesinin yankılarını gördü. "Oğlumun seni neden sevdiğini anlıyorum."

Bu akının kendi fikri olduğu düşünülürse, Birch'ün şu anda ondan pek hoşlandığından emin değildi ama bunu tartışmadı, özellikle de Yarrow'un gülümsemesini paylaşan bir adama. "O olmasaydı bitkiler bırakın gelişmeyi, hayatta bile kalamazdı. Etrafındaki büyüler bozulsa bile inanılmaz işler başardı."

"Seralar ölüyordu," dedi Birch. "Hepsinin başarısız olmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Ona söyledim..." Tekrar iç çekti. "... Ona ölmelerine izin vermesini söyledim." Son cümleyi alçak sesle söyledi.

Terlu en yakındaki bitkiye, papatyaya baktı ama o duymuş gibi görünmüyordu. Civanperçemi kuzenlerinden biriyle gevezelik ederken, devedikenin küre şeklindeki çiçeğini mutlu bir şekilde sallıyordu.

"Hiç düşünmemiştim... Konuşan bitkilerin sadece uyuduğunu bilmiyordum. Onların öldüğünü ve bizim de bir mezarlıkta yaşadığımızı sanıyordum. Burada bir gelecek olduğuna inanmıyordum. Civanperçemi aynı fikirde değildi. Güzel sözlerle ayrıldık."

"Yani mektubunu aldığı anda..." Anlamaya başlamıştı. Yarrow serayı kurtarmak için yardım istemişti, bu yüzden mektubu göndermesine izin vermişti. Yeniden bir araya gelmeyi ya da barışmayı beklememiş ya da istememişti; sadece bitkileri kurtarmak istemişti. Ne daha fazlasını ne de daha azını. Ama Birch mektubu daha fazlası olarak görmüştü. Daha fazlasını ummuştı. "Seralar hâlâ ölüyor ama bunu tersine çevirmeyi umuyoruz."

"Belki de çok erken pes ettim," dedi Birch.

Ya da belki gidecek başka bir yerin yoktur ve sahip olduğun umut kırıntılarına tutunuyorsundur, diye düşündü Terlu ama bunu yüksek sesle söylemedi. Ne olduğunu biliyordu.

ve bu his onu tüm mültecilere sarılmak istemesine neden oldu. "Hepiniz yemek yediniz mi? Ne kadar yiyecek bulabileceğime bakabilirim..."

Yarrow'un teyzelerinden biri olan Rin, yanaklarında soluk çiçek dövmeleri olan bir kadın, "Birkaç gün yetecek kadar var. Ama endişelenme, canım

-Sıkı çalışmaktan korkmuyoruz. Seraları kısa sürede kurup üretime geçireceğiz."

Sebze seraları, dışarıdan herhangi bir müdahale olmadan Yarrow için zaten iyi üretim yapıyordu. İçinde bir huzursuzluk hissetti. Bütün bu insanların kendi alanına girmesinden hoşlanmayacaktı. Öte yandan, her şeyi tek başına yapamazdı. Tropikal seranın kaybı bunu kanıtlamıştı. *Bu işe yarayacak.* Öyle umuyordu.

"Birch, yangına yardım edebilir misin?" Harvena, emu benzeri teyze, seslendi.

Topallayarak çalışma odasını geçip ona doğru yürüdü. Rowan çoktan sobanın yanına varmış, elinde bir demet çirayla sobanın önünde çömelmişti. "Nasıl yapılacağını biliyorum," diye itiraz etti.

Harvena ona, "Evet ama sen bir felaketsin," dedi. "Birch?"

Rowan itiraz edercesine ciyakladı ve karısı Ambrel güldü. Rowan'ın çay için su kaynatmayı becerememesiyle ilgili bir anekdotu Harvena'ya anlatmaya başladı - Harvena içtenlikle güldü. Yarrow'un amcası Rorick, salyangoz ve midyeler ile kabuklarını yememesi gerektiğini fark etmeyen genç Rowan'ı içeren başka bir hikâyeyle söze girdi...

"Geri döneceğim," diye söz verdi Terlu hepsine ama ne insanlar ne de bitkiler onu dinliyordu artık. Yoğun ve neşeli bir şekilde eşyalarını taşıyor ve gece için hazırlık yapıyorlardı. Birkaç kulübeleri tekrar yaşanabilir hale getirmek için ne yapılması gerektiğini araştırmak üzere dışarı çıkmıştı bile.

Yetkinin kendisinde olmadığını çok net hissediyordu ve Yarrow'un da öyle olmadığını biliyordu. Akrabaları içeri dalmış ve iyi ya da kötü, kendilerini evlerinde hissetmeye başlamışlardı.

Bunun bir hata olmadığını umuyordu.

Yarrow'un kulübesine vardığında kapı kilitliydi. Terlu kapıyı çaldı. "Kim o?" diye seslendi.

"Ben Terlu."

"Başka kim
olabilir?"

"Sadece
ben."

Bir sandalyenin ahşap zemine sürtündüğünü duydu. Kapı açıldı ve adam başını dışarı çıkarıp karlı yola baktı, sonra da geri çekildi. Adam kapıyı kapatıp arkasından kilitlerken kadın içeri girip ceketini astı.

"Özür dilerim," dedi. "Hepsinin geleceğini tahmin etmemiştim."

Adam homurdandı. Sana inanmıyorum gibi değil, daha çok durumdan memnun değilim gibi bir homurdanmaydı bu, bu da onu biraz umutlandırdı. Belki de gelenler yerleştikten ve kendi kulübelerini yeniden tamir ettikten sonra daha iyi olacaktı? Laiken'in çalışma odasındaki hiçbir kâğıt ya da defteri rahatsız etmediklerini umuyordu. En önemlileri Yarrow'un masasındaydı ama başvurması gereken daha fazlası da olabilirdi.

Tabii daha fazla büyü yapabilecekse.

Artık *çok* daha fazla göz vardı. Dikkat çekmeden deneylerine devam edebileceğinden emin değildi. Duyarlı bitkilerin uyanık olması ve sera camındaki çatlakları onarmak için büyü yapmakla meşgul olmaları yeterince kötüydü. *Belki de bitkilere büyüü Laiken'in öğrettiğini düşüneceklerdi?* Ya da belki de bu bahçıvan aile, seralar tamir edildiği sürece umursamayacaktı? Bir sürü "belki" ye bel bağlıyordu.

"Gidecek başka yerleri yok," dedi Terlu. Bu nedenle, keşfederlerse (keşfettiklerinde) onun sırrını saklayabilirlerdi. İmparatorluk müfettişlerini adaya çekmek onların yararına olmazdı... eğer artık imparatorluk müfettişleri *varsa*. Marin ve yeni gelenlere göre imparatorluk çökmüştü. Bu, yasaları ve kolluk kuvvetleri için ne anlama geliyordu? Şimdi yetki kimdeydi ve lisanssız büyü hakkında ne düşünüyorlardı? Yarrow'un akrabalarına soracağı sorular listesine bunu da ekledi. "Ve en azından burada güvende olduklarını biliyorsun."

"Sanki evlerine dönmüş gibi davranıyorlar," dedi Yarrow, pencerenin önüne geçip dışarı bakarak, sanki bir akrabasının çam ağacının arkasından çıkmasını bekliyormuş gibi. "Yine de her biri burayı terk etti ve arkasına bakmadı."

Eano'dan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti ama yine de burayı evi olarak görüyordu. En azından çocukluk evi. Geleceği orada olmasa bile kalbinde her zaman bir yeri olacaktı. Ree'yi düşündü, çok mutluydu.

Marin'in teknesi, yerini bulmuştı. "Bu konuda ne hissettiklerini ya da şimdi nasıl hissettiklerini bilemezsin. Onlarla konuşmayı deneyebilirsin."

Bir homurtu daha.

"Onları affetmek zorunda değilsin ama yardımcı olabilirler. Burayı yaşayabilecekleri bir yer haline getirmeye hevesli bahçıvanlarla dolu bir ailen var. Bunu kullan."

"Ben sadece... hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum."

Nazikçe, "Sanırım bir şeyler değişmek zorunda kalacak" dedi. Her biri kendi umutları, hayalleri ve planları olan pek çok yeni geleni taşıyan yelkenli bunu garanti ediyordu. "İmparatorluk çöktü. Her şey değişti." Tek soru *nasıl* değiştiği idi.

"Benim için değişmedi. Herkes istediğini yapabilir ama ben sera büyülerini denemeye devam etmek istiyorum." Onun yüz ifadesindeki tereddütü görmüş olmalı ki, "İstemiyorsan... Yani, istediğini yapabilirsin tabii ki," diye ekledi.

Nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı: Büyüleri denemeye devam etmek istiyordu ama etmeli miydi? Şu anda bu akıllıca mıydı? Yoksa beklemek daha mı akıllıca olurdu? Ama beklerse daha kaç sera ölecekti? Yaptığı şey önemliydi. Bundan da öte, *doğruyd*u.

Ama yeni gelenlerin hepsi bu şekilde mi görecekt?

"Artık sadece biz ve bitkiler yokuz," dedi Terlu.

"Öyleymiş gibi davranabiliriz," dedi Yarrow. "Biraz çabayla ailemi tamamen görmezden gelebileceğimize ve onlar yokmuş gibi davranabileceğimize inanıyorum."

Terlu güldü.

Onunla birlikte gülmedi.

"Bekle, sen ciddisin. Bu ne sağlıklı ne de pratik, ama öyle yapsak bile... dışarıda hala imparatorluk müfettişleri olabilir, kanun kaçaklarını arıyor olabilirler, hatta belki de özellikle beni arıyor olabilirler. Devrimle birlikte nelerin değiştiğini bilmiyoruz. Daha iyi değil, daha kötü olabilir."

Yarrow onun ellerini tuttu. "Seni almalarına izin vermezdim." "Onları durduramazsın."

"O zaman birlikte heykel olurduk." Yaklaşmıştı, sadece birkaç santim uzakta. "İkimiz için de çifte kaide yapmaları gerekir, çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Boğazı düğümlendi ve gözleri ısınıp bulanıklaştı. Bu... şey, korkunçtu, ama aynı zamanda güzel, tatlı ve mükemmeldi. Gözlerini kırptırdı.

ağlamamak için.

Dışarıda bir şey gören Yarrow aniden ellerini bıraktı, kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Emeral kuyruğunu havaya kaldırmış ve kanatlarını sırtına katlamış bir halde vals yaparak içeri girdi.

Terlu gözlerini sildi ve kendini tekrar kontrol altına aldı. "Bir noktada akrabalarıyla bir şekilde iletişim kurman gerekecek," dedi, büyü ve heykel konusunu şimdilik bir kenara bırakarak, "en azından onlara seralarda ne yapılması gerektiğini söylemek için." Aksi takdirde kendileri için görevler icat edeceklerdi ve Yarrow bundan daha da az hoşlanabilirdi. Kendi çabalarını onlarınkiyle koordine ederse daha iyi olur.

"Ne yapacaklarını bilecekler." Yarrow Emeral için bir kaseye su doldurdu ve ona bir parça balık yedirdi. Kanatlı kedi hediyeleri memnun bir *mırıltıyla* kabul etti.

"Ama burası senin seran."

"Laiken'in serası."

Terlu, "O gitti ve onlara sen bakıyorsun," dedi. "Bence bu onları senin yapıyor. Sevgiyle ve kanunla." Hükümet değiştiğinden beri terk edilmiş mülklerle ilgili yasaların değişip değişmediğinden emin değildi ama Yarrow'un burada uzun süre yaşamasının ona bu konuda açık bir hak verdiğini biliyordu. Bu ada için kan, ter ve gözyaşı dökmüştü.

"Henüz değil. Daha sonra onlarla konuşacağım. Bazılarıyla. Gerektiği gibi."

Adamın yüzünü, sıkılmış çenesini, alnındaki çizgileri inceledi. *Adam korkuyor.* "Bir şekilde" dedim. İstemiyorsan onlarla doğrudan konuşmak zorunda değilsin. Ne zaman istersen senin için onlarla konuşabilirim. Onlara seralar, kulübeler ya da ada hakkında bir şey söylemek istersen, ben senin aracın olabilirim."

Adam gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım." *Benimle birlikte bir heykel olacağını söyledi.* "Hazır olana kadar onlarla yüzleşmek zorunda değilsin." İstemediğini bu kadar açık bir şekilde belirtmişken, kadının onu yeniden bir araya gelmeye zorlayacağını mı düşünüyordu? Kabul etmek gerekir ki, mektubu gönderme konusunda ısrarcıydı ve gerçekten de, ilk şok geçtiğine göre, mektubun beklenmedik derecede karmaşık olsa da büyük bir başarı olduğunu o bile kabul etmek zorundaydı. Ne kadar çok bahçıvan! Ama artık onu daha fazla zorlamayacaktı, en azından nasıl hissettiğini biraz daha iyi anladığına göre.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Terlu Perna."

Bunun iyi bir şey olduğunu umuyordu. Parlak bir sesle, "Sanırım her şey yoluna girecek," dedi. Belki de büyü kullanımına karşı yasalar değişmişti. Belki bahçıvanlar onun büyü kullanımını benimseyecekti. Belki de tüm endişeleri yaşadığı travmaya bir tepkiydi ve mevcut gerçekliğe dayanmıyordu. Belki de imparatorluğun çöküşü, imparatorluk müfettişlerinin çöküşü ve tüm eski suçluların affedilmesi anlamına geliyordu. Belki de her şey yoluna girecekti.

Yarrow neredeyse kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı. "Ne?"

"Hiçbir şeyin ışığını karartmasına izin vermiyorsun," dedi Yarrow. "Ölümden daha kötü bir kadere mahkûm edildin -bana öyle olmadığını söyleme. Her şeyini kaybettin. Haksız yere cezalandırıldın. Bunun tekrar olacağından korkuyorsun. Ama yine de kollarını herkese açıyorsun. Nasıl?"

"I..." Daha önce hiç böyle bir soru sorulmamış, hatta bu soru hiç aklına gelmemişti. "Alternatif nedir?" Soruyu sorarken, onun alternatifini seçtiğini fark etti. Ailesiyle birlikte gitmemişti. Geride kalmayı, tek başına, hayatının geri kalanını herkesin kaybedilmiş bir dava olarak gördüğü şeye adamayı seçmişti. "Sanırım her şeyin yoluna gireceğini düşünmeyi seçiyorum çünkü o zaman en azından, ne olacağını kontrol edemesem bile, bu konuda nasıl hissedeceğimi kontrol edebilirim."

"Sadece seçiyorsun."

Terlu bunun hakkında düşündü. "Evet."

Başını iki yana salladı. "Ben öyle yaratıldım."

"Bu da sorun değil."

"Huh."

İkisi de sessizliğe gömüldü. Mutfak tezgâhına geçti ve önce bir kabağı, sonra da bir domatesi dilimlemeye başladı. Bir süre onun ince dilimler oluşturmalarını izledi ve sonra dikkatini ateşi yakmaya verdi. İşini bitirdiğinde bir süpürge buldu ve yerleri süpürdü.

"Konuşmuyorsun," dedi Yarrow.

"Biraz sessizliğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Ah... Ben... Evet." Adamın sesinde o kadar rahatlama vardı ki kadın gülümsedi.

Sessizlik içinde, o temizlik yaparken yemek pişirdi ve sonra akşam yemeğini yediler ve yatmaya hazırlandılar, hepsi hala sessizlik içindeydi. Ailesinin gece için yerleşip yerleşmediğini, uyuyup uyuyamadıklarını, ne tür rüyalar gördüklerini (ya da

Kendileri için kurdukları ve sonra yıkıldığını gördükleri hayatları terk ettikten sonra yaşadıkları kabuslar).

Yarrow ancak ışıklar söndüğünde, ateş kısıldığında ve Terlu yatağa girmek üzereyken konuştu. "Birlikte olmak daha sıcak," dedi.

"Öyle," diye onayladı.

Yarrow onun yatağına girdi ve Terlu da yorganı onun üzerine sardı. "Ben..." diye başladı.

"Sadece uyuyacağız," dedi kadın.

Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Teşekkür ederim," dedi ve kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti.

Bir baykuşun nazik ötüşü dışında dışarıda da sessizdi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şafak vakti Terlu ballı kek kokusuyla uyandı. Gözlerini kırpıştırarak açtığında altı kekin masanın üzerindeki raflarda soğumaya başladığını, Yarrow'un ise başka bir parti için hamuru karıştırdığını gördü.

"Kaç tane?" diye sordu.

"Ne?" Doğrulup garip açılarla dışarı fırlayan saçlarını okşadı.

"Her üç kişi için bir tane mi, yoksa her iki kişi için bir tane mi? Aç olacaklar."

"Hepsine kahvaltı mı hazırlıyorsun?" Elbette hazırlıyordu. Onu tanımadan önce bile nasıl beslediğini, ona bir yatak hazırladığını, onunla yaşamasına izin verdiğini düşündü. Adamın yaptığı buydu: umursamadığını iddia ediyor ve sonra bunun tersini kanıtlayan böyle bir şey yapıyordu. Kadın gülümsedi.

"Dokuz kek mi?" diye tahmin etti.

Bu *çok fazla* kek demekti. Her kutu bir somun yapıyordu. "Eğer bu kadarını yapabiliyorsan, artanları öğle yemeğinde de yiyebilirler."

Başıyla onayladı. "Onları alacak mısın?" "Elbette."

"Ben alamam."

"Biliyorum. Sorun değil. Seve seve alırım. Sadece giyinmeme izin ver." O istediği sürece mesajlarını alabilir, ballı keklerini ve her neyse onu dağıtabilirdi. Elbette, belki de bunu halletmenin en sağlıklı yolu bu değildi, ama hazır değilse, hazır değildi.

Ayrıca, ailesine hayatta olduğunu bile söylemediği düşünülürse, bir insanın ailesiyle nasıl başa çıkacağı konusunda tavsiye verebilecek bir konumda değildi.

Yarrow, "Son partinin hâlâ pişmesi gerekiyor, o yüzden acele etmeyin," dedi. "Yardım edebilirim-"

Ona el salladı ve sonra hamuru kalıplara döktü. "On iki tane yapacağım. On tanesi onlar için, bir tanesi bizim için, bir tanesi de labirentteki ejderhalar için. Hoşlarına gidecek, değil mi?"

"Evet, kesinlikle hoşlarına gidecek." Terlu hangi "onları" kastettiğini belirtmemişti ama hepsini kastettiği için bunun bir önemi yoktu. Yataktan kayarak çıktı ve ocağın yanında uzanmış olan Emerald'in üzerinden geçti.

Temizlenip en sevdiği yumuşak pantolonunu ve kıvrımlarını saran sıcak bir bluzu giydiğinde, Yarrow ballı kekler pişerken gül çayı yapmak için bir tencereye gül yaprakları ve şeker karıştırıyordu. Ona bakmadan, "Sana bir dilim kestim," dedi.

Bir tabağın üzerinde bir dilim ballı kek ve yanında bir topak reçel gördü. Sadece bir tabak ve bir çatal. "Yedin mi?"

"Aç değilim."

"Uyudun mu?"

Omuz silkti.

"Konuşmak mı istiyorsun, konuşmamak mı?" diye sordu Terlu. Otururken ballı kekten bir ısırığı reçele batırdı ve ağzına attı; limon-ahududu reçelinden gelen ekşilikle tatlı ve havadar. Neredeyse küçük bir inilti çıkaracaktı. Sanki şekere batırılmış gibi hissetti. Kanında şeker, nefesinde ahududu vardı. Kendini silkeleyerek tekrar Yarrow'a odaklandı. Yaptığı pişirmenin etkisi hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne zaman konuşmak istersen dinlerim. Ama konuşmak zorunda değilsin."

Eğer yapması gereken şey pişirmekse, buna kesinlikle itirazı yoktu.

Yarrow bitmiş kekleri bez peçetelere sardı. Bitirdikten sonra onlara baktı ve sonra konuştu. "Ben çocukken, amcam Rorick sertleşmem gerektiğine karar verdi. Babama çok bağımlı olduğumu ve eğer Hilal Adaları İmparatorluğu'na ve daha da önemlisi ona göre Belde Serası'na katkıda bulunan bir vatandaş olacaksam kendi kendime yetmeyi öğrenmem gerektiğini söyledi."

Onun yüzünü inceledi. Sanki bambaşka bir şey görüyormuş gibi sarılmış keklere odaklanmıştı. *Bu iyi bir hikâye olmayacak.*

"Bir oyun oynadığımızı ve eve dönüş yolunu bulursam kazanacağımı söyledi," dedi Yarrow. "Gözlerimi bağlamam için beni ikna etti ve kilometrelerce yol boyunca beni yönlendirdi. Bana ona kadar saymamı ve sonra göz bağını çıkarmamı söyledi. Bunu yaptığımda karanlıkta yalnızdım. Zifiri karanlıkta. Beni adanın karşı tarafındaki bir seraya götüreceğini sanmıştım. Ama

onun yerine beni adanın altındaki mağaralara getirdi. Ve beni bıraktı. Işıksız, yiyeceksiz, duvarlardan yalayabildiklerim dışında susuz." Sessizliğe gömüldü. Çay kaynamaya başladı.

"Çıkış yolunu bulabildin mi?" Elbette amcası onun için geri dönmüştü. Ya da belki de girişten fazla uzaklaşmamıştı.

"Üç gün. Ondan sonra labirentleri hiç sevmedim. Ya da mağaraları."

Üç gün, toprağın altında, karanlıkta tek başına, yiyeceksiz ve susuz. Kadın titredi. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz."

"Dokuz yaşındaydın ve kimse seni bulmaya gelmedi mi? Peki ya ailen?"

Başını iki yana salladı. "Annem yıllar önce ölmüştü, babam da... Büyükanneimin babam ve Rorick Amca'yla bir arama ekibi göndermeleri için mücadele ettiğini ama onların bunu reddettiğini duydum. Son ana kadar benim için geleceklerini düşünmüştüm. Bunun bir oyun olması gerekiyordu. Bir öğleden sonra."

Onun yanına gidip sarılmak istedi. Ya da Birch ve Rorick'in üzerine yürüyüp onlara yüksek sesle ve sivri kelimelerle bağırmak.

"Döndüğümde babama neden beni almaya gelmediğini sordum." Civanperçemi gül çayını düzenli ve sakın bir şekilde ama yine de Terlu'ya bakmadan doldurdu. "Yapacak işleri olduğunu söyledi."

"Çok üzgünüm, Yarrow." *Senin için gelirdim*, demek istedi. Fincanını aldı, çay ellerini ısıtıyordu. Tatlı buharı içine çekti. "Yaptığı şey doğru değildi. Sen bir cocuktun. Öyle olmasaydın bile... Üzgünüm."

Aniden başını salladı. O kadar gergin görünüyordu ki, rüzgâra doğru bir adım atsa paramparça olacağını düşündü. Çayına dokunmadı. "Kekleri neden kendim getirmediğimi sorarlarsa..."

"Onlara yapacak işlerin olduğunu söyleyeceğim." Neredeyse gülümsüyordu.

★ ★ ★

Terlu tek başına ballı kekleri ve çaydanlığı karlı yoldan aşağı, büyücünün çalışma odasına taşıdı. Rüzgârın kar üzerindeki yumuşak uğultusunu dinledi. Gökyüzü bulutsuz bir maviydi ve hava mis gibi kokuyordu.

çam ve deniz. Uzaktan neşeli sesler ve bir çekicinin yankılanan çınlamasını duydu.

Civanperçemi'nin akrabaları mavi kulübeye üşüşmüşlerdi.

Terlu onlara seslendi, "Biliyorsunuz, şurada" -yolun yukarısında, ziyaret ettiği ilk kulübeyi işaret etti- "vahşi gryphonlar var. Ayrıca kahvaltı getirdim."

Altın sarısı ve siyah saçları olan bir kadın sırtarak aceleyle geldi; Rowan, arrow'un kız kardeşiydi. Terlu onu önceki günden hemen tanıdı. Yarrow ile aynı elmacık kemiklerine sahipti ama daha geniş bir gülümsemesi vardı. Sağlam iş kıyafetlerinin üzerine ağır kahverengi bir palto giymişti. Bugün saç örgülerini mor bir kurdeleyle bağlamıştı. "Sen bir hediyesin. Ve evet, gryphonları biliyoruz. Orası rahmetli Mislâ Teyze'nin eviydi ve ölmeden önce dolaplara kek bıraktığını itiraf etmişti ki bu hem keke karşı işlenmiş bir suçtu hem de vahşi bir sürüye davetiye çıkarmak anlamına geliyordu; vahşi gryphonların tatlıya düşkünlüğü vardır. Siz Terlu Perna'sınız, değil mi?"

"Evet, sen de Rowan mısın? Evine hoş geldin." Yarrow'un onu kendi kulübesinde ağırlayacağını bilmeden önce gözünü diktiği mavi kulübenin kız kardeşine ait olduğunu söylediğini hatırladı. Aynı zamanda yaşanabilir hale getirilmesi en kolay olanıydı, belki de uzun yıllar boyunca terk edilmediği için. Akrabalarının Yarrow'un alet ve malzemelerine el attığını fark etti ve onun bu konuda ne düşündüğünü merak etti. *Muhtemelen onlarla konuşmak zorunda kalmadığı sürece sorun yoktu.* "Umarım iyi uyumuşsundur."

"Evet, kış uykusuna yatmış bir ayı gibi uyudum. Üst kattakiler hayalet yüzünden huzursuz bir gece geçirdi ama kulübeleri kısa sürede eski haline getireceğiz." Rowan, Terlu'nun elinden çaydanlığı aldı. "Gel, onu çalışma odasına geri götürelim. Diğerlerinin çoğu orada, kendilerini hazırlıyorlar. Hey, Ambrel! Terlu kahvaltı getirdi!"

Ambrel onlara doğru koştu. Rowan'dan daha kısaydı, gök mavisi bir teni ve elma gibi yuvarlak bir yüzü vardı. Mavi bir paltonun altına çiçek işlemeli kabarık bir bluz giymişti. Paltosunun her yerinde talaş birikmişti bile.

Rowan onu "Karım Ambrel," diye tanıttı.

Terlu da onu selamladı. "Dün tanıştık ama ben- Hayalet mi dediniz?"

"Yaşlı büyücü Laiken," dedi Rowan. "Sürpriz olmadı. Hem büyülü hem de mutsuz biriydi, tam da arkasında hayalet bırakacak tipte biriydi."

"Ben de şaşırdım," dedi Ambrel.

Rowan omuz silkti; kardeşi Yarrow'a o kadar benzeyen bir hareketti ki Terlu ona bakarken gözlerinin şiştiğini hissetti. "Zararsızdır. Çoğunlukla sadece inliyor." "Aryalar söylüyor olabilir ama ben yine de orada yaşamak istemezdim." Ambrel söyledi.

Laiken'in hayaleti çalışma odasının üst katında mıydı? Perili olduğunu düşünmüştü ama *gerçekten* perili olduğunu fark edecek kadar ileri gitmemişti. Ne kadar gölgeli ve ürkütücü hissettiğini ve merdivenleri ilk tırmanışından beri yukarı çıkmak istemediğini hatırlıyordu - hatta kendi kendine onun umutsuzluğunun devam etmesine şaşırmayacağını bile düşünmüştü, ama onun kendisinin olduğunu düşünecek bir sıçrama yapmamıştı. Hayaletinin hâlâ burada olduğunu bilmek faydalı olabilirdi. "İletişim kurabiliyor mu?" Ona hangi büyüler kullanması gerektiğini ve hangilerinin tamamen deneysel ya da daha kötüsü tehlikeli derecede kusurlu olduğunu söyleyebilirse...

"Daha önce hiç hayaletle karşılaşmadın, değil mi?" Rowan, Terlu'nun en az bir tanesiyle karşılaştığından emin olmasına yetecek kadar yorgun bir havayla konuştu. Terlu'nun bildiği kadarıyla, pek yaygın değillerdi. Bu ses tonunun ardında hangi hikâyelerin yattığını merak etti. "Onlar artık duygu yığınlarıdır. Hayattayken en güçlü olan her neyse. Gerçek bir farkındalık ya da düşünce süreci yok."

Ambrel, "Sadece her yere sızan bir sürü *üzücü* şey," dedi.

Rowan kolunu karısının beline doladı. "İşte bu yüzden herkesi önce benim kulübemi onarmaya ikna ettim," dedi Ambrel'e. "Böylece *bizim kulübemiz* olabilir."

"Çok güzel bir kulübe," dedi Ambrel. "Hayaletsiz ve gryphon'suz." Terlu, kendisi için seçtiğinden bahsetmedi. Açıkça Yarrow'un istediği herhangi bir kır evi teklifi, asıl sahipleri geri döndüğüne göre artık geçerli değildi. Buna ne kadar memnun olduğuna şaşırmıştı. Yarrow'un daha kalıcı bir oda arkadaşı olması konusunda ne hissettiğini merak ediyordu. O ilk günden beri diğer kulübeleri tamir etmekten bahsetmemişti, bu yüzden onun için sorun olmayacağını düşünmek hoşuna gitti. *Onun için sorun olmamasını ummak yerine sormalıyım.*

Muhtemelen sadece omuz silkecekti.

Ya da belki daha sıcak olduğunu söyleyecekti.

Laiken'in hayaletini bilip bilmediğini merak etti.

"Kardeşini en son ne zaman gördün?" diye sordu Terlu. "Yani dünden önce." Ve devamında gelen soru: Rowan neden babası ve kardeşiyle birlikte Belde'de kalmamıştı? Yarrow en sonunda sadece kendisi ve babası olduğunu açıkça belirtmişti.

"Beş yıl önce mi? Altı mı? Teyzem ve amcam çiçekçi dükkânlarında yardım istiyorlardı, babam da bunun iyi bir fırsat olacağını düşündü... Rin Teyze ve Ubri Amca beni üniversiteye göndermeyi teklif ettiler, ben de hep bunu istedim."

Ambrel sevecen bir gülümsemeyle, "Anlaşılan o ki, sınıfının çoğundan daha fazla şey biliyormuş," dedi. "İşte böyle tanıştık. Onu diğer birinci sınıflarla aynı seviyeye getirmek için özel ders vermekle görevlendirildim ama yardımına ihtiyacı yoktu." Karısının yanağını sevgiyle okşadı.

"Yardımına ihtiyacım *vardı*," dedi Rowan. "Sadece derslerde değil." Ambrel daha geniş sırttı. "Moda anlayışım sıfır."

Rowan, "Bir serada çalışmak için nasıl giyinmem gerektiğini biliyordum," dedi. "Ama Alyssium'da..."

Terlu başkente ilk geldiği zamanı hatırlıyordu. İnsanların giydiği şeylerin geniş yelpazesini görmek çok zordu. Ancak bunun kendine has bir dil olduğunu fark ettiğinde bunu anlamıştı. İnsanların seçtikleri kıyafetler, o gün ne beklediklerini, kendileri hakkında ne düşündüklerini ve başkalarının onlara nasıl tepki vermesini istediklerini anlatıyordu. Kütüphanecilerin standart bir tür tunik giydiklerini ama bunu istedikleri gibi uyarlama özgürlüğüne sahip olduklarını keşfettiğinde çok sevinmişti. Kendisine Eano'nun parlak kuşlarını, meyvelerini ve insanların hatırlatan parlak renkli kurdeleler takmayı tercih etti.

Yarrow'un ona verdiği kıyafetlerin muhtemelen Rowan'a ya da onun diğer akrabalarından birine ait olduğu aklına geldi. Onları geri istemediklerini umuyordu. Eski kütüphaneci tuniğini giymeye hiç niyeti yoktu. Artık öyle biri değildi.

"Derslere ara verdiğimiz ilk gün onu alışverişe götürdüm," dedi Ambrel.

"Bana bir eşarp almıştın. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi."

"Gördüğüm en güzel şey *için*," dedi Ambrel.

Rowan sanki karısı güneş, ay ve tüm yıldızlarmış gibi gülümsedi ve Terlu kıskançlıktan iç çekmek üzereyken kendini yakaladı. Kendisine bu şekilde, büyük bir güven, inanç ve neşeyle bakılmasını istiyordu. "Bana seraları hatırlatan çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmişti ve Ambrel

Tahmin edersiniz ki evimi özlediğimi biliyordu ve geçmişimden bir parçayı geleceğime de taşımamı istedi."

Ambrel de Rowan'a aynı hayranlıkla gülümsedi. "O atkıyı düğünümüzde takmıştım," dedi Rowan.

"Ve şimdi buradayız," dedi Ambrel, "geldiğin yere geri döndük ve *seni sen* yapan her şeyi görmek ve deneyimlemek istiyorum, kıyafetler hariç. Böyle bir pantolon istemiyorum."

Rowan kendi pantolonuna bakıp sıırıttı. "Dikenlere dayanıklılar."

"Masif ahşap giymek gibi bir şey." Ambrel Terlu'ya döndü. "Moda bir yana, burada olduğum için çok heyecanlıyım. Rowan, Belde'nin Büyük Serası'ndaki tüm harikaları anlatmaktan bir an bile vazgeçmedi. Rüya çiçekleri gibi."

"Sen söyle ona," dedi Rowan Terlu'ya. "Rüya çiçekleri en iyisi." Terlu başını salladı. "Onların ne olduğunu bilmiyorum."

"Ne! Yarrow sana göstermedi mi...? Bunu düzeltmemiz gerek," dedi Rowan. Bir kolunu Terlu'nunkine doladı ve sonra diğer kolunu Ambrel'inkine doladı. "İkinizin de bunu hemen görmesi gerekiyor."

"Peki ya kahvaltı?" Ambrel sordu.

Rowan'ın kolundan çıkan Terlu, ballı kekleri en yakın akrabalarına -Harvena ve Finnel, diye hatırlıyordu- çayla birlikte dağıtmaları için teslim etti. "Yarrow'dan," dedi onlara. "O... O hepinizle sonra görüşecek. Bir ara. Belki. Neyse, kahvaltınızın tadını çıkarın!"

Bu daha az garip olabilirdi. En azından kimse Yarrow'un neden kendisinin gelmediğini sormamıştı. Onun sadece meşgul olduğunu düşündüklerini umuyordu. Ya da utangaç. Ona anlattığı hikâyeyi düşündü ve içlerinden herhangi birinin genç Yarrow'un bir mağarada terk edildiğini bilip bilmediğini merak etti. Olaydan önce, sonra ya da olay sırasında bunu biliyorlar mıydı? Müdahale etmeye ya da durdurmaya çalışmışlar mıydı? Sonrasında Rorick ve Yarrow'un babasına bağırılmışlar mıydı, yoksa kabullenmişler miydi? Bilmediği başka hangi çocukluk hikâyelerinin daha iyi ya da daha kötü olduğunu merak etti.

Gülümseyerek ballı kekler için teşekkür ettiler ve işlerine devam ettiler. Hızla geri çekilerek, seraya doğru yürüyen Rowan ve Ambrel'e katıldı.

Rowan rüya çiçeklerinin en sevdiği çiçekler olduğundan bahsediyordu; onlarla ilk kez küçük bir çocukken karşılaşmış ve kâbuslar görmeye meyilliymiş. "Bilirsin işte, çıplakken uçurumdan düşmek ve sinek kapanlarına yem olmak gibi kabuslar."

Ambrel ona, "Bu çok özel bir kâbus," dedi.

Seraya vardıklarında Rowan, "O kadar da sıra dışı değil," dedi. Yaz balonunun içine girdiklerinde her biri paltolarını çıkardı. Hava sıcak, toprak kokuyordu ve yeni açmış çiçeklerin tatlı cazibesini taşıyordu. "Terlu, ya sen? Sen de böyle bir kâbus görüyor musun?"

Benimki hareket edememek, konuşamamak, yıllarca yalnız kalıp zaman, mekân, benlik duygusunu yitirmek... "Bazen düşmekle ilgili kâbuslar görüyorum" diye yalan söyledi.

Ambrel Rowan'a, "Sinek tuzakları yüzünden," dedi. "Burayı sıra dışı yapan da bu." "Sen hiç sinekkapan gördün mü? Avlarını eritirler. Bir böcek sindirilmesi on gün sürer." Rowan ürperdi. "Büyüleyici ve değerli olmadıklarını söylemiyorum ve Yarrow onlar hakkında ne derse desin

-hiç sevmediği bir bitkiyle karşılaşmadı ve bunun değişmediğinden şüpheleniyorum- ama düşündükçe tüylerim diken diken oluyor."

Terlu, "Benim tanıştığım iyi biriydi," diye gönüllü oldu.

"Onlarla karşılaşsam kibar olmaya gayret edeceğim," dedi Rowan. "Şimdi... eğer doğru hatırlıyorsam... Ah, evet, rüya çiçeklerine giden yol bu!" Onları bir sonraki kapıya doğru çekti ve leylaklarla dolu bir odaya girdiler: koyu mor, lavanta ve beyaz. Aroma havayı o kadar yoğun bir şekilde doldurdu ki bir an için hiçbirisi konuşmadı; leylakları içlerine çekerek yürüdüler. Kalın çalılar tavana kadar uzanıyor, dalları yeşil yapraklarının ardında birbirine dolanıyordu. Leylak çiçeklerinden oluşan kümeler yeşilin arasından süzülüyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldı Ambrel.

"Duyarlı bitkilerden herhangi birini tanıyor muydun?" Terlu Rowan'a sordu. "Yani, sen gitmeden önce?" Uykuya daldıklarında Yarrow'un onun kaç yaşında olduğunu söylediğini hatırlayamıyordu. Bir çocuk mu? Laiken'in notlarındaki sıralamadan, uyku büyüsunü denemeye başladığında bahçıvanlarını çoktan kovmaya başladığını biliyordu. O sırada bahçıvanlardan herhangi birinin bunun doğal bir uyku olmadığından şüphelenip şüphelenmediğini merak etti.

"Dendy ben küçükken bana bakıcılık yapardı. Okyanusa düşmemi ya da zehirli meyveler yememi engellerdi. Harikaydı." Rowan sıra sıra yapraklı çalılarla dolu bir sonraki seranın kapısını açtı. "Ve Hosha - onlar dikenli armut -Ne zaman çiçek yetiştirse, çiçeklerini sunarlardı. Lotti'yi tanıımıyordum. Sanırım ben yeterince büyüdüğümde o çoktan uykuya dalmıştı.

ya da onu bizden uzakta, kulesinde tuttu. Her neyse, büyülerini bozulduğunda ve hepsi konuşmayı bıraktığında... evet, o gün iyi bir gün değildi."

Onları özlemişti. Kardeşini de özlemiş miydi? Geri dönmeyi hiç planlamış mıydı? Alyssium düşmemiş olsaydı geri döner miydi? Herhangi biri döner miydi? "Sormamın sakıncası yoksa, neden daha önce kimse Belde'ye geri dönmedi?"

"Yarrow neden bize hiç gelmedi?" Rowan karşı çıktı. Neşeli sesine bir gerginlik çökmüştü. Saksılarından taşan çiçeklere, yaprakları tavanı öpen yüksek ağaçlara, sütunları saran narin sarmaşıklara ya da etraflarında açan sayısız çiçeğe bakmak için duraklamadan seranın içinden hızla bir sonrakine ve bir sonrakine doğru yürüdü. "Ona kaç mektup yazdım da cevap vermedi, haberin var mı? Alyssium'a gelmesi için ona kaç kez yalvardım? Sadece ziyaret etmek için bile olsa? Para biriktirdim. Okuldan sonra çiçekçi dükkanında çalıştım ve kazandığım her küçük parayı Yarrow'un bizi görmek için bir tekneye binmesi için biriktirdim. Kalmak istemezse dönüş yolculuğu için de yeterliydi. Sadece gelmesini istedim. Neden gelmeyeceğini açıklamak için bana kaç kez mektup yazdı biliyor musun?"

Tahmin edebiliyordu ama bu retorik bir soruydu.

"Kardeşimin yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Ve babama. Sonunda babam geldiğinde ve Yarrow yanında olmadığında... Bunun üzerine ona bize katılması için tüm nedenleri açıklayan büyük bir mektup yazdım."

Terlu'nun daha önce hiç görmediği seraların (biri yeşilin, beyazın ve morun çeşitli tonlarında dekoratif lahanalarla dolu, diğeri ise gerilmiş minik kedilere benzeyen tırtıllarla benek benek olmuş sık yeşilliklerle dolu) arasından iki kez daha sola saptıktan sonra dumanlı camlı bir kapıya ulaştılar. Ya da belki de diğer taraftaki sera karanlık ve pusluydu? Terlu gözlerini kısarak içeriye görmeye çalıştı; sütunların ve ağaçların gölgelerini gördü. Garip bir şekilde karanlıktı.

Rowan durdu ve sanki görmüyormuş gibi cam kapıya baktı. "Bir kere bile. Bana tek bir mektup bile yazmadı."

Sonra kapıyı itti ve Ambrel'i de kendisiyle birlikte içeri çekti.

Terlu Rowan'ın sözlerini düşünerek geride kaldı. Yarrow'a akrabalarına ulaşım ulaşıldığını hiç sormamıştı ve o da hiç söylememişti. Kabul, bu onu ilgilendirmezdi ama tüm suçlu özel olarak babasına yüklemişti,

Kız kardeşi, kuzenleri, teyzeleri ve amcaları onu geride bıraktıkları için. Onların kalmamayı seçtikleri kadar, onun da gitmemeyi seçtiğı gerçeğini düşünmemişti. Onları kapıdan takip ederek, "Gönderdiğim mektup onun ilk kez denediğı şey miydi-" diye sordu.

Durdu ve baktı.

Sahte ay ışığı serayı soluk mavi bir ışıkla yıkıyordu. Kubbenin tepesinde, taklit bir ay, ışıltılı tellerden oluşan bir ağın içinde kucaklanıyordu. Pırıl pırıl bulut girdapları, imkânsız bir rüzgârın nefesiyle sürükleniyordu. Çiçekler koyu mavi, siyah ve griydi; geceleyin bir bahçenin renkleri. Yaprakları bile koyu griydi. Sanki çiçekler yıldız tozu soluyormuş gibi, çiçeklerden yıldız benzeri parıltılar süzülüyordu.

Yasemin gibi kokuyordu. Terlu ilerlerken derin bir nefes aldı. "Bunun için oturmak isteyeceksin," dedi Rowan.

Ambrel yere bağdaş kurup oturdu, Terlu da yakınına oturdu. Rowan en yakındaki çiçeğı kopardı. Avuçlarının içinde kıvrılan yapraklarıyla siyah bir çay fincanına benziyordu. Diz çöktü ve önce karısına uzattı.

"Güvenli mi?" Ambrel sordu.

"Sana güvenli olmayan bir şey yapmanı söyler miydim?"

"Komik olacağını düşünseydin söyledin," dedi Ambrel. "Bu beni maymunmuşum gibi mi gösterecek?"

"Utanç verici olmakla güvenli olmamak aynı şey değil," dedi Rowan, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Ve sen de sevimli bir maymundun." Karısının burnuna vurdu.

Ambrel ona dişlerini gösterdi ve maymun sesleri çıkardı. Her ikisi de güldü. "Özür dilerim," dedi Ambrel Terlu'ya. "Bu birkaç ay önceydi, Alyssium'da, devrimden önce, hepimiz her şeyin yoluna gireceğini ve barışçıl bir şekilde çözüleceğini düşünürken. Rowan ve ben küçük bir büyücü tarafından verilen bir partiye gittik. Eğlence olarak sizi beş ya da on dakikalığına bir hayvana dönüştüren büyü şekerler ikram etmişti."

"Gerçekte büyü bir numaraydı. Size sadece bir hayvan olduğunuzu *düşündürüyordu*."

"Rowan bir kirpi olduğuna inanıyordu."

Rowan sırtarak, "Bütün zamanımı halıların arasında dolaşarak, burnumla böcek arayarak geçirdim," diye itiraf etti. "Bana homurdanma sesleri çıkardığımı söylendi."

Ambrel, "Ama en azından avizeden sallanıp diğerkonukların üzerine bökrek atmaya çalışmadın," dedi. Hatırladıkça gözleri parlıyordu,

ve Terlu onların Alyssium deneyimlerinin kendisinininkinden çok farklı olduğunu düşünüyordu. Büyük Kütüphane'deki Kış Şöleni dışında hiçbir partiye katılmamıştı. Küçük olsun olmasın büyücüler Dördüncü Kütüphanecilerle arkadaşlık etmezlerdi. *Ya da en azından benimle hiç arkadaşlık etmediler.* Bir keresinde, dış adalardan birinden gelen yeşil tenli, sırık gibi bir büyücü ona kur yapmak istiyormuş gibi davranmıştı; sadece kısıtlı kitaplara erişim istediğini anlaması uzun sürmemişti. Kurnazca davranmamıştı. Onun için birkaç gün ağlamıştı.

"Büyücü saçındaki ezmeyi hak ediyordu."

Ambrel sırtıttı. "Bundan gerçekten hoşlanmadı. Saçları için çok fazla zaman ve büyü harcamıştı. Hatırladığım kadarıyla her birkaç dakikada bir renk değiştiriyordu."

Rowan kıs kıs güldü. "Ezmeden sonra yeşil ve gri arasında gidip geliyordu. Her neyse, rüya çiçekleri öyle değildir. Rühayı yönlendiren sensin." Çiçeği burnuna doğru kaldırdı ve *"Kumsalda dans etmek"* dedi.

Gözlerini kapatıp içine çekti, sonra gülümsedi.

Birkaç saniye sonra Rowan gözlerini açtı ve nefesini verdi. "Sakin ol," dedi durgun bir sesle. "Benim kumsalımda sıcak kum, yumuşak dalgalar ve esinti vardı."

"Sen sadece... hayalini kurmak istediğin şeyi mi soruyorsun?" Terlu sordu. Laiken'in defterlerinde bunun için bir büyü görmemişti ama hâlâ tercüme etmediği, hatta üzerinde çalışmadığı pek çok büyü vardı. Henüz keşfetmediği başka hangi mucizeler olduğunu merak ediyordu.

Ambrel çiçeği Rowan'dan aldı. "Seni öpmeyi hayal etmek istiyorum."

"Bunu her gün, her zaman yapabilirsin," dedi Rowan.

"Ay'da," diye açıkladı Ambrel. Rüya çiçeğinin kokusunu içine çekti, gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra tekrar açtı ve öne doğru eğilip karısını öptü.

Çiçeği Terlu'ya uzattı.

Terlu onu avuçlarının içine aldı ve içinde yüzen parıltılara baktı. Görmek istediği herhangi bir rüyayı ona göstermesini isteyebilirdi. Ama çiçeğin derinliklerine baktıkça burada olmak istemediğini fark etti, en azından şu anda.

Arkadaşları, insanlar, sohbet etmek istiyordu. Kütüphanede bunu o kadar çok istemişti ki, bu tür bir arkadaşlık için hayatını tehlikeye atmıştı. Ve şimdi, bu ikisi ona kucak açmış, ona açılmış, onunla konuşmuşlardı,

onu şakalarına ve hikayelerine dahil etti, ancak bunun yerine Terlu sadece Yarrow'u bulmak ve bunu onunla paylaşmak istedi. *Sadece birini istemiyorum.* Onu *istiyorum.* Ailesi hakkındaki duygularıyla yüzleşmeyi reddetmesine rağmen. Onlar gelmeden önce onlara duyduğu öfke ve hayal kırıklığı hakkında hiçbir şey paylaşmamış olsa da. Onun hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmemesine rağmen.

Terlu, Rowan ve Ambrel'e "Üzgünüm ama gitmem gerekiyor," dedi.

İkisi de fark etmemişti; bir çiçek daha koparmışlardı ve parmakları yaprakların etrafına dolanmış, bir arada tutuyorlardı.

Onların sahip olduğu şeyi istiyorum, diye düşündü Terlu.

Çiçeğini usulca yere bırakarak, sessiz bahçıvanını aramak üzere aşıkları ve düş çiçeklerini terk etti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Terlu'nun Yarrow'un yerini bulması yaklaşık bir saat sürdü ve onu ancak nerede olmadığına dikkat ederek bulabildi. Kulübeleri restore etmeye çalışan aile üyeleriyle birlikte değildi. Ölü seralardaki çatlakları onaran konuşan bitkilerle birlikte değildi. Ayçiçeği labirentindeki mini ejderhaları ziyaret etmiyordu. Güller konusunda babasına, orkideler konusunda amcasına ya da domatesler konusunda kuzenine yardım etmiyordu. Ve Laiken'in çalışma odasında başka akrabaları, aile dostları ve merhum büyücünün sözde hayaletiyle birlikte değildi.

Onu minyatür ağaçlarla dolu bir seranın sessizliğinde buldu. Küçük bir ardıç ağacının üzerine eğilmişti. Dallara odaklanmıştı, kadın ona doğru ilerlerken hiç kıpırdamadı bile. Onun küçük gümüş makasla dalları kesişini izledi.

Mak

as.

Kes.

Kes.

"Bana ailemle nasıl olmam gerektiğini mi söyleyeceksin?" Yarrow sordu.

"Ailenle birlikte olmak istiyor musun?"

Tekrar kesti. "Hayır."

Terlu onun yanına bağdaş kurup oturdu ve ardıçları budamaya devam etmesini izledi. Adamın her kesimi neden yaptığını anlayamıyordu ama bunu hassasiyetle yaptığına göre bir nedeni olmalıydı. "Kız kardeşin bana ve karısına rüya çiçek serasını gösterdi."

"Ah. Hayallerinizi beğendiniz mi?"

"Hiçbirini denemedim," dedi Terlu.

Durakladı, ona baktı. "Neden olmasın? Zararsızlar."

Sen orada değildin, demek istedi ama diyemedi. Buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. O yüzden sadece omuz silkti.

"Laiken onları biz çocuklar için yaptı, yetişkinler çalışırken bizi eğlendirmek için."

"Çok nazikti."

Yarrow'un dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi biri değildi. Çocukların işçilerinin dikkatini dağıttığını ve bitkileri için bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Ayak altında kalmayalım diye bizi meşgul ediyordu."

"Belki de iyi olmak istiyordu ama nasıl olacağını bilmiyordu," dedi Terlu. Dendy'nin ona anlattıklarını, Laiken'in kızı Ria'nın kaybını düşündü. Bunun onun çocuklara bakışını renklendirip renklendirmediğini merak etti. Bu bir bahane değildi ama bir açıklama olabilirdi.

Adam homurdandı. Minyatür bir çam ağacına doğru ilerleyerek dallarını inceledi ve sonra titizlikle minik dallarını budamaya başladı. Döküntüleri dikkatlice köklerden uzaklaştırdı.

"Laiken'in hayaleti gerçekten de yukarıda, kulesinde mi? Kız kardeşin öyle olduğunu düşünüyor."

Tekrar durakladı. "Ha. Unutmuşum. Sanırım, evet, orada. Ama sadece acısı var, bilinci yok. Başlangıçta, seralar ilk bozulmaya başladığında ona bağıırırdım. O sadece inlerdi."

"Bir hayaletin olduğunu nasıl unuttun?" dedi Terlu. Özellikle kulede daha fazla zaman geçirmeye başladıklarında bundan bahsedilmesi gerektiğini düşündü. İlk turda bu da olmalıydı. Ya da en azından ilginç bir yan not olarak eklenmeliydi.

"Bu sadece onun artık pişmanlığı. O değil. Hiçbir faydası yok. Hiçbir zararı yok." Çam ağacını tutan saksıyı başka bir açıdan incelemek için döndürdü. "Yine de sana anlatmalıydım. Ve sana rüya çiçeklerini göstermeliydim."

"Sorun değil. Sorumlulukların var-"

Aniden ayağa kalkarak makası ceplerinden birine soktu ve elini Terlu'ya doğru uzattı. "Sana gösterebilirim... Yani, eğer istersen... Seranın bir başka harikasını görmek ister misin?"

Terlu onun elini tuttu ve ayağa kalktı. Gülümsemesi sanki içinden fışkırıyormuş gibi parlaktı. "Bana göstermek istediğin her şeyi görmek istiyorum."

★ ★ ★

"Hiç kimse tüm seraların bir haritasını çıkardı mı?" Yarrow onu sera sera gezdirirken Terlu sordu: Biri laleler ve

Nergisler, sıra sıra asmalar, yolun iki yanındaki havuzlarda nilüferler ve yukarıdaki kırışlerden baş aşağı sarkan balık biçimli çiçekler. Minnow benzeri gümüşi balıklar sanki hava su gibi aralarında yüzüyordu. Çiçeklerin arasında zikzaklar çizerek yön değiştiren uçan balık sürüsünü izledi.

"Hiç ihtiyacım olmadı," dedi Yarrow.

"Bir tane yapmalıyım." Seraları kurtaracak tüm büyülerini ortaya çıkardıktan sonra bunu yapılacaklar listesine ekledi. Söğüt benzeri bir ağacın bulunduğu bir seranın içinden geçtiler, sarkık dalları parlayan baloncuk benzeri küreler taşıyordu. Hafızasından silinip giden, uzun zaman önce yaşanmış bir yaz günü gibi tatlı, ele avuca sığmaz bir kokusu vardı. Derin bir nefes aldı. Yukarıda bir kuş daireler çizdi, bir duman pufu içinde kayboldu ve sonra yeniden ortaya çıktı - Laiken'in deneylerinden biri mi yoksa büyülerin zenginliğine kapılmış rastgele bir büyülü kuş mu? Buradaki tüm büyülü yaratıkları inceleyecek zamanı olmasını diledi. "Ayrıca, burada yaşayan türlerin bir listesi. Yeni gelenler için de faydalı olabilir."

"Onlar kalmıyor."

"Öyle mi? Sana bunu söylediler mi?" Onlarla henüz konuşmadığından emindi.

Bir sonraki kapıyı açtı ve Terlu için tuttu.

Avuç avuç beyaz çiçeklerle kaplı, sıra sıra kalın otların olduğu bir odaya girdi. "Sarımsak mı?" gibi kokuyordu. Ona gülümsedi. Görmek istediğini söylediğini hatırlamıştı.

Uçsuz bucaksızdı. Sıra sıra sarımsaklar.

"Güzel kokuyor," dedi Terlu. "Bunaltıcı olacağını düşünmüştüm." Sıraların arasında yürüdü. Her bitki özenle, sevgiyle dikilmiş, düzgün bir sıradaydı.

"Pişirildiğinde daha keskin kokuyor."

"Bana bunu gösterdiğin için teşekkürler." Belki de sadece sarımsaktı. Elmas yusufçuklar, yapraklı fareler, minik ejderhalar ya da rengârenk kelebekler yoktu ama burası açıkça sevdiği bir odaydı. Yarrow'un kim olduğunun bir parçasıydı. Bunu onunla paylaşmayı seçmiş olması bir anlam ifade ediyordu.

"Sana göstermek istediğim daha çok şey var." Elini uzattı ve o da tuttu. Sarımsak sıralarının arasında el ele yürüdüler. "Gideceklerini bilmem için ailemin bana söylemesine gerek yok," dedi Yarrow. "Onları tanıyorum. Burada olmak istemiyorlar."

"Gitmeyecekler."

Yarrow kararımı bir kapının önünde durdu. "Gözlerini kapat."

Kadın itaat etti. "Gitmeyecekler çünkü gidecek başka yerleri yok. Ayrıca, kız kardeşin geri döndüğü için mutlu görünüyor. Sanırım burayı özlediler. Ve seni."

Homurdandı.

Terlu güldü. "Biliyor musun, bazı insanların seni sevimli bulması imkânsız değil." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözlerinin açık olmasını diledi, böylece onun yüz ifadesini görebilecekti. Bir şey söylemedi ama onu elinden tutup öne doğru çekti.

Eşiği geçip bir sonraki seraya girdiğinde sıcaklığın değiştiğini hissetti. Hava daha serindi ama soğuk değildi. Nefes aldı ve havanın tatlı, tanıdık bir çiçeğin kokusuyla ağırlaştığını düşündü. Belki leylak? Ve gül? Ve... Kokladı ve hava, adını koyamadığı başka tatlı kokularla alay etti onunla. "Gözlerimi açabilir miyim?"

"Evet." Adam tam yanındaydı. Kulağında onun nefesinin sıcaklığını hissetti ve titredi. Sanki teni onun yakınlığının farkındaymış gibi hissetti. İstmeden onun sesine doğru eğildi ve gömleğinin sırtına değdiğini hissetti; o kadar yakındı.

Gözlerini açan Terlu her yerde yıldızlar gördü. Nefes nefese kaldı. Önünde bir galaksi uzanıyordu.

Yarrow, "Eğer gözlerin alıştıysa en görkemlisi bu," dedi. "Bu yüzden onları kapatmanı istedim. Böylece yıldızların arasındaki yıldızları görebilecektin."

"Hepsi" -bir takımyıldızına doğru uzandı- "çiçek mi?" "Biyolüminesan çiçekler," diye onayladı. Yukarıda, bir çiçek yıldızı cam gökyüzünde. "Bir büyü ile güçlendirilmiş." diye ekledi. Tekrar elini tuttu ve seranın içinde gezindiler. Yol yıldız tarlasının içinden kıvrılıyordu ve kızın baktığı her yerde çiçekler parıltıyor ve dans ediyordu. "Çok fazla bakım gerektirmiyorlar, bu yüzden buraya pek sık gelmiyorum. Evrenin uçsuz bucaksız olduğunu hatırlamak istediğim zamanlar hariç."

"Çok güzel."

Işıkların arasında, serayı dolduran sarmaşıkları gördü. Onların adanın üzerindeki yıldızların bir haritası mı yoksa var olmayan bir galaksi mi olduğunu merak etti.

"Bunu neden yapmış? Kızı için mi?" Terlu sordu.

"O öldükten sonra yaptı."

"Bir övgü mü? Bir veda mı? Bir özür mü?"

"Fark eder mi?" Yarrow sordu. "O artık bizim."

Bizim. Vay canına, demek istediği... *Hayır, demek istediği o ve bitkiler. Ya da onu ve ailesini.* Babasını. Kız kardeşi. Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri. Burası elbette hepsine aitti, burada doğmuş ve geri dönmüş insanlara. Kendisiyle ya da serayla hiçbir bağı olmayan bu kadını kastetmemiştii. Bahçıvan bile değildi. Şimdi düşününce, bir an için bile olsa onun kendisinden bahsettiğini düşündüğü için utanıyordu-

"Size okyanus odasını göstereyim."

"Okyanus odası mı?"

"Bence beğeneceksin," dedi. "Belki sarımsaktan bile daha çok."

"Sarımsaktan daha iyi bir şey yok."

Yarrow gülümsedi ve yürümeye devam ettiler.

Daha önce bir kez okyanus bitkilerinden bahsettiğini hatırladı, ama nasıl ve nerede yetiştiklerini sormamıştı. Belki de nilüferler gibi göletlerde? Sormamıştı, bırakın onu şaşırtsın.

Hâlâ elini tutuyordu ve bunun en sevdiği his olduğuna karar verdi. Adamın eli onunkini yutuyordu ve bu sıcak bir battaniyeye sarılmak gibiydi. Adamın avucundaki ve parmaklarındaki nasırları hissedebiliyordu ama elini o kadar nazik tutuyordu ki kendi eli yumuşacık geliyordu. Acaba onun elini tutmaktan hoşlandığı kadar kendisi de onun elini tutmaktan hoşlanıyor muydu? Adamın eli Terlu'nun elini sararken Terlu konuşma ihtiyacı bile hissetmedi. Yan yana, yarı saydam çiçeklerle dolu bir seranın ve ardından birkaç saniyede bir minyatür bir havai fişek gibi havaya taç yaprakları bırakan çiçeklerle dolu bir başka seranın içinden geçtiler. Yerler yapraklarla kaplıydı ve hava olgunlaşmış erik gibi kokuyordu.

Bir sonraki kapıya vardıklarında camdan mavi bir renk gördü, dalgalı, sedefli bir mavi. Bu su olabilir mi? "Okyanus odası' dediğinizde gerçek-"

Kapıyı açtı.

İçeride mavinin en mavisine uzanan bir tünel vardı. "Aman Tanrım. Oh, yapmışsın."

Hala Yarrow'la el ele olan Terlu ileriye doğru yürüdü. Deniz suyu tünelin her tarafındaki serayı doldurmuştu. Yukarı baktığında balıkları gördü-

Parlak mavi, gümüş ve altın rengi suda parıldıyor, ileri geri hafifçe sallanan birkaç kat yüksekliğindeki yosun şeritleri arasında yüzüyordu.

Ayaklarının altında kum vardı. Tünelin içi kuruydu ama camın hemen diğer tarafında hem bitki hem de hayvan yaşamı vardı: otlar, mercanlar ve anemonlar. Parlak mavi bir yengecin bir kayanın üzerinden sürünerek geçtiğini ve sonra gözden kaybolduğunu gördü.

"Belde'yi neden terk edemediğimi anlıyor musun?" Yarrow sesinin kısık, hatta saygılı olduğunu söyledi. "Her kapının ardında harikalar var."

"Birinin nasıl gidebileceğini anlamıyorum." Daha derinlere yürüdü, etrafına huşu içinde baktı. Böyle bir mucizeyi yaratacak ve sürdürecektir sihrin ölçeği ve karmaşıklığı... Seranın içinde denizden bir dilim vardı. Laiken bunu nasıl yapmıştı? Ve ne kadar sürecek? Eğer bu odadaki camlar bozulursa... Bu olmadan önce büyülerin sırrını çözmeliydi. "Burayı kurtarmamız *gerek*."

Onun elini sıktı.

Yosunların heybetine hayranlıkla bakarak, "Buranın bahçesini nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Bir merdiven var. Sana göstereyim." Yarrow onu tünelden geçirerek uzak duvara götürdü; burada da baloncuk benzeri bir tünelle kaplı bir merdiven tavana doğru uzanıyordu. Yukarı baktığında suyun üzerinde bir geçit gördü. Onun elini bıraktı ve tırmanmaya başladı.

Terlu da onun ardından tırmanmaya başladı. *Aşağı bakma*, diye emretti kendine. Basamaklar, üzerlerinde pas lekeleri olmasına rağmen sağlam görünüyordu. Cama bakınca neredeyse bir sonraki serayı görebiliyordu, koyu tropik yeşil ve parlak kırmızı lekeler. Arkasında, tankın içindeki suyun şırıltısını duyabiliyordu. Tepeye ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

Yarrow platforma çıkmasına yardım etmek için oradaydı. "Yüksek," diye pufladı.

"Bak," dedi Yarrow. Arkasını işaret etmek için başını salladı ve o da döndü.

Seranın tepesine ulaşmışlardı, üstlerinde karla kaplı camlar ve onun da üstünde mavi-beyaz gökyüzü vardı. Önlerinde suyun yüzeyi vardı. Yosun ve diğer deniz yosunları suyun üstünde yüzüyordu. Ve sonra bir deniz kaplumbağası başını suyun üzerine çıkardı.

Kenara doğru yüzdü ve Yarrow ona sırtıttı. "Seni görmek güzel dostum."

"Deniz kaplumbağamız mı var?" Terlu nefes nefese kaldı.

Civanperçemi daha geniş sırtıttı. "Deniz kaplumbağalarını sevdiğini söylemiştin. Yıllardır bizimle birlikte. Kız kardeşim bir keresinde onu serbest bırakmaya çalıştı, bıraktı *da*. Aslında üç kez. Ve her seferinde kendini karaya vurdu, sonra da paletleri üzerinde seraya geri sürükledi. Sanırım ailesi olduğumuza karar verdi."

Terlu elini suya uzattı, dışarıdaki kış denizi kadar soğuk olmasını bekliyordu. Ooh, yaz sıcakıydı. "Onunla birlikte yüzeceğim." Bunun Yarrow için uygun olmayabileceği aklına gelmeden hemen tuniğini çıkarmaya başladı. Başına tam olarak geçirmeden önce yakasının üzerinden baktı. "Bu-"

"Sen ne istersen." Tavana bakıyor ve o kadar çok kızarıyordu ki altın rengi yanakları neredeyse parlıyordu.

Sadece yarım saniye tereddüt etti ve sonra üstünü çıkardı. Pantolonu da hemen yanında bir yığın halinde duruyordu. Sadece iç çamaşırlarıyla kenara tırmandı ve kendini deniz kaplumbağasının yanındaki suya bıraktı.

Kaplumbağa onun etrafında yüzerek hafifçe ona çarptı.

"Sen de gelmelisin," diye seslendi Terlu Yarrow'a. "Su mükemmel." Eskiden Eano'nun dışında deniz kaplumbağalarıyla yüzerdi. Özellikle insanlara çok düşkün bir cins vardı, belki de Eano halkını ikramlarla ilişkilendirdikleri için, ama bu kaplumbağa da aynı türdendi. Kaplumbağa etrafında dans ederken güldü.

"Sen devam et," dedi Yarrow. "Ben daha çok bir kara memelisiyim." "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Keyfine bak. İşin bittiğinde bir havlu hazırlayacağım."

Havluyu ya da dışarıda kış olduğu gerçeğini düşünmemişti. Evet, dış giysilerini çıkarmıştı ama iç çamaşırları sıırılsıklam olmuştu. Muhtemelen bunu iyice düşünmeliydi. Deniz kaplumbağası ona yine kafa attı. Havuzda arkadaş edinmeye hevesli görünüyordu. En son ne zaman birinin onunla yüzdüğünü merak etti. Tanıdığı bu tür kaplumbağalar dost canlısı yaratıklardı, etkileşimden mutlu olurlardı.

Deniz kaplumbağasının kabuğunun kenarını kavradı ve derin bir nefes aldı.

Kaplumbağa suyun içine daldı. Terlu yıllardır böyle yüzmemişti ve çocukluk neşesinin her zerresinin içine aktığını hissetti. Yeniden sekiz yaşındaydı, dalgaların altındaydı. Etrafında, kaplumbağanın dümen suyunun kabcıkları arasında balıklar uçuşuyordu. Önlerindeki yosun ormanını gördü ve kaplumbağa tekrar yüzeye çıkmadan önce ormanın içinden geçti.

Aradan sıyrıldı ve bir yudum daha hava aldı. "Tekrar!"

Sera tankının etrafında dönerek kendi akıntılarını yarattılar, tekrar aşağıya dalmadan önce nefes alabilmesi için yükseldiler. Sonunda kaplumbağanın kabuğunu serbest bıraktı ve deniz suyunun yüzeyinde sırt üstü yüzmeye başladı.

"Bana burayı gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi Terlu

Yarrow'a. "Seni mutlu görmek çok güzel."

"Mutluyum," dedi Terlu. "Bana karşı çok nazıktın ve burası... tüm bu ada muhteşem." *Ve sen de öylesin*, demek istedi ama cesaret edemedi. Kenara kadar yüzdü ve Yarrow onun sudan çıkmasına yardım etti. Etrafına bir havlu sardı - sihirli bir şekilde bir yerlerden bulup getirmişti. Parmakları havlunun kenarlarında, geriye doğru adım atmadan önce tereddüt etti. "Hayatta olduğum ve burada bulunduğum için minnettarım. Sen olmasaydın hâlâ bir heykel olurdum, bir deniz kaplumbağasıyla tekrar yüzemez, yıldız çiçeklerini ve... hepsini göremezdim. Ne kadar minnettar olduğumu ifade etmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Senin minnettarlığını istemiyorum." Arkasını döndü.

Kendini kuruladı ve havluyla saçlarını sıktı. "Yine de minnettarım. Beni kurtardın."

"Bunu senin için yapmadım."

"Biliyorum. Ama..." Terlu nasıl hissettiğini kelimelere dökmeyi bilmiyordu. Onu tanımamasına, onu kurtarmak istememesine, sadece serasına yardım etmek istemesine rağmen hayatını değiştirmişti. Ona ikinci bir şans vermişti.

Kadın hâlâ saçlarını kuruturken adam tekrar ona doğru döndü. Adamın gözleri büyüdü ve kadın sadece çok ıslak iç çamaşırları olduğunu fark etti. Söyleyeceği her neyse kaybolmuştu.

Beni istiyor.

Düşünüyorum

"Büyüdüğüm adanın etrafındaki suda deniz kaplumbağaları vardı," dedi Terlu hafifçe, sanki korkutmak istemediği bir kuşmuş gibi. "Eskiden hep onlarla yüzerdim. Alyssium'a taşındıktan sonra... kanallarda hiç deniz kaplumbağası yoktu ve deniz kaplumbağalarının yakınında yüzmek istemezsiniz."

başkent adası. O kadar çok insan yaşadığı için en yakın su temiz değildi. Sanırım bu deniz kaplumbağası kendisiyle birlikte yüzecek birini özlemiş." Bütün bunları neden söylediğinden emin değildi. Belki de söylemek istediği şeyi söylemekten kaçınmak için, yani *benim seni istediğim gibi sen de beni istiyor musun?*

Yarrow ona bakmaktan kendini alamıyordu. "Neden kız kardeşimle kalıp rüya çiçeklerinin tadını çıkarmadın? Neden beni aradın? Sana gösterecek bir deniz kaplumbağam olduğunu bilmiyordun."

O da kendi sorusuyla karşılık verdi. "Neden bana kaplumbağayı, yıldızları ve hatta sarımsağı gösterdin? Neden bahçe işlerine devam etmedin?" Onu bu tura getirmek yerine kolayca budama ve ot biçme işine devam edebilirdi ve o da bunu anlayışla karşıladı. Ona herhangi bir beklentiyle gitmemiştir.

"Deniz kaplumbağasını seveceğini düşünmüştüm. Bir keresinde onları sevdiğini söylemiştin." Terlu nefes aldı. "Ben *senden* hoşlanıyorum."

Gözleri irileşti ve Terlu onun biraz paniklemiş görüldüğünü düşündü. Onu korkutmak istememiştir. Çabucak tünüğünü tekrar giydi ve düğmelerini ilikledi.

Her şey platonik olarak son derece normalmiş gibi görünmeye çalışan Terlu, "Farklı seraların ne zaman inşa edildiğine dair bir zaman çizelgesi oluşturabilirsem yardımcı olacağını düşünüyorum. Bunu Laiken'in defterlerine büyüleri ne zaman kaydettiğiyle eşleştirebilir ve hangi bölümlerin büyük olasılıkla bu okyanus odasını yapan, yıldız çiçeklerini yapan ve benzeri büyüleri içerdiğini daraltabilirim. Dünyanın tüm bu harikaları kaybetmesi korkunç olurdu."

"Kaçırdım, değil mi?"

Tamamen giyinmiş ve çoğunlukla kuru halde merdivenin tepesinde durakladı. "Neyi kaçırdın?"

"Seni öpmem gereken anı."

Terlu içinde bir gülümsemenin filizlendiğini hissetti. "Bunu kaçırmak mümkün değil." Platform boyunca yürüdü -ona ulaşması sadece iki adım sürdü- ve dudaklarını onunkilere bastırmak için parmak uçlarında yükseldi.

Deniz kaplumbağası yakındaki suda sıçrarken, o da onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Öpücük nazikçe sona erdi ve Terlu onun gözlerine baktı, dudakları hala o kadar yakındı ki onun bal gibi tatlı nefesini soluyordu. Sanki uçuyormuş gibi hissediyordu.

"Neden?" Yarrow sordu.

Onun dudaklarına baktı ve bu sorunun hiç mantıklı olmadığını düşündü. İstese bile bir öpücük sonsuza dek süremeyeceği için mi? Çünkü sonunda tam bir nefes almak zorunda mıydınız? "Neden?" diye tekrarladı.

"Ben kimsenin seçeceği biri değilim," dedi Yarrow, sanki bu nesnel bir gerçekmiş gibi.

Oh, denizin yanında. Kızın oradan geçen herkesi öptüğünü mü sanıyordu? Terlu gözlerini o kadar sert devirdi ki neredeyse acıyacaktı. "Kes şunu. Senden hoşlanıyorum. Bundan daha karmaşık bir durum yok."

"Seni uyandıranın ben olduğumu ve yalnız kaldığım için üzülüğünü biliyorum-"

"Bu acıma değil. Ya da minnettarlık." Ondan geri adım atarak omzunu sertçe dürttü. "Böyle mi düşünüyorsun?" Evet, onun düşündüğü buydu. Bunu onun yüzünde görebiliyordu. Eğer onu istemediğini söylerse, bu her neyse... ondan uzaklaşmaya tamamen istekliydi. "Belki de sadece seni öpmek istediğimi kabul etmelisin."

Derin bir nefes aldı. "Değer verdiğim herkes beni terk etti."

"Ve ben de bir heykele dönüştüm," diye cevap verdi Terlu. Bu çok saçmaydı. Merdivenden aşağı inmeye başladı. "İkimizin de sorunları var," diye çıkıştı ona. "Bu sonsuza kadar yalnız ve mutsuz olmaya mahkûm olduğumuz anlamına gelmiyor. Tabii senin istediğin bu değilse."

"Belli ki değil," dedi Yarrow, onun ardından aşağı inmeye başlayarak.

Bunda açık olan bir şey yoktu. Münzevi bir hayatı seçmişti. "Kız kardeşin ona hiç cevap yazmadığını söyledi." Belki de bunu bir mesaj olarak kabul etmeliydi.

Uyarı. Tüm ilişkilerini böyle mi idare ediyordu? Öylece solup gitmelerine izin mi veriyordu? İster aile, ister arkadaş ya da sevgili olsun, herhangi bir türden bir ilişkiye ancak her iki kişi de birbirine ulaşmaya istekliyse sahip olabiliydiniz. Bazılarının söylediği gibi, tatsız, sıkıcı ya da acı verici olması anlamında zor bir iş değildi - bu, size berbat bir ilişkide kalmanızı *söylemekten* çıkar sağlayan insanlar tarafından sürdürülen bir efsaneydi - ama çaba gerektiriyordu. Denemek zorundaydınız.

"Ne diyeceğimi bilemedim."

"*Bunu* söyleyebilirdin. Sessizlikten iyidir." Bir tartışma başlatmak istememişti, özellikle de deniz kaplumbağasıyla yüzdükten ve öpüştükten sonra. Yarı yolda, arkasındaki akvaryumu görmek için döndü. Kaplumbağa sürükleniyor, yüzgeçleri onu suyun içinde yanlara doğru itiyordu. Aşağı inmeye devam etti.

Onun yukarısında Yarrow, "Peki ya ailen? Onlara ne söyledin?"

Oh? Bununla nereye varmak istiyordu? "Bu farklı," dedi Terlu.

"Öyle mi?"

Evet, kesinlikle öyleydi. Eğer onlara yazarsa, bu onları tehlikeye atabilirdi. Ya da kendisini. Ya da her ikisini... Gerçi belki de Alyssium düştüğü için, statüsünün düşürülmüş olması kimsenin umurunda olmazdı? Tamam, iyi, belki de haklıydı. Onu hayal kırıklığına uğratacaklarından bu kadar korkmamalıydı. Onu seviyorlardı. "Belki yaparım."

"Ve belki ailemle konuşurum. Hazır olduğumda."

"Güzel!" Terlu merdivenin dibine ulaştı ve her ikisinin de tam olarak onun istediği şeyi yapmayı kabul ettiklerini fark etti - sevdiklerine ulaşmak, bağlantı kurmayı seçmek - ve tüm sıkıntıları uçup gitti. Bu bir uzlaşma değildi; bu bir zaferdi. "Onlara yazacağım ve hayatta ve iyi olduğumu söyleyeceğim." Bu konuda nasıl hissedecekleri onlara bağlıydı.

O da merdivenin dibine ulaştı.

Sanki onun ne düşündüğünü ve hissettiğini söyleyecekmiş gibi yüzünü inceledi. Ailesi hakkında konuşmak istememişti, özellikle de sadece kendisinden ve ondan bahsetmek isterken. Deniz kaplumbağasıyla yüzmek çok güzel bir hediye idi ve öpücük... daha da güzeldi. O ana nasıl geri döneceğini bilmiyordu.

su. İkisi de sessizce durdular, üstlerindeki deniz dilimiyle birbirlerine garip garip baktılar.

Barış teklifi olarak Terlu, "Baloncuk büyüsünü tekrar denemek ister misin?" dedi.

Adam yumuşadı ama "Emin misin? Eğer rahat değilsen buna gerek yok. Ailem... Seraya yardım ediyorsan sana ihanet etmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyorum onları, ama henüz onları tanımıyorsun..."

"Denemek istediğim birkaç varyasyon daha var. Denemem de gerekiyor. Seralar hâlâ ölüyor."

"Sen herhangi bir seradan daha önemlisin," dedi Yarrow. Terlu nasıl nefes alacağını unuttu.

Tekrar nefes almadan önce olağanüstü uzun bir an gibi gelen bir süre boyunca ona baktı. Sözsüz bir şekilde elini uzattı, sanki bir geyiği sevebileceği kadar yaklaşması için ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Her zaman yanında kalması gereken insanlar tarafından defalarca geride bırakılmıştı. Onlarla gitse de gitmese de, bağlı kalmaya çalışsa da çalışmasa da... yine de izler bırakmıştı.

Yarrow onun elini tuttu.

Deniz kaplumbağası üstlerindeki suda yüzerken, tünel boyunca birlikte yürüdüler. İkisi de konuşmuyordu ama sessizlik suyun içindeki sessizlik gibiydi, huzurlu ve doğal. Kaplumbağayı düşündü ve yalnız olup olmadığını merak etti. Seraya k e n d i başına döndüğünü söylemişti Yarrow, ama denizi özlemiş miydi? Diğer kaplumbağaları? Geri dönmeye ve olabildiğince sık onunla yüzmeye karar verdi.

Büyü malzemelerini, Yarrow'un akrabaları geldiğinde çalıştıkları serada bırakmıştı ve hepsinin tam olarak hatırladığı yerde olduğunu görmek onu memnun etmişti. Akrabalarından hiçbiri burayı bulamamıştı, bu da büyü çalışmasını bölmelerinin pek olası olmadığı anlamına geliyordu. *Belki de bunu onlar fark etmeden yapabilirim.*

"Onları hazırlamama izin ver," diye teklif etti. "Sen kelimelere odaklan."

"Teşekkürler." Notlarının sayfalarını topladı. Şimdi, önce hangi varyasyonu denemeliydi? Üçüncü satırla ilgili teorileri vardı... Baloncuğun parametreleri, dışarıda bıraktığı bir büyü parçası tarafından sabitlenmiş olabilirdi. Yani sütunları ve destek kirişlerini büyütme odaklanan önceki bölümdeki ölçümleri alırsa ...

Yan yana çalıştılar.

Bir süre sonra, Yarrow ona işlemeli bir peçetenin üzerinde bir dilim ballı kek uzattı. Bir yandan pastayı yerken bir yandan da büyüünün sözcüklerini zihninde ayarlamaya çalıştı. Önemli olan büyüünün amacına odaklanırken aynı zamanda boyutunu da tanımlamaktı. Görebildiği kadarıyla koruyucu baloncuk camdan kıl payı uzakta duruyordu. Ölü seralarda hangisinin önce bozulduğunu bilmiyordu - kabarcık mı cam mı- ama eğer kalkan önce bozulduysa, cama doğru genişleyerek camdaki çatlaklara neden olmuş olabilirdi. Elbette diğer büyülerin de başarısız olması işe yaramamıştı, güneşin sönmesi ve sıcaklık düzenleme büyüünün bozulması gibi... Keşke başarısızlığa tam olarak neyin sebep olduğunu bilseydi. Ne olursa olsun, bu parça seraları eski haline getirmenin anahtarıydı. Bu büyüde ustalaşabilirse, konuşan bitkiler çatlakları onardıktan sonra onu seralara uygulayabilirlerdi. Bu yapıldıktan sonra, çevreyi olağanüstü kılan diğer büyülerde ustalaşmaya çalışacaktı.

Adım adım diye düşündü. Bunu yapabilirim.

Yarrow yanımda olacak. Bundan emindi. Büyü işe yarasa da yaramasa da, seraları eski haline getirebilse de getiremese de yalnız değildi.

Terlu ayağa kalktı. "Pekâlâ. Sanırım denemeye hazırım." "Güzel," dedi Yarrow.

Malzemeleri ezerek bir macun haline getirmişti. Bir daire çizerek döndü ve ölü serayı inceledi. Güneş ışığı karla kaplı tavanı delip geçiyor ve yer yer düşerek çıplak toprağı ve solmuş bitkileri benek benek gösteriyordu. "Bence baloncucu istediğimiz yeri belirlemek için macunu yaymalıyız."

"Seranın tüm çevresini mi istiyorsunuz?"

"İlk test için daha küçük bir daire." Ona göstererek, çiçek tarhlarından birkaçını ve yolların orta kavşağını içine alan, yaklaşık on iki ayak çapında bir daire çizdi.

Macunu, halkayı tamamlayana kadar onun arkasında ince bir çizgi halinde sürdü. "Hazır."

Çemberin ortasına gelen Terlu, her heceyi kafasında prova ettiği şekilde telaffuz etmeye dikkat ederek kelimeleri söyledi. Çizgiler arasında yuvarlanırken malzemelerin oluşturduğu halkaya odaklandı. Sonuna ulaştığında

Son heceyi bir şarkının son notasıymış gibi tuttu ve sessizliğe gömülmesine izin verdi.

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Yarrow'dan özür dilemek üzereydi. Gerçek bir ilerleme kaydetmesi için çok daha fazla deneme yanılma yapması gerekebilirdi. Ne de olsa Laiken kapsamlı bir eğitime ve onlarca yıllık deneyime sahip usta bir büyücüydü, o ise geride kalan notlardan büyü parçaları çıkarmaya çalışıyordu ve-

Kabarcık çemberden yükseldi, parıldayan bir örtü. Yukarı doğru yayıldı, kıvrılıp üstlerinde birleşerek bir kubbeye dönüştü. Bir sabun köpüğü gibi, sera camından gelen güneş ışığı üzerine vurdukça renklerle parıldadı.

"İşe yaradı," dedi Yarrow, sesinde hayranlık vardı.

"Vay canına." Öylece işe yaramasını beklemiyordu. Bu şekilde. Bu kadar mükemmel bir kubbeyle sonuçlanmadan önce büyü'nün birkaç varyasyonunu daha denemek zorunda kalacağını düşünmüştü. Baloncuğa doğru yürüyen Terlu onu inceledi.

Kırılma yok. Dikiş yok. Ayrıca çok güzeldi. Renklerin kaymasını ve dalgalanmasını izledi, daha önce hiç görmediği kadar çok renk, canlı bir gökkuşağı gibi dönüp uzaklaşmadan önce birbirine karışan tonlar halindeydi. "Bunu seranın çevresine doğru şekillendirirsek, ölü seraların içindeki sıcaklığı ve nemi kontrol edebileceğiz. Kışın ortasında yeniden yaz yaşayabileceksiniz." Terlu durakladı. "Bunun ısıyı tuttuğunu varsayarsak."

"Bunu test edebiliriz. Ateş yakabilirim. Yanımda bir ateşleyici var." "İyi fikir." Adamın bu kadar hazırlıklı gelmesi hoşuna gitmişti.

Ölü bitkilerin saksılarından kurumuş otları almak için yürüme yolunu geçti. Baloncuğun içinden birkaç avuç topladıktan sonra, hemen ötesindeki bir tomar ot parçasına uzandı ve eli bir gümbürtüyle durdu. "Huh. Bu katı."

Avucunu baloncuğun üzerine koydu ve itti ama baloncuk geçmedi.

Kadın aceleyle onun yanına gitti. Sera sera dolaşmışlar, kapılardaki görünmez bariyerlerden geçmişlerdi ve bu hiç sorun olmamıştı. Bu kabarcık büyü'sü de ondan esinlenilerek yapılmıştı. Bir duvar gibi değil, yalıtım görevi görmesi gerekiyordu.

Terlu yumruğuyla baloncuğa vurdu. Dalgalandı ama dağılmadı. "Tamam, belki henüz mükemmel değildir. Tekrar denememiz gerekecek." Kendi kendine hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini söyledi. Tabii ki hemen işe yaramamıştı. O

geçirgen olmadan geçilebilir hale getirmek için hangi çizgiyi değiştirmesi gerektiğini merak ediyordu-

Baloncuğu daha sert itti. Kabarcık eğildi ama kırılmadı. "Huh."

Terlu omzuyla ona yaslandı, diğer taraftan çıkmayı bekliyordu ama onun yerine geri sıçradı. Boğazında bir endişe kıpırtısı belirdi. Bu sadece bir baloncuktu. *Kapana kısılmış* olamazlardı. Olabilirler miydi?

Makasını çıkardı ve kesmeye çalıştı. Kabarcık bıçağın etrafında büküldü. "Sanırım kapana kısıldık," dedi Yarrow acımasızca.

"Bu... hiç iyi değil." *Panik yapmayın. Bu sadece bir baloncuk. Patlayacaktır.*

Yarrow makasını baloncuğa vururken, Terlu aceleyle büyüye geri döndü. Kelimeleri okudu. Şöyle yazmıyordu- *Oh*. Baloncuğun dayanıklılığını belirten satırı gördü. Baloncuğun ısı ve nem seviyelerini koruyabilmesini sağlamak gerekiyordu, ancak diğer her şeyin geçmesine izin verecek bir çizgi içermiyordu. Belki de orijinal büyüün farklı bir bölümündeki bir çizgiyi geri çağırması gerekiyordu?

Yarrow şimdi baloncuğun çevresinde omzunu baloncuğa çarpıyor, tüm gücünü ve ağırlığını baloncuğa veriyordu. Nefesinin altında yeminler etmeye başlamıştı. Her vuruş bir *gümbürtüyle* yankılanıyor, ardından baloncuk tarafından yutuluyor ve etraflarında masum bir gökkuşağı gibi dalgalanıyordu.

Ya onu kıramazsa? Ya gerçekten sıkışıp kalmışlarsa?

"Biri bizi bulacak," dedi Terlu, başarabildiği en yatıştırıcı kütüphaneci sesiyle. Kendi kendine "ya olursa" lara değil, sorunu çözmeye odaklanması gerektiğini söyledi.

"Pek olası değil," dedi Yarrow.

"Eninde sonunda Lotti nerede olduğumuzu merak edecek."

"Peki geldiklerinde ne yapacaklar? Bu aşılamaz."

"Birlikte çalışmak..." Eğer dışarıdan yeterli güç uygulanırsa, bu onu kırabilirdi, değil mi? Kabul etmek gerekir ki, seraların üzerindeki büyüler, gökyüzünün onlara fırlatabileceği tüm rüzgâr, kar ve yağmura rağmen onlarca yıl, belki de yüzyıllarca dayanmıştı. Sadece büyü bozulacak kadar çürüdüğünde patlıyorlardı. Ya *o kadar* sağlam bir büyü yaratmış olsaydı? "Tamam, belki de kurtarılmayı beklemekten daha iyi bir plana ihtiyacımız var."

"Zayıf noktası ne?" Yarrow sordu.

"Emin değilim," dedi Terlu büyüü incelerken. Daha önceki denemelerinde baloncukların kırılma anından endişe duyduğundan, büyüye daha çok odaklanmıştı.

Güç. *Çok mu ileri gittim? Ne yaptım ben?* Onları onlarca yıl boyunca burada aç, susuz, ... "Oh. Oh hayır."

"Ne?"

"Kırılmasını, camın parçalanmasını ve tüm bitkilerin ölmesini istemedim. Bu yüzden yapabildiğim kadar güçlü yaptım." Metnin o bölümünü çevirmiş, yeteneklerini güçlendirecek bir kelime kullanmıştı. O anda mantıklı gelmişti. "Havayı içinde tutuyor."

"Ve bizi."

"Ama *hava*, Yarrow. Havanın içeri girmesine ya da dışarı çıkmasına izin vermiyor."

Yarrow baloncuğu itip kakmayı bıraktı. "Yani eğer dışarı çıkmazsak havamızın tükeneceğini mi söylüyorsunuz?"

Terlu başını salladı. Gözlerinin yaşadığını hissetti. Büyüye bulaşmaması gerektiğini biliyordu. Bu büyüler... Onları anlayabileceğini düşünmek sadece egoydu ve şimdi...

"Yapma," dedi Yarrow.

Dökülmek üzere olan gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. "Özür dilerim."

"Notlarına bak ve nasıl kıracağını bul," dedi Yarrow, sakın, kendinden emin ve kütüphaneci sesi kadar rahatlatıcı bir sesle. Sesi kızgın ya da korkmuş gibi gelmiyordu. *Ama öyle olmalıydı*, diye düşündü. *Bana kızgın olmalıydı*. Ama değildi. "Bunu yapabilirsin."

Terlu başını salladı. "Yapmamalıyım-"

"Yapmalıydım, yapmamalıydım"ı sonra yaparsın. Şu anda..." Kadının yanına geçerek diz çöktü. "Terlu Perna, bana bak. Bu senin suçun değil."

Neredeyse gülümsüyordu. "Kesinlikle benim hatam."

"Evet, ama sen bir mucize yaratmaya çalışıyorsun. Gerçekten de hemen işe yaramasını beklemiyordun, değil mi?" Öfkeli bir ayı gibi kendini yanardöner duvara fırlatan Yarrow gitmişti. Şimdi sesi yumuşak, gözleri anlayışlı ve omuzlarındaki elleri nazikti.

"Hemen ölümcül olmasını beklemiyordum! Bu bir baloncuk. Değil..." Başını iki yana salladı. Suçluluk duygusu içinde debelenmenin bir faydası olmayacaktı. "Tamam, bir büyü nasıl bozulur. Sen benim üzerimdeki büyüyü bozdun. Ben de bitkilerdeki uyku büyüsünü bozdum." Ancak her iki durumda da, ilk büyüün etkilerini tersine çevirmek için ek bir büyü kullanmışlardı. Elinde yapabileceği bir karşı büyü yoktu.

baloncuğun üzerine onu kıracak bir büyü yapabilirdi. Belki bir tane vardı ama o bunu bilmiyordu. Laiken'in defterlerinin tamamına erişebilseydi... Ama elindeki tek şey yanında getirdiği, konuyla ilgili olduğunu düşündüğü büyülerdi. Belki de ipucu onların içinde bir yerdeydi. Notlarını önüne yayarak onları inceledi.

"Sen oku," dedi Yarrow. "Ben kırmaya çalışmaya devam edeceğim." Bir tencereyi kaldırdı ve bariyere doğru fırlattı. Kabarcık eğilerek darbeyi emdi ve çömlek çemberin içine geri fırladı. Yere düştü ve paramparça oldu.

Kelimeler önünde yüzüyordu. Yumruklarını sıktı ve odaklanmaya çalıştı. Boğazının kuruduğunu hissetti. Zorlukla yutkunarak, "Ya altını kazarsak..." dedi.

Bir mala çıkardı ve diz çökerek kazmaya başladı. Adam baloncuğun kenarındaki toprağı kazarken, kadın okumaya çalıştı. *Ya işe yaramazsa, ya hava biterse, ya kimse onları bulamazsa...* Düşünceleri birbirini kovalıyor, korkunç senaryolar üretiyordu.

Birkaç dakika sonra, "Toprağın içine giriyor" diye rapor verdi.

Elbette girmişti. Bir küre oluşturmuştu.

Panik yapma, diye emretti kendine. Bunu atlatmanın yolunu düşünebilirsin.

Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Kelimeleri ... bilmiyorum ... tersine çevirebilir misin?"

"Bu şekilde çalışmıyor. Her büyü belirli bileşenleri harekete geçirmek için doğru sözcükleri gerektirir..." Aklına bir fikir geldi. Büyü, sözcükler artı nesneler demektir. Ya malzemeleri ortadan kaldırırsanız? Heyecanlanarak, "Ya malzemeleri yok edersek?" diye önerdi.

Koruyucu kalkan aktif bir büyüydü ve sürekli olarak korunuyordu. Laiken'in notları bu konuda açıktı. Aslında, seraların neden başarısız olduğuna dair birincil teorisi, malzemelerin bozulmuş olmasıydı. Büyüyü yeniden yapmak yerine malzemeleri yenilemeyi bile düşünmüştü ama Laiken'in her sera için orijinal malzemeleri nereye yerleştirdiğini bilmediği için... Ne olursa olsun burada durum böyle değildi ve neyse ki baloncuk malzemelerin *ötesinde* oluşmuş, onları Terlu ve Yarrow ile birlikte içeride hapsetmişti.

Civanperçemi macunun üzerinde tepinerek onu toprağa bulaştırmaya başladı. "Bu onu yok etmez."

"Ateş mi?" diye sordu.

"Belki?" Ama ateş oksijen kullanmıyor muydu? "Bekle, ya ateş tüm havayı yerse?"

"Başka bir fikrin var mı?" Yarrow sordu.

Sözsüzce başını salladı.

Cebinden bir ateş başlatıcı çıkardı. Etrafına bakınan Terlu, baloncuğun içinde daha fazla kurumuş ve solmuş bitki materyali gördü. Çıra olarak kullanmak üzere koparabildiği kadarını kopardı. Yarrow'a taşıyarak ona uzattı. Yarrow onu derme çatma bir meşaleye sardı ve ucunu yaktı.

Bir kıvılcım çaktı. Alevler kurumuş bitki boyunca yayıldı. Üzerine üfledi ve kadın ne kadar hava kullandıklarını ve ateşin daha ne kadar yiyeceğini merak etti. Eğer bu işe yaramazsa...

Çömelerek onu macuna tuttu. Alevin yalamasıyla kömürleşti. Titizlikle, çemberin çevresinde sürünerek malzemeleri yaktı.

Nefesini tuttu.

Ne kadar hava kalmıştı?

Hava gittiğinde nasıl hissedecekti? Acır mıydı? Yoksa sadece uykuya mı dalacaklardı? Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Büyüyü yapıp onları hapsettiğinden beri sadece birkaç dakika geçmişti. Hayatları tehlikeye girmeden önce deneyebileceği daha pek çok fikir vardı. Başka bir fikri olmaması dışında. Belirli bir karşı büyüye erişimi olmadan büyülerin nasıl bozulacağı hakkında çok az şey biliyordu. *Belki de büyü yapmaya çalışmadan önce bunu öğrenmeliydim.*

Her bir tutam ot yanıp kül olurken, Terlu ona yeni çıralar verdi. Alevlerin ellerine değmesini engellemeye çalışarak bunları derme çatma meşalesine ekledi. Bir kıvılcım parmaklarına değdiğinde onun irkildiğini gördü. Ona dikkatli olmasını söylemek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu; titiz olmalıydı.

Sonunda, son parçaya ulaştı ve alevi içine öğüttü. Ve kabarcık havada çözülen bir bulut gibi dağıldı. Yarrow havaya vurdu. "İşe yaradı."

Terlu notlarının sayfalarını tutarak çemberin dışına fırladı ve bir sütuna yaslandı. Bunu bir daha asla denemeyecekti. Bu çok büyük bir riskti. Yasalar haklıydı -büyü eğitilmiş büyücülere bırakılmalı ve amatörler ne kadar iyi olursa olsun büyülerle deney yapmamalıydı.

İlk Dili anladıklarına ikna olmuşlardı. Gerçek bir büyücü kendi hayatını ve sevdiği kişinin hayatını tehlikeye atmazdı.

Sevdiği mi?

Ondan hoşlanıyordu. Onu istiyordu.

Sevmek mi?

Ona doğru ilerledi ve kollarını ona doladı. Ona yaslandı ve onun sağlam gücünün yanı sıra duman kokusunu da içine çekti. "Yandın mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Ya sen?"

"İyiyim. Özür dilerim."

"Üzülme. Kazalar olur. Bir dahaki sefere nasıl daha hızlı kıracağımızı biliyoruz."

Başını onun göğsüne doğru salladı. "Bir dahaki sefer olamaz. Bu çok tehlikeli." Denemek aptalcaydı, hatta bencilceydi. Tam olarak kavrayamadığı güçlerle oynuyordu ve sorabileceği büyü eğitimi almış kimsesi yoktu. Kanat çırpıyordu ve neredeyse ikisinin de ölümüne neden oluyordu.

Kollarını onun etrafında sıktı. "Bir *dahaki sefere* yine yanında olacağım. *Bir dahaki sefere* daha çok şey öğreneceğiz. *Bir dahaki sefere* ateşi hazır edeceğim."

Neredeyse gülecekti ama gülmesine izin verirse hıçkırığa dönüşeceğinden korkuyordu. "Tekrar denemem için bana güveniyor musun? Bundan sonra mı? Ölebilirdik. Eğer havamız tükenseydi... Eğer işe yaramasaydı..."

"İşe yaradı," dedi Yarrow, "ve bunu yapabileceğimizi biliyorum."

Sesi çok emin geliyordu. Çok sakindi. Terlu yanağını onun göğsüne yaslayarak nefes alıp verdi ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Biz, demişti.

Bana inanıyor. Bize inanıyor.

"Pekâlâ," dedi Terlu. "Tekrar deneyelim. Ama ancak neyin yanlış gittiğini anladıktan ve bizi bir daha kazara öldürmeyeceğimden, en azından aynı şekilde öldürmeyeceğimden kesinlikle yüzde yüz emin olduktan sonra."

"Anlaştık."

Yanağını onun göğsüne dayadı, kalp atışlarının dörtnala koşarken yavaşladığını ve paniğin yumuşak bir uğultuya dönüştüğünü hissedene kadar sürekli nefes aldı. Yukarıda, cam tavana usulca düşen karın sesini duydu. Uzaklarda bir bitki şarkı söylüyordu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Şafak vakti Terlu, Yarrow'un bir parti daha ballı kek yapmasına yardım etti. Birlikte kekleri fırına sürdüler ve kekler pişerken kaseleri ve karıştırma kaşıklarını yan yana yıkadılar. Dışarıda kar, sabah güneşinin altında bembeyazdı. Yakındaki bir çam ağacının dalına bir kardinal tünemişti, beyaz ve yeşile karşı parlak bir kırmızıydı. İçerideki tek ses suyun şırıltısı, ateşin çıtırtısı ve kanatlı kedinin mırıltısıydı. Son derece huzurluydu ve Terlu kendini hiçbir yerde bu kadar evinde hissetmemişti.

Unu kaldırırken Terlu, "Kekleri teslim ettikten sonra Laiken'in çalışma odasına uğramak ve etrafta kimse yoksa kalkan büyüsüne dair daha fazla ipucu bulmak için diğer defterleri kontrol etmek istiyorum" dedi.

Başını salladı. "Dendy'yi de getiriyor musun?"

"Daha fazla çatlağı kapatmak için diğer bitkilerle birlikte çalışıyor." Yarrow'a onunla gelmesini söylemek istedi ama mantıklı bir nedeni yoktu. Sadece onun arkadaşlığını istiyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Evet. "Sadece gelmek istersen."

"I..."

"Gerek yok. Sana kalmış." Ona teşekkür ederek gülümsedi.

Bu gülümseme için tek başına gitmeye değdi. Gözlerini ısıttı ve dizlerini yapış yapış hissettirdi. Destek için mutfak tezgahına yaslandı.

"Büyüyü tekrar denemeye hazır olduğunda bana haber ver," dedi Yarrow. "Ben sebze odalarında olacağım. Marullar hasat için neredeyse hazır, ayrıca havuç yataklarını da ayıklamam gerekiyor." Kekleri fırından çıkardı, bir tanesini eline aldı ve altın rengi tabanına vurdu. Kulübe bal, tarçın ve sıcak ekmek kokuyordu. "Bittiler."

Taze kekleri bez peçetelere sardı ve bir sepetin içine yerleştirdi. "Emeral, ya sen? Gelmek ister misin? Birinin taze balığı olabilir."

Emeral artık sadece kedinin yatağı olan yatağında gerindi. Patisini yaladı ve sonra yavaşça ayağa kalktı, kanatlarını gerdi ve Terlu'nun omuzlarına doğru uçtu.

Terlu güldü. "Sanırım 'balık' kelimesini biliyor."

"Akıllı kedi."

Terlu'nun boynuna dolandı ve kanatlarını kapattı.

Yarrow mırıldandı, "şanslı kedi."

Onunla göz göze geldi ve Yarrow da ona baktı. Terlu bir an için ona veda öpücüğü vermeye cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Ama boynunda bir kedi ve elinde ballı keklerle dolu bir sepet vardı ve o bir karar veremeden, hala sıcak olan fırın tenekelerini yıkamak için lavaboya döndü. "Yarrow..."

"Hmm?" Dönüp ona baktı.

Ne söylemek istediğini bilmiyordu. "Hiçbir şey."

"Yakında görüşecek miyiz?"

"Yakında," diye söz verdi.

O sadece... Her şeyi mahvetmeye çok yaklaşmıştı ve adam onu hiç tereddüt etmeden affetmişti. Bu şimdiye kadar tanıdığı herkesten çok farklıydı. Evde ne zaman bir hata yapsa, bunu unutmasına izin vermiyorlardı. Terlu, ailesi için ilk kez yemek pişirmeye çalıştığını ve bacayı açmadığını hatırlıyordu. Evi dumanla doldurmuştu ve ailesi aylarca ona bir şey pişirmesini yasaklamıştı. Mutfağa her girdiğinde, bir felaket yaratacakmış gibi davranılıyordu. Ve yıllarca bu konuda kendisiyle dalga geçilmişti - acımasızca değil ama yine de canını yakmıştı. Bir keresinde kız kardeşine asla güvenilmemenin nasıl bir his olduğunu anlatmaya çalıştığında Cerri ona neredeyse evi yaktığını, ne beklediğini söylemişti.

Beni suçlamadı.

Aslında tam tersi oldu. İşler ters gittiğinde ona sırtını dönmemişti. şunu yaptın ya da bunu yapamadın dememişti. Tamamen onun hatası olmasına rağmen *bizdik*. Belki de özellikle onun hatası olduğu için? Onun bu suçlamanın ağırlığını hissetmesini istememişti. Yapabileceğine inanmaktan vazgeçmesini istememişti.

Ceketinin düğmelerini ilikleyen Terlu, boynunda sıcak kedi ve kolunda bir sepet ballı kekle kış sabahına doğru yürüdü. Ailesinin Yarrow hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Onların hepsinden daha sessizdi. En gürültülü kişinin sesinin duyulduğu bir ailede büyümüşü ve bu yüzden dikkat çekmek istiyorsan böğürmeyi öğrenmiştin. Hem konuşmayı hem de duyulmayı ne kadar sevdiğini bildiklerinden, hiçbiri onun bir kütüphaneci olabileceğini düşünmemişti. Sessiz olmayan kütüphanecilerin de bir rolü olduğunu anlatmaya çalışmıştı -bilgiyi bilgiye ihtiyacı olan insanlarla buluşturmak gibi önemli bir rol-ama onlar kütüphanecileri sessizce kitap okumayanları küçümseyen sessiz münzeviler olarak görüyorlardı. Rijes Velk, Terlu pozisyon için mülakata girdiğinde, ikinci kattan sorumlu kütüphaneci gibi bunu anlamıştı. Ona patron odaklı bir rol vaat edilmişti. Yasaların değişmesi kimsenin suçu değildi...

Şimdi hangi yasalar değişti?

Alyssium'da neler olup bittiğini bilmek istiyordu. Kütüphaneye ne olmuştu? Rijes Velk'e ne olmuştu? O iyi miydi? Güvende miydi? Kitaplar kurtulmuş muydu? Çok fazla bilgi, çok fazla tarih, çok fazla hayat hikâyesi.

En azından Yarrow'un ailesi güvendedeydi. Ve onlarla konuşacaktı. Eninde sonunda.

O zamana kadar, ballı kekler onun sözleriydi.

Mavi kulübeye yaklaştığında, Yarrow'un akrabalarının çoktan önemli bir ilerleme kaydettiğini gördü. Kuzenlerden biri, Percik, çatıya çıkmış, kiremitleri onarıyordu. Bir diğer akraba Finnel bir pencere üzerinde çalışırken, teyzesi Harvena ve amcası Ubri içeriği temizliyordu. Hepsini selamlayan Terlu ballı kekleri dağıttı. Bu kez, ilk sabahtan çok daha az garipti - Yarrow'un onunla birlikte olacağı beklentisi yoktu. Yarrow yoluna devam etmek için ayrılmadan önce pastalar, hava ve iş hakkında dostça sohbet ettiler.

Büyücünün kulesine doğru ilerledi. İleride, kayalara çarpan dalgaların sesini duydu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama güneş bulutların arasından görünüyordu. Kuşlar iskelenin üzerinde dönüyordu ve kuzenlerden birinin... belki Vix'in?.. iskelenin ucunda balık tuttuğunu gördü. Emin olmak için adını tekrar sorması gerekecekti. Emeral iskeleye doğru süzülme için kendini onun boynundan aşağı bıraktı. Vix'in şansı yaver giderse, kanatlı kedinin mükemmel bir kahvaltı yapacağından hiç şüphesi yoktu. Miyavlamaları karşı konulmazdı.

Deniz havasından derin bir nefes aldı. am kokusuyla karışık esintinin tuzlu keskinliğini seviyordu. Uzaklarda deniz kuşları birbirlerine sesleniyordu ve dalgaların kayalara çarpma sesini duyuyordu.

Bir yere bu kadar çabuk aşık olmanın mümkün olduğunu bilmiyordu.

Terlu, son birkaç gün içinde gelip giden insanların sayısı nedeniyle artık kardan temizlenmiş olan merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Çalışma odasından gelen sesleri duyunca bir an tereddüt etti. Neden diye sorulmadan defterlere bakamayacaktı, bu da onu boşa giden bir yolculuk haline getiriyordu. Öte yandan, hâlâ ballı kekleri teslim edebilirdi.

Kapıyı aldı. Kapı bir saniye sonra Ambrel tarafından açıldı. "Ah, günaydın, Terlu! Yarrow'un ballı keklerini mi getirdin? Lütfen ona teşekkür ettiğimi ve onunla tanışmak için sabırsızlandığımı söyle. Teknik olarak hepimiz geldiğimizde tanıştığımızı biliyorum ama o öyle bir kaostu ki sayılacağını sanmıyorum."

Arkasından Rowan seslendi. "Onunla tanışacaksın ve sana dostça ve misafirperver davranacak. Israr edeceğim. Bizden sonsuza dek kaçamaz."

Eğer denerse yapabilirdi. Onlarla konuşmayı kabul ederek ilk adımı atmıştı ama bu henüz bunu gerçekten yapmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu. "Bunu zorlamanın-" diye başladı Terlu.

Rowan, Terlu'yu içeri çekmek için Ambrel'in ötesine uzandı. "Gel bizimle kahvaltı et, antisosyal kardeşim hakkında dedikodu yaparız." Üstünde bol bir uyku elbisesi ve altında iş pantolonuyla giyinmeyi yarılammıştı. Siyah ve altın rengi örgüleri çözölmüş ve bir kafesin etrafına dolanmadan önceki sarmaşıklar gibi yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Ambrel zaten tamamen giyinikti, ağır deri bir önlüğün altında birçok cebi olan geniş bir etek giymişti. Saçları bir eşarbın altında toplanmıştı. Yanağının yanında bir bukle açılmıştı. Rowan yanından geçerken, Terlu'ya "Onunla yatıyor musun?" diye sormadan önce Ambrel'in buklesini sevgiyle eşarbın altına sıkıştırdı. Bu yüzden mi kardeşimin hatalarını görmezden geliyorsun?"

Terlu yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Yarrow ile ilişkisi hakkındaki hiçbir soruya cevap vermeyecekti.

Ambrel Rowan'ın koluna vurdu. "Kibar ol. Onu Yarrow hakkında rahatsız etmen hiç uygun değil. Onun bizimle konuşmak isteyip istemediğini kontrol edemez."

Rowan itiraz etti. "Sadece sohbet etmeye çalışıyorum."

"Çiçekçi dükkânını özlüyor," dedi Ambrel Terlu'ya. "Bu yüzden zorluk çıkarıyor."

"Oradan ayrılmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Terlu.

"Yandı. Bırakacak bir şey kalmamıştı." Rowan derin bir iç çekti. "Özür dilerim. Bizi karşılama nezaketinde bulundunuz. Ve Yarrow'u rahatsız ettiğim için de özür dilerim. O böyle biri."

"Burası sizin eviniz," dedi Terlu. "Elbette burada hoş karşılanırsın." Aslında yeni gelen kendisiydi. Evlerine dönüp dönmeleri konusunda herhangi bir söz hakkı olduğunu düşünmüyordu.

Rowan başını salladı. "Burası bizim evimizdi ve bence yine olabilir. Ama sen... Sen buraya aitsin, bunu söyleyebilirim. Burayı seviyorsun."

Terlu onu dışarıda görüp görmediğini merak etti, denize bakarken aynı şeyi düşündü. *Bu o kadar doğru ki, yeni tanıştığım bir kadın bile bunu görebiliyor.* Yarrow'a karşı hissettiklerinin bu kadar açık olup olmadığını merak etti. Duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı; onları teninin her santiminde hissediyordu. Yüzü kızararak, içinde kalan ballı keklerin bulunduğu sepeti çalışma masasının üzerine koydu ve çalışma odasına bakmak için döndü.

Yarrow'un akrabalarının gelişinin ardından çalışma odası değişmiş, kuruyan çamaşırlar odayı boydan boya geçen iplere asılmıştı. Masa, yeni temizlenmiş bulaşık yığınlarının yanı sıra bir yığın marul başıyla kaplıydı. Marul hasadını kontrol etmeye giden Yarrow'u düşündü. Sanki akrabalarından biri çoktan oraya gitmiş gibi görünüyordu. Onun bu konuda ne hissedeceğini merak etti. Lavabodaki sepette bir yığın mantar yıkanmayı bekliyordu. Battaniyeler, yorganlar ve yastıklar her yerdeydi; çalışma odasının her santimi uyumak için kullanılmıştı.

Rowan onun tüm bunları gözlemlediğini görünce, "Mmm, biraz istila ettik. Bunun için üzgünüm."

"Yakında kulübelere taşınacağız," dedi Ambrel. "Bacalar üzerinde çalışmaya başlamak üzereyim."

"Ambrel eskiden şehirde metal işleri yapıyordu," dedi Rowan. "Bacalar ve demir ocakları hakkında çok şey biliyor. Herkes Ambrel'in yararlı olduğu konusunda hemfikir. Ve zeki. Ve güzel." Karısının omzunu okşadı.

Ambrel, Terlu'ya "Alyssium'daki işimin çoğu süslemeydi," dedi, "ama menteşeleri, çivileri ve diğer pratik işleri tamir edebilirim. Aslında, çoğu zaman

en tatmin edici iş türü. Sonunda tüm bunlar için bir demir ocağı kuracağım ama ilk adım bacaları onarmak."

"Görünüşe göre burayı eviniz yapmayı planlıyorsunuz," dedi Terlu.

"Şiddet başlamadan önce de Alyssium'dan ayrılmak istiyordum, bu yüzden bu benim için bir zorluk değil," dedi Ambrel. "Buraya gelmek, şehir hayatına daha bağlı olan bazıları için daha zor oldu ama hepimiz alışacağız. Ve eğer burayı yaşanabilir bir yer haline getirebilirsek..."

Rowan onu susturdu. "Bu daha sonra düşünülecek bir fikir."

"Daha sonraki fikir nedir?" Terlu katlanmış çamaşır yığınının kenara çekip yakınlarda istiflenmiş dergilerin sırtlarını gizlice incelerken sordu. Eğer gitmezlerse, birkaç tanesini incelemek için Yarrow'un kulübesine götürmeye çalışacaktı.

Ambrel karısına bir bakış attı ve cevap verdi, "Evini kaybeden sadece biz değildik. Eğer burası işe yararsa, burada yaşamaya başlamaları için davet etmek isteyeceğimiz bazı dostlarımız var."

Rowan hem Ambrel'e hem de Terlu'ya hızlıca, "Ancak ada bunu kaldırılabirirse," dedi, "ve kaldırılabileceği garanti değil, özellikle de seralar ölürken. Belde'den çok fazla şey istemeyeceğiz." Uyku elbisesini çıkardı ve tunik benzeri bir üstlük giydi. "Huysuz kardeşimin düşündüğünün aksine, burayı önemsiyoruz."

Terlu, Yarrow'un adada daha fazla insanın yaşaması konusunda ne düşüneceğini merak ediyordu. Gerçek bir topluluk haline gelmesi iyi olurdu. Öyle değil mi? Hâlâ onun yasadışı büyü yapma meselesi vardı. Seraları onarmak çok daha fazla büyü gerektirecekti. Ve ne kadar çok yabancı gelirse, o kadar az güvende olacaktı. Ne umacağını bilmiyordu.

Hafifçe, "Sanırım ne olacağını görmemiz gerekecek," dedi.

"Ballı keklerin geri kalanını dağıtmamızı ister misin?" Ambrel teklif etti.

"Bu harika olur. Teşekkürler." Gözleri defterlere kayd. Eğer giderlerse, belki birkaç tanesine göz atma şansı olabilirdi...

Rowan saç örgülerinin etrafına bir kurdele doladı. "Okuyacak eğlenceli bir şey arıyorsanız, bu o değil." Başıyla dergileri işaret etti.

"Oh, ben sadece... Yarrow buradayken birkaç şey almamı istedi. Notlar. Onun notları. Bitkiler üzerine. Onları... unutmış." Terlu sesinin ne kadar inandırıcı gelmediğini görünce irkilmemeye çalıştı. Kitaplar hakkında yalan söylemeye alışık değildi. Ya da herhangi bir konuda yalan söylemeye.

Ambrel, Rowan'ın kolunu çekiştirdi. "Kadını rahat bırak. Yapacak işleri var, bizim de öyle."

Onlar biliyorlar mı? Terlu merak etti. *Büyü yeteneğimi mi?* Duyarlı bitkileri gördükten sonra tahmin etmiş olmaları mümkündü. Yine de henüz kimse ona bir şey söylememişti.

"Akşam yemeğinde bize katılabilirsin," dedi Ambrel. "Vix balık tutuyor, bu yüzden umarım ikram edecek gerçek bir yemeğimiz olur."

Vix olduğu konusunda haklıydı. "İsterse Yarrow'u da getir," dedi Ambrel.

"Ya da istemiyorsa bile getirin," dedi Rowan. "Bizden kaçmaya devam edemez. Ya da belki kaçabilir. Bu konuda iyidir."

"Rowan," diye azarladı Ambrel.

"Özür dilerim ama bir özür olmasa bile en azından bir buluşma olacağını düşünmüştüm."

Terlu sinirlendi. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu! Ve ballı kek yapmıştı. Onun da bir kavuşma beklediğini boş verin. *Onun neye hazır olduğuna karar vermek bana, Rowan'a ya da başka birine düşmez.* "Geride kalan oydu," diye belirtti.

"Kendi seçimiyle," dedi Rowan. Sonra elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, gitmenin benim seçimim olduğunu söyleyebilir. Eğer söyleyebilirse affedebilirim. Ama bizimle *konusmak* zorunda."

"Ona zaman verin," diye yalvardı

Terlu. "Humph," dedi Rowan.

Ambrel onu kapıdan dışarı çekti. "Hadi gel."

Onları kapıya kadar takip eden Terlu, "Meraktan soruyorum, Laiken'in hayaleti bu konuda ne düşünüyor - hepinizin geri dönmesi hakkında?" diye sordu. Bir hayaletten, özellikle de muazzam güce sahip bir büyücünün hayaletinden sıradan bir gerçekmiş gibi bahsetmek garip hissettirdi.

Eşarbını etrafına saran Rowan omuz silkti. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Yeterince soruna neden oldu. Artık söz hakkı olduğunu sanmıyorum." Ambrel ve ballı keklerin geri kalanıyla birlikte dışarı çıkarken el salladı.

Onlar ayrılırken Emeral kapıdan vals yaparak içeri girdi. Ağzında bir balık taşıyordu. Balığı ocağın üzerine bırakıp, yan taraflarını kemirmeye koyulurken mırıldandı.

"Aferin sana," dedi Terlu kanatlı kediye.

Sonunda yalnız kalmanın rahatlığıyla -ki eskiden yalnızlıktan ne kadar nefret ettiği düşünülürken bunun yeni bir duygu olduğunu düşündü- raflardan bir kitap daha çekti ve göz gezdirmeye başladı. Ne bulmayı umduğundan emin değildi - tam da ihtiyacı olan bilgi üzerine bir inceleme mi? Laiken baloncuğu insanlara ve havaya karşı geçirgen hale getirip sıcaklığı içeride tutma sorununu nasıl çözmüştü? Bunu yapmış olmalıydı, çünkü seradan seraya tekrarlanmıştı. Keşke ona sorabilseydi.

Merdivenlere baktı ve sorup soramayacağını merak etti. Daha önce hiç bir hayaletle karşılaşmamıştı. Kim olduklarının ve bir zamanlar ne bildiklerinin ne kadarını hatırlıyorlardı? Ve yaşayanlarla ne kadar iletişim kurabiliyorlardı?

Sadece üst kata çıkarak bunu öğrenebilirdim.

Eğer onunla iletişim kurabilirse ve o da işbirliği yapmak isterse, araştırma süresini önemli ölçüde kısaltabilirdi. Belki de serayı kurtarmanın anahtarı bile olabilir. Ya da belki sadece bir mucize umuyordu.

Defteri masanın üzerinde açık bırakan Terlu, kıvrımlı, dar merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Yukarı çıktıkça daha soğuk hissediyordu ve bunun hayalet soğuğu mu yoksa sobadan daha uzakta olduğu için mi olduğundan emin değildi. Sıcaklığın yükselmesi gerekmiyor muydu? Üst kat daha sıcak olmalıydı ama bunun yerine karanlık ve kasvetli hissediyordu. Sanki bir hayaleti varmış gibi. Etrafına bakınırken titredi ve kollarına sarıldı.

Yarrow'un akrabaları da eşyalarını üst kata yaymışlardı -yatağın üzerinde giysi yığınları, şifonyerin üzerinde bir saç fırçası, komodinin üzerinde küçük bir gryphon heykeli- ama nedense hâlâ gri ve davetkâr hissettirmiyordu. Yatakta kimsenin uyumamış gibi görüldüğünü fark etti, bu garipti. Laiken'in artık ona ihtiyacı yoktu ve öleli yıllar olmuştu. Pratikliğin duygusallıktan üstün geleceğini düşünmüş olmalıydı.

Yatağa doğru ilerleyerek usulca sordu: "Büyücü Laiken? Burada mısınız?"

Bir cevap duymadı ya da odanın soğüğünden başka bir şey hissetmedi.

"Benim adım Terlu Perna ve seranızı kurtaracak büyülerini bulmaya çalışıyorum. Büyü bozuluyor ve bitkileriniz ölüyor. Bana yardım ederseniz..."

Ağaçlardaki rüzgâr gibi bir iç çekiş duydu.

"Büyücü Laiken?" Pencereye doğru döndü. Hayalet miydi yoksa rüzgâr mı?
"Bana sadece cevapları bulabileceğim yeri göster. Bunu yapabilir misin?"

Sessizlik.

Kendini gülünç hissetmeye başlamıştı. Ya adam anlamamıştı ya da umurunda değildi. *Ya da burada değil.* Daha önce hiç hayalet görmemişti ve kimsenin bilimsel çalışmalarına katkıda bulunduğunu da duymamıştı. Tabii ki iletişim kurmanın bir yolunu bulabilirse...

Belki birkaç kitabı buraya getirirse...

"Bir saniye. Geri geleceğim." Zaman kaybı olabilirdi ama yatak odasında bir tür varlık hissettiğinden emindi. Eğer eski halinden bir şey kaldıysa, serasını kurtarmak isterdi, değil mi?

Terlu koşarak aşağı indi. Hangi kitaba odaklanması gerektiğini gösterebilirse

Bir avuç ciltten fazlasını seçmeden atölyenin kapısı çarparak açıldı ve Dendy yaprakları yere saçılmış bir halde kapıdan içeri fırladı. "Terluuu! Burada başka kimse var mı?"

Ona doğru koştu. "Sadece ben ve Emeral. Neyin var? Sen iyi misin?" "Bir sera daha yok oluyor! Herkesi yardıma çağırıyorum."

Dışarı fırladı ve dallarından tutarak kendini dışarı attı.

Terlu elindeki defterleri masaya bırakıp onu takip etti ve yanından geçerken ceketini kaptı. "Hangi sera?" diye bağırdı arkasından. "Nereye gideceğim?"

Rıhtıma doğru aceleyle ilerlerken, "Siiiiing one," diye seslendi.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

Etraflarındaki dünya yıkılırken büyülü bitkiler hâlâ şarkı söylüyordu. Terlu, Yarrow'un kuzenlerinden birinin, yüksek soprano sesiyle sözsüz bir melodi söyleyen çiçekli bir çalıyı saksıdan çıkarırken yanından geçti. Serayı tarayan Terlu, Yarrow'u ortada, lale ağaçlarından birinin köklerini kazarken gördü, yanında da babası vardı. İkisi de konuşmuyordu, ikisi de ellerindeki işe odaklanmıştı. Lale ağacı bariton bir sesle mırıldanıyordu.

Lotti çatı katında, altında toplanan bahçıvanlara ve duyarlı bitkilere bağırarak talimatlar veriyordu. Herkes son sürat hareket ediyor, şarkı söyleyen ağaçları topraktan çıkarmak ve çiçeklerle dolu saksıları hava sıcaklığı daha da kötüleşmeden güvenli bir seraya taşımak için birlikte çalışıyordu. Saksıların en az yarısı çoktan taşınmıştı ki bu dikkate değerd.

Terlu ona seslendi, "Lotti, nerede başladığını görebiliyor musun?" "Ne?"

Daha yüksek sesle, "Arıza nerede başladı?" diye sordu. Kazma ve taşıma işlerine yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama nedenini tam olarak saptayabilirse... *Bu* seranın ölmesini engelleyemezdi ama belki de kaynağını bilmek bir sonraki seranın hangisi olacağını tahmin etmesine yardımcı olabilirdi. Eğer bunu bir dereceye kadar doğru tahmin edebilirse, bitkileri önceden güvenli bir yere taşıyabilirlerdi. Şimdi birkaç değerli saniye ayırmaya değerd.

"İlk çatlaklar doğu kanadındaydı," dedi Dendy onu geçerken, kök yumağını yapraklarıyla ileri doğru iterek. Bir dalını doğuyu işaret etmek için ayırdı.

Aceleyle çatlakların yayılmaya devam ettiği pencerelerin doğu duvarına gitti. Her yeni çatlak bir tokat gibi ses çıkarıyordu. Camın üzerine üşüşen çok sayıda konuşan bitki -sarmaşık, orkide ve ateş otu- ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde çatlakları iyileştirme büyüsü yapıyordu.

Sonuncusunda olduğu gibi sıcaklık dalgalanırsa bunun bir faydası olmaz.

Ama denemelerine izin verdi.

Terlu çoğunlukla kendi kendine, "Mantıklı olmayan şey neden tüm büyülerin aynı anda başarısız olduğu," dedi. Bir başarısızlık diğerini tetiklemiş olmalıydı, her seferinde tesadüfen aynı anda başarısız olmaları değil. Onları ayırmaya çalıştığında fark ettiği gibi, tüm sera yaratma büyülerini birbiriyle bağlantılıydı, bu da basamaklı bir arıza olması gerektiği anlamına geliyordu, değil mi? Yani ilk arızayı durdurabilirse...

Diz çökerek, zeminden yukarıya doğru çatlakların izini sürdü. Arızaya ne sebep olmuştu? Bunun sadece malzemelerin yaşından kaynaklandığını düşünmüştü. Ancak durum böyle olsaydı, seraların oluşturulma sırasına göre arızalanması gerekirdi ama öyle olmamıştı. Bu seranın daha sonraki bir sera olduğunu kesinlikle biliyordu. Defterlerdeki tarihlere göre, Laiken şarkı söyleyen bitkilerle ancak Hilal Adaları'ndan fideler topladıktan sonra denemeler yapmıştı. Daha önceki seraların hepsi diğer adalardaki ortamların basitçe yeniden yaratılmasıydı. Aslında en eski seralarda sebze yetiştiriliyordu ve bunların çoğunda henüz bir başarısızlık belirtisi görülmemişti.

Peki neden bu sera? Ve neden şimdi?

Rastgele miydi, yoksa bir nedeni var mıydı? Laiken'in hayaletini düşündü ve buna neyin sebep olduğuna dair bir fikri olup olmadığını merak etti. *Sormak için bir yol bulmalıyım.* Bunun olmaya devam etmesine izin verilemezdi. Eğer hepsi bir felaket anında yok olacaksa, şifresinin ne kadarını çözdüğünün ya da ne kadar büyüü çözdüğünün bir önemi yoktu.

Etrafında, insanlar ve bitkiler çalışıp bağırdıkça kaos dönüyordu ama o hepsini engelledi. Tek başına çalışarak çatlakları takip etti ve onları kaynaklarına kadar izledi. Hepsi temelden başlıyor ve yukarı doğru yayılıyordu. *Neden? Bu ne anlama geliyordu?* Başarısızlık bir şekilde topraktan geliyor olabilir miydi? Laiken malzemeleri gömmüş müydü? Defterlerinden öyle yapmadığını biliyordu. Daha geniş bir etki alanı için onları havaya açık tutmuştu - bunun gerekli olduğunu nasıl keşfettiğini özellikle not etmişti. Öyleyse neden tüm çatlaklar zeminden başlıyordu? Neden rüzgâr, yağmur ve kar bombardımanına maruz kalması gereken kubbe değil? Neden en zayıf noktalar olması gereken pencereler arasındaki dikişler değil?

Duyarlı bitkilerden biri çılgın atarak yardım istedi.

Sorular bekleyebilir; kurtarılması gereken bitkiler var.

Gizemi bırakan Terlu aceleyle diğerlerinin yanına döndü. Yarrow ona bir mala uzattı ve o da çiçekli bir çalının köklerini kazmaya başladı, toprağı bitkinin altındaki yumuşak çıplak tellerden uzaklaştırdı. Çiçekler, feryat benzeri arpejlerle noktalanın minör bir tonda mırıldanıyordu.

Lotti kırışların üzerinde "Soğuk geliyor!" diye ulumaya başladı.

Terlu başını kaldırıp baktığında kırığıların çatlak camın üzerine yayıldığını gördü. Sütunlar ve kırışlar buzla kaplanırken, çiçek benzeri desenler ortaya çıktı. Önündeki çalının yaprakları büzüştü ve çiçekler büzüşmüş, kahverengi düğümlere dönüştü. Şarkısı bir fısıltıya dönüştü, sonra sessizliğe gömüldü. *Olamaz, oluyor.* Daha fazla zamanları olacağını ummuştu-

"Alabildiğınızı alın," diye seslendi Yarrow, "ve *hemen* dışarı çıkın!"

Bunu daha önce de yaşamış olan duyarlı bitkiler kapıya doğru koşmaya başladı. İnsanlar daha yavaştı ama Yarrow üzerinde çalıştığı şarkı söyleyen ağacın köklerini bıraktı ve onun yerine akrabalarını kapıdan dışarı çıkardı.

Babası lale ağacının kökleriyle uğraşmaya devam etti.

"Bırak," dedi Terlu. "Sıcaklık çok hızlı düşecek. Sen de öleceksin."

"Bana yardım et," diye bağırdı Birch.

Elindeki malayla kökleri eşeledi; *yaralı bir bitki, hiç bitki olmamasından daha iyiydi.* Yaprakları buruşup kahverengi kabuklara dönüşürken, ağaç daha yüksek sesle, bir tür feryat gibi şarkı söylüyordu. Hafif çiçek kokusu derinleşerek tıbbi bir kokuya, çürüme kokusuna dönüştü.

Civanperçemi geri döndü ve üçü birlikte ağacı topraktan çıkardılar. Dallarından tutarak kapıya kadar sürüklediler ve içeri girdiler. Yarrow kapıyı çarptı. Bastonu olmadan bir sütuna yaslanmış olan babasına döndü. "Aklından ne geçiyordu?" Yarrow patladı. "Sana dışarı çıkmanı söyledim!"

"Onu bırakamazdım," dedi Birch. Kuzenlerden biri ona bastonunu uzattı ve o da bastonunu kavradı. "Daha önce bırakmıştım. Bunu tekrar yapmayacağım."

"Kalbin-" "-iyi."

Diğerlerinden birinin nefesi kesildi ve tartışmaya ara verip kapıya baktılar. Buz camın üzerine yayıldı ve bir saniye sonra eriyip gitti. Terlu yere çöktü ve nefes nefese kaldı.

"Kötü bir büyü çalışması," dedi Birch.

"Ne demek istiyorsun?" Terlu başını kaldırarak sordu.

Elini kapıya doğru salladı. "Bu doğal değil."

Belli ki doğal değildi. Belde'deki seraların hiçbirisi doğal değildi. "Bence bu tek bir zayıf noktadan kaynaklanan basamaklı bir arıza," dedi Terlu.

"Düşmanın iş başında olduğuna dair hiçbir kanıt yok," dedi Yarrow onun üzerinden babasına. Birch'e kaşlarını çatmıştı ve elleri iki yanında kenetlenmişti. "Senden daha uzun süredir buradayım ve sen gittiğinden beri Belde'ye adım atan tek bir kişi bile olmadı."

Terlu ayağa kalktı. "Bekle, ne düşmanı? Sen neden bahsediyorsun?" Birch,

"Bu, ü z e r i n d e anlaşılamadığımız pek çok konudan biri," dedi. Eğildi Bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı ve kaslarının titrediğini fark etti. Kendini çok zorlamıştı, çok hızlıydı. Etrafına bakındı, onu itip kakacak bir sandalye aradı ama adam yerinden kıınıldamıyordu. Titremeye devam ederek oğluna kaşlarını çatı. "Başarısızlıkların doğal olmadığına inanıyorum. Rakip bir büyücü tarafından yapılan bir büyüden kaynaklanıyor."

"Ben de rakip büyücü yok diyorum," diye tersledi Yarrow. "Nasıl olabilir ki? Laiken kimseyle konuşmadı ve adada bizden başka kimse yok. Sadece eski büyüler çürüyor. Hepsi bu. Entropi, doğal bir olay. Eğer büyülerini yeniden canlandırabilirsek-"

"Yine de başarısız olacaklar." Birch vurgulamak için bastonunu yere vurdu. "Sana söylüyorum, bu adanın özünde çürümüş bir şeyler var. Diyelim ki haklısın ve rakip bir büyücü yok. Sadece Laiken var. Yine de bu doğal olduğu anlamına gelmez. Bu onun hatası olabilir. Yaratımını sabote etmiş olabilir. Seraların kendisinden uzun ömürlü olmasını istemedi ve bu yüzden ölmelerini sağladı."

"Yanılıyorsunuz," dedi Yarrow. "Onların sonsuza kadar dayanmasını istiyordu. Aslında bu onun en büyük endişesiydi." Terlu'ya döndü. "Büyülerini inceledin. Babama bunun sadece zaman ve çürüme olduğunu söyle."

Terlu dondu kaldı. Yarrow'un akrabalarından hiçbirine Laiken'in büyülerini çalıştığını söylememişti. Ya Birch *neden* onları çalıştığını sorarsa? Ya bitkilerin faaliyetlerini ona bağlarsa? Yasaları çiğnediğini fark ettiğinde ne diyecekti?

Ama Birch ona bakmadı bile. Yarrow'a ters ters bakmakla meşguldü, gür kaşları o kadar aşağıdaydı ki neredeyse gözlerini yutacaklardı.

Belki de büyü yapmam umurunda değildir?

Ya da belki şu anda umursamayacak kadar dalgındı ama daha sonra düşünme fırsatı bulduğunda umursayacaktı.

"Ada lanetli," diye ısrar etti Birch. "Asla geri dönmemeliydik ve sen de bizimle gelmeliydin."

"Lanet falan yok," dedi Yarrow.

Bunu düşünen Terlu, ölmekte olan seranın kapısına kaşlarını çatarak baktı. *Aslında*, diye düşündü, *bu birkaç şeyi açıklayabilirdi; örneğin başarısızlıkların aniliğini ve rastlantısallığını*. Ya başarısızlıklara neden olan bir büyü varsa? Eğer öyleyse, kaç serayı tamir ederlerse etsinler, yine de başarısız olmaya devam edeceklerdi.

Yarrow inatla, "Ve rakip bir büyücü de yok," dedi.

Laiken'den kaynaklanmayan herhangi bir büyü çalışmasına dair hiçbir kanıt görmemişti. Ama başarısızlıkların kasıtlı olduğu fikrinden de vazgeçemiyordu. Birinin bunu neden isteyebileceğini bilmiyordu ama bu mümkündü. Elbette bunu kesin olarak bilebilecek tek bir kişi vardı. Ya da daha doğrusu *bilen biri*.

"Bence bu-" diye başladı Birch.

Birch ile Yarrow'un arasına girerek, "Hayaletle konuşmam gerek," dedi.

Yarrow babasına bakmayı bırakıp gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bunu yapmak için ikinizin de yardımına ihtiyacım var," dedi Terlu. "Laiken beni tanımıyor. İkinizin de onunla bir şey yapmak istemediğinizi biliyorum ama cevapları olabilir ve bahçıvanlarından birini benden daha çok dinler."

Yarrow başını salladı. "Bahçıvanlarıyla hiç ilgilenmezdi." Babası da onunla aynı fikirdeydi. "İnsanlarla arası iyi değildi."

Lotti yaprağıyla Terlu'nun ayağını dürterek, "Beni de götür! Laiken oradaysa, bir parçası bile olsa... Onunla konuşmak istiyorum. Beni dinleyecektir. Sanırım."

Haklı olabilirdi. Lotti yapraklarını havaya kaldırdı ve Terlu eğilip onu kaldırdı. Yapraklarını daha sıkı kapatan gül, yapraklarını kök topunun etrafında kıvırdı.

"Bizimle gelin," diye yalvardı Terlu iki adama.

Bir tartışma ya da hatta bahane bekliyordu ama bunun yerine Yarrow sadece başını salladı. İç geçiren Birch de başını salladı.

Diğer bahçıvanlar ve duyarlı bitkiler şarkı söyleyen bitkileri yeniden düzenlerken ve hayatta kalanların envanterini çıkarırken - bu sefer neredeyse tüm bitkiler,

Neyse ki Terlu diriliş gülü, Yarrow ve babasıyla birlikte seradan çıktı.

★ ★ ★

Büyücü kulesine döndüklerinde Terlu, Lotti'yle birlikte önce merdivenleri tırmandı, ardından Yarrow ve Birch geldi. Tartışmayı bırakmışlar ve öfkeli bir sessizliğe gömülmüşlerdi, Terlu bunun bir gelişme olduğunu düşünmüyordu ama en azından ikisi de gelmişti.

Lotti'yi yatağın başucundaki masanın üzerine indirdi. "Onu hissedebiliyor musun?"

Lotti yapraklarını ve yapraklarını havada salladı. "Laiken? Burada mısınız Baba?"

Terlu gülü onunla yalnız bırakıp bırakmamayı düşündü. Ama hayır, sorması gereken önemli sorular vardı. Ya da sormaya çalıştığı. Bir hayaletin yaşayanların söylediği her şeyi anlayabileceğinin garantisi yoktu; bu onun ne kadarının kaldığına bağlıydı.

Titredi.

Bu o muydu, havadaki soğukluk, duvardaki gölgeler? "Eğer buradaysan, bitkilerinin sana ihtiyacı var," dedi Terlu.

"Neden sen- Hayır, bunu sormak için burada değiliz," diye kendini düzeltti Lotti. Sanki bir yargıca dilekçe veriyormuş gibi yapraklarını katladı. "Yardıma ihtiyacımız var. Çocuklarınızın size ihtiyacı var. Uyanıyorsunuz, görüyorsunuz, ama seralar çöküyor. Bunu durdurmamıza yardım edebilir misiniz?"

Pencereler tıkırdadı.

"Rüzgâr mı, hayalet mi?" Terlu fısıldadı.

"Rüzgâr," dedi Birch, kollarını kavuşturarak. Kaşları çatıktı, Yarrow'un hiç olmadığı kadar ayı gibiydi. "Umurunda değil."

Bir vınlama daha ve yataktaki çarşaflar kaydı.

Birch sesini yükselterek, "Bu doğru değil mi Laiken? Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyorsun. Bahçeler umurunda değil - onları sadece seni ne kadar güçlü hissettirdikleri için yaptın. Kızını umursamadın-sadece onu kontrol etmek istedin."

Terlu'nun tahminine göre kızı *tanıyordu*. Dendy onun Yarrow doğmadan önce öldüğünü söylemişti ama Birch ve diğer yaşlı bahçıvanlar onu şahsen tanıyor olabilirlerdi. Trajedinin ortaya çıkışını izlediler ve Laiken'in giderek daha paranoyak hale geldiğini ve hiçbirini durduramadığını gördüler. Onlar

bitkileri uyumaya zorladığında ve sonra da kendini işine adanmış tüm bahçıvanlarını işlerini ve evlerini terk etmeye zorladığında oradaydı.

"Sessiz ol," diye hırladı Yarrow ona. "Onu kızdıracaksın."

Birch homurdandı. "Bunun ne önemi var? O bize sırtını döndü. Hepimize. Hayatlarımızı buraya, buranın ne olabileceği vizyonuna adadık. Bunun önemli olduğuna, kendimizden daha büyük olduğuna inandık. Ama onun için... bu bir oyuncaktı. Bir kenara attığı bir oyuncak."

"Ben bir oyuncaktan daha fazlasıyım," dedi Lotti.

"Kesinlikle öylesin," dedi Terlu kararlılıkla. "Seni sen yapanlardan çok daha fazlasısın." Bu sözleri küçük gülün kalbine saplayabilmeyi diledi, böylece o da bunlara inanacaktı. O, adamın ona verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Beni sevgisinden yarattı," diye ısrar etti Lotti. "Beni sevdi. Hepimizi seviyordu. Sadece... bizi kaybedeceğinden o kadar korktu ki çok ileri gitti." Yüzünü tüm odaya dönmek için bir daire çizdi. "Ama biz hayattayız. Uyanığız. Dendy. Risa. Amina. Tirna. Nif. Zyndia. Hepimiz hayatta ve iyiyiz ve öyle kalmak istiyoruz. Bize yardım etmeyecek misin?"

Odadan bir esinti geçti ve perdeler hışırdadı. Açık bir pencere ya da rüzgârın kaynağı yoktu.

"Sanırım bu bir evetti?" Lotti dedi ki.

"Ona arızalara neden olan bir düşman olup olmadığını sor," dedi

Birch. Yarrow başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Lotti soruyu tekrarladı ve yapraklarını daha yukarı kaldırdı. "Hayır," dedi.

"Gördün mü?" Yarrow babasına fısıldadı. "Sana söylemiştim."

Terlu, Lotti'nin verdiği cevaptan nasıl bu kadar emin olabildiğini sormak istedi ama hayaletle bitkinin kurduğu zayıf bağı bozmak istemedi. Bir sonraki soruyu denedi: "Büyüler eski olduğu için mi seralar başarısız oluyor?" Bu onun ve Yarrow'un orijinal teorisiydi. Mantıklıydı ve eğer öyleyse, o zaman tedavi başarısızlıkları düzeltmek, ideal olarak gerçekleşmeden önce. Büyüleri değiştirmek.

Rüzgâr yatak odasında saat yönünün tersine esiyordu.

"Hayır," dedi Lotti.

Hayır mı?

Daha açık konuşmaya çalıştı: "Büyü malzemeleri çürüdüğü veya hasar gördüğü için mi başarısız oluyorlar?"

"Hayır."

Terlu bir düşman fikrine geri dönmek istedi ama buna zaten hayır demişti.
"Başarısızlıklara neden olan belirli bir büyü mü?"

"Evet."

Evet mi? Ama ne tür bir büyü... Neden? Ve onu kim yapmıştı? Böyle bir büyüün amacı neydi? Ve eğer bir düşman tarafından yapılmadıysa, o zaman kim sorumluydu? Başını iki yana salladı. Bu hiç mantıklı değildi. "Büyünün seraları yok etmesi mi gerekiyordu?"

Hepsi nefeslerini tuttu.

"Hayır," dedi Lotti.

Arızalı bir büyü. Ah, *işte* şimdi anladı. "Ama ne..." Hayır, bu çok karmaşık bir soruydu. "Bu senin büyü mü?"

Sessizlik.

Sonra: "Evet," dedi Lotti.

"Eski bir büyü mü yoksa yeni bir büyü mü?" diye sordu Terlu. Ve sonra buna cevap veremeyeceğini anladı. "Eski bir büyü mü?" Hayır. *Demek ki ters giden yaratılış büyülerinden biri değildi.* "Yeni bir büyü mü?" Evet. "Sen öldükten sonra mı?" Hayır. *Tabii ki hayır, aptalca bir soru, diye* azarladı kendini. "Ölmeden önce yaptığın bir büyü mü?" Evet. "Öldüğünde denediğin yeni bir büyü mü?" Evet, yine.

Yatağının başucunda bulduğu defteri hatırladı. "Yatağının yanındaki günlüğe notlar aldın mı?" Onu okumamıştı. Çok yeniydi ve seranın ilk yaratılışındaki büyüleri arıyordu, böylece onları yeniden yaratabilirdi. Ama eğer hatalı bir büyü yaptıysa ve sonra onu düzeltmeye fırsat bulamadan öldüyse...

"Evet," dedi Lotti.

Terlu nefes verdi. *Evet, evet.* Cevapları içeren kitap ondaydı. "Teşekkür ederim Lotti," dedi hararetle. "Teşekkür ederim, Laiken." Artık nereden başlayacağını biliyordu. Merdivenlerden aşağı uçtu. Arkasından Yarrow ve Birch'ün seslerini belli belirsiz duydu.

"Bunun ne önemi var? Artık biliyoruz ama bununla ne yapmamız gerekiyor?" Birch Yarrow'a sordu. "Senin kız... O bir büyücü değil, değil mi?"

Basamaklarda durdu ve Yarrow'un nasıl cevap vereceğini dinledi.

"O harika biri," dedi Yarrow.

"Ahh," dedi Birch. Başka soru sormadı.

Kafası umutla uğuldayan Terlu merdivenlerden inmeye ve çalışma odasını geçmeye devam etti. Ceketini aldı ve üzerine geçirdi. Defterin tam olarak nerede olduğunu biliyordu: Yarrow'un kulübesinde, orkidelerin bakımıyla ilgili kitapla birlikte masanın üzerinde.

Yarrow ona ulaştı. Hâlâ kendi paltosunu giyyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Böyle sormasına bayılırdı. "Henüz bilmiyorum."

"İyi şanslar," dedi. Ve onu babasının, Lotti'nin ve muhtemelen Laiken'in hayaletinin önünde öptü. Onu serbest bıraktığında, sanki dağlara tırmanabilir, okyanuslarda yüzebilir ve Belde Serası'nı kesinlikle ve kesinlikle kurtarabilirmiş gibi hissetti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Terlu, Yarrow'un kulübesindeki pencerenin yanındaki yatakta, defteri, not alması için bir yığın kâğıdı ve parmaklarını temiz tutmak için bir bez parçasına sıkıca sarılmış kara kalemle kıvrıldı. O sayfaları karıştırırken, Civanperçemi şarkı söyleyen bitki örtüsünün yeniden yuvalanmasına yardım etmek için seraya dönmüştü. Son deftere gelindiğinde Laiken'in şifresi daha da karmaşık bir hal almıştı. Sadece kod defterini kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda tersten de yazıyordu. Tercüme etmek zor olacaktı.

İşin içine daldı.

Dışarıda gün batımı çam ağaçlarının üzerinde gökyüzünü kehribar rengine boyamıştı. Rüzgâr dalların arasından usulca ılık çalıyor, başıboş kar bulutlarını savuruyordu. Şöminede ateş çıtırdıyordu. Kapıda bir tırmalama sesi duydu. "*Rrr-eow!*"

Notları Yarrow'un masasına bırakarak kapıyı açtı. Emerald koşarak içeri girdi. "Merhaba efendim," dedi Terlu ona. "Son maceralarınızdan sonra evinize hoş geldiniz." Onun su kabını doldurdu.

Ayak bileklerine dolanan Emerald, daha önce yediğini bildiği devasa balığa rağmen akşam yemeği için miyavladı ve Terlu da pes edip ona buzlukta bir dilim pişmiş orman tavuğu verdi. O yerken, kadın yatağa döndü ve çalışmaya devam etti.

Tavuğu yedikten sonra yatağa uçtu, battaniyeyi yoğurdu ve onun yanına yerleşti. Kadın ona okuduğu sayfayı gösterdi. "Bu durumda, sence *isador* ne anlama geliyor? Kendi başına bir fiil olarak mı hareket ediyor yoksa... Hayır, bekle, değiştirilmiş. Bakın, bu kelime... Evet, normalde büyüme anlamına geliyor ama sonlu zaman gibi güçlü bir çağrışımı var." Bu kombinasyonu daha önce sadece bir kez, yazarın ölmüş sevgilisine veda ettiği bir şiirde görmüştü. Genellikle yaşlanmanın bir metaforu olarak yorumlanmış, kişinin gençliğini kaybetmesinin yası tutulmuştur. "Ama bence birebir çevirisi

büyücünün öldüğü gerçeğinden dolayı daha uygun. Öleceğini bildiğinden değil - bir kazaydı - ama sanırım kendi ölümlülüğünü hissediyordu."

"Rr-eow?" Emeral söyledi.

"Bir gün ölebileceğini biliyordu. Açıkçası, hasta ya da yaralı olmadığı için kendi ölümüyle fazlasıyla meşgul olduğunu düşünüyorum."

Eğer bunu doğru yorumluyorsa, ölümünden sonra etkili olacak bir büyü üzerinde çalışıyordu. *Bu gerçekleşmişti.* Peki mirası olmasını istediği şey neydi?

Kapı açıldı ve Yarrow içeri girdi, çizmelerindeki karları ezerek paltosunu ve atkısını bir kancaya astı. "Dışarıda sıcaklık düşüyor. Soğuk bir gün olacak."

"Mmm."

"Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Ben pişiririm."

Terlu yukarı baktı. "Ölümüyle tetiklenecek bir büyü üzerinde çalışıyordu. Öldüğünde adada ya da seralarda olağandışı bir şey oldu mu?"

Yarrow ateşe biraz daha odun ekledi ve alevler minnetle çıtırdadı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Aslında hatırladığım şeylerden biri de bu, her şeyin çok sıradan olması. Mucize üstüne mucize yaratan, tüm bu hayatları şekillendiren, kendi dünyasını yaratan bu büyük adam... çok sıradan, rastgele, anlamsız bir şekilde öldü."

"İlk sera ne zaman bozuldu? Ölümünden ne kadar sonra?" Bir an için düşündü. "Birkaç ay mı?"

Not defterine kaşlarını çattı. Tamam, belki de son büyü başarısızlıklarla bağlantılı değildi. Her neyse, büyüü bitirip harekete geçirme şansı olmamış olabilirdi.

"Ama ilk başarısızlık daha önce de olabilirdi," dedi Yarrow. "Sadece o zaman keşfettik."

"Hmm." Terlu sayfaları çevirmeye devam etti, not kâğıdına seçenekleri çiziktirdi ve doğru olduğundan emin olduğunda çeviriyi defterin kenarlarına yazdı. Daha sonraki bir okumada fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı Laiken'in metninde herhangi bir iz bırakmamaya dikkat etti.

O alışırken, Yarrow yemek pişiriyordu. Elinde ateşin üzerindeki tavaya koyduğu iki fileto balık vardı. zerine otlar, tuz ve karabiber serpti, sonra da kızılıcık ekledi. Koku kulübeye sinerken ve tereyağı balığın etrafında patlarken onların kokusunu alabiliyordu. Adam kendi kendine hafifçe mırıldanıyor, bu da kız okurken rahatlatıcı bir arka plan oluşturuyordu.

Balık bittiğinde, bir filetoyu tabakta ona doğru taşıdı. "Oh, masaya gelebilirim." Defteri de yanında getirmiş. Adam önündeki tabağı masaya koydu ve kendi filetosuyla karşı sandalyeye oturdu. Balığı görmezden gelerek okumayı bırakmadı. "Sanırım bu sayfanın ortasına sırf çevirmeye çalışanları şaşırtmak için saçma sapan şeyler eklemiş. Ya da fazladan bir kod var... Ama bence bu aslında sadece anlamsız."

"Kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor."

"alışmasını kimin çalacağını düşünüyordu?"

"Herkes," dedi Yarrow. "Sonunda kimseye güvenmez oldu. Babam, Belde'de sıfır bahçıvan bırakarak bizi göndermenin eşiğinde olduğundan şüpheleniyordu. Eğer lmeseydi..."

Terlu not defterinden başını kaldırdı. "O zaman gider miydin?"

Cevap vermeden önce bir yudum su iti. "yle bir şey olsaydı başka seçeneğim olur muydu bilmiyorum. Burası Laiken'in serasıydı."

"Artık senin." Adamın burayı büyücünün olarak düşünmeyi bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Laiken'in hayaleti onun kulesinden daha fazlasına musallat olmuştu, en azından mecazi anlamda. Gerçek anlamda, hapsedilmiş gibi görünüyordu ki bunun için minnettardı.

Omuz silkti. "Sanırım yle. Evet, yle. Bir varis bırakmadı, tabii siz bir kayıt bulamazsanız. Yasalara göre, içinde yaşayan ve ona bakan kişiye düşüyor, ki bu da ben oluyorum. Ve bitkiler." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Laiken bir bahçıvanın mirasçı olmasından nefret ederdi. Bizi bir kürek ya da arıyı gördüğü gibi görürdü, bahçelerini canlı tutacak bir araç. Kız kardeşim mektuplarından birinde, sadece ona inat olsun diye mi burada kaldığımı sormuş... Belki kısmen yleydi."

O haklı. Laiken burayı kimsenin almasını istemiyordu. Büyücü ada sakinlerinden ikisi hariç hepsini kovmuş, duyarlı bitkileri de uyutmuştu; adayı tamamen ıssız bırakmak niyetindeydi. "Sanırım serasını dünyadan uzak tutmak istedi." Ona günlüğün sekizinci sayfasındaki bir bölümü gösterdi. "O

Burada baloncuk büyüünde de bulunan ve korumak anlamına gelen kelimenin varyasyonlarını deniyorum."

"Soğumadan önce balığınızı yiyin."

Emeral masaya doğru yürüdü ve Terlu ile Yarrow'un bacakları arasına girdi.

"Ya da kedi yemeden önce."

Defteri yemekten güvenli bir mesafeye bıraktı ve balıktan bir ısırık aldı. Gözlerini kapatarak ne kadar hafif ve taze olduğunun tadını çıkardı. Hiç de balık gibi değildi. Tadı tuzlu ve tatlıydı, kızılıclıklardan gelen bir parça ısırık da vardı. Gözlerini açtı ve adamın onu izlediğini fark etti. "Mükemmel."

Adam gülümsedi.

Birlikte yediler.

Masanın altındaki Emeral'a bir parça uzattı. Kadın iki kaşını da kediye doğru kaldırdı. "Nasıl oluyor da hâlâ iştahın var?"

Kendini beğenmiş kedi ocağa döndü ve ateşin yanına kıvrıldı. Kürkünü ve tüylerini yıkamaya başladı.

Birlikte yemek yemek güzeldi, her biri kendi düşüncelerine dalmışken ve bu düşüncelerin örtüştüğünü bilirken. Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü ya da kendisinden ne istediğini merak etmiyordu. Yemeğini bitirir bitirmez tabağını temizlemek için hamle yaptı ama adam onu engelledi. "Oku," dedi. "Ben temizlerim."

"Teşekkürler." Defterle birlikte battaniyeye kıvrılmak için geri döndü.

Bitirdiğinde, orkideler hakkındaki kitabıyla birlikte onun yanına oturdu. Bir feneri yaklaştırdı ve ışığı onun kucağına düşecek şekilde yerleştirdi. "Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Yardım ediyorsun," dedi kadın.

Tekrar gülümsedi ve kitabını açarak bir yer imi bıraktığı altıncı bölüme geldi.

Gece ormanın ve seranın üzerine çökerken yan yana okudular. Uzaktan seslerin yükseldiğini, sonra alçaldığını duydu. Bir baykuş öttü.

Parmaklarına kramp girmeye başladı ve elini salladı.

Yarrow parmaklarını kendi parmaklarıyla kapattı ve avucuna masaj yaptı. Her parmağının dibini, elinin arkasını ve bileğini okşamasına izin verdi. "Daha iyi misin?"

"Evet."

Gözlerini kırptığında acıyormuş gibi hissedene kadar okumaya devam etti. Esnemek için kendini zor tuttu. "Yaklaştım," dedi. "Ben..."

"Uyuyabilirsin. Kimse seni suçlamaz."

"Ama bir sonraki seranın ne zaman çökeceğini bilmiyoruz."

Yarrow, "İlk kez, sıcaklık düşmeden önce neredeyse tüm bitkileri kurtarabildik," dedi. "Gerekirse bunu tekrar yaparız. Zamanınız var. Uyuyabilirsiniz."

Belki de haklıydı.

Defteri ve not yığınının yatakların yanındaki masanın üzerine koydu. Adam yorganı kaldırdı ve kadın ona doğru kıvrılarak içine gömüldü. Adam kolunu ona doladı.

Kanatlı kedi ocaktan yatağın üzerine uçtu ve vücutlarının arasındaki çukura kıvrıldı. Birbirlerine sokularak üçü de uyudu.

Terlu hiç bu kadar huzurlu ve derin bir uyku çekmemişti. Şafak vakti uyandı.

Kendini yataktan o kadar hızlı fırlattı ki Yarrow aniden doğruldu ve Emerald bir çığlık atarak havaya sıçradı. Yarrow "İyi misin?" diye sordu.

Terlu kitabın sonlarına doğru çevirdi. Parmağını bir satıra sapladı. "O yaptı, bundan eminim. Test etmek için yaptı" -tıpkı *benim yaptığım gibi, büyü parçaları yapıp onlardan bir şeyler öğrenerek*- "büyünün ölümünden sonra da geçerli kalacağından emin olmak için. Büyünün işlevselliğini değil, uzun ömürlülüğünü kontrol ediyordu, bu yüzden tamamlanmamış bir büyüydü. Test biter bitmez büyüü devre dışı bırakacak ve tamamlandığında yeniden yapacaktı ama sonra öldü. Belki de büyüünün ölümcül bir kusuru olduğunu fark ettiği için dikkati dağılmış ve acele etmişti ve bu yüzden düştü. Ya da belki sadece şanssız bir tesadüftü. Ama ne olursa olsun, büyüü asla durduramadı. Büyü eksik ve kusurlu bir şekilde devam ediyordu ama işin püf noktası şuydu: Büyü bir gecikmeyle yapılmıştı. Kasıtlı bir gecikme. Böylece ölümünden sonra, kalan sakinlerin adayı terk edebilecekleri birkaç ay olacaktı. Anlıyor musunuz? Cenazesi ve sizin ayrılmanız için büyüde kasıtlı olarak zaman bıraktı."

"Ama ben gitmedim."

"Doğru, ama bunu beklemiyordu. Ve büyü zaten tamamlanmamıştı. Geciktirme işe yaradı, evet, ama devreye girdiğinde... Mükemmelleştirmeyi bitirmemişti, bu yüzden büyü tetiklendiğinde yapması gerekeni yapmadı."

Yarrow şifreli büyüye ve kenarlara karaladığı yazılara bakarak kaşlarını çatı. "Ne yapması gerekiyordu?"

"Tüm serayı dünyanın geri kalanından izole etmesi gerekiyordu. Yarattıklarının güvende olmasının tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu; herkesten koparırlarsa. Tek başlarına."

Yarrow homurdandı.

"Biliyorum, değil mi? Yapması gerekenin tam tersini yaptı. Ama korku mantığını tüketti. Her neyse, büyüü tamamlamamıştı ve bu yüzden seraları izole edip kendi kendilerine yetmelerini sağlamak yerine, büyü mevcut büyülerin dengesini bozdu."

"Ve tam da korumak istediği şeyi yok etti," dedi Yarrow.

"Evet, ironik, biliyorum, ama yarım kalmış büyüünün hâlâ aktif olduğuna inanıyorum ve her birkaç ayda bir - test ettiği gecikme, görüyorsunuz - tekrar tetikleniyor ve başka bir serayı yok ediyor."

Gözleri genişledi. "Bu... mantıklı."

"Öyleyse asıl soru, büyüü nasıl durduracağımız?" Kulübenin içinde volta atıyordu, cevabın bu olduğundan emindi. Tıpkı Laiken'in yaptığı gibi deneyler yaparken tesadüfen bulmuşlardı. "Cevabı geçen gün, bilirsiniz, neredeyse ölmek üzereyken keşfettik. Eğer malzemeleri yok edebilirsek, büyü de bozulacaktır."

Yarrow ona doğru ilerledi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü.

Hayalet hiç yardımcı olmuyordu.

Terlu, merhum büyücünün yatak odasındaki kirli aynaya bakarken kalan ballı keki kemirdi. "Bizi duyabildiğini biliyorum. Tekrar sor, Lotti."

Komodinin üzerine tünleyen küçük gül yalvardı: "Lütfen, sevgili Laiken, yüce büyücü, bize ufacık bir soruya cevap verebilirsen-"

Yarrow daha yakına eğildi ve Terlu'nun kulağına mırıldandı, "Teensy-weensy?"

"Şşşt," diye fısıldadı Terlu. "Bırak kendi bildiği gibi yapsın. Onu en iyi o tanır."

Lotti yapraklarını dramatik bir şekilde açarak, "Zekânız ve yardımseverliğiniz karşısında son derece minnettar ve hayranlık içinde olurduk. Sen

Belde'nin Kahramanı olun, tüm harika kreasyonlarınızı kurtarın. Tek yapmanız gereken bize malzemeleri nerede bulacağımızı söylemek. Burada, çalışma odasında mı?"

Beklediler ama hayaletin dinlediğine dair hiçbir işaret yoktu. "Serada mı?"

Lotti denedi.

Yanıt gelmedi.

"Adadalar mı?"

Yatak odası sessiz ve hareketsizdi. Esinti yoktu. Soğuk bir ürperti yoktu. Terlu kısa bir süre için bu soruyu sormanın hayaletin yoluna devam etmesine neden olup olmadığını merak etti. Bununla ilgili hikâyeler duymuştu - hayaletlerin kalıntıları tutan duygu her neyse tatmin olduğunda dağılırlardı. Belki de sadece sinir bozucu olmayı bitirene kadar kalmıştı. "Ona seraları kurtarmamızı isteyip istemediğini sor."

Lotti sesini yükseltti. "Seraları kurtarmamızı mı istiyorsun?"

Bir rüzgâr yatak odasından hızla geçerek yataktaki çarşaf ve battaniyeleri karıştırdı ve Lotti'yi birkaç santim yana savurdu. Yarrow kendini düzeltmesine yardım etti.

"Bu bir evetti," dedi Lotti.

"Emin misiniz?" Yarrow dedi ki. "Sadece kesin gibi geldi."

"Evet gül gibi kokar. Hayır, kokarca lahanasıdır."

"Nasıl..." Terlu başladı. Kendini durdurdu ve başını salladı. Hayalet davranışlarını incelemek için burada değildi. Şu anda tek ihtiyaçları o l a n cevaplardı. "Boş ver. Ona sor: Malzemelerin nerede olduğunu biliyor mu?" Hüzünlü bir esinti perdeyi karıştırdı ve gerçekten de hafiften kokarca lahanası kokuyordu, şimdi bunun farkındaydı.

Civanperçemi homurdandı. "Nasıl bilmez?"

"Hepsi onun değil," dedi Terlu. "Sadece bir pişmanlığın kalıntısı. Bir duygu." Belki de aşk. Bu seraları sevmişti, bu sevgi daha sonra korku tarafından çarpıtılmış olsa bile. "Ona elimizden geleni yapacağımızı söyle."

Lotti bunu tekrarladı ve sonra Terlu'ya, "Sorun olmazsa burada onunla kalmak istiyorum," dedi.

"Elbette," dedi Terlu. Eğer güle sarılabilseydi, sarılırdı. Bu Lotti için son derece zor olmalıydı. Gülün yaprakları açılmış, yaprakları sanki onu yaratan, seven ve sonunda onu yüzüstü bırakan kişiye uzanmış gibi açılmıştı. Terlu yutkunarak Yarrow'a döndü. "Aramaya başlayalım mı?"

Başını salladı. "En azından aradığımız şeyi daraltabilir misin, yoksa yine serseri bir esintiyle evet/hayır soruları mı oynayacağız?"

Esinti odanın içinde hızla ilerliyor, perdeleri, çarşafı ve saçlarını savuruyordu.

Neyse ki bunun cevabını çeviri çalışmalarından biliyordu. Buklelerini geriye doğru sıvazladı. "Kabuklar. Her türlü kabuk: ceviz kabuğu, istiridye kabuğu, deniz kabuğu, kızılgerdan yumurtası kabuğu, cırcır böceğinin dış iskeleti, kutu kaplumbağasının kabuğu... Ve çok miktarda olacak. Bence aramaya burada, onun iş yaptığı yerde başlayalım."

Terlu ve Yarrow birlikte üst katı aradılar. Çok uzun sürmedi. Birkaç sandık dolusu tozlu giysi. Bir çekmece dolusu merhem, özellikle de tıbbi merhemler. Laiken'in yatak odasında çok az şey vardı. Alt katta, çalışma odasında, büyü aramak için zaten her şeyi gözden geçirmişlerdi ama her çekmeceyi iki kez kontrol ettiler ve her tencereyi ve kabı incelediler.

"Büyük olasılıkla serada," diye itiraf etti Terlu.

Daha basit olacağını ummuştu ama sera çalışma odasından çok daha mantıklı bir yerdi, büyüün etkilemesi gereken şeye daha yakındı. Yine de seranın tamamını nasıl arayacaklardı? Bu devasa bir görevdi. Daha tüm odaları gezmemişti bile!

Bunu tek başımıza yapamayız.

Bunu yüksek sesle söylemedi. Önermek istediği şey hoşuna gitmeyecekti.

İkisi de paltolarını giydi.

Yarrow kapıyı açtı ve durakladı. Dışarıda kız kardeşi Rowan, karısıyla birlikte iskeleden uzaklaşıyordu. Ambrel bir omzunun üzerinde bir olta tutuyordu ve Rowan'ın elinde de içinde balık olduğu tahmin edilen bir kova vardı.

Derin bir iç çekti. "Yardımla arama daha hızlı olacak."

Terlu ona göz kırptı. "Evet ama... Bunu öneren sen misin?"

"Biliyorum, biliyorum."

"Konuşmayı benim yapmamı ister misin?" Terlu teklif etti.

"Evet!" dedi Terlu rahatlamış bir nefesle. "Ama... ben de seninle geleceğim."

Elini tuttu ve onu çalışma odasından dışarı çıkardı. Rowan ve Ambrel'e doğru koşan Terlu onlara seslendi: "Hey, bekleyin lütfen! Yardıma ihtiyacım var!"

OTUZUNCU BÖLÜM

Yarrow'u arkasına alan Terlu, karla kaplı çam ağaçlarının altında Rowan ve Ambrel'e yetişti. Nefes nefese kalmıştı. Dışarıda gökyüzü solgun bir beyaza bürünmüştü ve rüzgâr çam ağaçlarına çarpıyordu. Dalgalar kayalara daha sert çarpıyordu ve denizin yüzeyi sanki sarsılmış gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ambrel sordu.

Rowan iki kaşını da Yarrow'a doğru öyle kasıtlı bir şekilde kaldırdı ki Terlu "*Bu bir hata*" diye düşünmeden edemedi. "Oh, bak, varlığınla bizi onurlandırmaya karar verdin. Sanırım her şeyi bırakıp bunu kutlamalıyız."

Yarrow ağzını açtı ve kapattı.

"Hâlâ bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Rowan. "Sus," dedi Ambrel ona. "Terlu, sorun ne?"

Yarrow sanki onu kız kardeşinden koruyabilecekmiş gibi kısmen Terlu'nun arkasına geçmişti. Terlu'nun elini tutabilecek kadar yakınında olmayı diledi; düşman bir güçle karşı karşıya olmadığını bilmeliydi. "Kısa versiyon: Sanırım seralar arızalı bir büyü yüzünden ölüyor," dedi hızlıca. "Malzemeleri bulup yok etmemiz gerekiyor, yoksa büyü sera sera yok etmeye devam edecek. Sorun şu ki, malzemelerin nerede olduğunu bilmiyoruz. Seraların herhangi birinde olabilirler."

"Ya da adanın herhangi bir yerinde," diye ekledi Yarrow.

Terlu başını salladı. "Aranacak çok şey var." Laiken'in büyüü nerede yaptığına dair notlar tutmuş olmasını diledi. Malzemelerin *ne* olduğu hakkında titiz notlar bırakmıştı ama *nerede* olduğunu yazmamıştı.

Rowan ellerini kalçalarının üzerine koydu. Aynı anda bir dalga kayalara öyle sert çarptı ki, sıçrayan sular karların üzerine sıçradı. "Yani,

Yardım için bize geliyorsun." Sanki Terlu orada değilmış gibi Yarrow'u hedef aldı.

"Herkesin yardımına ihtiyacımız var," diye açıkladı Yarrow.

"Ama özellikle benim yardımına. Benim, kız kardeşinin." Sesindeki keskinlik Terlu'nun irkilmesine neden olacak kadar keskindi. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Kız kardeşin olduğumu?"

Terlu, Ambrel'in gözleriyle karşılaştı. Rowan'ın karısının da kendisi gibi düşündüğünü anlayabiliyordu: evet, konuşmalıydılar; hayır, şimdi olmamalıydı. Yarrow'un kaçmanın eşiğinde olduğundan emindi ve sadece serayı kurtarmaya çok yakın oldukları gerçeği onu engelliyordu.

Ambrel bir elini karısının omzuna koyup kulağına fısıldadı ama Rowan bakışlarını ona çevirdi. "Söylenmesi gereken bir sürü söylenmemiş sözüm var ve onları söyleyeceğim."

İç geçiren Ambrel elini indirdi.

Rüzgâr çam ağaçlarının arasından ısıklık çalarak dallardaki karları savurdu. Bir kuşu ürkütüp gökyüzüne savurarak yere düştü. *Bunun için zamanımız yok. O da hazır değil.* Terlu bir adım öne çıktı. "Şimdi değil-"

Yarrow konuştu, "Seni özledim Rowan."

Rowan daha söze başlamadan duraksadı. "Şey." Durdu ve tekrar başladı. "Hemen buna atlamak haksızlık olur." Adamın omzunu dürttü, parmağı ceketinin derinliklerine battı. "Bunu hiç göstermedin."

"Biliyorum," dedi adam. "Ve özür dilerim." Yine nutku tutulmuştu.

Terlu uzaklaşması gerekip gerekmediğini düşündü. Bu önemli bir anmış gibi geliyordu ve kendisinin ait olduğu bir an değildi ama Yarrow'a onun adına konuşacağına söz vermişti - Yarrow hâlâ konuşmasını istiyor muydu? Karısının arkasında duran Ambrel neredeyse eğlenmiş görünüyordu ve Terlu, Rowan'ı sık sık suskun görüp görmediğini merak etti. *Muhtemelen görmemiştir.*

Rowan ona bön bön baktı. "Bu kadar mı? Bahane uydurmayacak mısın?"

Bahane üretmedi. Tek kelime bile etmedi.

"Beni suçlamak için olayı çarpıtmayacak mısın? Ya da babamı? Ya da Laiken'i?" "Sana cevap yazmalıydım," dedi.

Dengesiz görünüyordu, sanki kollarını çırpıp, bağırarak ve tepinmek istiyordu, ama şimdi... "Huh. Evet, yapmalıydın. Bir çocuktan fazlası değildim. Gitmek benim seçimim değildi, ya da öyleyse bile bunu anlamamıştım.

başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, mümkün olan en kısa sürede senin de geleceğini düşünmüştüm. Bunun bir veda olduğunu anlamamıştım."

Yarrow, "Geri döndüğüne sevindim," dedi.

Rowan onu incelerken gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun." "Biraz," dedi. "Önceden daha sessizdi."

"Ama beni özledin?" dedi Rowan.

"Evet."

"Peki." Tekrar durdu ve havayı dışarı üfledi. Nefesi dağılmadan önce bir bulutun içinde asılı kaldı. Denizin üzerinde bir martı öttü. "Bu da bir şeydir sanırım. Şimdi, bu büyü malzemeleri de neyin nesi? Ne zamandan beri büyücüsün sen? Bekle, yaşlı aptal seni yanına çırak olarak almadı, değil mi?"

Yarrow başını salladı. "Benimle nadiren konuşurdu. Ya da herhangi biriyle."

"Ve biz büyü yapmayacağız," diye araya girdi Terlu. "Birini bozacağız."

Rowan kaşlarını kaldırdı.

Yarrow ciddi bir ifadeyle, "Başka seraların ölmesini engelleyebiliriz," dedi.

Kız kardeşi bir ıslık çaldı. "Tamam, dinliyorum."

Terlu onlara kabukların listesini gösterdi. "Laiken'in son büyü için malzemeleri nereye koyduğunu bulmamız gerekiyor. Onları rahatsız edilmeyecekleri bir yere koymuş olmalı ama tüm seraları etkileyecek kadar çok olmalı. Yani, önemli sayıda kabuk arıyoruz."

"Onları gömmüş olabilir mi?" Ambrel sordu.

Terlu ilk başta bu konuda endişelenmişti ama bunun olası olduğunu düşünmüyordu. "Etkilerini belirli bir hedefle sınırlamak istiyorsan malzemeleri gömersin." Eğer onları gömmüş olsaydı, büyü bu kadar çok serayı etkileyemezdi, özellikle de birbirinden uzak olanları. "Mümkün olduğunca etkili olmalarını istemiş olmalı, bu da onları havaya açık tutmak anlamına geliyor. Bu yüzden görünür olacaklarını düşünüyorum. Gizli ama görünür." Tüm deneylerinden sonra bunu bir dereceye kadar güvenle söyleyebiliyordu.

"Ooh, biliyorum: ayçiçeği labirenti," dedi Rowan. "Onları içine koymuş olabilir-"

Yarrow başını salladı. "Bunu çözdük. Orada mermi yok."

"Çözdünüz mü?" Rowan söyledi. "Vay canına, babam beni ev işlerini yapmam için dışarı çıkarmadan önce orada kaç öğleden sonra geçirdiğimi anlatamam. Ejderhalar konusunda ne yaptın?"

Ambrel'in gözleri büyüdü. "Ejderhalar mı?" "Balı severler," dedi Yarrow.

"Bana nasıl yaptığını göster-" Rowan hevesle söyledi.

Ambrel onun kolunu sıktı. "Odaklan, Rowan."

"Özür dilerim. Sonra görüşürüz."

Yarrow ciddiyle, "Sana daha sonra göstermekten mutluluk duyarım," dedi. "Pekâlâ o zaman," dedi Rowan.

Terlu'nun gözünün önüne birden çocukluğu geldi, Alyssium'da yeni bir maceraya atılacağı için çok heyecanlıydı. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Rowan bir an için kardeşini inceledi. "Yardıma ihtiyacın var, benimle gerçekten yüzleşecek kadar kötü, bu da ciddi olduğu anlamına geliyor." Bir karara varmış gibiydi. "Hadi herkesi toplayalım."

Yanıt beklemeden yola koyuldu. Ambrel onlara bir gülümseme attı ve karısına katıldı.

Civanperçemi Terlu'nun elini güç almak ya da rahatlamak için sıktı ama kız kardeşinin peşinden ailesinin geri kalanına ve o kadar titizlikle kaçındığı tüm garip konuşmalara doğru gitti. Terlu onun elini sıkmadan tutabildiği kadar sıkı tuttu, böylece onun yanından ayrılmayacağını biliyordu. Onlarla yalnız yüzleşmiyordu.

Rowan sözüne sadık kalarak herkesi topladı; teyzeleri, amcaları, kuzenleri, hatta güvenlikleri için Belde'ye getirilen iki aile dostunu bile. Dendy'nin yardımıyla tüm duyarlı bitkileri de topladı. Bitkilerin yardım etmek isteyecekleri konusunda ısrar etti ve hem Yarrow hem de Terlu onunla aynı fikirdeydi. Herkes, insanlar ve bitkiler, gül serasında toplandı.

Güller tepedeki vantilatörlerden gelen esintiyle sallanıyordu. Yukarıda, cam kubbenin üzerine usulca kar yağmaya başlamıştı ama içerisi yaz gibi kokuyordu. Güllerin kokusu her nefesi dolduruyordu ve Terlu bu kokuyu içine çektikçe omuzlarındaki düğümlerin hafiflediğini hissediyordu.

Hepsi geldi, diye düşündü. Belki hepsi yardım eder.

Civanperçemi ballı kek dilimleri dağıttı - ne zaman daha fazla yapmıştı? Sürekli pişiriyor olmalıydı. Diğer tek açıklama, kedinin bunu öğrenmiş olmasıydı. Herkes çiçek tarhlarının kenarlarında, ters çevrilmiş saksıların üzerinde ve kulübelerden getirilmiş sandalyelerde oturuyordu,

Konuşan bitkiler ise seranın her tarafına dağılmıştı. Dendy, Lotti ile birlikte kırışların üzerindeydi. Sarmaşık Risa sütunlardan birinin etrafına dolanmış, orkide Amina mor bir gül ağacının dallarının altına gizlenmiş, papatya Cyna ise beyaz tırmanan güllerden oluşan bir kafesin tepesine tünemişti.

Baş aşağı duran bir saksının üzerinde duran Rowan dikkat çekmek için ıslık çaldı. İnsanlar ve bitkiler sessizleşti.

Ateş otu bir kıvılcım çıkardı. Kıvılcım havada söndü.

"Pekâlâ millet," dedi Rowan. "Merhaba. Bu Terlu. Hepiniz onunla tanıştınız. Bir ricası var; Belde Serası'nı kurtarmanın ve başka seraların çökmesini engellemenin bir yolu. Yarrow da konuşabilir ama muhtemelen konuşmaz. Her neyse, dinleyin. Bu çok önemli."

"Ah, teşekkürler," dedi Terlu.

Rowan ters çevrilmiş saksıyı boşalttı ve Terlu üzerine çıktı, Yarrow da ona destek olmak için bir elini uzattı. Odayı gözden geçirdi. Her nasılsa adada yalnız olduğunu düşünürken bir anda kalabalığa hitap eder hale gelmişti. *Birlikte daha güçlüyüz. Ya da olabiliriz.* Birbirine örülmüş ipliklerden oluşan bir halat gibi. Bu odadaki herkes -insan ve bitki

-Seraların hayatta kalmasını istiyordu. Buna kalbinin derinliklerine kadar inanıyordu. Boğazını temizleyerek başladı.

Seraların neden bozulduğuna (arızalı bir büyü), ne bulmaları gerektiğine (bir araya toplanmış çok sayıda deniz kabuğu) ve onlarla ne yapmaları gerektiğine (onları yok etmeleri) dair teorisini anlattı. Bir buçuk dakikadan az sürdü.

Ve sonra saksıdan indi. Kendini ardından gelecek sorulara hazırladı - ne yapacağını nasıl bildiği, büyücünün şifresini nasıl çözdüğü, defterlerini nasıl çevirdiği ve büyülerini nasıl incelediği.

Yarrow'un küçük kuzenlerinden biri, Percik, "Sen büyücü müsün?" diye sordu. Buna hazırlıklı değildi ama üstesinden gelebilirdi.

"Hayır, ben kütüphaneciydim." Onu açıkça imparatorluk yasalarını çiğnemekle suçlamamıştı, bu yüzden konuyu kibarca geçiştirebilirdi. Dillerle, özellikle de nesli tükenmiş dillerle ilgili deneyim ve eğitiminin ona nasıl olanak sağladığını anlatmaya başladı

Lotti kırışlardan, "O bir büyücü kadar iyi!" diye bağırdı.

Oh, denize yemin olsun. Terlu nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

Orkide Amina da söze karıştı. "Hepimizi uyandırdı."

"Evet, ona minnettarız," dedi sarmaşık Risa.

Dendy, "O bize glaass'ı iyileştirmeyi öğretti," dedi. "Ve onları kurtarmak için greeeenhouses'u yaratan büyüleri anlamak için çalışıyor. Onun sözüne güvenebilirsiniz. Eğer bunun gerekli olduğunu söylüyorsa, o zaman yapılması gereken budur."

Ben ne yapacağım? Ne söyleyeceğim? Panik boğazına düğümlendi ve titremeye başladığını hissetti. Havayı içine çekti. *Konuşan bitkilere bu kadar çok konuşmamalarını söylemeliydim.* Yardım isteme fikri aklına geldiğinde, arkadaşlarının sırrını bir anda herkese sızdıracağını düşünmemişti. Yarrow'un tüm akrabalarına güvenebileceğini nereden bilebilirdi? İçlerinden biri tıpkı onu ihbar eden patron gibi olabilirdi.

Heykel olmaya geri dönemem. O dönmez. Ne şimdi, ne de başka zaman.

Belde'yi terk etmesi gerekse bile, bunu yapardı. Marin'i çağırırdı. İhtiyacı olduğu kadar uzağa kaçacaktı, bu severek büyüdüğü bu yeri terk etmek anlamına gelse bile.

Yarrow kolunu Terlu'nun omzuna doladı. "Bununla ilgili bir sorunu olan varsa-"

"Oh, sus," dedi Rowan ona. "İkinizden birinin büyü yaptığını gerçekten bilmediğimizi mi sanıyorsunuz? Hepimiz camı tamir eden bitkileri gördük - Laiken onlara büyü öğretmedi. İcinizden biri olmalı."

"İyi iş çıkardınız," dedi Rorick Amca.

Diğerleri başlarını salladı.

Terlu etrafındaki yüzlere baktı. Hiçbiri telaşlanmış ya da dehşete düşmüş görünmüyordu. "Ama... bu yasadışı... Siz... yani..." Bu, Caz'ı yarattıktan sonra insanların ondan geri çekilmesinin tam tersiydi. Neden onu kınamaya hazır değillerdi? "Anlamıyorum."

Rowan, "Hiç birine zarar vermek için büyü kullandın mı?" diye sordu. "Şey, hayır."

"Herhangi bir bitkiye zarar vermek için mi?"

Alyssium'daki duruşmasında niyetlerin bir önemi yoktu... Gözlerini kırptırdı, birden ağlayacak gibi oldu. "Kesinlikle hayır. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Dendy, "Bizi kurtardı." dedi.

"Yani bir yanlış düzeltiyorsun," dedi Rowan, elleri kalçalarında. "Başkası tarafından yapılan bir hatayı düzeltiyorsun. Bence bu takdire şayan." Sanki karşı çıkmalarına meydan okurcasına akrabalarına dik dik baktı.

Karısının yanına gelen Ambrel de aynı fikirdeydi. "Artık Alyssium'da değiliz. İmparator gitti ve onun kanunları zaten buraya ulaşmıyor. İyilik olsun diye yaptığın şey yüzünden cezalandırılmayacaksın."

Terlu daha önce de böyle düşünmüştü. Kütüphanede kendini güvende hissetmişti ve Caz'ı yarattığı için kimsenin onu cezalandırmayacağına inanmıştı - Caz'ın iyi bir şey olduğu çok açıktı. Dünyaya hayat katmanın kötü bir şey olamayacağını söylemişti o zamanlar kendine. Niyetinin zararsız, masum ve hatta nazik olduğu anlaşıldığında affedileceğini düşünmüştü.

Yine de bencillik ettim, diye düşündü. Buradakinin aksine, Caz'ı onun iyiliği için uyandırmamıştı; bunu kendisi için yapmıştı, çünkü yalnızdı.

Belki de burada yaptığı şey yeterince farklıydı? Zaten var olan bir hayatı kurtarmaya çalışıyordu. Ve bunu kendisi için yapmıyordu. *Ya da en azından sadece kendisi için.* Kimsenin Lotti'yi, Dendy'yi ya da duyarlı bitkilerden herhangi birini uykuda bırakmasını isteyebileceğine inanamıyordu. Ve bunu durdurmanın potansiyel bir yolu varken, çökmekte olan seralara ve ölmekte olan bitkilere nasıl sırtını dönebilirdi?

"Hiçbirimizden korkmana gerek yok," dedi Rowan kararlılıkla. "Değil mi?" Ellerini kalçalarına koyarak ailesinin geri kalanına dik dik baktı. Terlu'nun da fark ettiği gibi, en az ağabeyi ve babası kadar ayı gibi bir bakışa sahipti.

Yarrow'un babası Birch konuştu. "Seralara sen bakıyorsun. Bu seni bahçıvan yapar. Hepimiz gibi. Hiçbirimiz seraların başarısız olmasını istemeyiz." Yarrow'a bakarak ekledi: "Hepimiz bitki dostlarımız için en iyisini isteriz. Ailemiz için."

Yarrow'un babasının sözlerinin kendisine yönelik olmadığından emindi. Ama bu sorun değildi. En azından şimdilik bir erteleme vardı. Alyssium ve imparatorluk yasalarının erişimi konusunda haklı olup olmadıklarını bilmiyordu ama şimdilik kimse onu burayı kurtarmak için elinden geleni yapmaktan alıkoyacak gibi görünmüyordu. Göğsünün gevşediğini hissetti ve gözlerinin dolmasını engellemek için gözlerini kırıştırdı.

Onlara güvenebilirim.

Ailesi gerçeği öğrendikten sonra bile onu reddetmemişti.

Belki benimkiler de reddetmez.

Lotti kırılganlardan seslendi, "Pekâlâ. Herkes bu kadar duygusallığı bıraksın. Bu konuda düzenli olacağız. Bitkiler doğudaki seraları alacak. Sen ve sen batıya gidin. Siz kuzeyden başlayın. Siz de

Bitir, kapıya bir işaret koy ki çabalarımız tekrarlanmasın. X işareti yapmak için kömür kullanın. Kaybedecek zaman yok. Herkes harekete geçsin!"

★ ★ ★

Yarrow seraların günlük bakım gerektiren her santimini biliyordu. Bu odaların çevresini dolaşmak, alet edevat ya da erzak kutularına göz atmak ve varsa büyüğü sobanın içini araştırmak hızlı bir işti. Terlu da onunla birlikte aradı, Yarrow'un aşinalık nedeniyle göz ardı edebileceği köşelere dikkat etti. Bitkiler tüm kirşleri kontrol etti.

Yarrow'un akrabalarından birkaçı da aramak için aynı yönü seçmişti ama patikalar açılınca onlar da dallanıp budaklandı, ta ki esintide kurdeleler gibi dans eden sarmaşıklerle dolup taşan bir seraya girdiklerinde sadece Yarrow'un babası Birch ikisinin yanında kalana dek.

"Bu odayı hiç sevmedim," dedi Birch. "Bana yılanları hatırlatıyor."

Civanperçemi homurdandı. "Onlar da kendi tarzlarında güzeller. Yılanlar da öyle." "Ama neden onları büyüleyelim ki?" Birch kıvranan bir yılan kütlesinin altına eğildi.

yapraklar. Üstünde, birkaç sarmaşık düğüm üstüne düğüm atarak kendilerini örüyordu. Yapraklı yeşil fareler örgülerin üzerinde koşuşturuyordu. "Neden sıradan bitkiler olmalarına izin vermiyorsun?"

"Bence güzeller," diye önerdi Terlu. Ayağa kalkarak omzundaki bir sarmaşığı fırçaladı. Sarmaşık geri çekilip bileğine dolanmaya çalıştı. Bir fare, direndiği için onu azarlar gibi ya da belki peynir ister gibi ona cıvıladı.

Civanperçemi sarmaşığı kalçasından sıyırdı ve babasına, "Burayı beğenmediysen diğer odalardan birini arayabilirsin," dedi. Elini ceplerinden birine attı ve kırıntıları yürüyüş yoluna saçtı. Yapraklarla kaplı birkaç fare cıvıladı ve ekmek parçalarıyla ziyafet çekmek için örgülü sarmaşıklardan aşağı koştu. Bir farenin yeşil yaprakların ortasında tek bir parlak turuncu yaprağı vardı. Kendini salladı ve turuncu yaprak yere düştü, sonbahar yapraklarından bir parça.

Gülümsedi. *Tabii ki fareleri besliyor.*

"Birlikte hareket edersek daha hızlı oluruz," dedi Birch.

"Diğer herkes dağıldı," diye belirtti Yarrow.

"Pekâlâ, evet. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Sorumlulukların olduğunu ve bunları tek başına üstlenmeye alıştığını biliyorum ama ben de Rowan gibi benden kasten kaçtığına inanıyorum."

"Evet."

Terlu neredeyse gülecekti - bu tam bir Yarrow yanıtıydı. Yarrow ve Birch'e haber vermeden önce alet kutusunun arkasını kontrol etti. "Sanırım bu oda temiz."

Lotti'nin fikriyle kapıyı kömürle bir X işaretiyle işaretledikten sonra, diğerleri daha önce arandığını bilsin diye, kaktüsler ve diğer sulu meyvelerle dolu bir sonraki seraya geçtiler. Bazıları iğnelerle kaplı kürelerdi. Bazılarının gökyüzüne doğru uzanan kalın kolları vardı. Odanın ortasına dikenli, bükülmüş bir ağaç hakim olmuş, gökyüzünün görüntüsünü kesiyordu. Yukarıda, sahte bir güneş havayı kurutuyordu ve kız bunun tenine işlediğini, içindeki nemi emdiğini ve kendisini ballı bir kek gibi pişmiş hissettirdiğini hissetti. Havanın tadı kum gibiydi, diline yapışıyordu. Seranın içinde zikzaklar çizerek ilerledi, dikenli ağacın iğnelerle kaplı dallarından sıyrıldı, Yarrow ise etrafta daireler çizdi. Kontrolünü bitirdi ve kapının yanında Yarrow'a katıldı.

"Bütün bu odalardan sayısız kez geçtim," dedi Yarrow. "Bir yığın deniz kabuğunu fark ederdim."

Haklıydı. Yine de burada bir yerde olmalıydı... Tabii büyü konusunda tamamen yanılmıyorsa? Hayalet onun haklı olduğunu ima etmişti. "Onu aramıyordun," dedi Terlu. "Belki de bu yüzden görmedin."

Birch kendini Yarrow'un önüne atarak kapıyı etkili bir şekilde kapattı. Bastonunu yere vurdu. "O haklı. Bazen gözümüzün önündekini göremeyiz. Yarrow, sana bir özür borçluyum."

"Seninle konuşmamı mı istiyorsun? O zaman yardım et, engel olma. Aramaya devam et." Babasının yanından geçti. Kapıya kömürden bir X işareti çizdi, kapıyı fırlatıp açtı ve bir sonraki seraya doğru ilerledi.

"Affedersiniz" diye mırıldanan Terlu, Birch'ün yanından geçip Yarrow'a katıldı.

Birch de onları takip etti. "Özrümü kabul etmek zorunda değilsiniz ama üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Ayrıldığımda... Keşke söylemeseydim dediğim çok şey var."

Terlu'ya sertçe dönen Yarrow, "Ben erzak kutularını kontrol edeceğim. Sen de çevreyi kolaçan et. Belki kaçırdığım şeyi görürsün." Babasını görmezden gelerek

kutuların olduğu köşeye doğru yürüdü. Kapakların çarparak açıldığını ve sonra kapandığını duydu.

Birch onun peşinden gitti.

Terlu, Yarrow'un babasına pes etmediği için hayranlık mı duyuyordu yoksa çok erken ve çok zorladığı için ona bağışmak mı istiyordu bilemiyordu. Seranın kenarından dolaştı. Burada tanımadığı çiçekler vardı, yanlarından geçerken rüzgâr çanları gibi çınlayan çan benzeri çiçekler. Büyük bir çiçek zil şeklindeydi. Ona dokundu ve pirinç benzeri bir notayla yankılandı.

Birch'ün seranın karşısından şöyle dediğini duydu: "Seni geride bırakmak istemediğimi biliyorsun. Zamanla aklın başına gelir ve Alyssium'da bize katılırsın diye düşünmüştüm."

"Bunun senin için ne kadar iyi olduğunu görüyorum."

"En azından Alyssium'da birlikteydik! Bu ölmekte olan adada bir münzevi olmak yerine bizimle, ailenle birlikte olabilirdin-"

"Dur."

Birch derin bir iç çekti. "Özür dileme konusunda berbat bir iş çıkarıyorum."

"Evet, ediyorsun. Sana söyledim, bunların hiçbirini söylemene gerek yok. Gittiğin için seni suçlamıyorum. Hastaydın. Kalamazdın."

"Geri gelmediğim için beni suçluyorsun."

"Bunun için seni suçlamıyorum." Yarrow erzak kutusunu çarparak kapattı. "Ondan önceki her şey için seni suçluyorum." Arkasına bile bakmadan seradan çıktı.

Birch, Terlu'ya ulaştığında yavaşladı. "Bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum."

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki Yarrow'un zamana ihtiyacı vardı? Ya da belki de boşluğa ihtiyacı vardı? Ya da belki tam tersine ihtiyacı vardı. Söyleyecek yararlı bir şeyler bulmaya çalıştı. Sanki Birch işleri yoluna koymak istiyordu ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu duyguyu biliyordu. Nazikçe, "Onun iyiliği için mi yoksa kendin için mi özür diliyorsun?" diye sordu.

"Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Belki de eskisi gibi harika değillerdi?" dedi Terlu. Bu konuşmanın kendisine düşmediğinin farkındaydı ve kazara işleri daha da kötüleştirmek istemiyordu. Öte yandan, daha kötü hale getirebileceği pek bir şey de yoktu. Yarrow çoktan gitmişti. "Bana çocukluğu hakkında pek bir şey anlatmadı ama amcası Rorick ve mağaralarda terk edildiği bir 'oyun' hakkında bir hikaye vardı?"

Birch gözlerini kırptırdı. "O mu? O iyiydi." "O bir çocuktı ve korkmuştu."

Bunu görmezden geldi. "Bu uzun zaman önceydi. Bunun için hâlâ kızgın olamaz."

Terlu başını eğdi ve ona baktı. Yarrow özellikle mağaraya hâlâ kızgın değildi ama bunu kendisine nasıl davranıldığının bir göstergesi olarak gördüğü açıktı. Defalarca terk edilmişti.

"*Bunun* için özür dileyebilirim ama bence aşırı tepki veriyor," dedi Birch. "O her zaman aşırı dramatikti. Aslında düzeltmeye çalıştığımız şey de tam olarak buydu. Ona daha kendine güvenen biri olmayı öğretmek istedik."

Yarrow mu? Aşırı dramatik mi? Homurdanmalar ve omuz silkmelerle iletişim kuran biri için bu kelimeyi hiç kullanmazdı. "Ona kendisini sevmesi gereken insanlara güvenemeyeceğini öğrettiniz," dedi Terlu, aslında yapmak istediği şey acıya neden olduğunu anlayana kadar onun omuzlarını sarsmakken sesini olabildiğince yumuşak tutmaya devam ederek.

Birch şok olmuş görünüyordu. "Bu bir geçiş töreniydi. Dışarı çıkmayı başardığında bunu kutlamıştık."

Omuz silkti, Yarrow gibi. "Herkes aynı olayı aynı şekilde görmez. Laiken de sevdikleri için doğru şeyi yaptığını düşünüyordu."

Birch kaşlarını çatı. "Ben Laiken gibi değilim."

Yarrow'un babasıyla tartışmak istemiyordu, özellikle de Yarrow'un ne hissettiğini tam olarak bilmeden ve Laiken'le, onun hayaleti olan kalıntı ve defterlerinde bıraktığı kelimeler dışında, hiç tanışmamıştı bile. "Yarrow'a ne istediğini *sorabilirsin*."

"Sormak mı? Sadece ... ona sormak mı?" Tekrar omuz silkti. "Huh."

Bitmiş odanın kapısını işaretledikten sonra, Yarrow'u her ikisine de kaşlarını çatarak baktığı bir sonraki seraya kadar takip ettiler.

"Yarrow..." Birch başladı.

Onu görmezden gelen Yarrow parmağını Terlu'ya doğrulttu. "Ben bozuk bir büyü *değilim*. Bunu düzeltmeye çalışmayı bırakmalısın," diye homurdandıktan sonra dönüp bir sonraki sera kapısına doğru ilerledi.

Tamam, belki biraz fazla dramatik.

Ailesine kavuşmuştu. Onlarla birlikte olmak ve kaybettiği zamanı telafi etmek için bir şansı vardı. Öte yandan, onu incitmişlerdi, özellikle de babasını ve Birch'ten henüz gerçek bir özür duymamıştı. Yarrow'un nasıl hissettiğini anlamaya çalıştığına dair herhangi bir işaret göstermediği gibi, değişmek için gerçek bir girişimde de bulunmamıştı. Bu sadece adanın altındaki mağarada olanlarla ilgili değildi-

Aklına bir fikir gelince Terlu durdu. "Yarrow? Dur!"

"Konuşmak istemiyorum." Ama kapıda durdu ve dinledi.

"Mağaralar, içinde bırakıldığın, labirent gibi olanlar," dedi Terlu, "seraların altından geçiyorlar, değil mi?" Son ölen seradaki çatlaklarla ilgili fark ettiği şeyi hatırladı: camın toprakla buluştuğu noktadan başlıyorlardı. Camı kıran ve büyülerini parçalayan her neyse... *aşağıdan* gelmişti.

Birch ona cevap verdi. "Öyle. Bütün ada onlarla delik deşik." Yarrow ona doğru döndü. "Sence-"

"Evet," dedi Terlu. "İstiyorum."

Sadece birkaç dakika sonra üçü de paltolarını giyip karda yürümeye başladılar. Kar, gökyüzündeki bir sis gibi küçük, kuru taneler halinde düşüyordu. Pullar kirpiklerine kondu. Civanperçemi saniyeler içinde benek benek olmuştu.

"Gidecek olan ben olmalıyım," dedi Birch.

Civanperçemi homurdandı. "Hayır."

"Kız arkadaşının da yakın zamanda belirttiği gibi, bunu sana borçluyum."

Yarrow, "Geri dönmezsek diğerlerine haber vermeyi bana borçlusun," dedi. "Gün batımına kadar dönmezsek peşimizden birini gönder. Bir kez olsun ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyi değil, ihtiyacım olan şeyi yap." Kulübelerine doğru yöneldi ve Terlu'ya, "Erzaksız gitmiyoruz. Su. Yiyecek."

Terlu, "kız arkadaş" kelimesi hakkında yorum yapmadığını fark etti. Bunu tartışmanın zamanı olmadığına karar verdi, ama kelimeyi sıkı sıkı tuttu. "İp getirmeye ne dersin? Böylece ipi çözüp çıkış yolumuzu bulabiliriz?" Bir keresinde, karanlık ve dolambaçlı bir ormanda, karanlık canavarlarla dolu evinin yolunu bulmak için ip kullanan bir çocuk hakkında bir hikaye okumuştı. Şimdi düşününce, dili ilk öğrendiğinde okuduğu eski bir Gineli halk masalıydı bu. Labirentlerde gezinmekle ilgili hikâyeleri olması mantıklıydı.

Yarrow babasına, "Bize bir makara ip bulabilir misin?" dedi.

"Bunu yapabilirim," dedi Birch, bir görev verildiği için rahatlamıştı.

Adam bastonunu zar zor kullanarak koşar adım uzaklaşırken, Terlu ve Yarrow kendilerini kulübeye bıraktı. Sıcaklık ve pişmiş balın kalıcı kokusu

Kekler etraflarında kıvrıldı. İki de ceketlerinin düğmelerini çözdü ve sonra adam mutfak tezgahına doğru koştu.

"Bunu yapanın sen olmasına gerek yok," dedi. "Bu konuda haklı. Mağaraları diğer insanlardan daha iyi bildiğin falan yok. Amcan Rorick'i gönderebiliriz. Bu uygun olur."

Dudakları kıvrıldı. "Cazip. Ama bunu sonuna kadar götürmem gerek. Dediğin gibi, bunlar benim seralarım." Bir dolabı karıştırırken bir su şişesi buldu.

"O zamandan beri mağaralarda mıydın?" Terlu sordu. "Kimse var mı? Harita var mı?" Laiken'in notlarında bir harita görmemişti ama bunun nedeni Laiken'in büyüü yaptığı yere kadar kimsenin onu takip etmesini istemeyecek kadar paranoyak olması olabilirdi. Büyük olasılıkla herhangi bir nota ihtiyaç duymadan bu adanın her santimini biliyordu. *Eğer bunu yaparsak... eğer işe yararsa... eğer bir şekilde zamanım olursa... bu adanın her santimetrekaresinin haritasını çıkaracağım.* Ve o da her şey hakkında notlar alacak. Düzgün notlar, şifreli değil.

"Harita yok. Ve sadece bir kez döndüm. Kalmadım." Yarrow şişeyi suyla doldurdu ve çantasına yerleştirdi. "Benimle gelmene gerek yok."

"Belli ki geliyorum. Sürekli bir şeyleri yalnız yapman gerektiğini düşünüyorsun ama öyle değil. Her neyse, aklıma bir fikir geldi." Dolaplara ve buzluğa doğru ilerledi ve Yarrow'un çantasına birkaç kavanoz bal ve bir tencere ballı tereyağı ekledi. "Bence biraz ejderha getirmeliyiz."

Güldü. "Ne? Neden?"

"Labirentleri ve hazineyi bilirler."

"Sence ne istediğimizi anlarlar mı?"

"Bence hazineyi balla takas etmekten mutlu olurlar ve bence bir mağarada saklı deniz kabuklarını hazine olarak görürler. Ayçiçeklerini bırakmak isterler mi bilmiyorum ama sorabiliriz." Eğer sormazsanız kimin yardım etmeye istekli olduğunu asla bilemezsiniz.

"Beni her zaman şaşırtıyorsun," dedi Yarrow.

Övgünün tadını çıkararak ona sıırttı. O da sıırtarak karşılık verdi.

"Pekâlâ, bir planımız var," dedi Terlu. "Atıştırmalıklar, su, fenerler, ipler ve ejderhalar getireceğiz. Belde'yi kurtarana kadar da durmayacağız."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yarrow, kendisinden başka kimseye ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için mağaralara tek başına gitmedi, bu hoş bir sürprizdi. Bunun yerine, teşekkürü andıran bir homurtuyla babasından iplik makarasını aldıktan sonra Terlu'yu ayçiçeği labirentine kadar takip etti.

Bulmacanın kapısını kolaylıkla açtı. "Önden buyurun."

İçeri adım atan Terlu, ballı tereyağı tenceresini havaya kaldırdı. "Merhaba küçük ejderhalar?" diye seslendi.

Tepede, sahte aurora camın üzerinde dalgalanırken, minik ejderhalar ayçiçeklerinin arasında bal arıları gibi uçuyordu. Parlayan kırmızı bir ejderha cıvıdayarak bir selamlama ya da uyarı sesi çıkardı; hangisi olduğundan emin değildi ama sesi yeterince dostçaydı.

Tencereyi daha yükseğe kaldırarak, "Bir hazine bulmamıza yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Yarrow, "Anlayabileceklerini sanmıyorum-" diye başladı.

Üç ejderha -kırmızı, altın ve siyah ve yanardöner bir zümrüt- ona doğru fırladı. Kelebeğe benzeyen kanatlarını çırparak onun üzerine kondular: biri her iki omzunda, kırmızı olanı ise başında, saçlarının arasında kıvrılmıştı. "Gördünüz mü?" dedi Terlu. "Gelmek istiyorlar."

Civanperçemi bir parça bıkkınlıkla, "*Herkes* seni seviyor mu?" diye sordu.

Kadın güldü. "Sana sevmeyenlerin bir listesini verebilirim."

"O zaman bu bir aptallar
listesi." Kız ona tekrar
sırıttı.

Birlikte seradan çıkıp rıhtıma doğru yürüdüler. Tepede kar durmuştu ve gökyüzü artık bulutsuz bir maviydi, bu da yeni yağmış karın elmas gibi parlamasına neden oluyordu. Yürürken ejderhalara nereye gittiklerini, neden gittiklerini ve ne bulmayı umduklarını açıkladı. Onu anladıklarından emin değildi ama kaybolmadılar.

bulabildikleri tüm parıltıları aramak için ormana girdiler, bu yüzden belki de anladılar. Ya da belki sadece yolculuğu seviyorlardı.

Seraya yarım mil kala, son kulübeden sonra ama büyücünün kulesinden önce, Yarrow çam ağaçlarının arasındaki yoldan saptı. Kar buz tutmuş, kabuk bağlamıştı. Yarrow her adımda karı yarıyor, Terlu da onun adımlarına uymak için adımlarını uzatarak arkasından geliyordu. Hava bir önceki günden daha soğuktu ve her şey güneş ışığında delici bir parlaklıkla parıldayan buzla kaplıydı. Soğuktan etkilenmeyen ejderhalar onun omuzlarından ve başının üstünden mutlu bir şekilde cıvıladı. Kuşlar da onlara cıvıl cıvıl sesler çıkararak karşılık veriyordu.

Civanperçemi onları kıyıya doğru götürdü. "Dikkatli ol." Onu sahile kadar takip ederken kendini sabitleyebilmesi için elini uzattı.

Zümrüt ejderha kulaklarında cıvıladı.

Dalgalar köpüklü öpücükler halinde kuma çarptı ve Yarrow'u kıyı boyunca mağaraların girişine kadar takip etti. Gölgelere açılan bir kapı gibi görünüyordu, ki tam olarak öyle olduğunu tahmin etti. Mağaraların aydınlık olması için hiçbir neden yoktu. Bunun onları neden korkutucu kılması gerektiğini bilmiyordu. Ne de olsa, Yarrow'un aksine, çocukluğunda burada yaşadığı travmatik bir olay yoktu.

Bu sadece karanlık, dedi kendi kendine. Ve ben buna tek başıma girmeyeceğim. O da yalnız değil. Belki yüksek sesle duymak ister diye, "Bu sefer yalnız değilsin," dedi.

"Korkmuyorum."

"Ben korkuyorum. Her yer karanlık ve mağara gibi."

Sırıttı. "El ele tutuşmak ister misin?"

"Her zaman, ama bunun konuyla ilgisi yok." Elini tuttu ve gölgelerin içine doğru yürüdüler. Gün ışığı etraflarında azaldıkça feneri yakması için onu serbest bıraktı ve sonra diğer elinde feneri tutarak tekrar onun eline uzandı. Fenerin ışığı gölgelere yayılırken ejderhalar cıvıladı. Kırmızı ejderha kafasından uçtu ve fenerin etrafında döndü.

"Bu mağaralar bir labirent," dedi Yarrow daire çizen ejderhaya, "ve biz içlerinde hazine arıyoruz. Bize yardım etmek ister misin? İstedğin kadar bal alabilirsin."

"Deniz kabuğu arıyoruz." Terlu mağaranın içine akan kum parçasından başıboş bir deniz kabuğu aldı. Bunu onlara yürüyüş sırasında açıklamıştı ama şimdi anlamalarını umarak tekrarlardı. "Bunun gibi, ama daha çok

ve her çeşitten. Kuş kabukları, kaplumbağa kabukları, fındık kabukları ve deniz kabukları." Ballı tereyağını tekrar uzattı.

Kırmızı ejderha tencereyi minik pençeleriyle kavradı ve sonra bir ciyaklamayla karanlığa doğru uçtu.

"Takip ediyor muyuz?" Yarrow sordu.

Ejderha dili bilmiyordu. "Bilmiyorum. Evet mi?"

İpi çözdü ve bir ucunu bir kayaya bağladı. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi." Karanlığa doğru yürüdüler. Birkaç adım sonra Terlu sağ omzundaki ejderhanın havalandığını hissetti. İleri doğru uçtu, pulları fener ışığında parlıyordu ve kısa süre sonra gözden kayboldu.

Mağarayla birlikte döndüler ve sonra üçüncü ejderha gölgelerin içine uçtu.

Terlu onların omuzlarındaki ağırlığını özlemişti. İstedığinin bu olduğunu biliyordu ama yine de... Yarrow'un elini daha sıkı sıktı. "İyi misin?"

"Bu sefer farklı. Evet."

"Güzel. Daha önce hiç mağaraya girmemiştim. Görünüşe göre karanlıktan pek hoşlanmıyormuşum, ki *bunu şimdiye* kadar fark etmemiştim. Bir heykele dönüştürüldükten sonra..." Durdu, yutkundu ve sonra devam etti. "Beni bir süreliğine bir dolaba koydular. Kuzey Okuma Odası'ndaki kaideyi yaparken beni orada bıraktılar. Diğer depo malzemeleriyle birlikteydim. Sadece saklanacak ve unutulacak bir şeydim. Unutulduğumu sanmıştım. Sanırım... Sanırım bir süreliğine kendimi unuttum." Mağaranın bu anıları canlandıracağını hiç düşünmemişti. Aklının bir köşesinde kalmalarını tercih ederdi.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." Sesi bir kucaklama gibiydi.

Devam etti. "Beni tekrar ışığa çıkardıklarında biraz uyandım. Beni Kuzey Okuma Odası'na yerleştirdikleri zamanı hatırlıyorum. Hatırlıyorum..." Sesi titriyordu. "Onlara teşekkür ettim. Onlara *teşekkür ettim*. Kafamın içinde. Konuşamıyordum elbette. Ama o küçük nezaket için, güneş ışığı için, yalnız olmadığım için minnettardım. Bana bakmaya gelen insanları izleyebiliyordum. Hikayemi anlatışlarını dinleyebiliyordum. Tabii ki karıştırarak. Ta ki ben dinlemeyi bırakana kadar. Ve sonunda, bana olan ilgilerini kaybettiler. Tanıdık bir dekorasyona dönüştüm. Beni bir zamanlar biri olan biri olarak görmeyi bıraktılar. Sanırım... Sanırım onları suçlayamam, çünkü ben tanıdık bir dekorasyondum. Yıllarca." Altı yıl.

"En azından senin için onlardan nefret edebilir miyim? Bunu sana yapanlardan." "Bunu kendime ben yaptım. Yasaları çiğnedim ve yakalandım."

"Cezan suçunu aştı." "Yargıç öyle düşünmedi."

"Bunun bir daha başına gelmesine izin vermeyeceğim," dedi Yarrow. Mağara kıvrıldı ve onlar da arkalarındaki ipliği çözerek onu takip ettiler. Ejderhaların nereye uçtuğunu merak etti. Kanat çırpışlarını ya da kendisinin ve Yarrow'un ayakkabılarının altındaki çakıl taşlarının çıtırtısından başka bir şey duymuyordu.

"Onları durduramayabilirsin."

"Eğer ailem haklıysa, 'onlar' artık var olmayabilir. Sen ve ben... dikkatimiz dağılmışken, dış dünyada bir şeyler değişti. Ama sen artık dış dünyada değilsin. Belde'desiniz. Burada her şey farklı."

Belki de haklıydı. Alyssium'da değildi ve imparatorluk çökmüştü. Belki de bu güvende olduğu anlamına geliyordu. Yine de kimseden onun için kendini riske atmasını isteyemezdi. Büyüleri öğrenen oydu; bir imparatorluk müfettişi gelirse suçu üstlenecekti. Mecbur kalırsa, bitkileri işbirliğine zorladığını iddia edebilirdi.

"Ayrıca, bitkiler senin onlardan alınmana izin vermez," dedi Yarrow, sanki onun ne düşündüğünü duyabiliyormuş gibi. Onun elini sıktı. "Artık yalnız da değilsin."

Bu sözler bir sarsıntı gibi geldi. Bu sözleri Yarrow'a defalarca söylemişti - yalnız değildi, yalnız kalmasına gerek yoktu, yalnız olmaması daha iyiydi- ama Yarrow daha önce de söylemiş olmasına rağmen bu sözlerin kendisi için ne kadar geçerli olduğunu düşünmeyi bırakmıştı. Bu kez kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Yaptığı her ballı kekle, onunla paylaştığı her serayla, onunla büyü deneyerek geçirdiği her öğleden sonrayla ona bunu göstermeye çalışıyordu.

Ben yalnız değilim.

Kendine bir yer bulmuştu. Arkadaşlık bulmuştu. Sadece Yarrow'la değil, Emerald'la, bitkilerle, ejderhalarla ve şimdi de ailesiyle.

Her nasılsa bu ıssız ada çok dolu hale gelmişti.

Tünel bir konser salonu kadar büyük bir mağaraya açılırken Yarrow durdu. "Bunu hatırlıyorum." Feneri önlerinde tutuyordu ama ışık çoktan gelmişti, yükseklerden gelen bir güneş şeridi karanlığı deliyor, uçsuz bucaksızlığı bir gün fısıltısıyla aydınlatıyordu. Sarkıtlar ve diktler

damlayan taş sütunlar halinde birbirlerine doğru uzanıyordu. Nadiren görülen gün ışığı, sulu parlaklıkta dans ederek taşın narin renklerini yakalıyordu.

Onun yanında aval aval baktı. "Bu çok güzel."

Bir tarafta, fildişi taştan bir duvardan aşağı su damlıyordu. Su, kayayı yeşil ve bakır rengine boyamıştı. Adanın altında bu kadar güzellik yattığını tahmin etmemişti.

"Gel," dedi adam.

Onu kireçtaşından kubbelerin arasına götürdü. Damlaların ortasında duran taş buz sarkıtlarından oluşan tavana baktı ve seraların altında ne tür bir ihtişamın saklı olduğunu bilen başka biri olup olmadığını merak etti. Laiken buraya gelmiş miydi? Bunu gördüğünde ne düşünmüş ve ne hissetmişti? Güzelliği karşısında dehşete mi kapılmıştı yoksa yanlış yönlendirilmiş amacı onu çok mu tüketmişti?

Bir açıklıktan eğilerek geçen Terlu, Yarrow'u mağaranın üstündeki çatlaktan gelen tek güneş ışığının dokunmadığı bir oyuya kadar takip etti. Fenerini kaldırdı. Burada taş, dantel gibi narin perdeler oluşturmuştu. "Buraya geri geldim," dedi Yarrow. "Bir kez, yıllar sonra. Kendime kanıtlamak istedim... Şey, bunun bir önemi yok çünkü işe yaramadı. Bir saat dayandım ve sonra kaçtım ama bu odayı hatırlıyorum."

"Bayıldım.

"

Gülümsedi.

Taşın bu şekilde oluşabileceğini bilmiyordu. Sanki su ve zamanla değil de sihirle yapılmış gibi görünüyordu. Ya da belki su ve zaman da kendi başına bir sihirdi.

"Bunu seninle birlikte tekrar görmek istedim," dedi Yarrow. "Senin burada olmanın bunu değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için. Ve değiştirdi de. Sen her şeyi değiştirdin."

"Vay canına," dedi. Kendi kendine yüzünü buruşturdu. *Bu* onun cevabı mıydı? Sevdiği adam az önce en romantik, en *sevilen* sözü mü söylemişti? Bu kelime ikinci kez aklına geliyordu, sanki ona aitmiş gibi doğal bir şekilde. *Onu seviyor muyum?* Onu birkaç haftadır tanıyordu. Tam bir sezon bile değil. Ama şimdiden onunla ve onun hayatıyla iç içe olduğunu hissediyordu. Nefes almak kadar onun bir parçasıymış gibi hissediyordu.

Bir kanat çırpma sesi duydu.

"Sanırım bu..."

"Ya yarasalar ya da ejderhalar."

"Yarasalar daha sessizdir." Terlu sesi takip ederek büyük salona geri döndü. Sarkıtların yanında kırmızı ejderha sekiz çizerek uçuyordu. Pençelerinde bir şey tutuyordu.

Yarrow'la birlikte ejderhanın onları fark etmesini ve onlara, Yarrow'un havada tuttuğu fenere doğru uçuşmasını bekledi.

Ejderha nesneyi Terlu'nun avuçlarına bıraktı. Bu bir deniz kabuğuydu.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Yarrow onun omzunu kavradı ve sıktı. "Bu mu -"

"Bize onu nerede bulduğunu gösterir misin?" Terlu küçük ejderhaya sordu.

Ejderha karanlığın içine doğru ilerledi. Yarrow feneri sabit tuttu ve ipliği çözmeye devam ettiler. Yaklaşık bir saat yürüdükten sonra Terlu ipliğin azaldığını fark etti. Belki duvarları işaretleyebilirlerdi? Bu işe yarayabilirdi.

İplik bittiğinde, mağara duvarlarına ok işaretleri yapmak için kömür kalemini kullandı. "Ne kadar derine iniyor?"

"Sonsuz," dedi Yarrow.

"Bu pek olası değil."

"Bilmiyorum. Adanın her yerinin altında mı?" "Çok daha muhtemel. Sen iyi misin?" diye sordu.

"Kömür iyi fikir" demeden önce durakladı. "Sonsuza kadar dayanmaz."

"Bittiği zaman dururuz," dedi Yarrow. Feneri daha yükseğe kaldırdı ve ışık kireçtaşının üzerinde dans etti. Gölge ayaklarının dibinde kıvranıyordu. Artık deniz kokusu alamadığını fark etti, sadece nemli, bakırımsı bir ekşilik vardı. "Burada kaybolmayacağız. Buna değmez."

"Ama o bir deniz kabuğu buldu."

"Buna değmez," diye tekrarladı Yarrow.

"Eğer malzemeleri yok etmezsek..."

Adam yürümeyi bıraktı. Adamın elinin terden yapış yapış olduğunu ve parmaklarını daha sıkı sıktığını fark etti. "O zaman öyle olsun. Büyülü seranın ölmesine izin veririz ve kendimizinkini inşa ederiz, kurtarabildiğimiz kadar bitkiyi kurtarıyoruz. Ölü bir büyücünün hayali için seni riske atmayacağım."

"Ama serayı seviyorsun." "Ben seni daha çok seviyorum," dedi.

"Ah." Sesi gıcırıltıydı.

Onun ötesine bakarken Yarrow'un gözleri büyüdü. "Yine de bunu yapmak zorunda kalacağımızı sanmıyorum. Bak." Adam elindeki fenerle bir işaret yaptı ve Yarrow onun ne gördüğünü görmek için döndü: Bir sonraki mağaranın ortasında, üç ejderha taştan bir sunağa benzeyen bir şeyin etrafında dönüyordu.

Ortada bir kaplumbağa kabuğu vardı ve içi yüzlerce başka kabukla doluydu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Tüm bal kavanozları karşılığında üç küçük ejderha yeni istiflerinden vazgeçti. Çok güzel bir şekilde düzenlenmişti: her bir kabuk, ters çevrilmiş deniz kaplumbağası kabuğunun içinde spiral şeklinde üst üste binen kiremitler gibi sıralanmıştı. Yarrow feneri üzerine tuttuğunda Terlu kabukların sedef içlerinin parladığını gördü. Bunca zaman sonra büyü malzemeleri mükemmel bir şekilde bozulmamış ve sergilenmişti.

Büyünün sona ermemiş olmasına şaşmamalı.

Eğer durdurulmazsa, her çiçek, her ağaç, her asma ölene kadar sera üstüne sera yıkmaya devam edecekti.

Feneri yere bıraktı ve ceplerinden birinden bir yığın kuru ot çıkardı. "Başarısız seraların birinden," dedi. "Uygun göründü." Çırayı kabukların arasına koydu.

"Sanki derin bir şeyler söylememiz gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Terlu.

Civanperçemi homurdandı ve ardından ateş başlatıcısını çıkarıp çırayı tutuşturdu. Duman mağaranın tepesine yükselirken alevleri beslemeye devam etti.

Ejderhalar cıvıldadı ve hepsi kapıya doğru çekildi. Yarrow feneri yanında taşıdı. Kaplumbağa kabuğunun içindeki kabuklar alev almaya ve duman çıkarmaya devam etti. Alevler her söndüğünde, Yarrow odaya geri dönüyor ve ateşe biraz daha yakıt ekliyordu.

Sonunda alevler azaldı ve daha fazla yakıt eklemedi.

Dumandan korunmak için kolundan nefes alan Terlu kaplumbağa kabuğunu kontrol etti. İçindeki fındık kabukları gitmiş, deniz kabukları ise kül haline gelmişti.

Yanmakta olan kaplumbağa kabuğunu aldı. "Sanırım yok oldu."

"Külleri denize atabiliriz," dedi Terlu. "Bırakalım gelgitler onları alıp götürsün."

Duvardaki kömür işaretlerini takip ederek ipin başlangıcına gittiler. Terlu ipin ucunu aldı ve onlar yürürken sarmaya başladı. Üç ejderha tekrar onun omuzlarına ve başına yerleşti. İçlerinden biri tatlı höpürdetme sesleriyle kulağının yanındaki bal peteğini kemiriyordu.

"Sence sera artık gerçekten güvende mi?" Yarrow sordu.

"Bilmiyorum," dedi Terlu. "Ama sanırım öyle?" Aklına bunun kendi durumuyla aynı olduğu geldi. Artık imparatorluğun çöktüğünü bildiğine göre güvende olduğunu *düşünüyordu* ama *bunu* gerçekten bilebilir miydi? Yeterince yakın olduğunu düşündü. Bildiği kadarıyla bitkiler güvendeydi. Ve bildiği kadarıyla kendisi de güvendeydi. Belki de herkesin sahip olduğu tek şey buydu, bir umut ve bir inanç. *Belki de bu kadarı yeterliydi.*

İpi bir top haline getirirken, ileriden sesler duydu. Bunun üzerine başındaki ejderha kanatlarını çırpı ve öttü. Sesler daha yüksek ve daha heyecanlı hale geldi.

Işık duvarlardan sekti ve Terlu adının söylendiğini duydu: "Terlu? Yarrow? İyi misin?"

"Buradayız!" diye karşılık verdi.

Köşeyi döndüler. İleride bir kalabalık gördü -Birch ve Rowan önde, Lotti Rowan'ın omzunda gidiyordu. Dendy de yanlarında hoplayıp zıplıyordu. Yarrow'un amcası Rodrick'in yanı sıra Rowan'ın karısı Ambrel'in de diğer bitkilerle birlikte arkalarında olduğunu gördü. Yarrow'un nefes alışını duydu ve o ana kadar kendisini bulmaya geldiklerine inanmadığını biliyordu, mağarada tek başına o küçük çocuk olmasının üzerinden yıllar geçmesine rağmen, herkes neden burada olduklarını ve neyin tehlikede olduğunu bilmesine rağmen.

Rowan onları gördüğünde sırtıttı. "Hey, kaybolmadınız ya da ölmediniz! Yaşasın!" "Bu konuda mutlu olmana sevindim," dedi Yarrow.

"Tabii ki mutluyum-bekle, sen mutlusun. Bence mutlusun. Gerçekten gülümsüyorsun." Dönüp karısına baktı. "Ambrel, kardeşimin yüzündeki o gülümseme bir gülümseme mi?"

"Bunu yapabilirim," dedi Yarrow.

"Emin değildim."

Birch küllerin bulunduğu kaplumbağa kabuğuna baktı. "Onu buldun mu?"

"Ve yaktım," diye onayladı Yarrow. "Geri kalanını okyanusa atacağız."

Birch derin bir nefes verdi. "Vazgeçmeye o kadar istekliydim ki, en başından beri cevap ayaklarımızın altındaydı. Özür dilerim. Düşündüm... yanlış olan pek çok şey düşündüm ama evimizden ya da senden asla vazgeçmemeliydim."

Bu gerçek bir özürdü.

Yarrow'a bakan Terlu, onun da bunu duyduğunu söyleyebilirdi. Birch'ün önceki girişimlerinin aksine, bu seferki yürekten gelmiş gibiydi; hem bir şeyleri düzeltmek istiyor hem de neden bozulduklarını anlıyordu.

Rowan gözlerini devirdi. "Bunun için cidden kendini suçlayamazsın. Hiçbirimizin tahmin edebileceğini sanmıyorum... Hey, bunlar ejderha mı? Labirentten mi?"

Terlu'nun üzerine tünleyen üç ejderha Rowan'a cıvıladı.

O da onlara cıvıladı. Terlu'nun sol omzundaki ejderha Rowan'ın omzuna uçtu ve hemen pençelerini bir kedinin battaniyeyi yoğurması gibi Rowan'ın saç örgülerine doladı. Rowan güldü. "Ahh, bu gıdıklıyor!"

Diğer iki ejderha Terlu'nun üzerinde kaldı. Bir tanesi kuyruğunu sıcak mücevherlerden oluşan bir kolye gibi Terlu'nun boynuna doladı. Diğer başının tepesine kıvrıldı.

İpi takip ederek mağaradan birlikte çıktılar. Ayaklarının arasında zıplayan Dendy, bitkilerin çatlakları kapatma konusunda kaydettiği ilerlemeyi ve öğrenmek isteyen insanlara öğretmek için nasıl daha fazla malzeme hazırladıklarını anlattı. Lotti, Laiken'in hayaletini nasıl tekrar ziyaret ettiğini ve ona malzemeleri nasıl aradıklarını anlattı. Hayaletin bu durumdan memnun görüldüğünü düşünüyordu, ancak ondan geriye ne kadar az şey kaldığı düşünüldüğünde bunu söylemek kuşkusuz zordu. Gül, hayaletin esintisinin daha çok lavanta gibi koktuğunu ve bunun kokarca lahanasından daha güzel olduğunu bildirdi.

Mağaradan çıktıklarında gelgit iyice yaklaşmıştı. Mağaranın ağzından birkaç metre ötedeki çakıl taşlarını yalıyordu. Yarrow, "Külleri iskelenin dışına dökmeliyiz," diye önerdi. "Orası daha derin."

"Atalım," dedi Terlu.

"Aynı şey, değil mi?"

"Ama kulağa daha dramatik geliyor," dedi Terlu. "Kelimeler önemlidir." Doğru sözcükler paramparça olmuş camları iyileştirebilirdi. Ve kalpleri. Ve aileleri. Ve hayatları.

"Bu çok kötü, çünkü doğru kelimeleri asla bulamıyorum," dedi Yarrow.

"Önemli olduğunda bulursun," dedi Terlu ona gülümseyerek. Kolunu onunkinin içinden geçirdi ve feneri babasına uzattı. Kaplumbağa kabuğunu diğer kolunda taşıyordu. Yokuşu tırmanıp ağaçların arasına girdiler ve karların arasındaki ayak izlerini takip ederek yola çıktılar, sonra da küçük geçit törenleri rıhtıma kadar devam etti.

Yarrow ve Terlu sonuna kadar yalnız yürürken diğerleri arkalarında bekledi.

"Sen de yapmak ister misin?" Yarrow teklif etti.

"Sen yapmalısın. Büyünün en çok canını yaktığı kişi sensin."

"Ama onu tamir eden de sensin," dedi Yarrow.

"Birlikte mi?" dedi Terlu.

"Birlikte," diye kabul etti.

Külleri dalgaların içine attılar. Bir süre sonra da kaplumbağa kabuğunu attılar. Bir süre yüzdü ve sonra dalgalar vurdukça yavaş yavaş suyla doldu ve batmaya başladı.

"Muhtemelen kıyıya vuracaktır," dedi Yarrow.

"Sorun değil. Bu noktada bu bir tür sembolikti. Yangın çok büyüktü."

"Güzel."

İkisi de kaplumbağa kabuğunun dalgaların altında kayboluşunu izlediler.

Diğerlerine katılarak karların içinden geri yürüdüler.

Büyücünün kulesine vardıklarında Lotti, Rowan'dan içeriye girmesine yardım etmesini istedi. Laiken'e ne yaptıklarını ve bitkilerinin güvende olduğunu haber vermek istiyordu ama Laiken'in kapı kolunu çalıştıramıyordu. Rowan ve Ambrel, küçük ejderhayı Rowan'ın omzundan Terlu'nun omzuna aktardıktan sonra, küçük gülü büyücünün evine sokmak için oradan ayrıldılar.

Kalan iki insan, Birch ve Rorick, çatı, pencere ve bacalardaki çalışmalara katılmak için kulübelere ulaştıklarında izin aldılar. Mavi kulübe artık yaşanabilir durumdaydı, gün doğumu renklerindeki kulübe de öyle. Şimdi üçüncüsü üzerinde çalışıyorlardı. Yapılacak çok şey vardı ama en azından aile artık çalışma odasında üst üste yatmıyordu.

Diğer bitkiler seraya ulaşana kadar Terlu, Yarrow ve ejderhalarla kaldılar ve sonra vedalaşıp çatlakları onarma işlerine devam etmek üzere ayrıldılar. Terlu ve Yarrow ejderhaları birlikte ayçiçeği labirentine geri götürdüler.

Krizantem yapbozunun kapısı açıldığında, üç küçük ejderha havalandı ve mutlu triller ve cıvıltılarla içeri uçtu. Diğer ejderhaların çağrılarıyla karşılandılar. Yukarıda, aurora yeşil ve sarı şeritler halinde dalgalanıyordu.

"Yardımlarınız için teşekkürler," diye seslendi Yarrow arkalarından.

Terlu kavanozları kapının içine, ejderhaların kolayca ulaşabileceği bir yere yerleştirdi. "Şu andan itibaren kapıyı açık bırakacağız." Aynı fikirde olduğundan emin olmak için Yarrow'a baktı ve o da başını salladı. Laiken'in Belde sakinlerine belli bir şekilde davranmış olması onların da aynı şekilde davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Lotti ve diğer duyarlı bitkiler gibi ejderhalar da kendilerine izin verilenden daha fazlası olduklarını kanıtlamışlardı. *Artık bir şeylerin değişme zamanı gelmişti.* "Daha fazla bal istediğinizde bize haber verin."

Üç ejderha da labirente geri uçtu. Çiçeklerin üzerinde gezinirken bir süre onları izledi. Hikayelerini diğer ejderhalara anlatıp anlatmadıklarını merak etti ve evet, anlattıklarına karar verdi.

"Kapıyı açık bırakırsak labirenti terk edeceklerini düşünüyor musun?" Yarrow endişelendi.

"Evet," dedi Terlu. "Ama sonra geri gelecekler. Aileleri ve arkadaşları burada."

"Mmm. Ayrıca hazineleri de."

"Elbette, o da var."

Yan yana birkaç dakika daha ejderhaların uçuşunu izledikten sonra Yarrow, "Acaba ballı kek severler mi? Kaldırabilmeleri için daha küçük porsiyonlar pişirebilirim..."

"Bence buna bayılırlar."

Ejderhaları bırakarak seralara doğru geri döndüler. Onun aceleyle ot biçmesini, budama yapmasını ya da saksı değiştirmesini bekliyordu ama belki de buna ihtiyacı yoktu, artık yüz binlerce bitkiyle sadece o ilgilenmiyordu. Babasının kendisi için mağaralara gelmiş olması konusunda ne hissettiğini merak etti. Kabul, artık çocuk değildi ve kaybolmamıştı ama belki de bu en azından bir şeylerin başlangıcı olabilirdi? Yine de sormayacaktı. Bunu halletmek Yarrow'a kalmıştı.

"Yani, sanırım bekleyeceğiz?" Yarrow dedi ki. "Bakalım başka seralar da çökecek mi?"

"Sanırım öyle." Başarılı olup olmadıklarını sadece zaman gösterecekti. Ama başardıklarından emindi. Laiken'in son not defterindeki çevirisine güveniyordu.

"Hmm."

Gül odasında, pembe, kırmızı ve beyazın birçok tonunun altında gezinirlerken Yarrow, "Şimdiye kadar önemsedığım her şeyi kurtardığına göre, bis için ne yapmak istersin?" diye sordu. Kolunu onun beline doladı ve adımlarını onunkilere uyacak şekilde kısalttı. Ona doğru eğilerek kokusunu içine çekti -bal ve deniz ve ter ve tatlılık- güllerle birlikte.

Sırada ne olduğunu düşündü. "Sanırım... Bir mektup yazmak istiyorum." "Huh. Tamam."

Ne kadar çok düşünürse o kadar emin oluyordu.

"Beklediğim cevap bu değildi," diye itiraf etti.

"Ailemin hayatta olduğumu bilmesini istiyorum," dedi Terlu. "Ve mutlu." Sonunda elini uzatmaya hazırdı. Ormanda soğuk ve yalnız uyandığında olduğu gibi değildi, ada, harikaları arasında ilk yürüdüğü zamanki gibi değildi ve ötesindeki dünya da... aynı değildi. *Vakit geldi.*

"Ahh," dedi Yarrow. "Evet. Sen yazarken ben de öğle yemeği hazırlayayım. Denemek istediğim bir kişi tarifi var..." Sarımsak dikmekten bahsederken olduğu gibi aynı sevimli coşkuyla ona kişten bahsetmeye devam etti.

Ağaçların, kulübenin ve seranın üzerine yeniden hafif hafif kar yağmaya başladı. Kanatlı kedi onları kulübenin kapısında karşıladı ve üçü içeri girdi.

Yarrow birkaç yumurta kırıp çırpırmaya başlarken, Terlu masasına oturdu ve temiz bir kâğıt çıkardı. Tüym kalemının ucunu mürekkep hokkasına daldırdı.

Sevgili-

Durakladı.

Anne babasına ve kız kardeşine ayrı ayrı mektuplar mı yazmalıydı? Peki ya kuzenlerine? Teyzelerine, amcalarına, büyükanne ve büyükbabalarına?

Sevgili Ailem, diye yazdı.

Tekrar durakladı.

"Onlara iyi olduğunu söyle," diye tavsiye etti Yarrow.

Bunu yazdı. Ve sonra bu ilk kelimeler orada durduktan sonra yazmaya devam etti. Onlara Alyssium'a umut ve korku dolu ilk geldiği zamanı anlattı. Onlara kütüphaneden, işi aldığı için ne kadar gurur duyduğundan ve hayal ettiği gibi olmadığı ortaya çıktığında ne kadar hayal kırıklığına uğradığından bahsetti. Onlara evini ne kadar özlediğini, onları ne kadar özlediğini ve neden geri dönmediğini anlattı - çünkü ait olduğu ve bir amacı olduğu bir yer bulmak istiyordu ve onları ne kadar sevse de bunun Eano olmadığını biliyordu. Ama Alyssium da değildi. Anlaşıldığı üzere, Belde'ydi.

Bu yer. Bu adamla birlikte.

Yarrow ve buradaki yaşamı hakkında yazarken gülümsedi. *Olmak istediğim bir yer ve sahip olmak istediğim bir gelecek buldum. Ben mutluyum ve umarım siz de mutlusunuzdur. Lütfen cevap yaz.*

Seni

özledim.

Sevgiler,

Terlu'nuz

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç hafta sonra son çatlak da kapatıldı.

Terlu bunu bekliyordu - konuşan bitkilerin son ölü seraları üzerinde çalıştıklarını biliyordu. Hatta bu sabah, o anı kaçırmamak umuduyla deniz kaplumbağasıyla günlük yüzüşünü kısaltmıştı. Bu yüzden uzaktan gelen tezahüratları duyduğunda bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Olay gerçekleştiğinde, daha önceki denemelerinden birinde Yarrow'la birlikte neredeyse boğuldukları, alıştırma serası adını verdiği yerde büyü varyasyonları üzerinde çalışıyordu.

Lotti haberle birlikte içeri daldı. "Başardık!" diye bağırdı. "Tüm camlar tamir edildi!"

"Bu harika!" Terlu da onunla birlikte kutlama yaptı. Küçük gül, yaprakları havada sallanarak etrafında dans etti ve Terlu dönerek onu izledi. Bu gerçekten de muazzam bir başarıydı. Binlerce, hatta yüz binlerce çatlaktan sonra, cam nihayet bir bütün olmuştu. Her sera yeniden yaşam barındırabilirdi.

"Yapacak yeni bir büyüye ihtiyacımız var." Terlu güldü.

"Ben ciddiym." Küçük gül, sanki daha ciddi görünmeye çalışıyormuş gibi yapraklarını genişletti. "Camın tamir edilmiş olması muhteşem ama daha yapılacak çok şey var."

"Henüz yeni bir büyüüm yok." Terlu uğraştığı sayfalara el salladı. Bir tomar not yazmış ve sayısız varyasyon denemişti ama şimdiye kadar başarılı olamamıştı.

Lotti zıplayarak sayfalara yaklaştı. "Bu ne işe yarıyor?"

"İdeal olarak, eğer doğru çalışıyorsa, sadece camın içinde koruyucu bir kalkan oluşturur - bazı odaların sıcak ve nemli olmasını mümkün kılan şey budur

Tropik bitkiler ve diğerkleri için kış gündönümüne bu kadar yakın bir zamanda sebze yetiştirmeye yetecek kadar."

"Ama henüz çalışmıyor mu?"

şimdiye kadar, insanların içinden geçmesine izin verecek kadar geçirgen ve patlamayacak kadar sağlam bir baloncuk yapmayı başarmıştı - güvenli olması için her *seferinde* malzeme halkasının *dışından* atıyordu. Bununla birlikte, ısıyı da tutmuyordu, ki asıl mesele de buydu. Büyü üzerinde yeterince oynarsa eninde sonunda başaracağından emindi. İfadelerin nasıl etkileştiğini anlamaya daha yakındı. Ama anahtar kelime "sonunda" idi. "Henüz değil. Birch ve diğerlerinin sana nasıl fidan dikileceğini öğretmesine ne dersin?"

Lotti'nin nefesi kesildi. "Ooh, sence bunu yapabilir miyim?"

"Kesinlikle. Bence yapmak istediğın her şeyi yapabilirsin." Ya da en azından tüylü yapraklardan oluşan bir tabana sahip çok küçük bir çiçek için fiziksel olarak mümkün olan her şeyi, gerçi Terlu güle herhangi bir sınırlama koymazdı. "Artık büyücü olabileceğınızı kanıtladığınıza göre, sizin ve diğer bitkilerin bahçıvan olmamanız için bir neden göremiyorum."

"Alınma ama bahçıvan olmayı tercih ederim. Bu daha önemli."

Terlu sırtıttı. "Alınmaca gücenmece yok. Bu daha önemli." Memnun olan Lotti zıplayarak seradan çıktı.

Terlu günlüğüne son deneyinin sonuçları hakkında bir not düştü ve ardından bir sonraki denemesi için bir kenara koyacağı malzemeleri topladı. Metinleri kendisiyle birlikte incelemesini isteyebileceğı birinin olmaması çok yazıktı, çünkü büyücünün notlarını çözdükten sonra bile Birinci Dil'i çözümlemenin zor olduğı biliniyordu. Ah neyse, bu sadece daha fazla zamanını alacağı anlamına geliyordu - ki Laiken'in arızalı büyüsü devre dışı bırakıldığına göre daha fazla zamanı vardı.

Malzemeleri yok ettiklerinden beri tek bir sera bile ölmemişti ve bunun sona erdiğini ummak için kendine izin veriyordu. Ayrıca, Lotti ona haberi verdikten sonra Laiken'in hayaleti dağılmıştı, bu da doğru şeyi yaptıklarının bir başka kanıtıydı.

Teorisine göre, Laiken'in bir parçası sevgili bitkilerini mahkum ettiğini biliyordu ve bu yüzden hayaleti gitmesine izin verememişti. Artık hatasını telafi ettiğine göre huzurluydu ve bu da güzeldi. En azından üst kattaki yatak odası daha az rüzgârlıydı, her ne kadar Lotti (komodinin üzerindeki bir tencerede uyuyordu) dışında kimse orayı kendi odası olarak sahiplenmek istemese de -Yarrow'un hiçbirinin anlayamayacağı kadar çok anısı vardı.

Aile kuleye kalıcı olarak taşınmak istiyordu ve yürümeye başlayan çocuğu olan komşu merdivenli ya da büyülü bir ev istemiyordu.

Her şey yerine yerleştirildikten sonra Terlu uygulama serasından dışarı çıktı. Gül odasına ulaştığında içeri doğru yürüdü. Minik ejderhalardan biri gül ağacından gül ağacına uçmakla meşguldü; kapıyı açık bıraktığından beri tozlaşmaya yardım etmeyi seçmişlerdi, ancak günün sonunda her zaman ayçiçeği labirentlerine geri dönüyorlardı.

Safir mavisi gözleri olan altın rengi ejderha ona doğru öttü.

"Daha sonra kulübeye gel," dedi Terlu ona, "ve biraz bal alabilirsin."

Memnun olan ejderha başka bir güle doğru uçtu, çiçek ağırlığının altında sallanırken sapında dengede durdu. Burnunu çiçeğin ortasına soktu.

Yoluna devam eden Terlu, Yarrow'u eskiden vahşi gryphonlara ev sahipliği yapan kulübenin dışında buldu; ona söylenene göre gryphonlar adanın diğer tarafındaki kullanılmayan bir kulübeye yerleştirilmişti. Neyse ki bu manevraya hiç dahil olmamıştı. Yarrow babasıyla birlikte çatıda çalışıyor, kiremitleri onarıyordu. Yarrow'un Birch'ün altında çalıştığını fark etmişti, eğer tutuşunu kaybederse onu yakalayabilecek pozisyondaydı.

-Bunun bilinçli bir seçim mi yoksa içgüdü mü olduğunu merak etti. *Ne kadar büyük bir kalbi olduğunun farkında bile değildi.*

"Duydun mu?" Terlu ona seslendi. "Tüm çatlaklar onarılmış!" "Bu harika!" Yarrow dedi ki.

Eski başarısız seraların tekrar düzgün bir şekilde büyülenmiş seralar olması için büyüü yeterince kavraması biraz zaman alacaktı, ancak seraların nasıl çalıştığına dair sıradan yasalara tabi olarak oldukları gibi iyi çalışacaklardı. Yıkılan odalardan bazıları, doğal olmayan ısıya ihtiyaç duymayan ya da bahçıvanların normal mevsimsel döngüde tutmak istedikleri bitkilere tahsis edilmek üzere çoktan geri kazanılmıştı. Geri kazanılan diğer seralar bahara kadar kullanılmayacaktı. Yarrow, güney adalarından gelen otlar için gelecekte bir yuva olarak bir tanesini gözüne kestirmişti - tohumları saklıyordu ve onları dikmek için doğru yeri bekliyordu.

Tüm bahçıvanların planları vardı ve kış hayal kurmak için mükemmel bir zamandı.

"Kış Bayramı planlarına ekstra bir kutlama ekleyebileceğimizi düşündüm." Terlu önerdi. "Bardağın dolu olduğunu kabul eden bir şey

Sabit mi?" Gözlerini güneşten korudu. Taze kar örtüsünden yansıyan güneş, gözlerini yaşartacak kadar sert parlıyordu.

Önce babasına yardım eden Yarrow, çatıya tırmandı ve merdivenden aşağı indi. Yere birkaç basamak kala atladı ve onun yanına indi. "Cam şekerden yapılmış bir şekerlemeye ne dersin?"

Kadeh kaldırmayı ya da bir tür konuşma yapmayı düşünüyordu ama bu çok daha iyi bir fikirdi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa harika geliyor."

Babası dikkatle aşağı inerken o da merdiveni tuttu. Birch dibe ulaştığında, Yarrow onu dengelemesine yardım etti. Birch kıkırdarak, "Herhalde çatılara tırmanmak için çok yaşıyım," dedi.

"Bunu sana söylemiştim," dedi Yarrow hafifçe.

"Ben söyleyince kulağa daha hoş geliyor," dedi Birch.

Yarrow homurdandı.

"Siz ikiniz bu akşam yemekte bize katılacak mısınız?" Birch bastonunu eve yaslandığı yerden alırken sordu. "Rorick biraz çizgili balık yakaladı ve tazeyken hepsini ızgarada pişirmek istiyor."

"Yani ne kadar çok yakaladığını göstermek istiyor," dedi Yarrow. "Aynen öyle."

Yarrow Terlu'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Terlu omuz silkti. Terlu ne isterse onun için sorun değildi.

"Bu gece olmaz," dedi Yarrow. "Ama artan olursa birazını Emeral için sakla." Terlu'nun elini tuttu ve kendi kulübelerine doğru geri yürüdüler.

"Bu gece için planın var mı?" Terlu sordu.

"Kabak, balkabağı ve domates ince dilimlenmiş, kekik, tuz ve karabiberle tatlandırılmış. Hamuru ikinci kabarmaya bıraktım bile, böylece yanında yemek için bir somun pişirebiliriz."

"Madem tüm bunları hazırladın, neden diğerlerine katılmayı düşündün ki?" diye sordu Terlu.

Omuz silkti. "Senin de isteyebileceğini düşündüm."

"Hamur zaten ikinci kabarmaya başladıysa olmaz." Birçok insanla, özellikle de Yarrow'un ailesi gibi birbirlerinden hoşlandıkları her hallerinden belli olan insanlarla bol bol vakit geçirmeyi seviyordu ama Yarrow'un ekmeğinden taze bir somun? Ve Yarrow'la baş başa bir akşam? Buna asla hayır demezdi. "Bugün büyüünün başka bir varyasyonunu denedim."

"Öyle mi?"

Ona ne denediğini, neler olduğunu ve bundan sonra ne deneyeceğine dair fikirlerini anlattı. İkisi de içeri girip paltolarını çıkarırken onu dinledi. Mutfak tezgahına geçerek sebzeleri dilimlemeye ve bir tavaya dizmeye başladı. Ateşi yaktı ve alevlerin üzerine çay için bir çaydanlık koydu.

Masada Yarrow'un yanına oturarak not defterine notlar ekledi; Laiken'inkiyle eşleştirmek için kendi günlüğüne başlamıştı ama onunki şifreli değildi. Sera büyüleri hakkında keşfettiği her şeyin açık ve düzenli bir kaydını tutmayı hedefliyordu ki bu, baloncuk büyüsündeki ilerleme eksikliğinin gösterdiğinden çok daha fazlasıydı.

Terlu birkaç büyüsünü başarıyla çıkarmıştı: örneğin ayçiçeği labirenti ve şarkı söyleyen bitkiler. Daha duyarlı bitkiler yaratma büyüsünü bildiğinden emindi ve bunu ancak diğer bitkiler isterse kullanacağına dair kendine söz vermişti. Ama en zor büyü, seraları yaratmak için kullandığı karmaşık büyü olarak kalmıştı. Bu büyü birçok başka büyüden örülmüştü. İpliklerin birbirine nasıl bağlandığını anlama konusunda adımlar atıyordu ama Laiken'in seraları büyülemek için yaptığı şeyi yeniden yaratabilmesi için bir ömür boyu çalışması gerekebilirdi. Yine de en azından kendisinden sonra çalışmalarına devam edecek olanlara açık notlar bırakacaktı. Bu arada, çok fazla oksijene ihtiyaç duymadan deniz kaplumbağasıyla birlikte yüzmesini sağlayacak bir büyü de keşfetmişti.

Öğrenecek ve yapacak o kadar çok şey vardı ki. Ve yiyecek, hissedecek, düşünecek ve olacak o kadar çok şey! Bazen tüm bunları kaçırmaya, bırakın dolu dolu bir hayat yaşamayı, bir daha asla tam bir nefes bile alamamaya ne kadar yaklaştığını düşünmek onu hâlâ nefessiz bırakıyordu.

Yarrow somunlara şekil verdi ve onları pişmeleri için tuğla fırına yerleştirirken o da sebzeleri tavada pişirdi. Otların ve pişmiş domateslerin kokusu kulübeyi doldurdu ve Terlu bu kokuyu içine çekti. "İnanılmaz kokuyor," dedi.

"Bu bir deney," dedi adam. "Bakalım ne düşüneceksin."

"Deneylerini seviyorum. Benimkilerden çok daha lezzetli." Masayı hazırlayan Terlu, her biri için su doldurdu ve karıştırma çubuğu olarak buz sarkıtları ekledi. Her bardağa bir taze nane yaprağı bıraktı.

Sebzeler bittiğinde onları iki tabağa servis etti. Kalanını bir servis tabağına kaşıkla koydu ve tavayı ıslanması için lavaboya yerleştirdi.

"Hadi, ye."

Bir çatal dolusu aldı, soğuması için üzerine üfledi ve sonra ağzına attı. Tatlar dilinin üzerinde patladı ve her bitki onun her parçasını doldurdu. "Tadı yaz gibi."

"Ben de bunu umuyordum."

Kadın bir lokma daha yerken, adam somunları kontrol etti. Onları çıkarıp dibine vurdu. Memnun kalınca soğumaları için bir kenara koydu ve yemeğe döndü.

Konuşmak ve konuşmamak arasında gidip geliyorlardı. Bir somun yeterince soğuyunca dilimledi ve ejderha onaylı ballı tereyağıyla birlikte servis etti.

"Bunu Kış Şöleni için yapmalısın," dedi Terlu. "Onun için başka bir spesiyalite üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi?"

"Tatlı için beklemen gerekecek. O konuda da deneyler yapıyorum."

Gülümsedi. "Kulağa ilginç geliyor."

Yemeklerini bitirip temizlendiklerinde, buzluktan bir tabak çıkardı. Pembe ve mor çiçeklerle işlenmiş bir peçetenin altındaydı; peçeteyi Alyssium'dan getiren babasının hediyesiydi. Birch nakış işlemeyi, onu oraya gönderen hastalıktan, kalbinde sadece uzman doktorların tedavi edebildiği bir zayıflıktan iyileşirken öğrenmişti. Çiçekler orantısızdı ama yine de güzeldi.

Yarrow onu masanın ortasına koydu ve sonra bir hareketle peçeteyi kaldırdı.

"Dramayı seviyorsun-" diye başladı ve sonra durup baktı.

Çikolata kaplı portakal dilimleriydi bunlar, her bir dilim bir mücevher kadar mükemmel ve dolgundu, yarısını ipek gibi pürüzsüz çikolata kaplamıştı. Boğazında bir yumru hissetti. Haftalar önce portakallardan bahsederken onu dinlediğini bilmiyordu. O zamanlar ondan pek hoşlanmamıştı. Aslında hoşlanmadığından da emindi.

Birdenbire, gönderdiği mektuba henüz cevap yazmamış olsalar da ailesi yanındaymış gibi hissetti - haftalar önce yoldan geçen bir denizci tarafından alınmıştı ama hiçbir tekne cevapla dönmemişti. Yine de burada bir parça evi vardı.

Terlu hızla göz kırptı.

"Onları sevmiyor musun?" dedi endişeyle. "Kış Şöleni'ndeki portakal şekerlemelerini hatırladığını söylediğini biliyorum ama sonra portakal ağacıyla ilgili hikâyeni düşündüm..."

"Bu mükemmel," dedi. "Sen mükemmelsin."

Yarrow homurdandı.

Ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Adam kollarını onun beline doladı ve onu kendine çekti. Elleri boynuna dolanıp saçlarına dolanırken onun sıcaklığını içine çekti. Adam onun boynunu ve kulağını öpmek için hareket ederken adını fısıldadı.

Çok sonra çikolatalı portakalları yediler. Ve gerçekten de mükemmeldiler.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Denizin üzerine hafifçe kar yağıyordu.

Çikolata portakallarının üzerinden beş gün geçmişti ve Terlu çalışma odasının penceresinden deniz yılanını gördüğünde büyücü kulesinde Laiken'in günlüklerini karıştırıyordu. Sırtarak ceketini giydi ve aceleyle rıhtıma indi.

Deniz yılanı geri döndüyse Marin ve Ree de çok uzakta olamazdı.

Onlar görüldüğünde el salladı ve Marin'in gemiyi rıhtıma doğru yönlendirmesini izledi. Mersin Ree sanki bu iş için doğmuş gibi arma üzerinde bir aşağı bir yukarı koşturuyordu.

"Belde'ye tekrar hoş geldiniz!" Marin iskele kazıklarından birinin etrafına bir ip atarken Terlu bağırdı, sonra da düğümü sabitlemek için tekneden atladı.

Terlu onu karşılamak için rıhtımdan aşağı inerken Marin geniş bir gülümsemeyle el salladı.

"Mektup var mı?" diye sordu.

Marin yanındaki çantadan bir mektup çıkarırken, "Aslına bakarsan, evet, bir tane," dedi, "ama beni gördüğüne sevinmemen beni yaralıyor."

"Ve ben!" Ree bağırdı.

"Elbette mutluyum. İkinizi de görmek harika," dedi Terlu ama gözleri mektuba sabitlenmişti. Çok renkli bir kurdeleyle bağlanmıştı - kırmızı, sarı ve turuncu, ailesinin evinin boyasıyla eşleşiyordu. Mektubu aldı, burnuna götürdü ve içine çekti. Kâğıttaki narenciye ve tuzlu suyun hafif kokusunu alabiliyordu. *Ev.* Hemen yırtıp açmak ve okumak istedi. Hayır, yalnız kalacağı bir an gelene kadar bekleyecekti. Bu kadar uzun süre beklemişti; biraz daha bekleyebilirdi.

"Teşekkür ederim." Mektubu göğsüne bastırdı.

"Sorun değil. Zaten buraya geliyordum."

"Geliyor muydun?"

"Kış Şöleni için zamanında döneceğimi söylemişim, hatırladın mı?" dedi Marin. "Sözlerimi tutarım. Özellikle de parası yakutla ödeniyorsa. Bahçıvanınızın her zamanki malzemelerinin yanı sıra birkaç özel ilavem de var." Gemi insanları boşaltmaya başladığında kenara çekildi: hepsi yumuşak alaca kürklü ve saçlarından minik boynuzlar çıkan çocuklu bir çiftin yanı sıra deri yerine gümüşü pulları olan yaşlı bir kadın. "Alyssium'dan gelen mülteciler. Burada yeriniz var, değil mi?"

"Evet, elbette." Daha o düşünmeden kelimeler ağzından çıkmıştı ama nasıl hayır diyebilirdi ki? Özellikle de ona korkmuş, yorgun ve umut dolu gözlerle bakıyorlarken. Ve sadece dört kişilerdi. Elbette Belde'ye dört kişi daha sığdırabilirlerdi, değil mi, özellikle de biri çocuksa? Yeni gelenleri selamladı ve onları Birch, Rowan ve diğerlerinin olduğu yere doğru yönlendirdi ve dört kişiye daha evet demesine aldırmadıklarını umdu. "Sağdan üçüncü kulübe," dedi Terlu. "Kalacak bir yer bulmanıza yardımcı olabilecek bazı insanlar bulacaksınız."

Ne kadar çok, o kadar iyi, değil mi?

Tabii tüm bu büyü kullanımı sorun yaratmayacaksa. Artık sadece o değildi. Konuşan tüm bitkilerin yanı sıra Yarrow'un kuzenlerinden birkaçı ve camdaki çatlakları onarmaya yardım eden teyzesi Rin de vardı. Yeni gelenler iskeleden ayrılırken, Terlu onların duymaması için sesini alçalttı. "Tek sorun, büyülü bir seranın yakınında yaşarken rahat olup olmayacakları. Burada çok fazla büyü işi var..." Sesi kesildi,

Kimin attığını söylememeye dikkat ediyordu.

Marin başını salladı. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Yasalar sağa sola değişiyor ve zarar vermediği sürece kimse seyrek nüfuslu bir adada küçük bir büyü çalışmasından çekinmeyecektir. Zarar vermek hala yasadıışı. Ama sizi heykelleştiren yasa-"

Terlu bir adım geri çekildi. "Bunu biliyor musun? Benim hakkımda?" "Seni buraya kim getirdi sanıyorsun?"

"I..." Bilmiyordu. Ama eğer Marin onu heykel olarak taşıyan denizciyse, o zaman elbette rıhtımda, gövdesindeki tahta heykele tıpatıp benzeyen, yaşayan, nefes alan bir insan gördüğü anda kim olduğunu hemen anlamış olmalıydı. *Hiçbir şey söylememeyi tercih etmişti.* Bu konuda ne hissettiğinden emin olamayan Terlu aval aval denizciye baktı. "Başından beri biliyor muydun?"

"Elbette." Marin sanki bu Terlu'nun hayatındaki en önemli (ve travmatik) olay değil de önemsiz bir ayrıntıymış gibi omuz silkti. "Ne yaptıklarını bilmeden suçluları taşımayı körü körüne kabul etmem. Biliyordum ve sempati duyuyordum. Her neyse, seni bir heykele dönüştüren yasa iptal edildi. Bilmek istersin diye düşündüm."

Bu... *Ne?*

Tüm endişesi. Tüm korkusu ...

Ve kanun kilometrelerce ötede mi iptal edilmişti? Marin'le konuşmasaydı bunu asla öğrenemeyecek ve bir imparatorluk müfettişinin adasına çullanıp onu sevdiği her şeyden ve herkesten koparacağı korkusuyla yaşamaya devam edecekti. "İmparatorluk müfettişleri..."

"Dağıldı," dedi Marin.

"Peki kim... Nasıl..."

Marin elini Alyssium'a doğru salladı. "Kanunlar yeniden yazılıyor. Geçici hükümet hâlâ hangi ayağına hangi ayakkabıyı giyeceğini düşünüyor ama evet, imparatorluk çöktü, bu da iyi ya da kötü *pek çok* değişiklik anlamına geliyor ama bu daha iyiye doğru olan ve kalıcı olacağını düşündüğüm bir değişiklik. Dış adalara musallat olan sihirli fırtınaları duydunuz, değil mi? Ya da sen duydun mu? Önce kütüphanede, sonra da Belde'de oldukça korunaklı bir ortamdaydın." Marin cevap vermesi için durakladı ama Terlu ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkıındı. "Her neyse, anlaşıldığı kadarıyla imparatorun büyü biriktirmesinin yan etkilerinden biri de korkunç fırtınaların artması olmuş. Bu yüzden herkes eski günlere dönmediği için mutlu. Daha az ölüm ve kargaşa, anlıyor musun?"

Kaidesinde donmuş bir şekilde dururken ölüm ve kargaşa olduğunu bilmiyordu ama daha az... Evet, daha az kulağa hoş geliyordu. Terlu zihninin döndüğünü hissetti. Marin onun bir heykel olduğunu başından beri biliyor muydu? Ve Terlu'nun bir heykel *olmamasını* onaylamıştı, ortada bir yargılama ve hüküm olmasına rağmen? "Riske girmeye razı mıydın...? Benim için mi?"

"Evet, eğer doğru olanı kolay olana tercih etmeyecekse özgürce yelken açmanın, kendi ufkunu seçmenin ne anlamı var?" Marin'in gülümsemesi bir an için duraksadı ve ufka baktı.

Terlu ağzını açtı ve sonra ne diyeceğini bilemeyerek kapattı.

Ree dallarıyla tutunarak bir ip üzerinde sallandı ve sonra serbest bıraktı, tekmeden bir yay çizerek süzüldü ve kök yumağı tahtalara çarptığında bir *gümbürtüyle* rıhtıma indi. "Marin, bunu gördün mü? Başardım!"

Marin tezahürat yaptı. "Kusursuz. Her zamanki gibi." Sesini alçaltarak Terlu'ya, "Bunu ilk düzine kez denediğinde ıskaladı," dedi. Bir çalının iskelenin üzerinden geçip suya sıçramasını taklit etti.

"Neyse ki ben-"

"-bir halofit," diye bitirdi Marin, sesinde sevgiyle. "Evet, biliyoruz."

"Tekrar hoş geldin Ree," dedi Terlu ona. "Seninle birlikte olan diğer denizci nerede?" Adını hatırlamıyordu ama elmas boynuzları vardı. Gemide evindeymiş gibi görünüyordu; onun kalıcı bir eklenti olduğunu düşünmüştü.

Marin omuz silkti. "Ait olduğu yere, karaya geri döndü. Herkes Ree gibi deniz için yaratılmamış." Çalılara sevgiyle gülümsedi.

Ree yapraklarını tüylerini döken bir kuş gibi çırpı.

"Arkadaşların seni gördüğüne sevinecek," dedi Terlu ona. "Kış Bayramı için geri dönebilmenize sevindim."

"Ooh, bahsetmişken..." Marin yanındaki çantayı karıştırdı ve yeşil bez kapaklı ince bir kitap çıkardı. "Sana bir bayram hediyesi getirdim. Mutlu gündönümleri!"

Bir hediye. Terlu hayal edebileceği en büyük hediyeği çoktan almış gibi hissediyordu: korkudan arınmış bir hayat. Bir de ailesinden gelen ve hâlâ kalbinde taşıdığı bir mektup. "Sana hiçbir şey almadım."

"Bana çok büyük bir yakut vermiştin, hatırladın mı?" Marin gözlerini devirerek kitabı Terlu'ya uzattı. "Sıradan insanlar için yazılmış, elden ele dolaşan yeni bir büyü kitabı. Bitkiler, bahçeler ve benzeri şeylerle ilgili olduğu söyleniyor ve bilirsin, şu sera meselesinden beri... faydalı olabileceğini düşündüm. Şirin bir reçel dükkanında buldum ve hayır diyemedim."

"Yasalar bu kadar mı değişti?" Terlu aval aval kitaba baktı. Kitabın adı basitçe *Caltrey'den Büyüler'di*. Caltrey'in nerede olduğundan emin değildi, tanıdığı bir ada ismi değildi.

"Evet," dedi Marin.

Elindeki şey bir kanıttı. Sıradan bir insan için bir büyü kitabı.

"Dışarıda yepyeni bir dünya var. Sadece senin için değil, pek çok insan için ikinci bir şans."

"Ah." Özümsemesi gereken çok şey vardı. Terlu yeniden bir heykel olmaya zorlanmaktan korkarak o kadar çok zaman geçirmişti ki, tek gereken bin yıllık bir hükümetin devrilmesiydi. *Hepsi bu kadardı!* Gülümsemeye başladı. Elindeki bu kitap Marin'in söylediklerinin doğru olduğunun inkâr edilemez bir kanıtıydı. Eğer imparatorluk yasaları hâlâ geçerli olsaydı, bu kitap asla basılamazdı. Ailesinin mektubuyla birlikte onu da göğsüne bastırdı, ikisi de çok değerliydi. "Bu mükemmel bir gündönümü hediyesi."

"Benim için bir zevk. Şimdi ziyafete davetli miyim?" "Kesinlikle."

Gemiden Terlu'nun tanıdığı bir ses geldi: "Ben de davetli miyim?" Ve Alyssium Büyük Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi, Terlu'nun hayatı için savaşmış ve kaybetmiş ama yine de onu kurtarmanın bir yolunu bulmuş olan kadın ambardan dışarı çıktı.

"Rijes Velk!" Terlu cıvıladı. Sonra eğildi. "Ben... oh... Oh, vay canına." Marin'e dönerken gözlerinden yaşlar boşandığını hissetti. Her şey çok fazlaydı. Önce mektup, sonra özgürlüğü, şimdi de bu mu? Dizleri titriyordu. "Onu buldun mu? Nasıl? Vay canına, bu... Vay canına."

"Gerçekten büyük bir yakuttu. Ve onun nerede olduğunu bilmemin de yardımı oldu."

Yapraklarını sallayan Ree, "Sana şaşıracağını söylemiştim! İnanılmaz bir şey başardık!"

Terlu, Marin'in Rijes'i tanıyor olabileceği gerçeğini düşünmemişti ama Terlu heykelini güvenli bir yere getiren kişi oysa elbette tanınması gerekiyordu. Bunların hiçbirisi bir mucize ya da tesadüf değildi; ikisi arasında zaten bir bağ vardı. Yine de bir mucize gibi hissettiriyordu. "İmkânsızı istediğimi sanıyordum. Ama işte buradasın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Ben... Teşekkür ederim."

"İyi görünüyorsun," dedi Rijes.

Rijes... çok farklı görünüyordu. Duruşmada, baş kütüphaneci işlemeli ipekten yapılmış cüppeler giymişti. Saçları Kinney Salonu'nun büyük kapısındaki kafes işçiliğini yansıtan bir desenle örülmüş ve yüzü Hilal Adaları'nın tarihini, bilgeliğini ve bilgisini onurlandırmak için ettiği yemini onaylayan sembollerle boyanmıştı. Şimdi üzerinde basit bir tunik vardı, akik rengi yüzü süssüz ve kırışıktı, mavi-siyah gözleri kırmızı çerçeveli ve yorgundu ve ince gri saçları bağlanmamıştı. Sanki

yaşlı kadına uzun bir yolculuğun sonunda olduğunu ve ofisinin cisimleşmiş hali gibi olmadığını gösterdi. "Sen de öyle," dedi Terlu. "Harika görünüyorsun."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Her zaman dünyanın izin verdiğinden daha iyi kalpli oldun. Burada başarılı olduğunu duyduğuma çok memnun oldum."

Geç de olsa, deniz melteminin serinliğinde hâlâ rıhtımda durduklarını fark etti. "İçeri gelin," dedi Terlu. "Aç ve yorgun olmalısınız."

Marin sesini yükseltti.

"Öyleyim." "Ben

iyiyim," dedi Ree.

"Çantalarınız var mı? Onları taşıyabilirim." İleriye düşündü. "Merhum büyücünün evi boş. Eskiden periliydi ama hayalet taşındı. İstersen orada istediğin kadar kalabilirsin." Belde'ye daha fazla insan kabul etmeden önce diğer sakinlere danışması gerektiğini düşündü. Yine de kimsenin, özellikle de Yarrow'un buna aldiracağını sanmıyordu. Rijes'in onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Mültecileri kurtaran Marin ve Ree'ye de kimse itiraz etmezdi.

Marin gemisinin gövdesine eğildi ve homurdanarak rıhtıma fırlattığı iki çantayla dışarı çıktı. "Teknemde uyumayı tercih ederim ama teşekkürler."

"Aynen," dedi Ree.

"Ne kadar kalabilirsin?" Terlu sordu. "Sadece rüzgâr değişene kadar," dedi Marin.

"Ahh," dedi Terlu, ama bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi. Bir takvim tarihi çok daha kesin olabilirdi ama istedikleri kadar kalabilirlerdi, yine de Rijes'in daha uzun süre kalacağını umuyordu. Çantalardan birini aldı ve sendeledi. "Kitaplar?"

"Birkaç tane," diye itiraf etti Rijes.

"O zaman kesinlikle Laiken'in kulesi. Kitap rafları var. Bir de Lotti adında konuşan bir gülü var. Şu anda serada ama kulede yaşıyor. Eminim arkadaşlığa bayılacaktır. Çok arkadaş canlısıdır." Terlu baş kütüphanecinin çantalarıyla paytak paytak yürürken, Marin de Terlu'nun daha fazla kitap olduğunu düşündüğü bir kutu ve başka bir çantayla onu takip etti. "Büyücünün defterleri üzerinde çalışıyordum..." Onları atölyeye götürdü ve kapıyı açtı.

Arkasından Rijes kitap raflarına bakarken küçük bir nefes verdi - mutluluğu bulmayı beklemeyen ama yine de onu keşfeden bir kadının sesiydi bu. Terlu bu sesi iyi tanıyordu. "Burası mükemmel," dedi Rijes.

Terk edilmiş ve dağınık bir yerden rahat ve kütüphane gibi bir yere dönüşmüştü. "Eskisinden çok daha temiz." Yarrow'un burayı bu kadar iyi temizlemiş olmasına minnettardı. Tüm Hilal Adaları'ndaki en görkemli kütüphanenin baş kütüphanecisine burayı göstermeyi beklemiyordu. Terlu kitap torbalarını indirirken Rijes hemen raflara gitti ve bir cilt çıkardı.

Sayfaları çeviren Rijes kaşlarını çattı. "Merak uyandırıcı."

"Bir şifre kullandı," dedi Terlu. "Size çevirisini gösterebilirim."

"Evet, bu harika olur!"

Marin ağlamaklı bir sesle, "Yemekten sonra mı?" dedi.

Terlu güldü. "Evet, yemekten sonra. Neden sen yerleşmiyorsun, ben de biraz yemekle geleyim? Ve kod defterini. Ree, arkadaşlarının seni iyi gördüklerine sevineceklerini biliyorum." Eğer Rijes defterlerle ilgileniyorsa... bu gerçekten mükemmel bir gelişme olabilirdi. Adada onun uzmanlık alanına sahip başka kimse yoktu.

"Bu mükemmel olur," dedi Rijes. Terlu kapıya doğru yönelirken Rijes, "Terlu? Seni buraya göndermek... Keşke daha fazlasını yapabilseydim, ama şimdi seni zorlamak için buradayım."

"Bu bir dayatma değil," dedi Terlu. "Bu bir onur." Her kelimesinde ciddiydi.

"Alyssium onlarca yıldır benim evimdi. Büyük Kütüphane'nin yığınları arasında, bir imparatorluk tarafından toplanan bilgi ve bilgeliğin hizmetkârı olarak seve seve ölmeyi bekliyordum." Derin bir iç çekti. "Artık orada benim için bir yer yok."

"Burada bir yerin var," dedi Terlu kararlılıkla. "İstediğin kadar uzun bir süre için. İstersen sonsuza kadar." Ciddiydi. Baş kütüphanecinin kendisi için yaptığını o da Rijes için yapabilirse... "Burası yeni başlangıçlar için mükemmel bir yer."

Marin sırtarak Rijes'e dirsek attı. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum," dedi Rijes, "ama bu herkesten istenecek bir şey değil."

Terlu hayır demeyi hayal bile edemiyordu ve adadaki başka kimsenin de hayır demesine izin vermeyecekti, gerçi diyeceklerinden de şüpheliydi. Burası sadece bitkiler için bir sığınak değildi, artık değil. "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Seni bildiğin her şeyden ve herkesten uzaklaştırarak," dedi Rijes. "Bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şey buydu ama korkarım ki başarmanı umduğum şey hakkında hiçbir ipucu vermeden sana haksız bir yük yükledim. Sen... Burada mutlu musun canım?"

Bu cevaplama kolay bir soruydu. Terlu gülümsedi. "Evet, mutluyum." "O zaman sevindim."

"O kadar çok şeyi riske attın ki... Ve beni çok az tanıyorsun."

"Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım," dedi Rijes. "Adil olmayan yasaları reddetmek benim görevim -aslında herkesin görevi olduğuna inanıyorum, özellikle de iktidardakilerin-. Elimizden geldiğince nezaket ve empatiyi seçmek."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Zaten ettiniz." Kuleyi ve daha da ötesinde adayı işaret etti.

Terlu gülümseyerek baş kütüphaneciyi Marin'in yardımıyla yerleşmesi için bıraktı ve Yarrow'a bu gece fazladan bir iki somun pişirip pişiremeyeceğini sormak için dışarı çıktı. *O burada!* Terlu en iyi ihtimalle Marin'in Rijes'i bulup ona teşekkür edeceğini ummuştı. Ama bu... Karşılığında Rijes'e ikinci bir şans verebileceğini hiç düşünmemişti.

Terlu kulübelere yaklaşırken, Birch ve Ambrel'le birlikte diğer yeni gelenleri gördü. El salladı, onlar da el sallayarak karşılık verdiler, mutlu görünüyorlardı. Yeni bir şapka ve eldiven takmış olan çocuk karda zıplıyordu. *Onlara da kalabilecekleri söylenmiş olmalıydı.* Buna hem sevindi hem de şaşırmadı; Serçe'nin ailesi mülteci olmanın, başkalarından iyilik ummak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Rijes'i de hoş karşılayacaklarını biliyordu. *Hepsi burada mutlu olacak.*

Belde'deki topluluk hiç beklemediği kadar hızlı büyüyordu. Artık bir köyün tohumları atılmıştı ve bu iyi bir şeydi. Buranın güvenli olması için izole edilmesine gerek yoktu -Laiken her şeyi tersine çevirmiş ve karıştırmıştı. Adanın hayatta kalmasının tek yolu -hepsinin gelişmesinin tek yolu- birlikte olmaktı.

Bu düşünce çok hoşuna gitmişti.

Aceleyle, Yarrow'un şeker bardağıyla uğraştığı kulübeye daldı. Başını kaldırıp baktı. O kadar geniş gülümsediğini biliyordu ki, soğuk yanakları neredeyse acıyordu. "Sana anlatacak çok şey var," dedi Terlu.

"Çay zaten sıcak," dedi Yarrow. "Seni seviyorum," dedi.

Ağzından çıkmasını beklediği kelimeler b u n l a r değildi ama çıkmıştı.

"Bunu tahmin etmişim," dedi.

Kendini güneşe adım atmış gibi hissetti. Kelimeler oradaydı ve doğru hissettiriyorlardı. Ve adam hâlâ buradaydı, sanki o da güneşi hissetmiş gibi ona gülümsüyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedi. "Dinliyorum."

Yeni gelenleri anlatmaya başladı: Marin, mülteciler ve en önemlisi Rijes, onu kurtaran kadın. "Laiken'in kulesinde yaşayabileceğini sanıyordum?"

"Başımızın üstünde yeri var," dedi Yarrow. "Anılardan başka bir şeyle meşgul olması herkesi memnun edecektir. Büyüleri konusunda sana yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

"İlgileniyor gibi görünüyor," dedi Terlu. "Ona şifre kitabını getireceğime söz verdim."

Bir an için onu inceledi. "Dahası da var."

Kadın sırtıttı. "Dahası da var." Mektubu havada sallayarak ona gösterdi. "Ailem cevap yazmış. Şu anda yazmasını istediğim her şeyi yazdığını hayal ediyorum - beni affettiklerini, beni anladıklarını, belki de benimle gurur duyduklarını?"

"Henüz okumadın mı?"

"Okuyacağını umuyordum."

Paltosunu ve botlarını çıkardıktan sonra Marin'in ona hediye ettiği yeni büyü kitabıyla birlikte yatağa uzandı. Battaniyelerin üzerine kıvrılmış olan Emeral itiraz edercesine ciyakladı. "Uyumaya devam edebilirsin."

Pençelerini uzattı, kanatlarını yeniden ayarladı ve gözlerini kapattı.

"Caltrey'i hiç duydun mu?" Terlu Yarrow'a sordu.

O da başını salladı. "Kuzeyde mi?"

"Olabilir."

"Okumamı istediğine emin misin? Yüksek sesle?" Kurdelenin etrafındaki yayı çözdü ve Emeral kurdelenin üzerine atlamak için kendini ileri fırlattı. Ödülüyle birlikte kırıslara doğru uçtu.

"Sessizce," dedi Terlu. "Sonra da bunun beni mutlu mu edeceğini yoksa üzeceğini mi söyle."

Civanperçemi sayfalara göz gezdirdi. "Üç mektup var. Biri annenden, biri babandan, biri de Cerri'den, yani kız kardeşinden,

değil mi?" Başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu, o ise sessizce okumaya devam etti. Sonra gülümsedi.

Kadın bir balonun patlaması gibi nefes verdi.

"Seni affediyorlar, seni anlıyorlar ve seninle gurur duyuyorlar." Mektupları ona uzattı. "Onları okumalısın."

Yatağın üzerinde diz çökerek mektupları aldı ve okudu.

Önce annesi - daha önce yazmadığı için onu azarlıyor, ne kadar endişelendiklerini ve iyi olduğu için ne kadar mutlu olduklarını söylüyordu. Babası gelgitlerden, yıldızların onun mutluluğu bulacağını nasıl söylediğinden ve onu nasıl özlediklerinden bahsetti. "Babam ayaklarımın üzerinde duracağımı bildiğini söylüyor. Ve kız kardeşim..." Cerri'den gelen mektubu okudu. "Oh! Bir bebeği olacak. Ben de teyze olacağım. Yeni yeğenimle tanışmamı istiyorlar."

Mektupları, sanki onları doğrudan kalbine çekebilecekmiş gibi göğsüne bastırdı. Bir heykel olarak altı yılını kaybetmişti ama daha fazlasını kaybetmeyecekti. Ailesi onu hâlâ önemsiyordu. Kızgın değillerdi ve onu özlüyorlardı. Belki tam olarak anlamıyorlardı ama *önemsiyorlardı*. Ziyarete gelirlerse... Ziyarete geldiklerinde, diye düzeltti kendini, açıklamaya çalışacaktı. Bir amacı olduğu bir yer bulmak için Eano'dan ayrılmıştı. Sadece bunu bulması düşündüğünden daha uzun sürmüştü. Her şey yoluna girecekti.

Bir yeğenim var. Ve babası onun mutluluğu bulacağını biliyordu.

Yarrow tezgâhta hamur yoğurup ocağın yanındaki üstü kapalı bir kapta mayalanmaya bırakırken mektupları üç kez tekrar okudu. Sonunda her şeyin gerçek olduğuna ve ailesinin iyi olduğuna ikna olduğunda Terlu hediyesini, yeni büyü kitabını açtı.

Nefes nefese kaldı.

Başlık sayfasında, kıvrık harflerle, yazarlar yazıyordu: Kiela ve Caltrey'li Caz. Terlu nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Kiela'nın kim olduğunu bilmiyordu ama Caz ...

Bu bir tesadüf olabilir.

Yıllar önce yarattığı konuşan örümcek bitkisi Caz olması gerekmiyordu. Yaygın bir isim değildi ama duyulmamış da değildi. Yine *de o olabilirdi*. Ama nasıl olmuştu da bir büyü kitabının ortak yazarı olabilmişti? Ve Caltrey neredeydi? En son bildiği kadarıyla Alyssium'daydı. *Eğer oysa, kütüphanenin yakılmasından kaçmıştı*. Tüm kalbiyle o olmasını umuyordu.

"Terlu?" Yarrow sordu, sesinde endişe vardı.

Sayfaları çevirdi. Fonetik olarak yazılmış büyüler ve malzeme listeleri vardı. Çoğu bitki yetiştirmek ve ağaçları canlandırmak içindi ama kitapta birkaç tarif de vardı; biri ahududu reçeli, diğeri de Bryn adında yerel bir fırıncıya atfedilen tarçınlı çörek tarifleri.

Peki ya Caz? Bu onun Caz'ı mıydı?

Terlu kitabı sonuna kadar çevirdiğinde yazarlar hakkında kısa bir not buldu: Kiela ve Caz, Caltrey adasında bir reçel dükkânının ortak sahipleriydi. Kiela eskiden Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nde kütüphaneciymiş, konuşan bir örümcek bitkisi olan Caz da onun kütüphaneci asistanıymış. Kocası Larran'a ve arkadaşlarının listesine teşekkür etti. Caz da ortağı Meep'e teşekkür etti.

Yarrow kolunu onun omuzlarına doladı.

Ağladığını fark etti.

"O iyi," dedi Terlu. "Ben doğru olanı yaptım."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Kış Bayramı günü, gündönümü, aydınlık bir şekilde doğdu. Terlu yataktan fırladı ve Yarrow da ona katıldı. Bir gece önce hamuru hazırlarken ona yardım etmişti ve bir sonraki adımı bilecek kadar fırıncılık öğrenmişti. O ikinci kabarma için somunları şekillendirirken, Terlu yıkanmak için tuvalete girdi. Çıktıktan sonra şeker süslemeleri üzerinde çalışmaya başladı, hepsi beyaz krema ile yapılmış küçük güller ve sarmaşıklar. Somunları bitirdikten sonra yıkanıp hazırlandı, Alyssium'dan Ambrel'in ödünç verdiği mücevher rengine bir elbise seçti ve sonra mutfak tezgâhının yanında ona katıldı. O da giyinmiş, yanlarında işlemeli sarmaşıklar olan yumuşak yün bir pantolon ve göğsünü sıkıca saran beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarını tarayıp tıraş da olmuştu ve iki kişilik masayı hazırlarken Yarrow ona hayranlıkla baktı. Yarrow onu fark ettiğinde gülümsedi ve ona hayranlıkla karşılık verdi, gözleri sanki güzel bir anıyı düşünüyormuş gibi onun dudaklarında gezindi.

Kahvaltıda artık ballı kekleri yediler ve Marin iki yumurta kızarttı. Yeni gelenlerden biri Marin'in teknesinin gövdesinin derinliklerinden birkaç tavuk çıkarmıştı. Adaya daha fazla tavuğun yanı sıra bir keçi ve belki de bir inek getirme planlarından söz ediliyordu. (Marin *bunları* teknesinde bulundurmaya kesinlikle reddediyordu ama *bunu* yapacak başka tedarikçiler de vardı). Artık küçük nüfusları arttığına göre, kimse yerel kuşları aşırı avlayarak ya da yumurtalarını aşırı toplayarak yok etmek istemiyordu. Daha fazla insan daha fazla boğaz demekti. *Ama aynı zamanda daha fazla fikir ve daha fazla hayal demekti.* Genel olarak, bunun kesin bir kazanç olduğunu düşünüyordu.

"Ambrel'le süslemeler hakkında konuştun mu?" Yarrow sordu. Yumurtalarını bitirmiş ve Kış Ziyafeti için tatlılarını hazırlamaya geri dönmüştü. Hepsi de son derece özenle hazırlanmış birkaç tepsi dolusu süsleme hazırlamıştı bile.

"Rowan'ın onlara yardım etmek istediğini söyledi."

Yarrow gül şeklindeki krema sıkmayı bıraktı. "Hayır." "Neden hayır? Heyecanlı görünüyordu."

Ağır ağır iç çekti. "Bitkilere takmak için iplik gözleri örüyordu. Komik olacağını düşünüyor."

Terlu sırttı. "Bitkiler de kabul ederse komik olur." "Bu Lotti'nin fikriydi."

"O zaman ne zararı var?"

Homurdandı. "Bu çok saçma."

"Evet, ve...? Kış Bayramı'nın ciddi bir etkinlik olması gerekmiyor. Karanlığın içindeki ışığın kutlanmasıdır. Arkadaşların ve ailenin. Yalnız karanlıkta birlikte gülmek. Bence bu çok uygun."

Adam yine içini çekti, ama kız onun bu işe gönül vermediğinden şüpheleniyordu. Kimse ondan tığ işi gözler takmasını istemediği sürece, itiraz edeceğinden şüpheliydi.

"Eğlenceli olacak," dedi Terlu.

Homurdandı ama sonra gülümsedi ve yarım kalmış krema gülünü uzattı. "Tadına bakayım mı?"

"Bunları ziyafet için yapıyor olman gerekiyordu. Yapamam-"

Gülü ağzına attı.

Eridi ve içinden lezzet fışkırdı. Saf şeker bekliyordu ama tattığı şey çilek ve vanilyaydı; bir ısırlık bahar gibiydi. "Oh! Bunu nasıl yaptın?"

"Her renk gülün farklı bir tadı olacak." "Çok zekisin."

Kızardı. "Beğendiğine sevindim. Bitkilerin iyileştirdiği çatlakları sembolize etmek için hepsini şeker bardağının üzerine koyacağım."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Bir homurtu daha. "Tığ işi gözlerden daha güzel."

Terlu öne doğru eğilerek onun yanağını öptü. Adamın teninde şeker izleri bıraktı. "Sadece homurdanacak bir şey istiyorsun. İtiraf et: Kız kardeşinin evde olması hoşuna gidiyor."

"Sorun değil," dedi.

Sırttı - bu aslında onun haklı olduğunun tam bir itirafıydı. "Diğerlerini kontrol ettikten sonra döneceğim. Rijes ilk kez yemek pişirmeye çalışıyor ve yanlışlıkla kuleyi yakmadığından emin olmak için uğrayacağıma söz verdim. Görünüşe göre bu bir endişe kaynağı?" Baş kütüphanecinin her konuda zeki olmadığını düşünemiyordu.

Terlu ceketini çektiştirerek kapıyı açtı.

"Terlu?"

Arkasına baktı.

"Yaz Şöleni için aileni davet edeceğiz; anneni, babanı, kız kardeşini, yeni yeğenini. Ve eğer istersen bitki arkadaşını da."

Bu Yarrow'dan gelen muazzam bir teklifti: Adasında daha fazla insan mı? Özellikle de ona yabancı olanlar? Hatta sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı. Kız bunu bir hediye olarak kabul etti. "Bu hoşuma gider."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, paltosunu, botlarını ve parlak kırmızı atkısını giyerek kış gününe doğru yola çıktı. Saatin erken olmasına rağmen herkes uyanıktı ve evler ile sera arasında koşuşturuyordu. Gördüğü herkese el salladı ve onlar da ona el salladı.

Yoldan aşağı, karların arasından Laiken'in kulesine doğru ilerledi. Kapıyı çaldı ve açılmasını bekledi. Marin kapıyı açtı ve dışarı dumanlar yükseldi.

Terlu'nun gözleri yaşardı ve geriye doğru bir adım attı. İçeride hiç alev görmemişti, bu da bunun şu anda devam etmekte olan bir felaket değil, geçmiş bir felaket olduğu konusunda iyimser olmasını sağladı. "Herkes iyi mi?"

"O halde bugün ziyafete yiyecek getirmeyeceğiz," dedi Marin.

"Karar verdim," dedi Rijes içinden, "gündönümü kutlamasına benim katkım hikâyeler olacak. Tarihten, Belde'de kimsenin duymadığına emin olduğum pek çok hikâye biliyorum."

"Bence bu harika bir fikir," dedi Terlu. "Herkes hikâyeleri sever." Gözlerini kısarak ve burnunu kırıstırarak içeri girdi ve dumanı dışarı atmak için pencereleri açtı. Kömürleşmiş bir yığın... tamam, aslında ne olduklarından tam olarak emin değildi ama artık yiyecek değildi. Çalışma odası yanmış soğan kokarken, enkaz bir tavada buruşmuş ve üzgün bir şekilde duruyordu. Sormadı. Baş kütüphanecilerin bile bir sınırı olduğunu düşündü. "Öğlen başlayacağız, değil mi?"

"Öğlen kulağa mükemmel geliyor."

Onları yemek pişirme felaketiyle baş başa bırakan Terlu dışarı çıktı. Yolda, bitmiş (ve bitmek üzere olan) evlerin her birine uğradı ve herkesin ziyafetin öğlen başlayacağını bildiğini teyit etti. Ek bir bonus olarak, herkesin tadına bakmasını istediği yemeklerin çoğunun tadına bakabildi ve artık yanmış enkazla karşılaşmadı. Görünüşe göre Yarrow aşçılık yeteneğini doğuştan getirmişti. Her şey çok lezzetli olacaktı.

Seranın içinde, leylak odasında Lotti ve Dendý ile buluştu, her ikisinde de Rowan'ın tığ işi gözleri vardı. Dendý en büyük yapraklarının her birine bir tane takmış, Lotti ise yapraklarının ortasına iki küçük tane iliştirmişti. "İkiniz de..." Terlu hangi sıfatı aradıklarından emin olamayarak sözlerini yarıda kesti.

"Şaşırtıcı mı?" Lotti önerdi.

"Evet, inanılmaz," dedi Terlu.

Dendý, "Ben 'absürd' diyecektim" dedi. "O da var," dedi Terlu.

Onlarla birlikte büyük bir kutlama salonuna dönüştürölmekte olan gül odasına doğru yürüdü. Birch ve Rorick masaları kurmakta olan genç akrabalarına bağırarak emirler yağıdırıyordu - bir hafta önce yedek tahta parçalarından yaptıkları yeni masalar. Ubri ve Pipa masaların etrafına farklı türlerde sandalyeler yerleştiriyordu. Yeni gelenlerden biri, alaca kürklü ve boynuzlu bir adam olan Flick peçeteleri düzenlerken, Yarrow'un teyzesi Rin de birkaç adımda bir vazolara çiçek demetleri yerleştiriyordu. Aralarında denizciye dönüşmüş mersin Ree'nin de bulunduğı birkaç duyarlı bitki, kirişlerden kurdeleler sarkıtıyor, onları sallanan fiyonklarla örterken, minyatür ejderha sürüsü de yakınlarda tünemiş, kurdeleleri kemiriyor ve aşağıdaki heyecanı izliyordu.

Bir köşede, Yarrow'un teyzesi Harvena'nın önderliğinde enstrüman çalmayı bilen sakinlerden üçü enstrümanlarını hazırlıyordu. Yemek için, şarkı söyleyen çiçeklerden oluşan bir koro ortam müziğı sağılamak üzere içeri taşınacaktı ama öncesinde ve sonrasında isteyen herkes sırayla sahne alabilecekti. Terlu da çalmaya gönüllü olmuştu - Yarrow'un balık tutmayı seven kuzeni Vix'in ödünç alabileceğı altı telli bir gitarı vardı. Belde'ye geldiğinden beri hiç pratik yapmamıştı -ve elbette bir heykel olarak geçirdiğı altı yıl boyunca hiç pratik yapmamıştı- ama müziğın iyi olup olmadığı kimsenin umurunda değildi. Sadece durmamasını umursuyordu.

Terlu soğuk karda tek başına uyandığında, aynı mevsimde tam kapsamlı bir Kış Bayramı kutlamasının parçası olmayı beklemiyordu. Olanların hiçbirini beklemiyordu. Sanırım bugünün onun için bu kadar önemli olmasının nedeni de buydu: şimdi amansız karanlığın içinde yanan imkânsız ışığı kutlamak için bir gündü.

Lotti yapraklarından bir kurdele sarkıtarak yanından geçti.

Ve bugün bir sürü bitkiyi kutlamak için bir gün, diye düşündü Terlu sırtarak.

Öğle vakti başladı!

Herkes gül serasını doldurmuş, sesler ve kahkahalar Emeral ve minik ejderhaların en sevdikleri yiyecekleri atıştırdıkları kırıtlara kadar ulaşmıştı; kedi ve ejderhalar, yiyecek bolluğu nedeniyle yapraklı farelerle birlikte ateşkes yapmayı kabul etmiş görünüyorlardı. Adadaki iki çocuk, yeni yürümeye başlayan Epu ve yeni gelenlerin oğlu, hızlı arkadaş olmuşlardı ve seranın etrafında birbirlerini kovalıyorlardı. Rowan bir flüt çıkarmış ve neşeli bir melodi çalarken Ambrel de Birch ile dans ediyordu.

Civanperçemi Terlu'nun yanına oturmuştu ve kalabalığın kakofonisine rağmen mucizevi bir şekilde eğleniyor gibi görünüyordu. Terlu'nun diğer tarafında Rijes oturuyordu ve müziğin ritmine uyarak el çırpıyordu. Kelebekler ve yusufçuklar tepelerinde uçuşuyordu.

Yemek yapabilen herkes yemek yapmıştı:

Tadı şeker gibi olan havuçlar. Kremsi sarı bir sosla kaplanmış kuşkonmaz. Altı farklı şekilde hazırlanmış patatesler - kızartılmış, közlenmiş, fırınlanmış, iki kez fırınlanmış, peynirli ve kremalı olarak pişirilmiş. Terlu'nun adını bile bilmediği otlarla tatlandırılmış ama lezzetin ötesinde bir tada sahip balık. Yarrow'un çok sevdiği ama Terlu'ya fazla sümüklü böceği hatırlatan tereyağlı midye gibi birkaç yemek onun favorisi değildi ama fındık aromalı bir sosla karıştırılmış erişte şeklinde kesilmiş kabak yemeğine ve amcalardan birinin yaptığı tatlı havuçlu ekmeğe bayıldı. Yarrow da onun en sevdiği yemeği, mükemmelleştirdiği kat kat kabak, kabak ve domates yemeğini hazırlamıştı.

Yediler, konuştular, güldüler, şarkı söylediler, hikayeler anlattılar ve dans ettiler.

Seranın üzerinde, yılın en kısa günü akşam karanlığına doğru alçalırken hafifçe kar yağıyordu. Tatlılar getirildiğinde, herkes oo dedi ve ah etti. Civanperçemi'nin gül aromalı bardak şekeri yıldız olarak ilan edildi, ancak meyveli turtalar (Terlu yaban mersinli turta ile katkıda bulundu), kekler, pastalar ve harika bir şeftalili tart (Civanperçemi'nin büyükbabasının tarifi) da vardı. Ve tabii ki çikolata kaplı portakallar.

O kadar çok yemek yendi ki herkes sandalyelerine çöktü ve bir daha asla yemek yemeye ihtiyaç duymayacaklarını tekrar tekrar ilan ettikten sonra Terlu, Yarrow'un omzuna dokundu ve kulağına fısıldadı, "Ne düşünüyorsun?"

O da "Harika" diye fısıldadı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Seni seviyorum," dedi.

Kadın gülümsedi. "Bunu tahmin etmiştim."

Terlu elini uzattı ve o da tuttu. Masadan kalktılar, herkese teşekkür ettiler ve mutlu gündönümleri dilediler. Kendilerini dışarı atmaları ve el ele seraların arasında yalnız başlarına gezinmeleri birkaç dakikadan fazla sürdü. Bahar çiçeklerinin narin tatlılığını içine çekti.

"Bugün serandaki tüm o insanlar ve bitkiler için gerçekten iyi miydin?" Terlu, müzik ve seslerin sadece hoş bir uğultudan ibaret olduğu şenliklerden yeterince uzaklaştıklarında ona sordu. "Hepimizin burada, Belde'de yaşaması senin için sorun değil mi?" Bunu ona gerçekten hiç sormamıştı. Her şey bir anda oluvermişti ve onun bu konuda herhangi bir seçeneği yoktu. Sakin hayatı altüst olmuştu ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu, ama o da aynı fikirde miydi?

"Sorun değil."

"Gerçekten iyi mi, yoksa öylesine mi söylüyorsun?"

Bir leylak ağacının yanında durdu, döndü ve kızın iki elini de avuçlarının içine aldı. "Sen hayatıma girdiğinden beri..." Adam yutkundu ve kadın bir an için adamın kelimeleri bulamayacağını düşündü, ama sonra buldu. Gözlerinin içine bakarak devam etti. "Hayatımı Belde'de tek başıma geçirmekten memnun olduğumu sanıyordum. Bir amacım vardı ve bunun yeterli olduğunu düşünüyordum. Ama sen... Sen beklenmedik bir şeydin."

Terlu "beklenmedik" kelimesinin iyi olup olmadığını sormamak için dudağını ısırdı. "Her şeyi değiştirdin."

Yutkundu. Evet, değiştirmişti.

"Beni değiştirdin."

"Öyle demek istemedim," dedi Terlu. "Bence sen olduğun gibi harikasın."

Yarrow başını salladı. "Söylemeye çalıştığım şey, benim dünyamı daha iyi hale getirdiğin. Her gün, milyonlarca farklı şekilde. Beni hayata getirdin."

"O zaman... bu iyi bir şey mi? Tüm bunlar. Biz mi?"

"Çok iyi," dedi. "Peki ya sen? Bu senin de planladığın bir hayat değil. Buraya gelmekle ilgili hiçbir seçeneğin yoktu, soğukta ve yalnız başına uyanmakla ilgili hiçbir seçeneğin yoktu - eğer daha önce söylemediysem, o gün için çok üzgünüm. Gitmemeliydim. Büyüyü yaptıktan sonra... hemen işe yaramadığında, hiç işe yaramayacağından emindim."

Denediği onca başarısız büyüden sonra... kesinlikle anlamıştı. En azından onları geçirimsiz bir balonun içine hapsetmemiş ya da pencere camını suya çevirmemişti. Neyse ki son zamanlarda herhangi bir felaket yaşamamıştı ve en azından gelecekte daha dikkatli olmak için yeterince şey öğrendiğini düşünüyordu. "Sorun yok."

"Mutlu musun?" diye sordu ona.

O da Rijes'e verdiği cevabın aynısını verdi: "Evet. Mutluyum."

Bunların hiçbirini hayal bile edemezdi - bu adayı, seraları, merhum büyücünün büyülerini tercüme ederken bulduğu amacı, inşa ettikleri yeni topluluğu, bitkileri, ejderhaları, kanatlı kediye ve Yarrow'u. Hepsi. Bu hayatın hayal edilebileceğini bile bilmiyordu. Ama şimdi, istediği hayat buydu.

"Ben geldim," dedi Terlu ona.

Onu kendine yaklaştıarak öptü ve o da onu öptü. Üstlerinde kar seranın üzerine hafifçe düşerken, içlerinde ve etraflarında çiçekler açıyordu.

TEŞEKKÜRLER

Otuz kitap yazdım - rahat fantezi, epik fantezi, gerilim, masal yeniden anlatımları... yetişkinler için, gençler için, çocuklar için kitaplar... çok sayıda konuşan hayvan içeren kitaplar... konuşan bitkiler içeren iki kitap (şimdiye kadar!). Ve şimdiye kadar yazdığım her hikayenin içinden geçen tek şey umut.

Büyü Dükkânı'nı yazdığımda, umutsuz bıraktığım bir karakter vardı: Terlu, Caz'ı yaratan ve ceza olarak bir heykele dönüştürülen kütüphaneci. Alyssium'un Büyük Kütüphanesi'nin Kuzey Okuma Odası yandığında onun da yandığına inanıyordu. Ve ben onu düşünmekten, onun için endişelenmekten ve merak etmekten kendimi alamadım.

Büyülü Sera'yı yazdım çünkü herkesin hayatında umudu, sevgiyi, dostluğu, ikinci şansı ve sihri hak ettiğine inanıyorum. Ayrıca ballı kekleri, minik ejderhaları ve kanatlı bir kediye de.

Bunu yazdım çünkü karanlıktan sonra ışığın, en soğuk kışlarda bile bulunabilecek sıcaklığın ve mucizenin ve dünyada bizi iyileştirebilecek iyiliğin var olduğuna inanıyorum. Umuyorum ki bu kitap bir okurun ihtiyaç duyabileceği bir parça ışık, sıcaklık ve bir doz nezaket olabilir.

Başka bir deyişle, bunu sizin için yazdım, ne zaman ihtiyacınız olursa.

Muhteşem menajerim Andrea Somborg'e ve olağanüstü editörlerim Ali Fisher ve Dianna Vega'ya bana ve seralarla kaplı adamıza inandıkları için teşekkür ederim! İnanılmaz sanatçı Lulu Chen ve tasarımcı Esther S. Kim'e şaşırtıcı derecede mükemmel kapak için teşekkür ederim! Kitaplarımı Bramble macerasının bir parçası haline getirdikleri için Devi Pillai, Monique Patterson ve Will Hinton'a teşekkür ederim! Olağanüstü reklamcım Caro Perny ve olağanüstü pazarlamacı Julia Bergen'in yanı sıra Lauren Abesames, Ariana Carpentieri, Greg Collins, Amanda Crimarco, Claire Eddy, Rafal Gibek, Shawna Hampton, Eileen Lawrence'a teşekkür ederim, Megan Kiddoo, Katy Miller, Emily Mlynek, Sarah Reidy, Lucille Rettino, Jessica Spracklen, muhteşem satış ekibindeki herkes ve Bramble, Tor ve Macmillan'daki diğer tüm inanılmaz insanlar bu kitabı hayata geçirdikleri için ve

okuyucularını bulmasına yardımcı oluyor! Ayrıca Macmillan Audio'daki harika sesli kitap ekibine de teşekkür ederim: Katy Robitzski, Emma Paige West ve Isabella Narvaez'e ve muhteşem anlatıcım Caitlin Davies'e! Tor UK'deki harika editörüm Gillian Green'in yanı sıra Grace Barber, Becky Lushey, Bella Pagan, Olivia-Savannah Roach, Sophie Robinson, Charlotte Williams ve Tor UK ile Pan Macmillan'daki diğer herkese kitaplarımı dünyanın dört bir yanına ulaştırdıkları için teşekkür ederim! Chris Scheina ve alt haklar ekibine, Fischer Tor'dan Andy Hahnemann'a ve tüm denizaşırı editörlere, çevirmenlere ve hikayelerimi dünyanın dört bir yanında paylaşan herkese teşekkür ederim! Ve kitapçılara, kütüphanecilere ve özellikle de kalplerini açıp büyülü adalarımı kucaklayan okurlara çok teşekkür ederim!

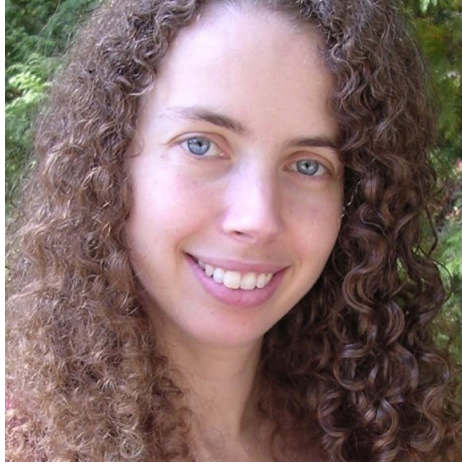
Son olarak, tüm kalbimle ve benliğimin her zerresiyle kocama, çocuklarıma, aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepinizi sonsuza dek ve daima seviyorum!

Ve kendi kanatlarına sahip olmayı hayal eden kedim Gwen'e teşekkür ederim.

AYRICA BRAMBLE'DAN [SARAH BETH DURST](#) TARAFINDAN

[Büyyü Dükkanı](#)

YAZAR HAKKINDA

Adam Durst

[SARAH BETH DURST](#), yetişkinler, gençler ve çocuklar için, aralarında rahat fantezi kitabı *The Spellshop*'un da bulunduğu yirmi beşten fazla kitabın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Amerikan Kütüphane Derneği Alex Ödülü'nün yanı sıra Mythopoeic Fantasy Ödülü'ne layık görülmüştür. Kitaplarının birçoğu film/televizyon için seçilmiştir, bunların arasında bir TV filmine dönüştürülen ve *Jeopardy*'de bir soru olan *Drink Slay Love da* vardır! Stony Brook, New York'ta kocası, çocukları ve huysuz kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Kendisini sarahbethdurst.com adresinde ziyaret edebilir ya da e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

REAKTÖR ıMñ"

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilimkurgudan korkuya ve fanteziye kadar kısa kurgu ve hem köklü hem de yeni tür yazarları yayınlayan ödüllü bir dergidir.

Oradayken, kitap incelemelerine, denemelere, yeniden okumalara ve daha fazlasına da göz atabilirsiniz. Bugün dergiyi ziyaret edin ve sohbete siz de katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kurumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

BÜYÜLÜ SERA

Telif Hakkı © 2025 Sarah Beth Durst Tüm

hakları saklıdır.

Kapak illüstrasyonu: Lulu Chen Kapak
tasarımı: Esther S. Kim

Bir Bramble Kitabı
Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120
Broadway
New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™ Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçeri Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-33398-8 (ciltli)
ISBN 978-1-250-32463-4 (e-kitap)

eISBN 9781250324634

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı Bu kitap, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaftır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bildirimi İthaf](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm O](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç](#)

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm Yirmi
Altı Bölüm Yirmi Yirmi
Bölüm Yirmi Dokuz
Yedi Bölüm Sekiz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Otuz Otuz
Otuz Otuz Bölüm İki
Bölüm Üç Bölüm Dört
Bölüm Beş Bölüm

Teşekkür
Ayrıca Sarah Beth Durst tarafından Bramble'dan
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

